

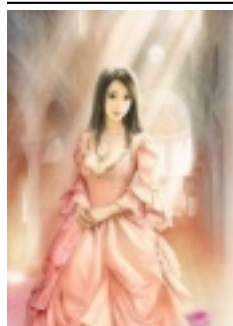
Khoản Nợ Hôn Nhân

Contents

Khoản Nợ Hôn Nhân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	30
12. Chương 12	34
13. Chương 13	38
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	45
17. Chương 17	49
18. Chương 18	53
19. Chương 19	55
20. Chương 20	57
21. Chương 21	59
22. Chương 22	61
23. Chương 23	65
24. Chương 24	67
25. Chương 25	70
26. Chương 26	73
27. Chương 27	75
28. Chương 28	78
29. Chương 29	80
30. Chương 30	85
31. Chương 31	87
32. Chương 32	89
33. Chương 33	93
34. Chương 34	95
35. Chương 35	98
36. Chương 36	100
37. Chương 37	102
38. Chương 38	104
39. Chương 39	107
40. Chương 40	109
41. Chương 41	111

42. Chương 42	114
43. Chương 43	122
44. Chương 44	129
45. Chương 45	135
46. Chương 46: Ngoại Truyện: Về Đẹp Thiếu Sốt	141

Khoản Nợ Hôn Nhân



Giới thiệu

Cô là đại tiểu thư, hai từ nghèo khổ là thứ xa xỉ mà chưa bao giờ cô biết đến! Ấy thế mà người thanh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoan-no-hon-nhan>

1. Chương 1

Sai thời điểm, gặp đúng người, là tiếng thở dài.

“Ngày 23, doanh thu của ba thị trường chứng khoán lớn ở châu Âu đều giảm, chỉ số doanh thu của Anh quốc FT100 được báo là 5547. 08 điểm, mức độ giảm là 9%, chỉ số doanh thu của nước Pháp CAC40 được báo là 3710. 61 điểm, mức độ giảm. . . .”

Laptop mở, cô gái xinh đẹp mê người đang nói, dùng giọng nói rõ ràng lại trong sáng thông báo tình hình thị trường chứng khoán toàn cầu, êm dịu, làm căn phòng yên tĩnh thêm chút sinh động.

Ánh nắng mùa hạ đầu tiên từ bên ngoài tràn vào nơi có âm thanh êm tai này từ lúc cửa sổ mở ra, rèm cửa sổ trắng như tuyết hiện lên trong suốt nhân nhật. Trong không khí, bụi nhẹ nhàng bông bồng khiêu vũ giữa ánh nắng vàng mềm mại. Từng điểm từng điểm, dấu chân ánh mặt trời len qua ngưỡng cửa sổ, phủ lên sàn nhà bằng gỗ sạch sẽ bóng loáng.

Một căn phòng sáng sủa.

Không thể nhìn ra giới tính của căn phòng này. Trong phòng ngủ rộng rãi, không có một chút hỗn độn nào của việc mới thức dậy buổi sáng, giường lớn ngay ngắn chỉnh tề, chăn tơ tằm trắng tinh, gối đầu chắc nịch, trật tự ở đúng vị trí, không có tí nếp nhăn nào.

Không thấy búp bê đáng yêu, cũng không có sản phẩm rô-bốt chạy bằng điện, tất cả đồ dùng trong phòng đều đơn giản trang nhã, lau chùi sạch sẽ, giống như một căn phòng mẫu dưới ánh sáng mặt trời rạng rỡ vậy.

“Thị trường chứng khoán Newyork liên tục giảm xuống, chuyên gia chỉ ra, là do bị chèn ép bởi các tư liệu các báo cáo hợp tác kinh tế với châu Âu không khả thi, căn cứ báo cáo bộ phận lao động của nước Mĩ, tuần trước lần đầu tiên dẫn đầu số dân thất nghiệp của. . . .”

Một bóng dáng thanh lệ thoáng hiện ra, lướt qua trong toilet, cho thấy chủ nhân của căn phòng này là một cô gái.

Cô gái từ bên trong đi ra, một thân chinh tề ngay ngắn, tóc đen nhánh trơn bóng, buộc lên đơn giản, vầng trán cao đầy đặn biểu hiện là một cô gái xinh đẹp, tóc mai uốn cong tự nhiên tỉ mỉ mềm mại, tay áo sơ mi ngắn màu trắng mộc mạc, váy ngắn ca rô màu tía, hợp với giày đen. Bộ đồng phục học sinh này vô cùng quy củ, huy hiệu Lê Quý Đôn trường xinh xắn tinh xảo rõ ràng trước ngực cho thấy cô là một nữ sinh trung học.

“Chỉ số hệ thống NASDAQ giảm xuống 7. 47 điểm, thu vào 2327. 08 điểm, mức độ giảm.”

Mở cặp sách tối qua đã chuẩn bị xong ra, kiểm tra lần nữa, xác định tất cả những thứ cần thiết đã bỏ vào đủ.

Ngẩng đầu lên, khuôn mặt hoàn mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng, biểu cảm của nét mặt có chút không phù hợp với tuổi tác của cô. Bản tin tài chính và kinh tế vừa lúc kết thúc, khuôn mặt xinh đẹp đang nói biến mất khi laptop khép lại .

Bây giờ là sáu giờ ba mươi phút theo giờ chuẩn của Trung Nguyên(*), trong không gian yên tĩnh, vết tích của chủ nhân đã mất.

(*) Trung Nguyên: vùng trung hạ du sông Hoàng Hà, bao gồm khu vực Hà Nam, phía tây Sơn Tây, phía nam Hà Bắc và Sơn Tây.

Phòng ngủ lại khôi phục yên tĩnh lần nữa, toilet như tuyết trắng vừa được sử dụng như mới, một chút xíu nước đọng cũng không thấy, sạch sẽ làm cho người ta phải thán phục, không nhiễm một hạt bụi nào.

Quản gia của Diêu gia thấy tiểu thư đúng giờ đi xuống từ lầu ba thì lập tức truyền cho giúp việc nữ trong nhà bếp một ánh mắt; mà giúp việc nữ đã sớm quen thuộc tất cả quá trình, bưng khay từ nhà bếp đi tới phòng ăn.

Tây Mễ Lộ trong suốt nhẹ nhàng khoan khoái, tản ra hương dứa ngọt ngào, bánh mì nướng vàng, quét lên lớp sốt trái dâu tươi, lại thêm trứng ốp lết giòn thơm ngon, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta thấy thèm.

Đây chỉ là một bữa sáng bình thường của Diêu gia. Thân là con của một chủ khách sạn lớn, con gái duy nhất của Diêu Dật Châu, Diêu Thủy Tinh, người cô cũng như tên gọi, trong suốt tựa như thủy tinh mỹ lệ, nhưng cũng lạnh lẽo. Tuổi còn trẻ, cuộc sống lại không phải theo quy luật thường, mỗi ngày đúng sáu giờ rời giường, sáu giờ rưỡi xuống ăn sáng, bảy giờ đi đến trường.

Khẩu vị của cô, cho dù là quản gia phục vụ mấy chục năm ở Diêu gia cũng không biết rõ lắm. Cô như không đặc biệt yêu thích cái gì cả, đối với thứ gì cũng nhàn nhạt; đó không phải là một loại lạnh lẽo do cố ý giả vờ, mà là đã chảy trong máu, lạnh nhạt bẩm sinh.

Cô không kén ăn, cơ bản, nhà bếp làm ra cái gì cô sẽ ăn cái đó. So với người mẹ mảnh mai, Diêu Thủy Tinh được coi là cô chủ nhỏ cực kỳ dễ phục vụ.

Nhưng biểu cảm lạnh nhạt của cô giống cha, tự có một loại uy phong làm người ta không tự giác muốn mò mẫm thật thấu đáo khẩu vị của cô, trăm phương ngàn kế để làm cô vui vẻ.

Đáng tiếc, vẫn đoán không ra.

Nhìn Diêu Thủy Tinh ăn, cho tới bây giờ vẫn luôn là một loại hưởng thụ tuyệt đỉnh. Khăn ăn trắng như tuyết chinh tề dẹt trên đùi, cô ăn vô cùng tao nhã, không nhanh không chậm. Quả nhiên không hổ danh là tiểu thư nhà giàu, loại khí chất phái nữ này, mặc dù mới 16 tuổi đã có thể thể hiện vô cùng tinh tế.

Sáu giờ năm mươi lăm phút, cô đúng giờ đặt đồ ăn xuống, cầm khăn ở một bên lên, nhẹ nhàng lau miệng.

Đứng dậy, đi ngang qua cửa sổ sát đất trong phòng khách thì từ nơi xa truyền đến tiếng hắt nước rất rõ, khóe môi cô vô cùng nhỏ cong lên, nhận lấy cặp sách quản gia đưa tới, lễ độ nói cảm ơn.

Ngoài cửa, taxi đang chờ, chiếc xe sang trọng luôn dừng ở chỗ đó. Cảnh tượng mỗi ngày đều giống nhau, cho dù nhắm mắt lại, cô cũng có thể biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cuộc sống như thế, thật giống nước, bình tĩnh có quy luật, không có ngoài ý muốn, không có kích thích, nhưng cô thích.

Cô thật sự rất thích cuộc sống như thế, nó làm cô an lòng chắc chắn.

Trung học Dục Đức, là một trường học vô cùng nổi tiếng. Không giống các trường học tư nhân có học phí đắt đỏ làm người ta tắc lưỡi, chỉ có những đứa trẻ nhà có tiền, có quyền mới có thể nhập học; Dục Đức giống như tên của nó, lấy việc bồi dưỡng phẩm đức, tố chất của học sinh làm mục đích lập trường. Có lẽ, với hôm nay thì kiểu đường lối như xã hội xưa vậy có một chút kiên trì cũ kĩ hơi buồn cười.

Nhưng Dục Đức lại dùng phần kiên trì này, đang giáo dục các tầng lớp, có được địa vị đáng khâm phục.

Trước tiên không đề cập tới tỷ lệ học sinh lên lớp đều đặn xếp hạng cao nhất trong năm, chỉ nhìn học sinh Dục Đức một cách đơn thuần, khi đứng giữa đám bạn cùng lứa tuổi thì thật sự là có khí chất xuất chúng.

Phong cách trường học giản dị, trường học cũng nghiêm khắc, chuyên tâm như đúng khẩu hiệu của trường, trên dưới một lòng là trường học văn hóa, khiến Dục Đức trở thành trường học hạng nhất.

Cũng là do nguyên nhân trên, khiến trước kia Diêu Thủy Tinh lựa chọn trường này, cô sẽ không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Dĩ nhiên, cha mẹ cô tuyệt đối không quan tâm đến chuyện này. Chẳng qua, bọn họ đều ngầm chung một nhận thức, con cái những nhà giàu khác hoặc là vào trường tư nhân danh tiếng học, hoặc là gửi ra nước ngoài làm ABC gì đó. Không giống như cô, lựa chọn trung học Dục Đức đơn giản, kỳ thực rất đặc biệt.

Chỉ là, cô thích khác biệt như vậy.

Tựa như cô đang chọn giống và gây giống phẩm đức, mà thật ra thì cũng không phải nhìn trúng mọi ưu điểm, cũng là bởi vì, hai bạn tốt của cô, Hường Phù Nhã và Nghê Bối Bối cũng đi học như thế.

Rất khó tưởng tượng, tính cách cô như vậy, lại có thể kết bạn, hơn nữa còn là hai người. Các cô quen biết trong nước, cơ duyên khéo hợp, cứ như vậy thành bạn tốt không nơi nào không nói chuyện. Cô quý trọng tình bạn này, cũng thật lòng yêu thích hai người bạn của mình.

Trời sinh tính cô yên tĩnh không nói nhiều nhưng khi ở gần bạn bè thì lại có một loại ấm áp rất khác.

“Thủy Tinh, cho tớ mượn vở ghi chép toán học xem một chút.” Hường Phù Nhã chăm chỉ học tập, thành tích luôn luôn vô cùng ưu tú, nhưng cô lại không giống Diêu Thủy Tinh, đối với chữ số trời sinh nhạy cảm. Tính ra mà nói, toán học của cô coi như thiếu chút nữa trượt tuyển.

Lấy vở đã sửa sang xong của mình đưa cho bạn tốt, nhận được một cái mỉm cười ngọt ngào xem như cảm ơn, cô nhàn nhạt cong khóe môi, cúi đầu tiếp tục dùng PDA của mình. Hiện tại thị trường chứng khoán đã bắt đầu phiên giao dịch mới, vừa lúc có thể nhân giờ nghỉ giữa khóa học coi một chút.

“Tiểu Nhã, hôm nay tớ bắt đầu ra ngoài tìm xem có cơ hội đi làm nào không rồi, buổi chiều không thể cùng cậu đi ngắm hoàng hôn rồi.” Nghê Bối Bối gặm một quả táo, mơ hồ không rõ nói.

“Tài cao như cậu mà phải đi làm sao, có người mời hả?”

“Hi hi, có Thủy Tinh ở đây, chuyện gì không làm được chứ?” Nghê Bối Bối cười tít mắt nhìn cái cô nàng cúi đầu loay hoay với PDA một chút, vẻ mặt sáng lạn.

“Đúng nha.” Hường Phù Nhã gõ nhẹ đầu bút trên bàn, “Vừa đúng hôm nay tớ cũng có chuyện không thể đi.” Quay đầu nhìn Diêu Thủy Tinh, “Chúng ta đều không đi vậy chắc chắn Thủy Tinh sẽ không đi.”

Đi ngắm hoàng hôn, là sở thích của Hường Phù Nhã, mà hai bạn tốt chỉ cần có thời gian cũng đều sẽ đi với cô.

Diêu thủy tinh không tiếp lời, nhân vật chính đều không đi, cô còn đi làm gì? Cô không phải loại thiếu nữ ôm ấp tình cảm lãng mạn, nhìn về phía hoàng hôn có sâu tư gì đó, rồi cảm giác thật lộn lầy. Thực tế mỗi lần ngồi ở đó, cô đều cúi đầu nhìn thị trường chứng khoán Anh quốc, thỉnh thoảng nghe bạn tốt nói chuyện phiếm đùa giỡn.

Cô thích cuộc sống như thế, ngọt ngào lại thoải mái.

Đi trên đường yên tĩnh tịch mịch, hai bên là cây phượng hoàng mộc đang ra trong gió nhẹ. Đúng kỳ hoa nở, điểm điểm mấy nụ hoa đầu cành đang đưa, đổ bóng dài trên con đường. Lúc đi học luôn vô cùng náo nhiệt, nhưng sau khi tan học, tất cả học sinh gồm cả giáo viên đều rời khỏi, lại trở về cái loại tĩnh lặng này.

Diêu Thủy Tinh một mình đi trên đường đã quét dọn sạch sẽ, sáng sớm đã thông báo với tài xế đón cô muộn hơn hai giờ, dù kế hoạch có thay đổi nhưng cô không muốn về nhà ngay. Ra khỏi cổng trường thì thấy con đường thẳng lớn, đột nhiên có loại cảm giác thôi thúc muốn đi thử một lần.

Trong không khí nhàn nhạt mùi cây mộc hương, nhiệt độ đầu mùa hè vào lúc chạng vạng tối vô cùng sáng khoái. Đi tới dọc theo con đường, cô lại cảm thấy vui vẻ, lần đầu tiên, nắm PDA trong tay nhưng không xem thị trường chứng khoán, chỉ là nắm mà thôi.

Cô thích cuộc sống có quy luật, thích tất cả đều trong lòng bàn tay của mình. Có lẽ cô không muốn thừa nhận, nhưng máu Diêu Dật Châu chảy trong cơ thể cô, thật ra cô giống ông ta.

Thích khống chế, thích quyền uy tuyệt đối, không thích mọi thứ chệch đường ray, ngoài thể hiện sự dịu dàng với bạn tốt ra, cô gần như 100% thừa kế bản chất lãnh khốc đặc biệt của đàn ông, giống như cha cô vậy. Trên đời này ngoài mẹ ra, trong mắt, trong lòng ông không có người nào khác, ngay cả con gái ruột thịt của mình cũng là có cũng được mà không có cũng không sao.

Có điều, cô cũng không ngại. Đã nói cô thật sự là con gái của Diêu Dật Châu, thì chẳng những bề ngoài, ngay cả tính tình cũng thừa kế 100%, trời sanh tình cảm lạnh nhạt, như vậy có tính là một khuyết điểm chăng?

Đi thẳng, quẹo phải, là một con đường hẹp nhỏ, càng đi càng hoang vắng. Cô chưa từng tới nơi này, nhưng hôm nay, cô lại nghĩ khó có dịp có được tâm tình tốt nên cứ đi một chút.

Xuyên qua một mảng hàng cây dày đặc, cô nhớ vòng qua cái ngõ hẻm kia là có thể ra đường lớn. Cô nhận biết phương hướng rất tốt, chưa từng bị lạc đường làm cho hoang mang.

Chỉ là, nơi này thật sự vô cùng, vô cùng yên lặng, một loại yên lặng mà mà cô rất thích, ngoài gió thổi cành cây lay động, chim hót tiếng người. tiếng người?

2. Chương 2

Cô dừng bước lại, nghe ngay chỗ rẽ truyền tới giọng nói của phái nam, đó là giọng nói đang trong thời kỳ đổi giọng, rất đặc biệt, vừa nghe đã khó quên.

“Hạ Viễn Hàng, mày kiêu ngạo quá rồi đó.”

“Đại ca của bọn tao vừa ý mày, muốn nhận mày làm đàn em, mày lại không nể mặt.”

“Chọc giận bọn tao có biết sẽ có kết quả gì không?”

“Không nói lời nào là có ý gì? Xem thường bọn tao hả!”

Rất rõ ràng, nơi đó không chỉ có một người, cô đứng lại, yên tĩnh suy nghĩ. Trở về đường cũ hay là tiếp tục đi tới? Nếu như về lại đường cũ, nghĩa là cô phải tốn nửa giờ mới có thể đi tới, nhưng tiếp tục tiến lên, lại có thể gặp phiền toái.

Cô không sợ phiền toái, nhưng cô lại ghét bị chuyện không liên quan dây vào thân.

Có điều, dường như cũng không theo suy nghĩ của cô, không tới một phút sau, trong ngõ hẻm đã truyền đến tiếng đánh nhau, còn có tiếng kêu thảm thiết thê lương.

“Mặc kệ nó, tiểu tử này bị thương mà vẫn cả gan như vậy, mọi người cùng xông lên.” Một trận hỗn loạn, xem ra là đánh tập thể.

Được rồi, cô thừa nhận, cô không phải loại người có lương tâm, có đạo đức xã hội, cô ghét chảy máu, chảy mồ hôi, ghét lũ con trai tiết hormone quá thừa thãi, muốn phát tiết ra ngoài bằng mọi hành động.

Thôi, nửa giờ thì nửa giờ! Coi như thiếu vận động, bây giờ bù lại.

Diêu Thủy Tinh lặng lẽ xoay người.

Nhưng chuyện lại lần nữa không do cô quyết định, một hồi bước chân hỗn loạn, một nhóm người từ chỗ rẽ chạy thẳng ra ngoài, trên mặt vô cùng đặc sắc, máu tươi, bầm tím, còn có răng bị gãy lẫn với máu từ trong miệng chảy ra. Đám người kia cũng không nghĩ sẽ đụng phải một cô gái, chạy trốn rất nhanh, đụng vào bả vai cô, PDA trong tay Diêu Thủy Tinh thẳng tắp bay ra, “phanh” một cái rớt xuống đất, sau đó bị mấy bàn chân to thay nhau đạp lên.

“Mẹ nó, đứa con gái chết tiệt, không cần cản trở ở đây.” Một bàn tay thô lỗ, muốn dùng sức đẩy bả vai của cô ra.

Diêu Thủy Tinh tiến lên vài bước, tránh bàn tay lớn kia, nhìn chiếc máy bị giẫm nát một chút, ngẩng đầu lần nữa, nhìn thấy tình hình cuộc đánh nhau trong ngõ hẻm vô cùng kịch liệt.

Một người thanh niên trẻ mặc trang phục màu đen, đối mặt với mười mấy nam sinh. Một cái là có thể nhìn ra được, bọn họ đều không phải là người có võ gì, từng chiêu thức, hoàn toàn là dựa vào thường xuyên đánh nhau mà luyện ra được.

Thanh niên áo đen thân hình cao lớn, động tác cũng rất linh hoạt, né tránh, tiến công cũng rất có kỷ xảo, nhưng tính tình thô bạo. Nhìn anh ta ra quyền và đá chân ngoan độc mạnh mẽ, còn cả phản ứng của người bị đánh trúng thì xem ra, anh là có lối đánh liều mạng.

Như vậy cực kỳ dọa người nhưng cũng rất thua thiệt, vết thương trên người anh càng lúc càng nặng. Mặc dù bản lĩnh của anh so với bọn người kia khá hơn rất nhiều, nhưng đối phương người đông thế mạnh, chỉ dùng chiến thuật biến người(*) là đã có thể quật ngã anh, rất rõ ràng là không cần đến một phút, anh ta sẽ phải bại trận.

(*) chiến thuật biến người: là một chiến thuật quân sự mà trong đó, một bên dùng số lượng áp đảo của mình tấn công ào ạt đánh giáp lá cà, chấp nhận thương vong bởi lúc xung phong sẽ bị hỏa lực của đối phương dễ dàng làm tiêu hao. Cách xung phong ào ạt, đông đảo như vậy có thể khiến đối phương sợ hãi nhưng có thể phải chịu hy sinh rất lớn.

Quả nhiên, một giây kế tiếp anh bị đánh lén, một ống thép hung hăng đập vào lưng anh, anh cố hết sức né tránh, không tránh kịp, nặng nề đụng vào vách tường.

“Đồ thối tha, nhìn cái gì!” Tên vừa rồi không đẩy được cô, bắt đầu tiếp tục quấy rầy.

Cô ngược mắt, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi lại thô lỗ, bộ dạng mười mấy tuổi, trong tư tưởng, trong mắt chỉ có đánh nhau, muốn chơi trội, không hiểu được cái gì gọi là “Thương hoa tiếc ngọc”.

Trong lòng Diêu Thủy Tinh âm thầm thở dài, cô thật sự không muốn gây chuyện, vô cùng không muốn.

“Anh A Báo, ả này có phải là người của tên họ Hạ này không?” Trong ngõ hẻm đã phân chia ra thắng bại. Người thanh niên bị thua, nghiêng người dựa vào tường, khẽ cúi đầu, thở dốc, cánh tay phải của anh ta theo trạng thái tự nhiên xuôi xuống bên người.

“Đừng để cô ta chạy.”

“Vâng” đám con trai vây quanh, chặn cô lại.

“A Dũng, đi mời đại ca, nói hiện tại chúng ta đã vây kín Hạ Viễn Hàng rồi.” Tên A Báo mở miệng ra lệnh.

“A.” Một tên xoay người làm theo, lại đột nhiên phát hiện cô gái vẫn đứng một bên kia, bất thành linh xuất hiện trước mặt của cậu ta, ngăn cản đường đi của cậu.

“Cô.”

“Ai cũng không được đi.” Cô đứng ở đó, chặn lại chỗ ra vào của ngõ hẻm, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Làm người nào bị thương, không liên quan gì tới cô, nhưng bọn họ không nên chọc vào cô. Diêu Thủy Tinh cô đối với chuyện của bản thân, trời sinh đã có ham muốn khổng chế.

Trong nháy mắt, bình tĩnh lại, mười mấy nam sinh đều nhìn cô, há mồm tròn mắt.

Cô rất đẹp, không phải là yêu kiều, không phải tươi đẹp, không phải trẻ trung, không phải đáng yêu, cô tựa như một vũng nước, rất yên tĩnh, rất sâu, ngũ quan thanh lệ, khí chất lạnh lẽo. Trong tích tắc, có một loại uy phong không giống tuổi của cô trấn áp bọn họ.

Nhưng chỉ là trong thời gian ngắn ngủi, bọn họ phục hồi tinh thần lại, hình như cảm thấy chính mình là nam tử hán lại bị một cô gái nhỏ yếu đuối hù dọa, thật mất mặt, A Báo mở miệng mắng: “Mẹ nó, mày ở đâu chạy tới, không muốn sống sao?” Quả đám khổng lồ theo lời cậu ta, đập tới khuôn mặt tinh xảo của Diêu Thủy Tinh.

Rủi ro ngay một giây kế tiếp, A Báo bị cô ném qua vai một cái thật đẹp mắt, hung hăng bay đến vách tường, lập tức đập đầu ngất đi, đám nam sinh đều sững sờ.

Sau đó kịp phản ứng, đồng loạt xông lên, bọn họ vốn cũng không phải là người chính nghĩa gì, cũng không có quan niệm không thể đánh nữ sinh. Quá mất mặt rồi, phải đem mặt mũi lấy về, nhưng lại phát hiện, hôm nay đám người bọn họ ra cửa không coi lịch rồi, đụng phải nữ ma đầu.

Cô mặc váy ngắn không quá gối, nhấc chân, xoay mình, lại xinh đẹp giống như làm động tác nhảy múa, lưu loát sinh động, làn váy tung bay trong không trung tựa cánh hoa, tuyệt mỹ mà lại thỏa đáng, không để lộ một điểm da thịt không nên bày ra chút nào. Đuôi ngựa đen bóng chuyển động, vẽ ra đường vòng cung chói mắt, rõ ràng là động tác thô bạo nhưng cô lại có thể làm thành ưu nhã như vậy.

Ưu nhã đánh người đến thê thảm không dám nhìn.

Đám nam sinh lúc này, lấy tư thế thai nhi trong bụng mẹ làm tiêu chuẩn, nằm trên mặt đất, choáng váng, khóc. Một mình cô đứng đó, giống như Athéna xinh đẹp, mắt nhìn xuống đám chiến bại kia. Nâng cổ tay, nhìn đồng hồ, sáu giờ lẻ mười một giây, xem, không thường vận động kết quả là, cô thật sự yếu hơn rồi.

Đi qua đám lộn xộn trên đất, nhật PDA đã vỡ nát trên đất lên, đây là quà sinh nhật mười lăm tuổi của cô, đã hoàn toàn bị hư.

Thật tốt, nhấc chân, trực tiếp đạp lên cái chân cản đường, tên con trai muốn rên cũng không rên được đã ngất đi.

Trong không khí tràn ngập mùi người, mùi máu tanh tươi, cô cực kỳ không thích, cơ thể thẳng tắp, giống như nữ vương, rời khỏi chiến trường của mình, làm lơ đối với những tiếng rên rỉ đau đớn, mặt không chút thay đổi.

Ở đây, ngoài cô ra thì cũng chỉ có thanh niên áo đen kia là đứng. Anh yên lặng tựa vào tường, đầu hơi cúi thấp, mấy sợi tóc nhỏ vụn che khuất gương mặt anh.

Cô tiếp tục đi về phía trước, lúc bước qua anh ta cũng không dừng lại, nhưng không nghĩ đến, khi lướt qua nhau thì thanh niên áo đen như bị mất hết sức lực, ngã ngay vào cô. Ngõ hẻm rất hẹp, còn có một đôi bị thương ngăn đường. Cô tránh không thể tránh, đưa tay lên chặn lại, lại nhìn thấy khuôn mặt đã hôn mê, dưới hoàng hôn, ở phía xa có tiếng còi cảnh sát chói tai truyền tới, lấp lánh hơi thở tuổi trẻ.

Dưới ngón tay, truyền đến cảm giác ẩm ướt, ẩm áp.

Từ xưa tới nay, đều là anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng không biết, mỹ nhân cứu anh hùng thì như thế nào?

tiếng chuông tan học du dương nhẹ nhàng chậm rãi vang lên, không tới một phút đồng hồ, sân trường yên tĩnh lập tức bị đám học sinh nhộn nhịp ủa ra, trở nên náo nhiệt. Có điều là những tiếng nói cười trầm thấp, khi thấy thanh niên đứng yên trước cổng trường học thì tất cả đều chợt dừng lại, sau đó là tò mò, kinh ngạc, mê muội, khinh thường, đủ loại ánh mắt đồng thời tập trung lại. Mọi người cố tình đi chậm hơn, muốn nhìn thanh niên về lười biếng kia mấy lần thật lâu.

“Là Hạ Viễn Hàng ư!”

“Sao anh ấy lại tới trường học của chúng ta?”

“Nhìn anh ấy như vậy, thật sự rất đẹp trai!”

“Anh ấy đến để tìm người sao?”

“Tìm ai đây?”

“Dù sao cũng không phải tìm cậu.”

“Đáng ghét, hì hì.”

Tiếng bàn tán nhỏ giống như cơn sóng từng chút từng chút tuôn ra, lại không dám nói lớn tiếng quá, sợ làm cho người bị bàn tán nghe được. Người thanh niên này ở gần trường trung học, nổi tiếng là đánh nhau rất lợi hại, chỉ cần nghe thấy tên của anh ta, cũng đủ khiến cho những học sinh ngoan ngoãn phải giật mình.

Diêu Thủy Tinh đi ra cổng trường, từ ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy anh, nổi bật như vậy, rất khó để không chú ý đến.

Tuổi của anh ta rõ ràng vô cùng trẻ, lại có một cổ hơi thở thành thực không giống tuổi tác. Có mày đẹp mắt, đôi môi mỏng, gương mặt đó nhìn thế nào cũng đều có thể ca ngợi là tuần tú, nhưng vì sao lại có hơi thở nặng mùi u ám như vậy ?

Một tay anh đút trong túi, cứ tựa vào trên tường như vậy, áo sơ mi màu đen cũng không phải gọn gàng sạch sẽ, có mấy phần xóc xếch, mấy cúc áo bị buông ra, lại tràn ngập mùi vị nguy hiểm.

Anh cũng không phải là loại thanh niên mà cô vẫn biết, không trẻ trung, không xóc nổi, không chất đồng tiền bạc ra ngoài cổ ý ra vẻ tao nhã, nhưng cũng không giống loại côn đồ kia... lỗ mãng thẳng tính, gần như rất khó để định nghĩa về anh, nhưng anh tuyệt đối không phải là người mà học sinh ngoan như cô nên động vào.

Cô hiểu rất rõ, trầm mặc kẻ vai bạn tốt mà đi, coi như chưa từng thấy anh ta.

“Diêu Thủy Tinh.” Một giọng nam trầm thấp mê hoặc vang lên, tựa như một tảng đá rơi vào hồ sâu, mọi người nhanh chóng yên lặng, nhìn về phía cô gái lạnh lùng kia.

Cô bình tĩnh, ngược mắt nhìn về phía anh.

Anh đi thẳng tới, cơ thể cao lớn, rất dễ nhận thấy trong nhóm học sinh cấp 3 này. Toàn thân tỏa ra u ám, hiệu quả cực kỳ kinh người, mọi người nhanh chóng né ra, dọn ra một đường đi lớn giữa bọn họ.

Anh đi tới trước mặt cô, đưa lên một cái khăn tay sạch sẽ, “Trả lại cho em.” Ngón tay thon dài sạch sẽ ngoài dự đoán, không có chút nào giống như bàn tay ngày ngày ra quyền đánh người.

Cô nhìn cũng không nhìn chiếc khăn tay đắt tiền, “Dạ, tôi không cần.”

Lúc trước khi lấy ra để cầm máu cho anh ta, cũng không nghĩ sẽ lấy lại.

“Anh giặt rồi.”

Cô hừ một tiếng lạnh lùng, dự định muốn đi. Cuộc sống của cô và anh ta, cho tới bây giờ vẫn không nên có liên quan gì, đương nhiên nên vạch dấu chấm hết ở đây.

Khuôn mặt anh tuần của anh là một mảng cao ngạo, không có kinh nghiệm chung đụng với nữ sinh, cũng không ưa thích kiểu sinh vật mềm mại. Chủ động tới tìm cô, chỉ là vì anh nợ cô, mặc dù anh biết rõ, ngày đó cô cũng không phải có lòng muốn cứu anh.

Có điều, ít nhất cô cũng không để anh bị xe cảnh sát bắt đi. Tuy chỉ là dùng một chiếc khăn tay bọc qua loa vết thương lại rồi để anh từ sinh tự diệt, nhưng nói cho cùng, cô vẫn có giúp đỡ anh.

Được phụ nữ, không, chính xác mà nói thì là được một cô gái cứu, là thử nghiệm lần đầu tiên trong cuộc đời anh.

“Hạ Viễn Hàng!” Tiếng kêu khàn đục cách đó không xa truyền đến: “Đại ca, tiểu tử đó ở kia.” Một đám nam sinh cầm ống thép và dao bổ dưa chạy qua bên này.

Đây là cuộc sống của anh, không chủ động gây phiền toái, nhưng bao giờ cũng có vô số phiền phức đến tìm anh, thế giới của anh đầy máu tanh và tàn bạo cùng với cuộc sống cao quý sạch sẽ của cô, không liên quan chút nào.

Hai người chạy song song, theo đường của từng người chạy về phía trước, anh hiểu được, nhưng trong nháy mắt đó, đột nhiên anh đưa tay cầm lấy tay Diêu Thủy Tinh, lời cô chạy về hướng ngược lại.

“Buông tay.” Cô dùng sức giãy giụa, không chịu phối hợp.

Anh im lặng kéo cô tiếp tục chạy, dù là phản kháng của cô làm cho tốc độ của bọn họ giảm dần xuống.

“Tôi nói buông tay.” Giọng nói của cô càng ngày càng lạnh.

Mắt thấy đám người kia chen qua đám học sinh đông nghịt, xông về phía bọn họ.

“Em cảm thấy bọn họ sẽ bỏ qua cho em?”

“Thế thì sao?” Cô nhìn vào tròng mắt xinh đẹp của anh, “Tôi vẫn có thể đánh cho bọn họ cực kỳ thảm hơn nữa.”

“Trước mặt một đám học sinh ngoan ngoãn?” Chỉ chỉ những học sinh đang hoảng sợ né tránh cách đó không xa.

Đáng chết! Cô cắn răng, gương mặt bình tĩnh có mấy phần dao động.

Hạ Viễn Hàng không tiếp tục nhiều lời, kéo tay cô chạy về phía trước, mà lần này, cô không cự tuyệt.

Xuất thân từ gia đình danh môn, khi mới bắt đầu hiểu chuyện đã bị dạy dỗ nghiêm khắc thành một thực nữ chân chính, cô là người thừa kế tương lai của một sản nghiệp lớn, giá trị con người vài tỷ, trong đời Diêu Thủy Tinh, lần đầu tiên bị một người thanh niên xa lạ nắm tay, điên cuồng chạy trốn trên đường.

3. Chương 3

Tay của anh rất lớn, rất nóng, chân của anh rất dài, bước vừa nhanh vừa vội. Vốn dĩ cô không theo kịp, nhưng không sao, anh nắm chặt cô, kéo cô chạy, một bước cũng không bị bỏ lại phía sau, cùng anh kẻ vai chạy trốn.

Cô ngược mắt nhìn ngũ quan đẹp đẽ của anh. Lông mày thon dài, mắt đen nhánh, rõ ràng là khuôn mặt rạng rỡ dưới ánh sáng mặt trời lại bị đôi môi mím chặt làm trở nên u buồn mà mạnh mẽ, trẻ tuổi như thế lại có vẻ hắc ám thâm sâu, mâu thuẫn kỳ lạ.

Sợi tóc nhỏ vụn lay theo, bị gió thổi tung bay, anh ít nhất cũng cao 180 centimet, vóc người cao gầy của cô cũng chỉ cao bằng bả vai rộng của anh.

Anh cúi đầu nhìn cô gái lần đầu tiên nắm tay trong đời. Cô có khí chất lạnh lẽo, dung mạo xinh đẹp, cô gái đang đi cùng anh rõ ràng rất khác nữ sinh, tựa như một cô công chúa cao ngạo, tính tình rất xấu. Thế nhưng khi ở trên đường vẫn không chạy loạn. Cô vẫn như cũ không bị ảnh hưởng chút nào, rõ ràng rất miễn cưỡng, rõ ràng màu môi phấn hồng đã trở nên tái nhợt, lại vẫn quật cường chống cự, theo sát bước tiến của anh.

Tiếng hét của bạn tốt bị bọn anh bỏ lại phía xa sau lưng, anh kéo cô xuyên phố qua hẻm, đám du côn vẫn đuổi sát sau lưng. Quẹo rẽ qua bảy tám đường nhỏ, dần dần đám người quơ múa vũ khí bị bỏ rơi ở rất xa, rất xa, mãi cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Hiển nhiên anh rất quen thuộc đường đi ở vùng này, suy nghĩ cũng không cần, nắm chặt tay cô đi xuống bờ đề thật dài, liên tục chạy ven bờ sông cho đến khi tới thảm cỏ xanh mướt, mới dừng lại thả bộ.

Bọn họ đứng trên thảm cỏ xanh, sự im lặng bao phủ xuống.

Trái tim trong lồng ngực điên cuồng nhảy lên, hơi thở của cô có phần hỗn hển, ngược mắt nhìn bốn phía.

Trước mắt là một dải sông lớn, mà bọn họ đang ở bãi cỏ dưới cái cầu. Mùa hè lượng nước dư thừa, tiếng nước sông chảy xuôi rất lớn, tất cả cây cối trên bờ đều cao lớn, tạo thành tấm bình phong thiên nhiên, không chú ý, thật khó để phát hiện sự tồn tại của bọn họ.

“Thì ra anh đánh nhau không được, ngược lại chạy trốn lại rất thành thạo.”

Chân mày anh nhíu nhẹ, cũng không ngại sự xem thường của cô, bởi vì trong cuộc sống đủ loại khiêu khích xấu xa đã quá nhiều, mỗi ngày đều có đánh nhau. Trong mắt người khác, anh đúng là kiêu ngạo quá mức, đối với bất kỳ ai cũng đều không để ý, rất dễ dàng dẫn tới xung đột.

Anh đã thấy không có gì đáng kể nữa, trong cuộc sống mấy năm nay, một mình đấu hoặc đấu hội đồng hoàn toàn là chuyện thường như cơm bữa, tựa như ngày ấy, trước khi gặp gỡ đám người kia anh đã đánh nhau một trận.

Có điều, cô gái có thể có bản lĩnh như vậy, thật sự làm cho người ta vô cùng kinh ngạc.

Cô vô tình ở lại nơi này rất lâu, ngẩng đầu nhìn về phía người thanh niên vẫn im lặng kia, “Những người đó tôi sẽ xử lý, tôi nghĩ, về sau chúng ta cũng không cần thiết để gặp mặt nữa.” Thế giới của anh và thế giới của cô hoàn toàn khác biệt, một lần bất ngờ xuất hiện cùng nhau, cũng chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

Anh gắt gao nhìn cô, cô gái khí chất thanh lệ như vậy, nói ra hai chữ “xử lý” lại có thể bình tĩnh đến thế. Cô là thiên chi kiêu nữ (*), anh chỉ là một người bình thường, bọn họ thật sự rất khác biệt, không cần nhìn cũng biết.

(*) thiên chi kiêu nữ: con gái cưng của ông trời (cảm ơn tiểu an nhi và hấp hấp đã giúp đỡ)

Nhưng bản thân anh vẫn kiên trì, “Chuyện này, để anh làm.”

Cô nhìn anh, người con trai này vô cùng, vô cùng trầm lặng, tiếc chữ như vàng, chứa đầy mâu thuẫn, trong mắt anh không có độc ác, lại luôn luôn đánh đánh giết giết, vẻ mặt của anh rất bình tĩnh, bên trong giống như ẩn chứa ngàn vạn con sóng lớn.

Sau một hồi lâu, cô gạt đầu một cái, bày tỏ không có ý kiến gì, xoay người, bước đi.

“Diêu Thủy Tinh.” Giọng nói phái nam vang lên sau lưng cô, trầm thấp từ tính, cực kỳ mê người.

Cô dừng bước chân, nhưng không quay đầu lại.

“Cám ơn em.”

“ Không khách sáo.” Lần này, thật sự bỏ đi.

Anh không nói gì, chỉ nhìn cái bóng nhỏ kéo dài ngày càng đi xa. Cô là một nàng công chúa thật sự, không cần áo hoa, không cần châu báu, cho dù là mặc bộ đồng phục giản dị, cô vẫn có khí chất bất phàm, cao quý thanh nhã.

Đang ở trong bóng tối, không hề có ánh sáng, nhưng người ta vẫn cảm thấy, cái loại ánh sáng đó quá mức chói mắt, quá mức sáng sủa.

Anh xoay người, im lặng đi về hướng ngược lại.

Ngày như nước, thoát cái trôi qua không dấu vết.

Sự xuất hiện của anh, khiến trung học Dục Đức xôn xao một trận, nhưng không ai dám đến trước mặt Diêu Thủy Tinh khua môi múa mép, bạn tốt thân thiết tự nhiên cũng sẽ không hỏi nhiều, người không quen thì tới bây giờ đều là kính nhi viễn chi(*) đối với cô, vậy nên cuộc sống của cô, thật ra thì cũng không có gì thay đổi, sinh hoạt mỗi ngày vẫn như cũ trôi qua theo quy luật và yên tĩnh.

(*) Kính nhi viễn chi: tôn kính mà không thể gần gũi

Từ khi bắt đầu vào trung học, cô không chỉ thỉnh thoảng đi theo Diêu Dật Châu đến công ty, mà là chỉ cần rảnh rỗi thì sẽ đến đó học tập.

Cô là người thừa kế tương lai của Diêu Thị, một trong những tập đoàn lớn có tài lực hùng hậu vượt ra ngoài quốc gia như vậy, trách nhiệm rất lớn lao, cho nên cô không thể giống những nữ sinh trung học bình thường, chỉ cần đọc sách rồi cùng chị em vui vẻ ra ngoài dạo phố, uống trà là được. Các chỗ trống trong cuộc sống của cô bị học tập lấp kín, trừ chương trình dạy học của trung học, còn có các chuyên gia quản lý tài chính nổi tiếng được Diêu Dật Châu đặc biệt mời tới hướng dẫn thêm sau giờ học.

Cô kiêu ngạo, cũng thông minh, học hỏi rất nhanh, nghị lực mạnh mẽ, những giáo viên kia cũng khen cô không dứt lời. Cô trời sinh đối với các con số rất nhạy cảm, khẳng khái cố chấp yêu thích thị trường chứng khoán, mà hình như cô cũng thật sự là có bàn tay vàng, dùng của tiền tiêu vặt mua cổ phiếu, khiến tiền gửi tiết kiệm trong ngân hàng cá nhân của cô đã thành con số hàng ngàn. Đương nhiên, con gái của Diêu Dật Châu, lẽ nào lại giống người bình thường?

Nhưng vậy vẫn chưa đủ, cô còn phải cố gắng thêm, chỉ có không ngừng làm mình hoàn hảo hơn, cô mới có thể đuổi thẳng lưng mà sống dưới ánh mắt nghiêm khắc của Diêu Dật Châu. Cô là con gái của ông ấy, nên phải xuất sắc như thế.

Mặc dù cô ưu tú, là đối tượng được rất nhiều trường bồi lớn tranh nhau tán thưởng, nhưng trong mắt Diêu Dật Châu, những thứ này hoàn toàn không tính là gì. Thật ra thì cô đã sớm hiểu, cho dù cô làm cực kỳ tốt, cha vẫn sẽ không liếc mắt nhìn cô một cái, sự thật này, cô đã biết rõ từ lúc còn rất nhỏ.

Ngoài mẹ cô ra, trong thế giới của cha không còn người nào khác nữa, mặc kệ có là máu mủ ruột thịt.

Cô không thất vọng, cô đã qua cái thời gian để thất vọng rồi. Cô không chú ý đến thói quen này, thậm chí còn hưởng thụ. Quả nhiên, trong người chảy dòng máu lạnh lẽo của Diêu Dật Châu, thì đều như vậy.

4. Chương 4

Đôi môi xinh đẹp nhẹ nhàng mấp máy, cách sân cỏ, nhìn về phía đại sảnh cực kỳ xa hoa kia. Tại đó vì uống rượu say, hành vi hết sức phóng đảng, cái gì gọi là công tử, tiểu thư xã hội thượng lưu từ trước đến giờ luôn tự xưng cao quý chính là đây. Một nụ cười giễu cợt lạnh nhạt, giữa suối phun nước do chuyên gia nổi tiếng thiết kế càng lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Trừ có tiền có thế, đám người kia so với người khác nhiều hơn cái gì chứ?

“Thủy Tinh, sao em lại trốn tới chỗ này hả?” Một giọng nói đàn ông mang theo trêu chọc phá vỡ phía ngoài yên tĩnh. Chủ nhân Chu Thế Vĩ của bữa tiệc, ôm một cô gái hấp dẫn xinh đẹp, xộc xệch đi ra từ đại sảnh. Khuôn mặt anh tuấn do cồn rượu làm cho đỏ ửng, thân thể trẻ trung, khí chất có chút buông thả, anh lúc này, đâu còn là công tử Erya tao nhã? “Tối kia chúng ta cùng uống rượu nào!”

Uống rượu? Trên khuôn mặt xinh đẹp của Diêu Thủy Tinh hoàn toàn lạnh lẽo, “Xin tạm biệt.”

Không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở nơi này, cô xoay người rời đi. Không biết tại sao cha lại đồng ý lời mời của Chu Thế Vĩ, để cô đến tham gia tiệc sinh nhật của anh ta. Với sự khôn khéo của cha, lại không nhìn ra bản chất Chu Thế Vĩ? Chẳng lẽ ông ấy lại để ý một lời mời nhỏ? Với gia thế của Diêu Dật Châu, sẽ quan tâm chuyện này?

Chẳng qua, cũng khó nói, ít nhất Diêu Dật Châu vẫn là một thương nhân.

“Thủy Tinh, đừng đi sớm vậy!” Đẩy cô gái đang dính bên cạnh ra, Chu Thế Vĩ bước thật lớn lên trước ngăn cô lại. Vất vả lắm mới mời được người đẹp lại cao ngạo này, làm sao anh có thể để cô đi sớm thế? Phải biết, anh đã sớm muốn có được cô.

Cô lạnh lùng tuyệt mỹ, đối với người khác liếc một cái cũng chỉ là khinh thường. Hôm nay là do anh cầu xin cha, gọi vài cuộc điện thoại cho tổng giám đốc Diêu, mới nhận được sự đồng ý. Mặc dù cô tới, cũng chỉ lạnh nhạt với anh, nhưng có thể làm cho cô tới đây, đã đủ khiến anh cảm thấy rất có mặt mũi.

“Chu Thế Vĩ, tôi với anh không thân quen như vậy.” Nhìn người cản đường, cô vẫn bình tĩnh như cũ.

Anh không đứng đắn cười cười, “Nói chuyện nhiều một chút tự nhiên sẽ thân quen hơn.”

Nhiều lời vô ích, dù sao cô cũng đã tới, coi như hoàn thành xong nhiệm vụ cha giao cho, chuyện kể tiếp, thứ lỗi không thể tiếp, trực tiếp vòng qua anh, đi tới cửa chính.

“Thủy Tinh, nơi này rất vắng vẻ, không có phương tiện để đi nhờ, ở lại thêm một lát nữa, anh đưa em về, được không?”

Xưa nay Chu Thế Vĩ luôn thuận lợi với mọi việc trong đám phụ nữ, trong lòng tuy đối với người đẹp rất ngứa ngáy khó nhịn, nhưng lại bị khí chất trong trẻo mà lạnh lùng trời sinh của cô làm cho bị đóng băng không dám tùy tiện lỗ mãng, chỉ có thể dựa vào chính mình, cố gắng thuyết phục, cộng thêm lợi dụng điểm yếu để uy hiếp. Dù sao, hôm nay là do anh lái xe đón tới cô, không có anh, cô muốn đi về, ngoại trừ đi bộ, xem như bây giờ cô gọi điện thông báo cho tài xế lái xe tới đây, cũng phải hơn hai giờ.

Cô không để ý tới anh, ghét nhất loại đàn ông cứ quẩn chặt phiền phức thế này, dù cho bên cạnh cô cho tới giờ cũng không ít người như vậy.

Thật thú vị, nhìn gương mặt cô lạnh lẽo, khiến anh động tâm càng kịch liệt hơn, “Thủy Tinh, mọi người đều là người trẻ tuổi, cùng nhau chơi đùa rất vui vẻ, sao lại vội vàng đi vậy?”

Cùng cô đi ra ngoài, dù sao một lát nữa cô sẽ thấy được đường lớn tối đen, đừng nói xe, ngay cả bóng người cũng khó thấy, đương nhiên không thể không khuất phục.

Quả nhiên, sau khi thoáng nhìn thấy con đường dài trống vắng dưới ánh đèn mờ thì nụ cười đắc ý trên mặt anh càng thêm rõ ràng. Ngôi biệt thự này của nhà anh nằm ở vùng ngoại ô xa xôi, tỉ lệ xe taxi đi ngang qua nơi này bằng không, hiển nhiên cũng không có trạm xe bus, trọng điểm là, trong phạm vi mấy trăm dặm (1 dặm = 1,609344 km) quanh đây, không có hộ gia đình nào, Diêu Thủy Tinh muốn rời khỏi nơi này? Chuyện đùa chỉ đọc truyện tại nguồn!

Cô đứng lại, nhìn con đường, im lặng.

“Thủy Tinh, chúng ta đi về trước, tối nay anh lái xe đưa em về, thế nào?” Cô trực tiếp cất bước đi về phía trước.

“Không thể nào, em vẫn quyết định về?” Anh kinh ngạc đưa tay, muốn giữ chắc bả vai của cô.

Diêu Thủy Tinh khéo léo lách mình, né tránh bàn tay của anh ta, tiếp tục đi phía trước.

Anh không để ý lạnh nhạt của cô, ngược lại, loại cự tuyệt này khiến máu cả người anh đều sôi lên. Đối với mỹ nhân, anh có tính nhẫn nại vô hạn, nhất là giống như Diêu Thủy Tinh còn nhỏ tuổi thế này, giá trị con người khác thường, đẹp tuyệt trần làm cho phong cảnh cũng đẹp hơn, nếu như có thể được âu yếm, thì như thế nào cũng có thể.

Ánh trăng dịu dàng chiếu lên da thịt như sứ trắng lại hoàn mỹ không tỳ vết của cô, ngũ quan tinh tế, khí chất lạnh lùng, Diêu Thủy Tinh lúc này, xinh đẹp tựa như một giấc mơ.

Chu Thế Vĩ bị cồn rượu làm tê liệt đại não, lúc này mất đi năng lực suy nghĩ, anh xông lên trước muốn ôm chặt cô, nhưng trong nháy mắt tiếp theo đã đóng băng. Cô không tránh không né, chỉ nhìn anh. Dưới ánh trăng, trên gương mặt thiếu nữ mười sáu tuổi này, hoàn toàn là lạnh lẽo, loại lạnh đó không phải cố ý, mà là đã sinh trưởng trong xương, làm cho người ta phải sợ.

Anh cảm giác mình, giống như thấy được người đàn ông trên thương trường được xưng là ma quỷ, cha của cô, Diêu Dật Châu.

Im lặng khoảng một phút, cô nhàn nhạt mở miệng: “Tính đến báo cáo buôn bán lúc xế chiều cuối hôm nay, giá cổ phiếu của Minh Đạt là 215 đồng, thành tích cũng không tệ lắm, chẳng qua, nếu như mọi người biết

ngày hôm trước các người tổn một tỷ hai, mua mảnh đất ở miền nam kia, thật ra lại là đất ô nhiễm nặng, không biết giá cổ phiếu sẽ như thế nào đây?”

“Em. . . .” Anh giật mình nhìn cô, vì cô hơi hột nói ra bí mật mà cha anh ra sức giấu giếm khiến anh kinh ngạc không ngớt. Trong nhà bỏ một số vốn lớn vào miếng đất kia, vốn định mời Diêu Thị cùng xây dựng làng du lịch cao cấp, ai biết bọn họ đã sớm biết, nhưng ngay cả cha anh, cũng chỉ vừa sáng nay mới nhận được tin tức, sao Diêu Thủy Tinh lại biết? Diêu Dật Châu.

“Đếm tới ba, anh mau biến mất, sao?” Cô đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn anh, giọng điệu không phật phồng chút nào, trên mặt vẫn một mảng yên tĩnh.

Anh cắn răng nghiêng lợi, hoa hồng rất đẹp, nhưng đâm vào sẽ làm người ta chảy máu, thích cô, nhưng cũng biết rõ mình không phải đối thủ của cô. Được, coi như cô lợi hại! Trong lòng Chu Thế Vĩ thầm mắng, mặc dù gắng sức muốn giữ tự nhiên, có điều vẫn khó nén chặt vật mà đi khỏi.

Để cô tự đi về đi, cho cô kêu ngạo chết đi!

Rất tốt, cuối cùng khôi phục yên tĩnh, Diêu Thủy Tinh hài lòng, coi như Chu Thế Vĩ thức thời, tuy nhiên cô không hề thích nói nhiều quá.

“Em xác định cứ để anh ta đi như vậy?” Giọng trầm thấp, từ dưới bóng cây không xa truyền đến, trong trời đêm mang theo vài phần tối tăm, mấy phần nguy hiểm.

Cô xoay người, nhìn sang.

Ánh đèn đường mờ, không chiếu sáng rõ bóng dáng dưới bóng cây, một bóng dáng phái nam cao lớn, kéo dài trên mặt đường, từ từ, từng bước từng bước gần hơn, ánh trắng bao phủ lên chiếu sáng dung mạo anh dưới gốc cây.

Là anh, Hạ Viễn Hàng!

5. Chương 5

Ban đêm đầu mùa hè, gió nhẹ mang theo mùi hoa nhàn nhạt, cũng mang đến chút rét nhẹ.

Bọn họ đứng ở đó, im lặng không nói.

Nhìn anh vẫn như trước, u ám tàn nhẫn, anh tuấn nhưng cũng lạnh nhạt.

Cô vẫn thanh cao như công chúa, khuôn mặt điềm đạm, lễ phục màu lam nhạt, bàn tay mang túi xách, cao quý không ai sánh bằng.

Anh cách cô khoảng cách hai bước chân, dừng lại.

Vai cô mảnh khảnh thẳng tắp, dung mạo xinh đẹp, khí chất ngạo nghễ, mặc dù chỉ bằng tới ngực anh, nhưng về khí thế không hề yếu hơn một chút so với anh. Ánh trắng làm bóng hai người kéo dài mềm mại.

“Liên quan gì tới anh?”

Đúng, thật sự đâu liên quan gì tới anh? Anh vốn nên yên lặng dưới tán cây, hưởng thụ một chút an tĩnh đã lâu không có, cho dù bị bọn họ quấy rầy, nhưng chỉ cần anh không lên tiếng, cô tuyệt đối sẽ không phát hiện ra sự hiện hữu của anh, anh hoàn toàn có thể chờ cô bé nữ sinh kêu ngạo này đi xa, tiếp tục khoảng thời gian yên tĩnh của mình.

Nhưng anh vẫn không nhịn được, tại sao, tại sao phải không nhịn được muốn nói chuyện với cô? Không phải anh đã sớm hiểu, anh và cô là người của hai thế giới, sẽ không, cũng không nên có bất kỳ liên quan sao?

Mà anh, cho tới giờ cũng không thích cái loài sinh vật nữ, cho dù là chị của mình, cũng không thân thiết nhiều, tại sao cố tình đối với cô.

Anh không phải người chủ động, hành động hôm nay, không giống anh thường ngày.

Rất quả quyết xoay người, bước đi.

“Hạ Viễn Hàng.” Âm thanh của cô, rất trong, rất rõ ràng, không ngọt ngào giống những cô gái thời nay, nhưng tên tuổi anh được kêu lên từ trong miệng cô, lại làm cho bước chân anh chợt dừng lại.

“Đưa tôi về nhà.” Giọng điệu ra lệnh, cô nói hết sức tự nhiên.

Anh xoay người, nhìn cô.

Cô đứng ở đó, lễ phục đoan trang, là màu lam rất nhạt, đường cong đơn giản, làn váy giống như nước chảy, làm khuôn mặt cô nổi bật lên càng tinh xảo hơn, trong đôi mắt đen nhánh, không có chút cảm xúc nào, xinh đẹp nhưng cũng lạnh lẽo.

“Tại sao?” Anh nhíu mày.

“Anh nợ tôi.” Rất tốt, cô nói đúng, xoay người, dắt cô tới xe mô tô của anh.

Khi cô thấy cỗ xe mô tô lớn kia cũng không có cảm giác kinh ngạc gì. Thanh niên giống anh, hình như lái mô tô cũng không phải chuyện gì lạ.

Nhưng trời sinh cô nên ngồi trong xe thể thao nổi tiếng, vĩnh viễn không thể xuất hiện chung với loại xe mười phần hoang dã như vậy. Diêu Thủy Tinh kéo lên váy, ngồi một bên lên. Chỗ ngồi phía sau của loại mô tô này được thiết kế nghiêng tới trước, cơ thể bọn họ không thể tránh khỏi tiếp xúc.

Khi tay cô nâng lên tới hông của anh, bàn tay anh đột nhiên nắm lại căng thẳng, bắp thịt toàn thân đều căng cứng. Như không phát hiện khác thường của anh, cô lạnh nhạt nói ra địa chỉ nhà.

Mô tô gầm thét giống như bị chọc giận, xông ra ngoài.

Bọn họ, cười gió mà đi.

Hơi cúi đầu, đảo mắt qua đôi tay trắng nõn bên hông, đôi môi mỏng nâng lên nụ cười nhạt. Khẳng định trong cuộc đời, Diêu công chúa chưa bao giờ ngồi trên loại xe như vậy. Cổ ý tăng tốc, nghe được tiếng gió điên cuồng kéo rít chói tai, cảm thấy tay nhỏ bé bên hông, trong khoảnh khắc đó thắt chặt lại, nhưng cô không hề mất tự chủ mà kêu to. Đôi tay kia được quần áo màu đen của anh tôn lên, càng lộ ra long lanh trong suốt hơn. Cô và anh, vào giờ khắc này ở rất gần, gần đến mức có thể lơ mơ cảm nhận được nhiệt độ lẫn nhau.

Xe không ngừng tăng tốc, anh phát huy tính năng của mô tô đến mức tận cùng. Hai giờ đi đường, trực tiếp rút ngắn lại thành một giờ, đột nhiên dừng lại trước khu nhà cao cấp của Diêu gia trên đỉnh núi.

Trong nháy mắt, vô cùng yên tĩnh, bọn họ đều không nhúc nhích.

Anh không biết hành vi gần như dã man này của mình, có dọa đến tiểu thư Diêu gia đoan trang hay không. Hết thấy mười phút trôi qua, tay nhỏ bé ôm bên hông anh, từ từ từng chút từng chút buông ra, cô xuống xe.

Ý cười trên bờ môi anh càng sâu hơn, thấy cô gái này thật sự vô cùng đáng yêu. Lấy lại nón bảo hiểm, nhìn cô, làm sao cô làm được? Diêu Thủy Tinh cao quý xinh đẹp, sau khi trải qua đoạn phóng xe điên cuồng này, lại vẫn có thể sạch sẽ tao nhã đến thế.

Sợi tóc bị gió thổi vào làm rối, có mấy sợi tinh nghịch bay đến bờ môi cô, đôi môi anh đào, da thịt trong suốt, gò má hồng sen xinh đẹp, Diêu Thủy Tinh lúc này, vẫn lạnh lạnh dứt khoát hoàn toàn khác biệt với người bình thường.

Anh nâng ngón tay, chạm nhẹ đến bên má cô, cô không né tránh, mặc anh vén mấy sợi tóc không nghe lời lên.

Chăm chú nhìn cô, đôi mắt không lạnh lùng như thường ngày, lần đầu tiên trong đời nghiêm túc nhìn một người như vậy, một người con gái, “Tại sao?”

Cô lẳng lặng nhìn anh, vẻ mặt vẫn lạnh như vậy.

Cúi đầu, cùng nhìn nhau, “Trả lời anh.” Cô vẫn im lặng không nói.

Rõ ràng mặt không chút thay đổi, nhưng tại sao, anh lại cảm thấy như cô đang ngấm chịu đựng? ” Điều Thủy Tinh.” Thở dài kêu tên cô, cảm giác được vài thứ trong lòng đang không ngừng sụp đổ, anh không muốn nó sụp đổ, cũng không có sức ngăn lại.

Cô thản nhiên nhướn mày, “Anh có thể đi rồi.”

Giọng ra lệnh, như lúc này bảo anh đưa cô về nhà, lại gợi ra nụ cười của anh, ngồi trên xe nhìn cô, sắc thái trong đôi mắt đen buồn vắng. Cô gái ở trước mặt này, dung mạo như nước, thần thái thanh thuần, có một cổ hơi thở bình thản không hợp với tuổi của cô, lần đầu tiên gặp nhau, đã khiến anh chú ý một cách kỳ lạ.

Ánh mắt cô bây giờ, đủ để làm cho những kẻ muốn làm xằng làm bậy không dám càn rỡ, yên tĩnh lạnh lạnh, tự mình có một loại uy nghiêm, nhưng trong mắt anh, chỉ thấy ửng hồng từ tai cô kéo xuống da thịt trắng như tuyết, non nớt đáng yêu.

Cô thật sự là một cô gái vô cùng, vô cùng đáng yêu, đáng yêu đến kì lạ.

Tới giờ anh vẫn không phải là người thích nói đùa, lần đầu bị kích động như vậy.

“Tuân lệnh, công chúa điện hạ.” Trả lời hài hước, nổ máy xe.

Xưng hô của anh khiến cô hơi nhú lông mày.

Trong tiếng động cơ khổng lồ, đột nhiên anh đưa tay ra bắt lấy cánh tay của cô kéo cô qua, “Coi như cảm ơn, để cho anh hôn một cái, hử?”

“Anh dám.”

Anh thật sự dám, trực tiếp hôn lên môi cô, khuất phục trước khát vọng mãnh liệt trong lòng, không cầu xin, không chần chờ, cho tới bây giờ Hạ Viễn Hằng anh luôn không phải là người do dự, muốn cái gì thì trực tiếp ra tay, anh vậy nhưng thật ra chứa cực kỳ nhiều bản tính xâm lăng, tuy nhiên trên đời này, thứ anh muốn cũng không nhiều.

Mặt bọn họ kề sát rất gần, gần đến mức có thể cảm giác được hô hấp lẫn nhau, phun ra trên da thịt nóng rực.

Anh hôn lên môi cô một cái thật mạnh mẽ, sau đó thoáng ngừng chốc lát. Họ đều còn trẻ tuổi, trẻ tuổi đến mức còn chưa hiểu được loại hành động thân mật này phải thực hiện như thế nào, chỉ đơn thuần là môi cùng môi đụng chạm, thuần khiết nhưng cũng khiến tim người ta phải đập nhanh hơn.

Không tới mười giây đồng hồ, anh buông môi cô ra.

“Cực kỳ. ngọt.” Cố ý kéo dài âm điệu, cúi đầu nói bên tai cô. Trên môi cô, nếm thấy rất nhạt, say rất nhẹ, loại trong veo đó khiến lòng anh cũng rung động lên.

Cô lui về phía sau mấy bước, rời khỏi phạm vi hơi thở của anh, vẻ mặt không thay đổi, không tức giận, không xấu hổ, giống như người anh vừa hôn không phải cô.

“Điều Thủy Tinh, em trốn không thoát rồi, biết không?” Lúc anh muốn đi, nên để anh đi, vốn dĩ anh định cứ một mình mà đi như vậy, biết đâu cô độc lại thích hợp với anh, nhưng khi anh gặp được cô, cô giữ anh lại, cô thật không nên, không nên.

Anh hôn cô, cô có thể cho anh một cái tát, hoặc là một cái ném qua vai hung bạo, anh biết cô có thể làm được. Nhưng cô không làm, cô vẫn bình tĩnh, không tàn nhẫn giống như đối phó với mấy tên du côn lúc trước, cũng không đối mặt giống người đàn ông quần lấy cô tối nay, cứ lạnh lùng như vậy.

Cô chỉ bình tĩnh thôi, đứng ở đó, nghiêm túc nhìn anh, nhìn anh cho cô cái mỉm cười đầu tiên từ khi quen biết tới nay, nghênh ngang rời đi.

Anh đi rất nhanh, không tới một phút đã biến mất trong tầm nhìn của cô. Cô vẫn đứng ở đó, cây cối cao lớn trong gió nhẹ nhàng đưa cành lá, ánh trăng sáng ngời qua khe hở của những chiếc lá chiếu xuống, tạo nhả khiêu vũ trên mặt đất.

“Hạ Viễn Hàng.” Tên của anh, từng chữ từng chữ, chậm rãi nhẹ nhàng được đọc ra từ trong miệng cô, từ từ nâng ngón tay, lau môi của mình.

Nơi đó, hình như vẫn còn lưu giữ nhiệt độ nóng bỏng của người nào đó.

6. Chương 6

Tiếng chuông giờ tan học trầm bổng, trong sân trường rộng rãi lại náo nhiệt, ồn ào đi qua, phòng học từ từ trở nên an tĩnh lại.

“Thủy Tinh, hôm nay cậu vẫn không có thời gian đi cùng bọn tớ?” Trong miệng Hương Phù Nhã gặm quả táo giọng lạnh lạnh, một tay dọn dẹp trên sách vở trên bàn học, thuận tay mở hộp trái cây xinh đẹp ra, đưa nĩa nhỏ tới, cắn được miếng dưa hấu vuông vuông trắng trắng đỏ tươi vô cùng mê người.

“Ừm.” Nhận lấy, cái miệng nhỏ cắn xuống, nhưng mắt Diêu Thủy Tinh vẫn nhìn chăm chăm vào màn ảnh thị trường chứng khoán nhấp nhô.

“Oa, tiểu thư khuê các quả nhiên là tiểu thư khuê các, ngay cả ăn trái cây cũng tao nhã như vậy.” Đôi tay Nghê Bối Bối chống cằm, gương mặt đáng yêu gần sát lại, giống như say mê mà cảm thán.

Diêu Thủy Tinh nhàn nhạt liếc cô một cái, “Quá giả dối.” Để lại lời bình, tiếp tục cúi đầu nhìn dưới bàn.

“Thật ư!” Hương Phù Nhã nuốt hết quả táo ngọt ngào, tiếp tục tiến công sang dưa hấu, “Về mặt chưa đủ si mê.”

“Hừ, không biết thưởng thức.” Nghiêng đầu cắn dưa hấu trên nĩa của tiểu Nhã, “Thủy Tinh, gần đây cậu đang bận cái gì vậy? Tại sao sẽ mỗi ngày đều không có thời gian?” cái người tiểu Nhã kia, mê nhất là ngắm hoàng hôn ở bờ sông, sau khi tan học họ hay cùng nhau dẫn cô đi xem, bắt đầu đã thành thói quen, trong khoảng thời gian này thiếu đi Thủy Tinh, luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Ngón tay giữa của Diêu Thủy Tinh khẽ dừng lại, tiếp tục công việc.

Hai tay Nghê Bối Bối chống cằm cảm thán, “Không có cậu ở đây, bọn tớ đều rất trống vắng đó!”

“Nhưng. . . .” Hương Phù Nhã nuốt trái cây trong miệng xuống, “Có Thủy Tinh cũng không thấy được bao nhiêu náo nhiệt nha!” Họ biết nhau đã nhiều năm như vậy, dĩ nhiên vô cùng hiểu rõ cá tính Diêu Thủy Tinh.

Cô trời sinh đã không thích nói chuyện phiếm với người khác, thật ra thì cô thật sự không hề nói chuyện phiếm. Ba người họ ở chung một chỗ, bình thường đều là cô nghe Phù Nhã và Bối Bối đùa giỡn, Thủy Tinh luôn an tĩnh ở một bên làm chuyện của mình, có điều, loại không khí đó, lại làm cho họ cảm thấy thoải mái dễ chịu.

“Ngu ngốc!” Một cái gõ thật vang lên trên đầu Hương Phù Nhã, Nghê Bối Bối thật là không có cách nào hạ hỏa để thôi muốn giết chết cái cô nàng đơn thuần này, làm sao có thể thành thật đến vậy?

“Người ta nói dâu có sai, Thủy Tinh. . . .” Lời nói kháng nghị, dưới ánh mắt hung ác của Nghê Bối Bối tự động tiêu tan, ngoan ngoãn cúi đầu ăn trái cây.

“Thủy Tinh, rốt cuộc cậu đang bận gì chứ?” Nghe Bối Bối cười thật ngọt ngào lại gần, trong con người tràn đầy bất quá độ thăm Thủy Tinh. Thật ra thì cô rất muốn hỏi, ngày đó tại sao Hạ Viễn Hàng phải kéo Thủy Tinh chạy đi, mà chuyện gì xảy ra sau khi chạy đi?

Hạ Viễn Hàng ư! Danh tiếng người kia rất lẫy lừng trong mấy dặm quanh trường trung học, đã thành nhân vật trong truyền thuyết, từ lúc nào lại có liên quan với Thủy Tinh? Cô tò mò sắp chết rồi, có điều từ trước đến giờ Diêu Thủy Tinh rất ít nói, không nói thì chính là sẽ không nói, dĩ nhiên, thân là bạn tốt, họ cũng sẽ không thật sự đi hỏi.

Diêu Thủy Tinh không ngừng chạm bút lên màn hình một chút, mở miệng: “. Đi gặp người quen.” Cô lựa chọn nói một phần sự thật, không phải cố ý muốn giấu giếm bạn tốt của mình, chỉ là tình huống trước mắt của cô, vẫn còn đang thu xếp lại trong đó. Trời sinh thích nắm tất cả trong tay, đối với chuyện không nắm chắc, cô sẽ chọn lựa bảo thủ xem chừng diễn biến.

“Thật đáng thương.” Tiểu Nhã đơn thuần lập tức đau lòng đưa tới nhiều hơn một miếng dưa hấu, “Người thừa kế tập đoàn kiêu ngạo vậy thật sự không dễ dàng, từ trung học ngày ngày đã bắt đầu bận rộn như vậy, Thủy Tinh, mau mau, cậu ăn nhiều một chút, bồi bổ một chút.”

“Đúng đó” Nghe Bối Bối thông minh cũng không hỏi nữa. Cô nàng cũng không thể nói ra có chỗ nào không đúng, nhưng trực giác nói cho cô biết, trong khoảng thời gian này hình như Thủy Tinh có điểm không rất khác. Mặc dù vẫn yên lặng, lạnh lùng, nhưng lại có khác biệt, hình như cậu ấy xinh đẹp hơn.

Cái đề tài này nói thêm gì nữa cũng không có ý nghĩa, Diêu Thủy Tinh lấy ra một tờ danh thiếp trong cặp sách của mình, đưa tới cho cô, “Không phải cậu nói muốn tìm một công việc? Đến nơi này thử đi!”

“Được.” Không nói lời khách khí gì, Nghe Bối Bối trực tiếp nhận lấy, nhìn lướt qua, là một quán cà phê, nhưng cô không vì vậy mà dời đề tài đi, nghiêm túc nhìn Diêu Thủy Tinh, “Cậu không có lời gì muốn nói với bọn tớ sao?”

Diêu Thủy Tinh nhìn lại cô, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, “Trước mắt không có.”

Nói cách khác, về sau sẽ có, Nghe Bối Bối hài lòng, coi như mình không bị bỏ qua. Cô cũng hi vọng bạn mình có thể có ngày được thoải mái, dù sức lực của cô rất yếu, hoàn toàn không giúp được gì, nhưng ít ra cô còn có thể lắng nghe, không phải thăm dò riêng tư, mà chỉ là quan tâm đơn thuần thôi.

Đường cong qua lại trên màn hình tinh thể lỏng đã không hấp dẫn được ánh mắt của cô nữa, Diêu Thủy Tinh giật mình, cô chỉ có hai người bạn tốt, Hướng Phù Nhã ngây thơ, Nghe Bối Bối lạnh lùng, bọn họ đều quan tâm đến cô.

Cô vẫn cảm thấy, mình lớn như vậy, thành công lớn nhất không phải các con số trong tài khoản ngân hàng cá nhân không ngừng tăng, mà là có thể có được bọn họ ở bên cạnh. Suy nghĩ một chút cảm giác thật thật không thể tin được, khô khan không thú vị như cô, lại có thể biết họ, kết giao làm bạn tương tri, chính cô cũng không thể tin, mình lại có thể.

Vẫn là con đường rợp bóng cây kia, vẫn là thời gian an tĩnh sau khi tan học, cô và anh kẻ vai bước đi, cùng nhau đi tới. Ngoài tiếng ngọn gió nhỏ lướt qua ngọn cây nhẹ vang lên, cũng chỉ có tiếng bước chân của bọn họ, nhẹ nhẹ và kiên định, yên tĩnh và trầm ổn.

Không có cố ý giao hẹn, cũng không có lời ngon tiếng ngọt vây lượn, mỗi ngày sau khi tan học, anh đều ở đầu đường đợi cô, sau đó cùng cô đi một đoạn. Cả hai đều không phải người hay nói, trên đường vĩnh viễn là im lặng, nhưng lại không cảm thấy lúng túng, chỉ có hai người trên đường lớn, cảm giác giống như thể giới chỉ có duy nhất hai người.

Không khí chuyển động, chim hót, hoa thơm, mây trôi, ở bên cạnh anh, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng cảm nhận được yên bình và thoải mái từ anh, nhưng không rõ là vì cái gì, tuy bọn họ không tính là hoàn toàn quen biết, ngay cả nói chuyện với nhau cũng không tính là có, lại cảm giác quen thuộc giống như là đã biết nhau hàng ngàn năm, tất cả đều tự nhiên như vậy.

Bọn họ đi song song, bước không nhanh không chậm, rất ăn ý tựa như hai người rất hay đi bộ cùng nhau, nhưng kỳ thật lúc mới bắt đầu lại không phải như thế. Hạ Viễn Hàng là một người con trai đơn thuần, tuổi

trẻ của anh u ám, có thể giới nam tính của riêng mình, anh không hiểu con gái, tới giờ cũng không có ý định muốn tìm hiểu.

Nhớ đến ngày đó, tán cây rậm rạp, người con trai cao lớn đứng ở nơi đó, cứ đứng một mình như thế, nhìn cô và bạn tốt đi ra, như hòa hợp trong đám người kia một cách kỳ lạ. Cô vô tình ngược mắt, nhìn thấy anh, sau đó anh lẳng lặng nhìn cô tạm biệt bạn tốt, từng bước từng bước đi về phía anh.

Đó là loại cảm giác như thế nào? Cô thanh lệ như ngọc, nhìn thẳng vào anh, từng bước đến gần anh, đi vào trong thế giới của anh, có một loại cảm giác thỏa mãn không rõ, tràn đầy trong lòng.

Anh đứng chờ ở nơi đó, muốn đi cùng cô trên đoạn đường này, nhưng dù sao anh vẫn là người trẻ tuổi, bước chân vừa lớn vừa nhanh, đi được một khoảng cách thật xa mới đột nhiên phát hiện, cô gái nên ở bên cạnh lại không thấy đâu, xoay người, nhìn thấy cô đứng ở xa xa phía sau, dừng ở chỗ đó không nhúc nhích.

Rõ ràng, cô không biểu cảm, nhưng không hiểu sao, anh lại biết cô đang tức giận. Quay lại, nhìn thần thái trong đôi mắt trong veo.

Hay là tức giận, nhưng vẫn muốn thể hiện được vẻ mặt bình tĩnh, thật đáng yêu đến kỳ quái. Lần đầu tiên trong đời, vì một người con gái mà cảm thấy được loại vui vẻ kỳ lạ này, trong đôi mắt đen ngập tràn ý cười.

“Tại sao không đi?”

“Tôi cũng không có tham gia thi đấu.”

Quả nhiên là tức giận, anh nhìn khuôn mặt như nước của cô, cảm thấy Diêu Thủy Tinh lúc này, đáng yêu đến không thể tin được.

Cô nhìn vẻ mặt chứa đầy hứng thú, trong lòng đột nhiên nổi lên một cỗ xấu hổ, “Hạ Viễn Hàng!”

“Hả?” nhìn cô giương cằm tròn bóng thật cao, dáng điệu kiêu ngạo kia, theo anh lại cực kỳ xinh đẹp.

“Không được đi trước tôi.” Giọng điệu ra lệnh hết sức rõ ràng, giống như trời sinh đã vậy.

Anh đưa tay, cầm bàn tay mềm mại của cô, mười ngón tay nắm chặt, “Vây em muốn nắm chặt một chút.”

Đôi mắt tươi đẹp hơi tròn to, cô từ từ cúi đầu, nhìn bàn tay kia cầm tay cô, đây là lần thứ hai anh nắm tay cô, rắn chắc mà ấm áp, loại cảm giác này vẫn luôn tồn tại trong trí nhớ của cô, ngẩng đầu lần nữa, giọng nói lạnh lẽo, “Tôi không đồng ý cho anh nắm.”

“Anh có hỏi em sao?” Ngón giữa hơi dùng sức, kéo cô đi về phía trước, lần này anh không đi nhanh giống bình thường, mà là từng bước chân chậm rãi, từng bước từng bước phối hợp với bước tiến của cô.

Đôi mắt nhìn về nơi anh nắm tay cô lần nữa, loại sức lực ổn định đó, làm cho lòng người an tâm.

Trời chiều đỏ cam, vướng lại trên ngọn cây lưu luyến không rời, kéo hai cái bóng trên mặt đất, đúng là vô cùng thích hợp.

Ai có thể nghĩ tới, bọn họ nắm tay nhau đi như vậy, lại có thể đi suốt cả một năm.

“Tổng giám đốc có ý, để sinh nhật tùy theo ý muốn của tiểu thư, nhưng phu nhân kiên trì nhất định phải náo nhiệt một chút, cho nên tổng giám đốc quyết định tổ chức tiệc sinh nhật cho tiểu thư, địa điểm quyết định là biệt thự ở Dương Minh Sơn. Tiểu thư, đối với bữa tiệc người có yêu cầu đặc biệt gì không?”

Đôi môi trắng nhạt nhẹ nhàng nhếch một cái, yêu cầu của cô? Cái này có quan trọng không? Một cô con gái ngoan thì nên trả lời như thế nào, cô quá rõ rồi, “Không có.”

“Thức ăn do Jnue chuẩn bị, lễ phục của tiểu thư cũng đã đặt xong.”

Ý là, cô chỉ cần xuất hiện đúng lúc là được rồi. Cô nhàn nhạt nhìn lướt qua trợ thủ đắc lực của cha, Từ Tinh Viễn. Không hổ danh là người được cha bồi dưỡng nên, làm việc nói chuyện càng lúc càng giống ông ấy, ngay cả vẻ mặt cũng bình thản như vậy, thiệt là, ở bên cạnh cha lâu dài, rất khó để không bị ảnh hưởng.

Đối với việc tổ chức tiệc sinh nhật gì đó cô hoàn toàn không có hứng thú, Diêu Dật Châu mừng sinh nhật cho cô rất hào phóng, ngay cả thức ăn cho bữa tiệc cũng dùng máy bay riêng đến Paris mời đầu bếp nổi danh, bậc thầy Jnue tự mình đến sắp xếp, lễ phục cũng là từ thợ thủ công danh gia Italy nổi tiếng, giá tiền kinh người.

Người ngoài nhìn thấy, Diêu Dật Châu vì yêu con gái, không tiếc tiền như rác, nhưng ai biết được, để Jnue tới đây, chỉ vì Nhan Uyển Như mẹ của cô, cực kỳ yêu thích món điểm tâm ngọt ông ta làm mà thôi. Cha cô làm tất cả, cũng đều vì mẹ, ngay cả tổ chức bữa tiệc, cô không cần suy nghĩ, nhất định là mẹ đề nghị. Cô vô cùng tin tưởng, cha cô không hề biết ngày sinh nhật của cô là ngày nào. Trong thế giới của Diêu Dật Châu, chỉ tồn tại ba chữ, “Nhan Uyển Như”.

“Mảnh đất xây khách sạn mới ở miền nam? Xác định xong chưa?”

Từ Tĩnh Viễn là người có mắt nhìn cỡ nào, nghe tiểu thư hỏi chuyện khác, lập tức hiểu cô hoàn toàn không có hứng thú đối với những sắp xếp của tiệc sinh nhật.

“Trước mắt chọn được ba mảnh đất để đánh giá.” Hai tháng trước, phòng kế hoạch đề nghị lựa chọn mảnh đất miền nam để khai thác khách sạn nghỉ mát cao cấp, bị Diêu Thủy Tinh trực tiếp bác bỏ, sau đó mảnh đất này bị công nghiệp Minh Đạt giành được, còn dẫn tới nghị luận âm ỉ trong hội đồng quản trị, nói Diêu Thủy Tinh là một cô bé mười sáu tuổi, không hiểu gì, tham dự quyết sách trọng đại của Diêu thị thật sự là hoang đường. Nhưng không tới mấy ngày sau chuyện này chuyển biến bất ngờ, ông phát hiện trong tài liệu nộp cho tổng giám đốc sự thật rằng mảnh đất kia bị ô nhiễm nặng.

Lại liên tưởng đến tổng giám đốc từng nói một câu nhẹ nhàng trước mặt con gái: “Gần đây Minh Đạt khiến ta hơi phiền lòng.”

Đột nhiên ông cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, toàn bộ tất cả, không phải là.

Từ Tĩnh Viễn biết Chu Ích của công nghiệp Minh Đạt vẫn luôn muốn nhảy sang lĩnh vực khách sạn, thỉnh thoảng mượn cơ hội đến gần tổng giám đốc, nhưng vì phiền lòng nho nhỏ này, làm ông ta trực tiếp tổn thất toàn bộ một tỷ hai.

Về phần có phải Diêu Thủy Tinh cố ý tung tin đồn, dẫn dụ Chu Ích mua mảnh đất ở miền nam kia, rồi sau đó lại tới chỗ quan chức của sở bảo vệ môi trường yêu cầu kiểm tra vấn đề ô nhiễm hay không, là do có người bày mưu đặt kế hay là như thế nào, Từ Tĩnh Viễn không biết, cũng không muốn biết. Bây giờ ông cực kỳ hiểu rõ một chuyện, Diêu Thủy Tinh quả nhiên là con gái của Diêu Dật Châu, không hơn không kém.

Diêu Thủy Tinh dùng PDA điều tra bản đồ ba mảnh đất, chạm bút chọn một mảnh trong đó, “Nơi này tôi đã điều tra, vị trí rất tốt, quan trọng nhất là cách suối nước nóng Quan Tử Lĩnh rất gần. Sinh thái của suối Quan Tử Lĩnh rất phù hợp với nhu cầu khách sạn nghỉ mát của chúng ta.”

Từ Tĩnh Viễn lập tức mở laptop ra xem những tài liệu liên quan đến suối Quan Tử Lĩnh, “Chúng ta đã bàn qua với Lý Trường, bọn họ cực kỳ hi vọng chúng ta có thể lựa chọn nơi đó, nếu như có thể hợp tác thành công, sẽ cung cấp.”

Đặc trợ chuyên nghiệp, người thừa kế thật sự của tập đoàn trong tương lai, thời gian chủ nhật đẹp đẽ ở trung học chưa bao giờ đi cùng chị em tốt ra ngoài dạo phố, xem phim, làm một nhân viên công chức, cũng không thể có nghỉ phép thật tốt, thả lỏng một chút, trước bàn để giấy tờ buôn bán, thời gian lẳng lặng trôi qua.

7. Chương 7

Diêu Dật Châu chỉ có một con gái yêu, Diêu Thủy Tinh, chỉ là tiệc sinh nhật mười bảy tuổi nhưng là một sự kiện lớn trong xã hội thượng lưu. Trước tiên không nói thế lực tập đoàn Diêu Thị tài phú kinh người, riêng tổng giám đốc Diêu Dật Châu của tập đoàn xuyên quốc gia, làm việc ác liệt, lại là người khiêm tốn

thần bí, ngay cả tiệc cuối năm của tập đoàn cũng khó thấy được ông ta, lần này công khai chúc mừng sinh nhật cho con gái yêu, giới thương nghiệp nếu có thể được đến tham gia có thể lấy đó làm vinh dự.

Có điều, Diêu thị là tập đoàn nắm giữ địa vị bá chủ kinh tế, người đủ tư cách tới tham gia dạ tiệc, đương nhiên đều có lai lịch không nhỏ.

Tối nay, Diêu gia và các nhân vật nổi tiếng tập trung ở Dương Minh Sơn, tinh quang lấp lánh, bên trong yến tiệc linh đình, bầu không khí đầy tác phong của các danh gia. Mặc dù Diêu gia tổ chức yến tiệc rất ít, nhưng chỉ cần ra tay, tuyệt đối là cực kỳ xa hoa tinh tế, ngay cả những điểm rất nhỏ, cũng thể hiện rõ phẩm vị gia đình giàu sang.

Diêu Thủy Tinh lắc ly cái ly trong tay, màu vàng tươi óng ánh, dưới ánh sáng của đèn thủy tinh to lớn chiếu rọi xuống, sắc màu mê người, hiện rõ màu nước cam ép, mùi vị rất tuyệt. Bữa tiệc của Diêu gia, hoàn mỹ không chỉ có thức ăn, toàn bộ tất cả, đều không tìm ra chút tỳ vết nào, có thể vì người làm việc cho Diêu Đạt Châu, cho tới bây giờ đều không phải người tầm thường.

“Vị kia là cháu trai Trương đồng sự của bách hóa Đồng Minh, Trương Hữu Đình, trước mắt đang học MBA ở Havard, được cưng chiều nhất trong thế hệ con cháu, có thể nói tương lai rất kỳ vọng có thể thay thế Trương đồng sự.”

Khóe miệng Diêu Thủy Tinh hơi nhếch lên, có Từ Tĩnh Viễn ở đây, PDA của cô có thể nghỉ ngơi rồi. Tiến lên vài bước, lễ độ chào hỏi, “Trương đồng, buổi tối tốt lành.”

“Thủy Tinh, đến đây, đây là cháu trai Trương Hữu Đình của ta, khi còn bé các cháu đã gặp nhau.” Dáng người Trương Đình Minh mập mạp, vỗ vỗ thanh niên tuấn tú trẻ tuổi bên cạnh, “Hữu Đình, đây là người ta thường nhắc với cháu, hòn ngọc quý trên tay tổng giám đốc Diêu, Diêu Thủy Tinh. Cô bé thật đúng là xinh đẹp lại có năng lực, còn nhỏ tuổi đã vô cùng xuất sắc.”

“Diêu tiểu thư, sinh nhật vui vẻ.” Trương Hữu Đình nhắc ly rượu trong tay lên.

“Cảm ơn.”

Ánh mắt Trương Đình Minh cười trước một đôi trẻ xuất sắc này, càng xem càng hài lòng, “Thủy Tinh, người trẻ tuổi các cháu có cơ hội thì phải nói chuyện nhiều một chút.” Quay đầu nhìn cháu đích tôn của mình, “Trương Hữu Đình, cháu đừng thấy Thủy Tinh mới mười bảy tuổi, cô bé vô cùng lợi hại trên thị trường chứng khoán.”

“Trương đồng quá khen.”

“Làm sao có thể chứ? Tuần trước cháu mua vào cổ phiếu HT, trong năm ngày ngắn ngủi đã kiếm được cả sáu trăm vạn, thật sự rất có năng lực phân tích! Thủy Tinh, trong một tháng nay mấy cổ phiếu mà cháu mua vào đều tăng rất lợi hại, nói cho Trương gia gia biết, có phải có tin tức nội bộ gì không?”

“Đơn thuần do vận mệnh.”

“Diêu tiểu thư quá khiêm nhường.” Trương Hữu Đình nhìn cô, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng. Lúc trước ông nội kéo anh tới đây tham dự bữa tiệc này, đối với loại dự tiệc công khai này, thật ra chính là chuyện đi xem mắt, thật sự rất chán ghét.

Coi như thấy được Diêu Thủy Tinh, cũng chỉ cảm thấy cô là một cô gái có khí chất rất khác, rất xinh đẹp, không có điểm gì đặc biệt, nhất là cô mới mười bảy tuổi, làm sao thành món ăn của anh đây? Mãi cho đến vừa nãy, ông nội nhắc tới biểu hiện kiệt xuất của cô trên thị trường chứng khoán, mới khiến anh có vài phần kính trọng đối với cô. Sau khi đánh giá cẩn thận, phát hiện cô ấy lạnh lùng là khác hẳn với các cô gái bình thường, cao quý thậm trọng, làm anh động lòng.

“Không biết lát nữa tôi có thể có được vinh hạnh, mời Diêu tiểu thư nhảy một điệu?” Đột nhiên anh cảm thấy sắp xếp của ông nội, không thể tốt hơn.

“Trương đồng, Trương công tử, rất xin lỗi.” Từ Tĩnh Viễn lễ độ gạt đầu, cắt ngang bọn họ, “Diêu tiểu thư, chúng ta nên đi lên tầng chào hỏi với Vương tổng giám đốc.”

“Xin lỗi không tiếp được.” Diêu Thủy Tinh mấp máy khóe miệng, xoay người đi đến thực hiện nhiệm vụ mới, bên môi nâng lên giễu cợt nhàn nhạt, nếu đã đến đây, thì phải diễn vai của mình thật tốt, ít nhất hôm nay cô cũng nên cảm thấy thỏa mãn, cha cô cũng đã chịu lộ mặt cùng cô.

Để báo đáp lại, cô cũng nên làm xong một chút vai trò của mình, dù là chuyện rõ ràng đến mức có muốn giả bộ thì cũng hiểu được. Nhìn sơ qua khách đến tối nay, không phải thể hệ trước mang theo tiểu bối tối, thì là tinh anh trẻ tuổi trong giới thương nghiệp, cha, thật sự không thể chờ đợi?

Ròng rã hai giờ xã giao khách sáo, mặt ngoài vẫn bình tĩnh không biến sắc, cái gọi là yến tiệc xã hội thượng lưu, kỳ thật đều là rập khuôn cả thôi .

Từ lúc còn rất nhỏ, cô đi theo trợ lý tham gia vô số lần, có thể nói là vô cùng thuần thục, nhưng dù như thế nào đi nữa, cô vẫn không cách nào thích được, nhất là lần này, mục đích quá rõ ràng, khiến cô chán ghét.

Túi xách dự tiệc khéo léo tinh tế, truyền đến chút rung động, cô ngược mắt, nhìn về phía có nhiều người vẫn đang nói về hoài bão lý tưởng trong giới chính trị, mà trợ lý Từ vô cùng có kinh nghiệm chuyên chú lắng nghe, cô không tiếng động lui về phía sau, đi tới bên cửa sổ, mở điện thoại di động ra.

Ra ngoài.

Trên màn hình sáng chỉ có hai chữ này.

Tim, đột nhiên pháp phồng.

Một giây kế tiếp, tin nhắn lại gửi đến.

Hậu hoa viên.

Này, chẳng lẽ.

Quan sát bốn phía một chút, đã là thời gian bữa tiệc nhộn nhịp nhất, rượu mạnh món ngon, âm nhạc ngọt ngào, mọi người muốn thì sẽ khéo léo nói chuyện với nhau, muốn thì sẽ ôm nhau mà khiêu vũ, lúc này cũng không ai để ý tới cô ở trong góc. Linh hoạt nhẹ nhàng xoay người, tránh ra khỏi cửa thủy tinh ra ngoài, lại quay qua hành lang quanh co rộng lớn, khi xung quanh toàn là bóng tối thì cô kéo váy lên, chạy thật nhanh.

Nhịp tim đập nhanh không giống cô, cô là Diêu Thủy Tinh, từ nhỏ đã được giáo dục dù bất cứ chuyện gì cũng phải bình tĩnh trấn định, bởi vì để thành một người lãnh đạo, chỉ có đầu óc tỉnh táo, mới có thể đưa ra quyết định lý trí nhất. Nhưng, vào giờ phút này, cô hít thở rất gấp, cảm thấy nhiệt độ máu dưới làn da từ từ tăng, nóng bỏng, tim giống như bị bốc cháy.

Chạy qua từng bụi tường vi đang nở rất đẹp, cánh hoa màu sắc đỏ tươi tắn ra khê rơi vào trên môi cô, tinh tế mà xinh đẹp, cô như chạy đua với gió, cánh hoa như mép váy tung bay, ngay cả mùi hoa trong gió đêm cũng mang theo một cỗ thôi thúc không thể hiểu, nhanh hơn chút nữa, chỉ cần nhanh hơn chút nữa.

Vòng qua góc khuất, có thể thấy được cánh cổng bằng đồng cao lớn chạm khắc hoa, chỉ cần ba bước, là được rồi. Cô, đột nhiên dừng bước chân lại, từng chút từng chút cân bằng hô hấp của mình, chỉnh sửa lại váy áo của mình, làm mấy sợi tóc tinh nghịch ổn định, lễ phục được làm tay bởi thợ thủ công nổi tiếng lại ôm sát vào người, khi tất cả đều đã giống như thường ngày, cô nâng túi xách nhỏ đặt tiền lên, thần nhiên đi về phía trước, Diêu công chúa cao ngạo đoan trang, tao nhã đẹp mắt.

Tường lát đá cuội sạch sẽ xinh đẹp, hai bên là thực vật xanh được cắt sửa hoàn mỹ không khuyết điểm, cách không tới mười mét nữa, cô thấy người con trai đứng yên dưới ánh đèn đường nhàn nhạt.

Anh lười biếng nghiêng người dựa vào mô tô thích nhất, ánh mắt đen thâm sâu của không ngừng nhìn cô. Thật sự không thể tưởng tượng nổi, cách một khoảng cách không tính là gần, cô lại có thể thấy rõ ánh mắt của anh, giống như biển rộng tối nhất, sâu thăm thẳm nhất, thần bí khó lường.

Nhìn thấy cô, hình như đột nhiên sâu trong đôi mắt toát lên một ngọn lửa, sau đó, anh chậm rãi ngoắc ngón tay với cô.

Cô hít thở thật sâu, ánh mắt như băng, xoay người, quay về!

“Thủy Tinh.”

Giọng điệu anh kêu cô, có một loại từ tính rất khác, tinh tế cọ xát qua đáy lòng cô, qua mạch máu của cô, trong nháy mắt bị gắn vào một loại mềm yếu gì đó, cất bước cũng trở nên có chút khó khăn.

“Tôi đây.”

Cô quay người lại, nhú mày, “Anh ra lệnh cho tôi?”

Ngăn cách bởi cánh cổng bằng đồng kiên cố mà hoa lệ, anh nhìn cô thật lâu. Diêu Thủy Tinh mặc lễ phục, đẹp đến không thể tưởng tượng nổi, màu tím nhạt, dưới ánh sáng huyền ảo mờ mờ của ánh trăng, giống như sau khi Thượng Đế tạo ra vạn vật, không cẩn thận đánh rơi sắc màu, rơi vào giữa hồ nước, từ từ tản ra, tản ra, tản ra nữa, sau đó bị cô nắm giữ. Làm nổi bật lên da thịt trong suốt như ngọc của cô, cô thật sự vô cùng thích hợp mặc chiếc váy có màu sắc này, cao quý mà hoàn mỹ.

Không phải là anh đã bị luân hãm quá sâu rồi chứ? Làm sao lại cảm thấy, bất kỳ một vẻ mặt nào của cô gái này, cũng đều đáng yêu như vậy? Tinh tế quan sát, ánh mắt rơi vào bóng tán lá xanh quét qua trên vai cô. Cái cô gái ngang ngược này, khiến đáy lòng anh mềm đến rồi tỉnh rồi mù.

Rõ ràng là chạy tới, nếu không, trên người cô lại dính phiền lá? Một hồi lâu, anh thở dài nói: “Không phải.” Làm sao nhẫn tâm ra lệnh với cô, làm sao có thể từ chối mệnh lệnh của cô?

“Lặp lại lần nữa.”

“Tôi bên cạnh anh, hử?” Chưa bao giờ biết âm thanh của anh, có thể êm ái như thế.

Giống như rất miễn cưỡng, cô từ từ đi tới bên cửa, “Làm sao anh có thể tới?”

Anh cười, vẻ mặt hài hước khó có được, khiến âm u trong mắt trong tích tắc tiêu tán, “Anh tới cứu vớt công chúa cô đơn lạnh lẽo!”

“Nhàm chán!”

Anh chỉ chỉ đại sảnh bữa tiệc, “Em ở nơi đó, thật sự không cô đơn lạnh lẽo?”

Cô nhìn anh chằm chằm, im lặng.

“Đi theo anh.” Anh duỗi tay về phía cô.

Rất nhiều năm về sau, Diêu Thủy Tinh vẫn nhớ rõ ràng rằng, đêm hôm đó, Dương Minh Sơn là bầu trời trong, tất cả vì sao đều rơi vào lòng bàn tay của anh, lấp lánh mà mỹ lệ. Tay của anh, đưa về phía cô, cô nhớ cảm giác lúc anh cầm tay cô... kiên định mà ấm áp, loại cảm giác đó, mỗi ngày, mỗi ngày đều ở bên cô.

Cô nhìn bàn tay quen thuộc, thất thần trong nháy mắt. Anh cũng không thúc giục, chỉ đưa bàn tay ra, chờ đợi cô.

“Đó là bữa tiệc của tôi.” Cô nhàn nhạt nhắc nhở.

“Có quan trọng không?” Lòng mảy giương lên, vài phần kiêu ngạo, vài phần bướng bỉnh, đủ mười phần là lời nói Hạ Viễn Hàng sẽ nói.

Chỉ chỉ cánh cổng ngăn cách bọn họ, “Tôi không có chìa khóa.”

“Yên tâm, anh nhất định sẽ đỡ được em.”

Cô không dám tin nhìn anh, “Anh bảo tôi leo lên?” Mặc lễ phục như vậy, ở bữa tiệc sinh nhật của cô, đi leo cửa chính?

“Thủy Tinh, anh chờ em.”

Cô im lặng, nhìn anh, mắt liếc một cái, cả một năm, nhìn qua vô số lần, thậm chí, nhắm mắt lại, cũng có thể từng nét từng nét miêu tả tỉ mỉ bề ngoài.

Thật ra anh là người vô cùng, vô cùng lạnh nhạt, ít nói, nhưng đối mặt cô, một người so với anh còn im lặng hơn, ít nói hơn, anh lại có thể trở nên rất nhiệt tình, hình như, trước mặt cô, anh rất khác, vì thế cô. .

.

Cắn cắn môi, cách cánh cổng được chạm trở, hung hăng ném túi xách ra ngoài cho anh, “Hạ Viễn Hàng, nếu anh dám không đỡ được tôi, nhất định anh phải chết!”

8. Chương 8

Khi cô nhảy vào trong ngực anh thì nụ cười của anh, so với bầu trời sao kia còn rực rỡ hơn.

Mà cô, bên môi cũng dâng lên nụ cười nhạt, loại cảm giác vui vẻ đó, cho tới giờ đều chưa từng có, anh ôm cô, tựa như đã qua cả một thế kỉ thật dài, hoặc có lẽ chỉ là mấy phút ngắn ngủi.

Ôm nhau thật chặt, cảm nhận nhiệt độ lẫn nhau, so với lễ vật quý giá, yến tiệc xa hoa, lại sưởi ấm lòng cô nhiều hơn.

Anh chở cô, đi rất lâu, một đoạn đường rất dài, dọc theo đường đi, cô ôm hông anh, gương mặt vùi sâu vào bờ lưng rộng lớn phía sau của anh, không hỏi anh muốn dẫn cô đi đâu, chỉ cần đang bên cạnh anh thì đi đâu, cũng được .

Cô thật sự không ngờ, anh lại mang cô đến chỗ ở của anh.

Đó là nhà trọ kiểu cũ, thang máy cũng không có, vách tường loang lỗ, cầu thang, nhỏ hẹp, đó là một thế giới mà cô không cách nào tưởng tượng.

Anh nhìn cô, thản nhiên mà trầm mặc, đây chính là cuộc sống của anh, khác biệt với cô, nhưng anh cũng không thấy xấu hổ, anh thích loại cũ kỹ an tĩnh thế này, không có người nào quấy rầy.

Diêu Thủy Tinh lẳng lặng quan sát này khu nhà trọ, một hồi lâu, nhàn nhạt mở miệng, “Lầu mấy?”

Khóe môi anh gương lên, tâm tình cực kỳ tốt, “Sáu.”

Thật tốt, là lầu cuối, thật sự giày vò người khác.

Nụ cười trong mắt anh càng đậm, cầm tay cô, “Ôm em lên, có được không?”

Cô trừng mắt nhìn anh, kéo làn váy, đi lên trước, còn anh, cất mấy bước, đi tới bên cạnh cô, nắm tay cô, cùng đi.

Cô vẫn luôn bình tĩnh, dường như người khác làm gì đi nữa cũng không liên quan tới cô, tay để anh nắm, mặc anh ôm, tần số hô hấp cũng không tăng nhanh chút nào, giống như anh đối với cô, là một người không có sức ảnh hưởng, nhưng.

Vào giờ phút này, trong mắt anh, chỉ có da tai mịn màng của cô, vốn nhẵn bóng vô cùng trắng trẻo, từng chút từng chút đỏ lên, phần hồng nhàn nhạt, hiện trên da thịt y hệt sứ trắng, vô cùng động lòng người, giống như tự sinh ra trong người, kết thành một mảng.

Anh nhìn chăm chăm sắc màu kia, hô hấp trở nên nặng nề, không phải vì leo thang lầu.

Không tính là đặc biệt vất vả, sau khi cô đứng ở lầu sáu, nhìn xung quanh hai cánh cửa, chờ người khác mở cửa.

Hồi lâu, ngoài tiếng hít thở, một chút động tĩnh cũng không có.

“Hạ Viễn Hàng, anh.” Không kiên nhẫn ngẩng đầu, lại chạm phải đôi mắt như bốc cháy kia, ở trong đó, còn có chút u buồn bình tĩnh nào? Đó là sa mạc nóng bỏng, điên cuồng cuốn người ta vào những đợt nắng nóng của ngày.

Anh thấy rõ màu phần hồng kia trong nháy mắt biến thành màu đỏ, rốt cuộc, không kiềm chế nổi nữa, ôm cô, đè lên vách tường, cập nhật chương mới nhất ở Lê Quý Đôn anh tiến tới gần cô gần đến mức có thể nghe thấy được hương thơm mùi vị của cô, khiến người ta phải nổi điên.

“Thủy Tinh, để anh hôn một cái, hử?” Môi của anh, cách môi cô không tới một cm, phun ra khí nóng, phun trên môi cô, trong hô hấp tất cả đều là hơi thở phả nam nhẹ nhàng khoan khoái để chịu của anh.

Chân cô có chút chút như nhũn ra, đầu choáng váng hoa mắt, lại phải cố gắng tỉnh táo lại.

“ Hạ Viễn Hàng!” Rõ ràng nên cự tuyệt nghiêm túc, nhưng nói ra khỏi, lại có mấy phần mùi vị hờn dỗi.

“Hôn một cái, hử?” Anh không hôn lên ngay, lại nói nhỏ nhẹ bên bờ môi cô.

“Thủy Tinh?” Tay anh từ từ vuốt ve ở vòng eo tinh tế, mảnh như vậy, nhỏ như vậy, bàn tay vừa nắm, vậy mà đầy trong lòng bàn tay.

Như vậy, cuối cùng muốn cô trả lời thế nào? Ngoài mặt là lễ phép đang cầu xin đồng ý của cô, nhưng hành động của anh, là mười phần vô lại, làm sao cô có thể cho rằng ở phương diện tình cảm anh vô cùng biết tự kiềm chế? Trùng anh, lại không có nửa điểm lạnh lùng thường ngày, ánh mắt như nước, đột nhiên nóng giận, vẻ mặt tươi đẹp sinh động, “Rất cuộc anh muốn hôn hay không.”

Chưa nói xong lời nói, bị anh ngậm vào trong môi.

Đương nhiên anh muốn hôn!

Đây là nụ hôn thứ hai của bọn họ, cũng là lần thứ hai bọn họ hôn nhau, vẫn không lưu loát như cũ, thiếu hụt thành thạo như cũ, nhưng lửa lại nóng khiến người ta cả người run rẩy.

Anh nặng nề hôn trên môi cô, giữa môi và vuốt ve môi hết lần này đến lần khác. Yêu chết hương vị thanh thuần nhàn nhạt, ngọt vừa vừa, giống như nước suối trong núi sâu, tự nhiên mà thuần túy. Không thỏa mãn mà liên tục hôn, theo bản năng, anh duỗi lưỡi qua liếm đôi môi tinh tế của cô, lúc cô mở miệng thở thì khe đi vào dò xét, sau đó dạo trong thế giới khác biệt.

Không có phiền phức, lúc ban đầu anh chỉ là đưa vào, mút từng chút từng chút, nhưng dần ông giống như sinh ra đã được thiên phú về phương diện này, hơn nữa, đối diện với anh là cô gái mà anh thích, loại ý niệm cuồng dã muốn nếm toàn bộ cô từ trong ra ngoài kích thích bản năng của anh.

Đầu lưỡi của anh càng lúc càng lớn mật, liếm qua tất cả các nơi kín đáo trong miệng cô. Trong lúc vô tình cọ xát qua lưỡi cô, cả người giống như bị điện giật, giống như khai phá một nơi nào đó thiêng liêng, quần lấy lưỡi của cô, nặng nề ma sát qua lại, muốn tìm sự phối hợp của cô.

Cơ thể tinh tế run rẩy dưới bàn tay của anh, loại mềm yếu hiếm thấy đó, làm cho anh yêu thích tột đỉnh, hơi thả lỏng môi lưỡi, ngậm môi dưới của cô, nhắm nháp trong miệng. Đương lúc cô thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục chặn lên, mút chặt lưỡi cô, nóng bỏng mà mát, điên cuồng uống nước miếng trong veo của cô.

Anh yêu chết cái lưỡi mềm mại này của cô, quần lấy cô kéo về trong miệng mình, thật sự muốn cứ như vậy mà ăn sạch cô.

“Ừm.” Tiếng rên rỉ nhỏ, bật ra từ trong miệng cô, loáng thoáng trong không khí, khi cô nghe vào tai trong nháy mắt chợt cứng đờ, này, đây thật sự là âm thanh của cô sao? Ngọt như vậy, ngọt giống như mật ong hoang dại, ngán đến tan không được, mềm mại như vậy, mềm mại giống như đá hoa run rẩy nở trong tim, non nớt không thể nói.

Dĩ nhiên Hạ Viễn Hàng cũng đã nghe thấy âm thanh rên rỉ kia, lưu luyến buông môi cô ra, muốn ăn sạch từng tế bào trên môi mỏng, lúc này sự nam tính trong đôi mắt hoàn toàn bị nóng bỏng xâm lược, bên môi, là ý cười nhạt, “Thủy Tinh.”

“Không cho nói!” Cô bị bao phủ bởi sự xấu hổ trước nay chưa từng có, thật nhanh đưa tay che môi anh.

Anh cười rất nhiều, tại sao cô có thể đáng yêu như thế? Nhìn đôi môi hoàn toàn bị anh hôn, đôi môi mềm mại trơn bóng, làm anh động lòng, duỗi lưỡi liếm lòng bàn tay của cô, lòng vì da thịt non mềm mà say mê.

Anh thật đúng là hư, Diêu Thủy Tinh vội vàng rút tay lại, rất khó khăn để không chú ý tới lòng bàn tay ẩm ướt muốn thiêu người.

Nhưng anh lại không muốn bỏ qua thẹn thùng khó thấy được này của cô, bắt lỗi, ý xấu hỏi: “Không cho nói cái gì, hả?”

“Hạ Viễn Hàng!”

Da mặt thật mỏng nha! Duỗi ngón tay, thăm dò vào môi cô, chuẩn bị quần lấy lưỡi mềm mại, “Được, Thủy Tinh bảo bối của anh, anh không nói, em kêu nữa cho anh nghe, hử?”

Anh! Điều Thủy Tinh khiêu khích cắn ngón tay muốn làm chuyện xấu của anh, trong con người trong suốt tràn đầy tức giận.

Sau khi đùa giỡn, anh rút ngón tay ra, hôn một cái vỗ về trên môi cô, lẩm bẩm: “Lần sau.” Không nhìn ánh mắt mang theo tức giận của cô, mở cửa phòng, ôm cô đi vào.

9. Chương 9

Điều Thủy Tinh nhìn cái bát bốc hơi nóng trên bàn, có chút thất thần.

Trên sợi mì nhẹ nhàng khoan khoái trước mặt rắc hành lá cắt nhỏ tinh tế, nước canh trong vắt mang theo khói có hương vị nồng nàn, món ăn rất đơn giản, nhưng vào giờ khắc này, cô lại không biết nên phản ứng ra sao.

Sau khi anh cho cô một nụ hôn nóng bỏng, bung lên một cái bát ở trước mặt, đây là loại cảm giác như thế nào?

“Sinh nhật sao có thể thiếu mì trường thọ?”

Cô nhìn cái bát kia, trầm mặc không nói .

Anh đưa đũa cho cô, “Thử một chút xem.” Trước kia anh làm việc ở nhà ăn, coi như tay nghề cũng không tệ .

“Hạ Viễn Hàng.” Âm thanh của cô thật bình tĩnh, nghe không ra hỉ nộ.

“Hả?”

“Thật quê mùa.”

Kéo tay của cô, để cô cầm đũa, “Anh hi vọng em có thể hạnh phúc.” Mì trường thọ, đại diện cho hạnh phúc trường thọ, mà anh, chỉ hi vọng cô có thể có được hạnh phúc, dù sao, cô tốt đẹp như thế, luôn có tư cách có được hạnh phúc hơn so với người khác.

Các bạn đọc vui lòng chỉ đọc truyện này tại nguồn diễn đàn Lê Quý Đôn, truyện cập nhật nhanh nhất và duy nhất tại đây.

Cô nắm thật chặt đôi đũa trong tay, một hồi lâu, “Ăn không ngon tôi sẽ không ăn.” Gấp sợi mì lên, nhơ nhĩa ném thử một miếng, thật sự là kỳ lạ. Từ nhỏ đến lớn, ăn biết bao nhiêu món do đầu bếp nổi tiếng chế biến, ngay cả giúp việc nữ ở nhà bếp trong nhà, toàn bộ cũng đều là tay nghề siêu phàm, nhưng, cô cảm thấy mùi vị ngon nhất, lại là.

“Hương vị thế nào?”

“. Thật bình thường.”

Anh vuốt ve tóc mai của cô, ngăn cách bởi khí nóng bao la, nhìn đôi môi cô bị hôn sưng, cảm giác thỏa mãn nở ra trong lồng ngực, “Phải ăn hết toàn bộ, biết không?”

Cô gái này, là của anh, hoàn toàn.

Cô gấp một đũa, đưa tới trên môi anh, “Khó ăn chết được.”

Há miệng ăn thức ăn cô đưa tới, lại nhìn cô ăn tiếp. Một bát mì, thật ra thì cũng không nhiều, bọn họ một ngụm, một ngụm, từ từ ăn, lại ăn rất lâu, rất lâu, giống như không nỡ nhanh chóng ăn xong nó vậy, hi vọng thời gian có thể lâu một chút nữa, lâu một chút nữa.

Có lẽ, đời này cô sẽ không quên được hương vị của bát mì này, rõ ràng là mặn, nhưng vào miệng thì lại là ngọt, thật kỳ quái, ngọt mặt, ăn vào trong miệng, còn cảm thấy mùi vị tuyệt mỹ nhất trên đời.

Cổ tay buông đưa xuống, bị một chuỗi lắc tay thủy tinh màu tím óng ánh trong suốt vòng lên, tiếng khóa nhỏ nhẹ một cái, màu tím sâu sắc tôn lên làn da trắng như sữa, chói mắt đến mức khiến người ta không thể dời mắt.

Chỉ cần liếc mắt một cái, cô cũng biết này chuỗi lắc tay thủy tinh màu tím cho cô này, rất bình thường, giá thị trường cũng không vượt qua ba vạn, ngay cả một viên trân châu trên lễ phục của cô cũng không chỉ bằng giá này, nhưng le.quy.don.

“Sinh nhật vui vẻ, bảo bối của anh.”

Tim của cô, có thể không đập nhanh như vậy, thỏa mãn đến như vậy không? Cô sợ, sợ giây kế tiếp, sẽ thỏa mãn đến vỡ vụn ra.

“Muốn cười thì cứ việc cười đi, hử?” Hạ Viễn Hàng nhìn khóe môi cô gái gương nhẹ, trong lòng hiểu rất rõ, chiếc lắc tay mua bằng tiền lương hai tháng của mình có thể ngay cả một cái khăn tay của cô cũng không sánh nổi, nhưng, anh không cảm thấy thấp kém, vì anh hiểu rõ, cô thích, cô thật sự, thật sự rất thích.

Diêu Thủy Tinh nhìn anh, đến gần, ấn xuống trên môi anh một cái hôn, rất nhanh, rất nhẹ, giống như con bướm múa trên nụ hoa.

Anh nắm lấy hai vai cô lùi về sau, tình ý trong mắt rực người.

“Diêu Thủy Tinh.”

“ Hả?”

“Em là của anh, của anh.”

“ Hạ Viễn Hàng.”

“Hả?”

“Anh là của em, em vẫn là em .”

“Được, đều là của em, là của em.”

Tiếng nói nhỏ lắt nhắt, tan biến giữa nụ hôn, từ từ phân tán ra, trong không khí, cũng truyền đến hơi thở ngọt ngào nhẹ nhàng.

Mùa hạ sôi động, hóa ra lại là mùa yêu.

Truyện được cập nhật nhanh nhất ở diễn đàn Lê Quý Đôn.

Tối nay Diêu gia vẫn yên tĩnh như cũ.

Thư phòng rộng rãi mà đơn giản chỉ mở một chiếc đèn bàn do danh gia Zehder thiết kế, đường cong thanh thoát mà ưu nhã, ánh sáng nhàn nhạt, bóng đèn nhàn nhạt, giống như một giấc mộng ấm áp trong đêm khuya.

Nghe nói đây là đồ vật yêu thích của một vị giai nhân xinh đẹp dịu dàng, nên vợ yêu coi như báu vật, mỗi đêm đều thấp sáng nó, chỉ thấp sáng nó.

Mà người đàn ông cao ngạo tựa như sao mờ trong đêm đông không thể chạm tới ở đó, lúc này gương mặt của ông bị khuất sau ánh đèn, khó phân biệt vui hay buồn.

“ Cho nên nửa chừng tiểu thư bỏ đi, mãi cho đến mười một giờ bốn mươi, chính là hai mươi phút trước mới về nhà.” Âm thanh bình tĩnh mà cung kính, không hề nhấp nhô mà báo cáo.

Trước bàn của người đàn ông để một số báo cáo, hai tờ giấy thật mỏng, liền tự thuật đầy đủ không hề thiếu sót gì về mười tám năm của một con người.

“Hạ Viễn Hàng.” Từng chữ, từng chữ, giống như nhớ tới chuyện gì đó, giọng nói của đàn ông trầm thấp mà lạnh lùng.

“Vâng, về cậu thanh niên này, một năm trước thuộc hạ từng đề cập tới với tổng giám đốc.”

Tiếng gõ nhẹ khiến Từ Tình Viễn lập tức im miệng. Ông đi theo bên cạnh người đàn ông này vền vẹn hai mươi năm, ở phương diện nào đó, vẫn hiểu rõ ông ấy.

Một hồi lâu, người đàn ông không nói gì, cũng không có động tĩnh.

Không nắm bắt được tâm tư của ông ấy, Từ Tình Viễn có phần do dự, đắn đo mở miệng: “Tổng giám đốc, tiểu thư.”

Khẽ nâng ngón tay, khiến ông ngừng lại không nói ra lời nào nữa.

“Ta biết rõ.”

“Tổng giám đốc.” Chuyện đó, dù sao ông cũng đã nhìn cô bé lớn lên từ nhỏ, ông.

“Chuyện này, không cần lo.” Nhân nhật đưa ra mệnh lệnh.

“Nhưng.” Ông không đành lòng, không đành lòng! Rõ ràng là chuyện tình vô vọng, trong tương lai, sẽ ang đến cho cô biết bao nhiêu tổn thương, rõ ràng tổng giám đốc biết.

“Tình Viễn.” Giống như một loại âm thanh thở dài, tựa như truyền đến từ ngôi sao xa xôi sâu kín, hoàn toàn mang theo khí lạnh lẽo, từ đầu đến chân, là lạnh, đều là lạnh.

“. Vâng”

“Khuya lắm rồi.”

Chuyện, đã không còn con đường khác.

“Thuộc hạ đi trước, tổng giám đốc ngủ ngon.” Ông chỉ có thể làm nhiều nhất là như vậy. Trên đời này, ngoài phu nhân, tổng giám đốc sẽ để ý người khác sao? truyện do Lê Quý Đôn chuyển ngữ Cho dù là con gái ruột thịt của mình, nhưng phu nhân yêu tiểu thư thế, chỉ sợ trong tương lai chuyện sẽ rất huyền ảo gay gắt, nhưng, ông cũng bất lực.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, trong phòng yên tĩnh lần nữa.

Một cánh tay thon dài mà hoàn mỹ, nhẹ nhàng tắt đèn nhỏ trên bàn, giống như cực kỳ cẩn thận, không nỡ dùng sức.

Dung mạo kia, chợt hiện dưới ánh đèn, sau đó, lại ẩn vào trong bóng tối, cao quý vô song như người đàn ông kia! Ai nói trên khuôn mặt Diêu Thủy Tinh có điểm nào không phải di truyền từ ông ấy?

Vào giờ phút này, trong phòng ngủ chính trên lầu có một loại ngọt ngào khác.

Người luôn luôn thích sạch sẽ như Diêu Thủy Tinh, lần đầu tiên lại không thay lễ phục mà cùng váy áo nằm trên đệm giường mềm mại trắng như tuyết. Một chuỗi dây chuyền kim cương chói mắt, lẳng lẳng phát ra ánh sáng rực rỡ ở trên bàn. Mỗi viên đều là duy nhất, cắt xẻ hoàn mỹ nhất, có thể nói là giá trị liên thành. dần dần lê quý đôn Được khéo léo đặt ở một bên, tấm thư pháp hợp với kim cương cực kỳ xa hoa, kết lại với nhau càng tăng thêm sức mạnh.

Nhưng, Diêu Thủy Tinh, người thừa kế tập đoàn tài sản hàng tỉ, vẫn ngủ say lại gối lên cổ tay trắng nõn có thứ màu tím xinh đẹp kia của mình. Bên môi cô nở nụ cười, chói sáng thành một mảnh tươi đẹp.

Đêm khuya yên tĩnh, chính là lúc say giấc mộng nồng. Trong mộng, hoàn toàn là tiếng người thì thầm, bảo bối, anh là của em, chỉ là của em.

Vậy mà, là ngọt.

10. Chương 10

“Hôm nay tâm tình cậu ấy rất tốt.” Câu khẳng định.

“Có chuyện gì đáng vui mừng tình sao?” Câu nghi vấn.

“Cậu hỏi đi.”

“Tại sao là tớ?”

“Bởi vì cậu vừa chơi đoán số thua nha!”

“Bối Bối, cậu thật sự rất đáng ghét đó !”

“Cám ơn.”

Hướng Phù Nhã chu môi một cái, thì thào nói: “Tại sao lần nào cũng là mình. . . .” Chuyển hướng tới cô gái chăm chỉ làm việc.

Lúc này gặp dịp ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ sạch sẽ, tinh tế chiếu vào, từng chút từng chút, làm mái tóc đen nhánh sáng bóng của Diêu Thủy Tinh lấp lánh. Cô cúi đầu, cổ trắng nõn trơn mịn ưu nhã mà xinh đẹp, gò má có một chút tóc rơi tán lác, dưới ánh mặt trời lóng lánh xinh đẹp.

Toàn bộ tất cả, đều giống như một bức tranh thủy mặc tỉ mỉ miêu tả được vẽ theo lối tinh tế. Trong ánh mặt trời, luôn yên tĩnh.

Vốn không muốn tự nguyện lại gần, nhưng lúc này trong lòng Hướng Phù Nhã nổi lên sự hiếu kỳ mãnh liệt.

“Thủy Tinh.”

“Hả?”

“Cậu yêu sao?”

Diêu Thủy Tinh ngẩng đầu, nhìn về phía bạn tốt của mình.

“Ha ha.” Hướng Phù Nhã ngây thơ mà cười, “Mặc dù biết không thể nào, nhưng gần đây cậu trở nên. . . . trở nên vô cùng. . . .”

“Chối mắt.” Nghê Bối Bối dời cái ghế qua.

“Đúng!” Hướng Phù Nhã vỗ tay, “Chính là chối mắt! Thủy Tinh, mọi người đều nói nói khi yêu người ta sẽ trở nên xinh đẹp, nhưng cậu lại không nói gì cả. Tại sao gần đây tớ lại có cảm giác cậu càng ngày càng xinh đẹp? Làm cho người ta. . . . làm cho người ta. . . .”

“Mở mắt không ra.” Nghê Bối Bối giúp cái người đơn thuần đó lần nữa, nói ra ngoài.

“Ừ.” Liền mạng gạt đầu, “Có phải có chuyện gì tốt không?” Mặc dù Diêu Thủy Tinh vẫn luôn xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp của cô là lạnh lùng làm cho người ta không dám đến gần. Lạnh lùng cùng kiêu ngạo đều do trời sinh, cao quý e rằng không người dám bám, giống như nếu không đủ điều kiện thì theo đuổi cô ấy chỉ có sự kinh thường. Cho nên mấy năm này, cô biết nam sinh thầm mến Thủy Tinh nhiều đến không đếm được, nhưng không có một ai có dũng khí đuổi theo cô ấy.

Nhưng gần đây, Thủy Tinh giống như có chỗ nào đó rất khác, mặc dù vẫn là lạnh lùng, nhưng, nói như thế nào đây? Hình như cái loại lạnh lùng đó có nhiệt độ, khiến cả người cũng sáng lên rất chói mắt, biết bằng bị tan là thành cái gì không? Là nước!

“Thủy Tinh, có chuyện tốt gì nhất định phải nói cho chúng tớ biết nha!” Nghê Bối Bối đưa đầu tiến tới trước PDA của Diêu Thủy Tinh, “Có phải gần đây cậu kiếm được vài tỷ hay không?” Tháng trước, Thủy Tinh kiếm mấy triệu cũng không có cảm xúc đặc biệt gì, chẳng lẽ lần này là kiếm được vài tỷ cho nên vui vẻ? Này, nhanh nhanh nhanh, cô cũng nhìn lên mấy lần, xem có thể nhìn gì đó để tìm được chút tin tức đi kinh doanh .

“Hay cậu rất thích quà sinh nhật của chúng tớ tặng, cho nên vui vẻ?” Hương Phù Nhã cũng hỏi ra nghi vấn của mình. Tuần trước là sinh nhật Thủy Tinh, họ đều có chuẩn bị món quà tặng nhỏ tặng cho Thủy Tinh, mặc dù không danh quý, nhưng nhìn nét mặt lúc Thủy Tinh nhận được quà tặng, họ cũng biết cô cảm thấy vui sướng.

“Thủy Tinh, cậu nói xem, nếu không chúng tớ sẽ thật sự cho rằng bây giờ cậu đang yêu đương.”

“Đúng vậy!”

“Mới có thể trở nên như vậy. A?” Nghe Bối Bối luôn luôn thông minh, hiếm khi há hốc mồm cứng lưỡi, nhìn bạn tốt, lần đầu nói không ra lời.

Quả táo trong tay Hương Phù Nhã rớt ra, “Ầm!” lăn thật xa trên mặt đất.

Đồng thời trầm mìm lặng.

Một hồi lâu, tiếng thét chói tai phá vỡ an tĩnh của phòng trà.

“Diêu Thủy Tinh, cậu lại có thể giấu giếm tớ lâu như vậy!”

“Cậu có bạn trai, sao lại không nói cho chúng tớ biết?”

“Cậu cũng giấu kĩ quá đi?”

“Là ai ? Là ai ?”

Hiếm khi trắm miệng một lời: “Chúng tớ muốn gặp anh ấy!” Giọng nói hết sức khẳng định, không cho phản bác, không cho cự tuyệt.

“Được.”

Một cú đâm thật mạnh, đánh vào cây hoa, bọn họ đều cảm thấy không thích ứng nổi, Diêu Thủy Tinh sáng khoái đồng ý như vậy, ngược lại khiến họ sửng sờ.

“Có điều trước hết phải hỏi anh ấy.” Lấy điện thoại di động ra, chậm rãi ấn phím từng chữ từng chữ.

“Cậu ấy đang làm gì?” Hương Phù Nhã lặng lẽ dời gương mặt lại gần Nghe Bối Bối, nhẹ nhàng hỏi.

“Gửi tin nhắn.” Nghe Bối Bối cũng nhìn ngây người.

“Diêu Thủy Tinh sẽ gửi tin nhắn?” Cô nàng Diêu Thủy Tinh chưa từng gửi một tin nhắn nào, nói là có thời gian viết chữ, không bằng đi mua thêm nhiều cỗ phiếu đáng giá, lại có thể biết gửi tin nhắn? Không phải có chuyện gì cô ấy cũng trực tiếp gọi điện thoại sao?

“Đừng hỏi tớ...tớ cũng mới biết hôm nay!” Có chút oán khí, có chút bất mãn, Nghe Bối Bối nhìn chằm chằm điện thoại di động đặt tiền trong tay Diêu Thủy Tinh, hận nghiêng rằng nghiêng lợi. Không biết cánh tay đó nếu như bị cô đánh gãy, phải bồi thường bao nhiêu?

“Cậu nhìn ánh mắt cậu ấy kìa.” Hương Phù Nhã không tự chủ lấy một quả táo từ trong bao, máy móc gặm. Cái người có vẻ mặt nghiêm túc nhìn điện thoại di động kia thật sự là Diêu Thủy Tinh họ biết sao?

Mặc dù, người ở bên ngoài nhìn thấy, có thể khuôn mặt Diêu Thủy Tinh lúc này hoàn toàn không thay đổi chút nào, nhưng đối với với các cô, bọn họ biết rất rõ, trong ánh mắt Diêu Thủy Tinh rất khác, vốn là lạnh lẽo, đã trở nên ấm áp.

“Xem mau lên! Này, tiểu Nhã, có còn muốn ăn không?” Cô đang có nhu cầu cấp bách bổ sung thức ăn vào phần mất mát của trái tim.

“Ừm, chưa. Bối Bối, cậu không cần lại cướp của tớ, thiệt là.” Cô nàng xinh đẹp cảm hận nhìn chằm chằm nữ thổ phỉ nửa đường cướp bóc đó. Thấy ánh mắt hung hăng của cô ấy, vội vàng che miệng mình, liều mạng nuốt cơm còn sót lại trong miệng xuống, chỉ sợ ngay cả trong miệng cũng bị đoạt đi.

“Anh ấy nói có thể.” Diêu Thủy Tinh ngẩng đầu, không nhìn thẳng hai người bạn đều có nét mặt đầy vẻ giận dữ.

Một là bởi vì người khác bắt cóc bạn tốt của mình, cả một tiếng thông báo cũng không có. Coi như trừ nguyên nhân kể trên, nghĩ đến mối thù bị cướp đoạt thức ăn cũng quy về trên người anh, xem ra tối nay, sẽ không trôi qua dễ dàng rồi.

11. Chương 11

Nghê Bối Bối và Hướng Phù Nhã đành tích tụ đầy tức giận, chuẩn bị bạo phát vào người nào đó, trong nháy mắt lại nhìn thấy người vừa đến, giống như là bị người khác mang đến một thùng nước đá đổ xuống từ đầu đến chân, đông cứng lại.

Vừa vặn mười phút trôi qua, tiếng Hướng Phù Nhã lắt nhắt yếu ớt truyền đến: “Bối Bối, nói cho tớ biết người đó không phải Hạ Viễn Hàng, chỉ giống nhau mà thôi.”

“Giống như. chính là anh ta.” Ánh mắt Nghê Bối Bối phức tạp.

Họ thoáng nhìn qua lẫn nhau, sau đó rất “Sula”(*) quyết định, cái lửa giận kia thật sự quá tổn hại đến sức khỏe con người, vẫn nên tắt đi thì tốt hơn.

(*) Sula: có thể hiểu sơ là chỉ những người không có can đảm, nghĩa cũng tương tự với từ ‘con hổ giấy’

Không phải bởi vì danh tiếng của Hạ Viễn Hàng lang sói quá mức, nổi tiếng đánh nhau ngoan tuyệt. Cũng không phải bởi vì tính cách của anh theo truyền thuyết là cực kỳ xấu, chọc tới anh, không bằng mình trực tiếp đi nhảy lều còn thoải mái hơn. Dĩ nhiên càng không phải bởi vì anh một mặt lạnh lùng, người lạ chớ tới gần, họ cũng không phải là vì mấy điểm nhỏ này, tuyệt đối, tuyệt đối không phải!

Chỉ là bởi vì, đáng về Hạ Viễn Hàng nhìn Diêu Thủy Tinh, cái loại chuyên chú như cả thế giới chỉ có một mình cô ấy, làm cho các cô cảm thấy, hình như bạn tốt của mình, không chọn làm người.

“Hai người bọn họ như vậy, sẽ không buồn chán sao?” Giọng Hướng Phù Nhã “thì thầm” không phải rất nhỏ. Hai người đều ít nói như vậy, ở chung một chỗ thì sẽ có cảnh tượng như thế nào? Không phải là cùng nhau diễn kịch câm chứ?

“Nói thật, tớ cũng hoài nghi vậy.” Nghê Bối Bối tán đồng gật đầu.

“Cậu nói từ lúc nào thì bọn họ đi chung với nhau?”

“Đoán chừng đã lâu rồi, nhìn tính cách của bọn họ một chút, làm sao mà có tiếng sét ái tình?”

“Chẳng lẽ anh nhìn em, em nhìn anh, sau đó nhìn nhau chẳng nói gì sao?”

“Ừ, cực kỳ có khả năng.”

“Không chọn món ăn sao?” Bốn chữ nhẹ nhàng nhàn nhạt, thành công khiến hai nữ sinh bé nhỏ đang rĩ tai thì thầm ngồi đối diện ôm lấy nhau, vô cùng hoảng sợ nhìn về phía anh.

Nếu như đổi lại là người khác, chỉ sợ đã sớm cười to ra, bởi vì hành động của các cô thật sự rất buồn cười, có điều, Hạ Viễn Hàng chỉ bình tĩnh đưa thực đơn tới.

Anh đối với các cô, không có yêu ghét gì cả. Chỉ vì các cô là bạn của cô ấy, nên anh nguyện ý tốn thời gian ăn bữa cơm với các cô, nhưng cũng không hơn. Đối với phụ nữ, anh thật sự không có hứng thú muốn chung đụng gì với các cô.

Ngoài cô ấy.

Hướng Phù Nhã bại trận bị ánh mắt đang giằng co so đo của Nghê Bối Bối phóng tới, lần nữa lòng không cam tâm, không tình nguyện đưa tay, có mấy phần cứng đờ nhận lấy thực đơn. truyện chuyển ngữ ở đây dàn lê. quý. đôn Không thể trách cô nhất gan, sự thực là, có lần trong lúc vô tình, cô thấy Hạ Viễn Hàng đánh nhau với một đám côn đồ có tiếng. Đó là lần đầu tiên trong thế giới đơn thuần của cô, cô nhìn thấy máu tanh và tàn nhẫn chân thật đến như vậy.

Mỗi một động tác của anh, đều giống như không muốn sống nữa, vừa lợi hại lại độc ác. Lấy một địch tám, đối phương còn có dao, nhưng anh lại đánh ngã toàn bộ khiến đám người rên rĩ trên mặt đất, có tiếng gãy xương, còn có máu đỏ tươi bắn lên trên đất, cô bị dọa đến chân cũng mềm nhũn ra.

Mà anh, chỉ nhặt áo khoác ném ở một bên lên, bình tĩnh đi, đi ngang qua người cô ngay cả ánh mắt cũng không ném cho cô một cái.

Từ đó Hường Phù Nhã khắc sâu ấn tượng với người con trai này, bởi vì, vẻ mặt của anh, hình như sinh ra đã không thể yêu, cái gì cũng không để ý, thắng không quan trọng, thua cũng không sao cả. Một người cái gì cũng không quan tâm đến mới là người đáng sợ nhất.

Sau này cô biết, thì ra anh chính là cái người tên Hạ Viễn Hàng. Anh quả nhiên một chút cũng không phụ phần tiếng xấu này. Cô biết, anh tuyệt đối, tuyệt đối danh xứng với thực, nhưng cô không ngờ rằng, anh và bạn tốt của cô yêu nhau. Cô cũng không nghĩ tới, người con trai sinh ra đã không có tình yêu lúc trước, người thanh niên u sầu hắc ám đó, hôm nay, cũng có quan tâm đến người khác.

“Em. em muốn một phần. mì thịt bò.” Hường Phù Nhã do do dự dự mở miệng, sau đó giống như đột nhiên nghĩ đến, “Em có thể muốn mì thịt bò sao? Còn nữa, chỉ cần cho em một ly nước lọc là tốt rồi.”

Thật tổn hại trí óc và thần kinh! Diêu Thủy Tinh cầm lấy thực đơn, “Tớ chọn.” Rất nhanh chóng thay bốn người quyết định bữa ăn tối, ngẩng đầu, nhìn thấy bạn tốt trông to mắt, bình tĩnh nói: “Anh ấy sẽ không đánh cậu.”

Hường Phù Nhã rất ngoan ngoãn gật đầu, “Tớ biết rõ mà!” Dĩ nhiên cô biết Hạ Viễn Hàng sẽ không đánh con gái, cô cũng rất rõ, Hạ Viễn Hàng chỉ đánh nhau với những tên con trai chọc tới anh. Nhưng, biết là một chuyện, chỉ cần nhìn qua Hạ Viễn Hàng đánh nhau với người khác, trong lòng tuyệt đối sẽ sợ. Cô sợ anh, còn có một chút chút kính nể, đây cũng là chuyện không có biện pháp.

“Em có một vấn đề.” Nghe Bối Bối giơ tay, giọng hơi thấp.

Hạ Viễn Hàng nhíu mày, ý bảo cô hỏi.

“Anh.” Cô hít thở sâu, “Có thể không vào. hắc đạo.”

Coi như anh đối cảm thấy vấn đề của cô kỳ quái, cũng không biểu hiện ra, chỉ ngắn gọn trả lời: “Không biết.” Đối với hắc đạo anh không có chút hứng thú nào, tuy nhiên khi đó Tam Bất Ngũ luôn luôn có một chút gọi là quy tắc ngầm khiêu khích anh, anh cũng không để ý khiến cho bọn họ muốn cùng anh đánh một trận thống thống khoái khoái, thế nhưng con đường này, cũng không phải do anh muốn đi.

Nghe Bối Bối thở phào nhẹ nhõm rất rõ ràng.

“Em. em cũng có vấn đề.” Hường Phù Nhã giơ tay theo.

Hạ Viễn Hàng nhìn cô bé nữ sinh đó, hình như rất nhát gan, rất dễ dàng bị dọa dẫm cho phát sợ.

“Em có thể gọi thêm một phần sườn lợn rán chua ngọt Hàn Quốc không?” Cô rất cẩn thận hỏi.

“Phốc!” Bất cười chính là phục vụ ở một bên chờ khách chọn món ăn .

Hường Phù Nhã ngượng ngùng xoa xoa chén nước, mãi cho đến phục vụ viết xong món ăn được chọn rồi đi, cũng không dám ngẩng đầu. le,quy,don Sau khi trải qua căng thẳng người ta càng thấy đói hơn, không có cách nào nha! Thoáng ngược mắt, nhìn về phía người thanh niên trầm mặc kia, hồi lâu, giống như là lấy dũng khí, “Em. có thể lại hỏi thêm một vấn đề hay không?”

Hạ Viễn Hàng nhìn cô.

Vừa bị đôi mắt sắc bén của anh nhìn, cô lập tức cảm thấy hoảng sợ, nhưng, vẫn còn rất tò mò, nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ nhàng hỏi “Hai người ở chung một chỗ thì sẽ làm chuyện gì? Cũng sẽ giống như bây giờ một câu nói cũng không nói sao?”

“.” Cô thật sự sợ anh, đúng. chứ?

Bọn họ ở chung một chỗ sẽ làm gì đây?

“Ừm. . . .” Tiếng thở dốc vụn vặt, liều mạng bị đè nén, nhưng vẫn nhẹ nhàng bật ra từ môi hồng lúc khê nhếch lên, làm cho nụ hôn của anh càng mút vào sâu hơn. Môi lưỡi cùng âm thanh kích thích, trong căn hộ cũ kỹ, vô cùng rõ ràng.

Hạ Viễn Hàng ôm thật chặt hông của cô, đè cô trên cánh cửa hung hăng hôn. Anh yêu chết cảm giác lúc hôn cô, rõ ràng cô chỉ nhàn nhạt liếc anh một cái, lại làm cho anh đột nhiên khó khăn để kiềm chế dục vọng, vừa vào cửa đã hôn cô mãnh liệt.

“Bảo bối, nhúc nhích đầu lưỡi của em, hử?” Anh tỉ mỉ liếm môi bị anh làm ướt của cô, ở bên môi cô nhẹ nhàng dụ hoặc.

Trên gương mặt trắng như tuyết của Diêu Thủy Tinh, xuất hiện màu hồng hiếm có, trùng anh. Thật sự không hiểu được người này, chỉ đơn thuần đứng trên cầu thang, ngay cả một câu cô cũng không nói, sao đột nhiên anh lại bộc phát cuồng tính? Mới vừa vào cửa, liền ôm cô hôn một cái .

Giống như từ sau hôm sinh nhật cô, một chút kiềm chế gì đó trước kia, toàn bộ phá kén mà ra. Anh vô cùng, vô thích hôn cô, mặc kệ là hôn nhẹ, hôn sâu cũng được, chỉ cần vừa có cơ hội, anh sẽ ôm cô vào ngực mà hôn.

Hơn nữa thích dụ dỗ cho cô chủ động. Ai bảo có một lần trong lúc vô tình cô đáp lại anh, làm anh thở gấp nặng nề, liều mạng hôn. Kích tình như vậy, mất kiềm chế như vậy, cô cảm thấy nên cố gắng tránh khỏi vãn tốt hơn.

Nhưng Hạ Viễn Hàng làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cô? Đầu lưỡi của cô, bức điên sức lực của anh, anh thích loại điên cuồng đó. Mỗi lần đều dụ dỗ cô, trêu đùa cô. cập nhật chương mới nhanh nhất ở Lê-Quý-Đôn Diêu Thủy Tinh là một cô gái rất kỳ lạ, làm cô động tình không dễ dàng, nhưng một khi cô động tình, anh sẽ được hưởng thụ cao nhất.

Bàn tay anh xoa phần lưng mềm mại của cô, vỗ về, từng chút từng chút hôn lên khóe môi cô, liếm gò má trắng mịn, cái mũi thẳng tắp, gặm nhấm cằm của cô, nhưng không hôn môi cô.

Sự kiên nhẫn của anh rốt cuộc được hồi báo, Diêu Thủy Tinh nhón chân lên, ôm cổ anh, hôn lên. Đầu lưỡi thăm dò vào bên trong đôi môi vô cùng hoan nghênh cô, câu quần đầu lưỡi của anh, tinh tế ma sát, lưỡi và lưỡi cùng khiêu vũ, cô học rất nhanh. Tiếng hô hấp của anh truyền vào tai cô, khiến trong lòng cô dâng lên chua xót quái dị. Cô cố ý mút mạnh đầu lưỡi anh một cái, quả nhiên nghe được tiếng thở dốc thay đổi lớn, bên môi cô nâng lên đường cong hài lòng, thích mình có thể ảnh hưởng đến anh như vậy.

Anh ôm lấy cô, để cô có thể dán sát môi anh tốt hơn, cũng làm cho bọn họ có thể hôn sâu hơn.

Bàn tay theo vạt áo sơ mi, từ từ thăm dò vào trong, ngón tay lướt trên da thịt trơn mịn không thể tưởng tượng được, anh vuốt ve, yêu say đắm không thôi.

Giống như anh mang theo điện, mỗi một phần bị sờ, đều làm cho cơ thể của cô mềm đi một phần. Cô biết tay của anh càng ngày càng cần rõ, nên ngăn cản, lại phát hiện lý trí của mình đã sớm xa rời.

Bọn họ cũng còn rất trẻ tuổi, ở cùng nhau thường ôm hôn nhẹ rồi tới hôn môi, khó tránh khỏi sẽ bốc cháy, tay anh cũng càng lúc càng không an phận, ban đầu chỉ cẩn thận vuốt ve cách quần áo, nhưng bây giờ lại le.quy.don.

“Tách” một tiếng, cúc áo lớt văng ra giòn vang, cô thở hổn hển, đưa tay chặn bàn tay của anh lại, bàn tay rộng kia, lúc này giống như bàn là, làm da thịt cô thành một mảng nóng bỏng.

“Bảo bối, để anh sờ một cái, có được hay không?” Âm thanh của anh trở nên quyến rũ khác thường, bàn tay bị cô đè nén dọc theo bộ ngực cô, tồn tại phần cảm giác nặng nề này, khiến mang tai cô đổ hết, để anh liếm mút, ngậm vành tai mềm mại, mút lấy, cắn.

Thân thể cô càng run kịch liệt thêm, nhìn chằm chằm ánh mắt của anh, quyến rũ có thể chảy ra nước. Đây là biểu tình mà cho tới bây giờ Diêu Thủy Tinh không biểu lộ trước bất kỳ ai, chỉ thuộc về anh, duy chỉ thuộc về anh.

Nghe tới đây, ngực của anh nóng lên, cúi đầu lẩm bẩm bên tai cô: “Chỉ một cái sờ, có được hay không?”

Cô nhìn anh, khuôn mặt bày ra lẩn lộn giữa dục vọng, kích tình, còn có tình yêu, đối với cô mà nói biến thành một chuyện vô cùng khó khăn.

Cô cần môi đưa tay chống trước lồng ngực anh. “Em cũng muốn sờ vậy.”

Trong mắt anh toàn là nụ cười, cô là công chúa của anh, nữ vương của anh, phản ứng của cô vĩnh viễn đều khác với người khác, mà anh, cam tâm khuất phục.

“Được.” Khom lưng một tay ôm lấy cô, đi tới phòng ngủ của mình.

Phòng của anh, cực kỳ nam tính, nhưng, lúc này Diêu Thủy Tinh hoàn toàn không rảnh chú ý tới. Bọn họ lẩn lộn trên cái giường lớn, anh không thuận thực cởi nút áo của cô, áo sơ mi trắng như tuyết trượt ra, bên trong là Lace (viền tơ) màu tím rất nhạt, rất nhạt, tinh tế, làm nổi bật lên da thịt như bơ sữa muốn dụ người, con người thâm thúy trong khoảnh khắc đó co rút nhanh.

Cô là cô gái đầu tiên anh thân mật, coi như thiếu kinh nghiệm, anh cũng muốn che chở cô thật tốt. Đưa tay, mới vừa tiếp xúc làn da như ngọc, lại đột nhiên bị cô lật người một cái đè ở phía dưới.

“Em làm.”

Anh bật cười, thở dài, nằm trên giường, “Được rồi, được rồi. Bảo bối, tất cả đều cho em.”

So với anh, tay cô cởi cúc áo linh hoạt hơn rất nhiều, vải vóc màu đen từ từ mở rộng, da thịt của anh, phớt sắc màu khỏe mạnh, ánh mặt trời vô cùng ưu ái anh, phơi anh thành màu đồng cổ đều đặn vô cùng mê người. Trên người anh, tất cả đều là từng khối từng khối bắp thịt rắn chắc, xem ra hay đánh nhau với người khác, cái loại vận động kịch liệt đó, cũng không phải không đứng chút nào.

Anh đã có được một thân thể và khí phách của người đàn ông trưởng thành hấp dẫn, chỉ nhìn một chút, cô đã cảm thấy khó thở.

Duỗi ngón tay, xoa lồng ngực đầy tính đàn hồi và sức mạnh, nơi đó, cũng không phải là hoàn mỹ không khuyết điểm, mà hiện đầy vết sẹo vụn vặt. Cô cần thận trọng từng chút từng chút, thành công chạm tới trái tim đập quá nhanh của anh, độ cong bên môi xinh đẹp mà mê người.

Cúi người xuống, duỗi lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái trên nụ hoa phai nam của anh, hài lòng nghe được tiếng thở dốc thô ráp. Tiếp tục hôn, liếm qua toàn bộ những vết sẹo đã mờ, lưu lại ấn ký ẩm ướt.

Sự chịu đựng của anh, chỉ đến đây mà thôi, nắm bả vai của cô, như muốn đè cô xuống, lại bị cô gái kiêu ngạo giữ chặt cổ tay, “Không được.”

Ánh mắt anh hung ác nheo lại.

Cô lắc đầu, rất kiên quyết, “Vẫn chưa được.”

Anh oán hận nhìn cô chằm chằm, cô gái này, ép anh thành ra bộ dạng này, lại nói với anh là không thể! Thật ra thì anh có thể không cần để ý tới cô, coi như bản lĩnh cô không tệ, nhưng đối với anh mà nói, vào giờ phút này muốn “trấn áp” cô cũng không tính là việc gì khó, nhưng, ánh mắt của cô, đôi mắt tinh xảo kia, rõ ràng là một mảnh yên tĩnh, nhưng anh vẫn thấy được tia yếu ớt.

Cô vẫn sợ hãi! Dù sao, không có kinh nghiệm, dù sao, tuổi bọn họ cũng còn rất trẻ, cô vẫn chưa chuẩn bị xong. Rất bình thường, kiêu ngạo như Diêu Thủy Tinh, khẳng định tới bây giờ không học được yếu thế.

Than thở thật sâu, một tay kéo lấy cô vào trong ngực, oán hận mắng: “Yêu tinh!”

Cô ở trong ngực anh, trong nháy mắt cứng ngắc, thấy anh không có động tác tiến thêm một bước thì mới chậm rãi tỉnh táo lại, cảm thấy nơi nào đó của anh nóng rực khác thường, cô biết rõ là cái gì, muốn tránh ra.

“Đừng động.” Anh vùi đầu vào trong mái tóc của cô, chớp mũi đều là mùi thơm nhẹ của cô.

Hiếm khi cô ngoan ngoãn dừng lại nằm trong ngực anh, da thịt của bọn họ dán tại một nơi, có một loại trơn nhẵn. Cô nghe tiếng tim anh đập, lo lắng không giải thích được trong lòng từ từ trở bình thường lại, chỉ ở trong ngực anh, cũng chỉ có ở trong lòng anh.

Anh ôm sát eo thon của cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Tiểu quỷ nhất gan.”

Gương mặt cô giấu vào trong ngực anh, yên lặng như cũ.

12. Chương 12

Cái thế giới này, vì có người yêu mà càng trở nên tốt đẹp hơn, rõ ràng vẫn là mặt trăng, ở trong mắt bọn họ, hơi tỏ lãng mạn lại nhiều hơn một phần. Rõ ràng là thức ăn giống nhau, ở trong miệng người yêu, lại biến thành mỹ vị không gì bằng. Một ngày 24h, thế nào cũng cảm thấy quá ngắn.

Cho nên tất cả mọi người cảm thán, nói người đang yêu, thông minh cũng sẽ giảm xuống, bởi vì nhìn cái gì, cũng phủ lên ánh sáng mờ mờ lung lung và tốt đẹp. Có điều, lý luận này, đối với Diêu Thủy Tinh mà nói, không thích hợp.

Cô cũng chẳng có bao nhiêu thời gian phân chia cho đoạn tình yêu này của mình, thời gian của cô, mỗi ngày đều đã sắp xếp đầy. Từ nhỏ cô đã biết, tương lai cô phải gánh vác cả một tập đoàn khổng lồ. Phần trách nhiệm này, cần phải trả giá rất lớn, cho nên trong thế giới của cô, ngoài học tập, vẫn là học tập.

Khi các nữ sinh khác còn đang phiền não với việc học trung học thì cô đã phải học tập những kiến thức quản lý nghiên cứu sửa chữa tài chính mà đại học mới cần đến. Nữ sinh khác mỗi ngày mở MSN trong máy tính ra nói chuyện phiếm, chơi Face—book, cô lại luôn luôn phải dùng PDA xem giá cổ phiếu qua lại không ngớt.

Diêu Dật Châu là một người cha rất hà khắc. Ông sẽ không vì cô là con gái của mình mà buông lỏng yêu cầu, ngược lại, yêu cầu của ông đối với cô, so với bất kỳ một thuộc hạ nào đều nghiêm khắc hơn.

Ông cũng là một người lãnh đạo vô tình, bất luận là tuổi tác, bất luận là sự từng trải, nếu như muốn ngồi vị trí của ông, thì phải cho ông thấy xứng đáng, nếu không, dù là con gái duy nhất, ông cũng sẽ không đặt trong mắt.

Diêu Thủy Tinh kiêu ngạo, cũng thông minh, cô nguyện ý dùng tất cả thời gian để học tập, để cố gắng. Ước mơ ban đầu và cũng là cuối cùng của cô, chính là có thể nhận lấy quyền lực từ trong tay Diêu Dật Châu, vì mục tiêu, cô có thể chịu bất kỳ khổ cực nào.

Vốn là, trong thế giới của cô, không có không gian cho tình yêu, nhưng, cô gặp Hạ Viễn Hàng.

Chỉ có thế giới tiền bạc và quyền lực, đột nhiên nhiều hơn một người là anh, cuộc đời của cô, từ đó khác đi. cập nhật chương mới nhanh nhất ở le.quy.don Giờ tan học mỗi ngày, không hề chạy tới công ty nữa, mà chỉ muốn gặp anh, chỉ có hai giờ ngắn ngủi, cô đã cảm giác rất thỏa mãn.

Giờ tan học mỗi ngày anh đều sẽ ở đợi cô ở cổng trường học, mà tiểu Nhã và Bối Bối, từ khi biết bọn họ yêu nhau, lúc nào cũng giễu cợt nói: “Biết, biết, nhất định Hạ Viễn Hàng nhà cậu không nỡ lãng phí một chút thời gian nào đâu, cậu khỏi cần đi theo chúng tớ, chúng tớ vậy nhưng rất thức thời.”

Anh sẽ kéo cô đi xe buýt, từ nhỏ đến lớn, ra vào đều có tài xế đưa đón, tới bây giờ cô thật sự chưa từng đi xe buýt. Đoàn người chen chúc, không khí vẫn đục, vì bên cạnh có anh, cô miễn cưỡng có thể chịu được.

Bọn họ yên tĩnh ngồi ở chỗ cuối cùng trên xe, dọc đường im lặng, nhưng anh vẫn nắm tay cô, nhìn cô, trong mắt đều là dịu dàng say lòng người.

Cô không biết, bản thân là người không thú vị, sao anh lại thích? Nhưng, phần tình cảm này tới, cô nhất định muốn nắm thật chặt không buông tay. Từ nhỏ cô được dạy dỗ như thế, bất kỳ vật gì, dù trước tiên

không có suy nghĩ rõ ràng nhưng đều phải nắm bắt trong tay, cần hoặc không cần, sau khi tới tay có thể từ từ suy tính.

Cô là một rất người cẩn thận, vừa được mười bảy tuổi, vật cô muốn cho tới giờ cũng không nhiều, đối với loại linh vực tình cảm không tiếp xúc qua này, cô cực kỳ cẩn thận, quan sát suốt cả một năm, cô phát hiện, cô muốn anh, vô cùng, vô cùng muốn, nếu muốn, như thế liền muốn đi! Hạ Viễn Hàng là của cô, là của Diêu Thủy Tinh, thật tốt.

Nhà trọ của anh trở thành nơi bọn họ thường đi nhất, bởi vì nơi đó là không gian an tĩnh, duy chỉ thuộc về bọn họ, cho hai người ôm, hôn, vuốt ve, làm hết mọi chuyện mà tình nhân làm. Bởi vì không quen, bọn họ từng chút từng chút từ từ thăm dò thế giới tình cảm xa lạ, mùi vị đó, lại tốt đẹp đến mức khiến người run rẩy.

Cô càng ngày càng có thói quen bất thành linh hôn môi với anh, cũng càng ngày càng thích cảm giác anh vuốt ve cô, dĩ nhiên, thích hơn là dùng tay của mình, nụ hôn của mình, từ từ tìm hiểu sự nam tính thần bí của anh.

Trong thế giới dục vọng, bọn họ đều là người học nghề, nhưng cũng cùng nhau thuần thực, từng ngày từng ngày, hạnh phúc và ngọt ngào. Lặng lẽ chung đụng, thời gian như vậy, vui vẻ trở nên vô cùng đơn giản.

Mùa đông ở Đài Bắc, coi như không có bông tuyết tung bay, nhưng ngoài cửa sổ từng giọt mưa nhỏ tí tách, ý lạnh ẩm ướt thấm vào lòng người, nhưng bên trong phòng đều là ý xuân dồi dào.

“Bảo bối, mở rộng một chút nữa, hử?” Lời nói trầm thấp, khàn khàn tràn đầy kích tình, bàn tay vuốt ve qua lại trên đùi trơn mịn thon dài, dụ dỗ người yêu.

Cô cắn môi, chân xiết thật chặt, da thịt trắng như tuyết như nhau trên toàn thân, hiện lên màu hồng nhạt tình dục: “Ừm. Không cần.”

“Ngoan, anh chỉ nhìn một chút, có được hay không?” Duỗi lưỡi liếm qua bộ ngực đầy đặn hiện đầy dấu tay và dấu răng, yêu chết cái loại mềm mại ngọt ngào đó của cô.

“Anh.” Cô đưa tay đẩy anh ra, không để cho anh lưu luyến trước ngực mình: “Lần trước cũng nói như vậy, kết quả.”

Anh cười, theo tay cô hôn lên nang bụng bằng phẳng, thẳng xuống dưới, liếm qua lại trên đùi non nót của cô, “Anh bảo đảm.”

Lưỡi của anh thật sự rất xấu, nửa năm qua, vô số lần phơi bày tất cả, đối với cơ thể của nhau cũng không thể quen thuộc hơn được nữa. Mỗi một cái liếm mút của anh, đều là ở chỗ mẫn cảm nhất của cô, những nơi này anh phát hiện khi thân mật với cô.

Cô thể của cô mềm nhũn ra, mà anh hiểu rõ mỗi một phản ứng của cô cỡ nào, bàn tay đặt trên đùi cô thoáng dùng sức, liền tách chỗ thần bí kín đáo kia ra.

“Bảo bối, em ướt rồi.” Anh thở dài vào giữa chân cô, chuyên chú nhìn này đóa hoa xinh đẹp nhất thế gian. Tơ nhung mềm mại cuốn cong, che giấu phần hồng nhàn nhạt, đó là màu sắc mê người nhất của một thiếu nữ, cánh hoa như ướt sương sớm, đẹp dễ động lòng người.

Anh duỗi ngón vân vê trên hạt phấn nhụy đầy đặn kia, cái loại co dãn và nhạy cảm đó, mỗi lần đều khiến anh liên tục yêu say đắm, không buông tay được.

“Hạ Viễn Hàng!” Cảm giác như mỗi giống như dòng điện, từ nơi cuối cùng của thần kinh, thẳng tắp truyền tới trong trung tâm đại não. Cô muốn kẹp chặt hai chân, lại bị anh đè thật chặt lại, ngón tay của anh xoa nắn hạt hoa nho nhỏ này nhiều lần, cảm thấy ướt tính trong bàn tay càng ngày càng rõ ràng.

Cô cũng không đè nén được nữa rên rỉ ra ngoài, cái loại âm thanh quyến rũ ngọt ngào đó, là anh thích nhất. Ai có thể nghĩ tới, Diêu Thủy Tinh thường ngày luôn có giọng điệu lạnh lùng, ở trên giường sẽ có giọng nói non mềm như vậy? Tất cả đều là của anh, chỉ có anh mới có thể nghe được, vừa nghe thấy tựa như khiến anh nổi điên.

Anh đến gần, ngậm bôi then thùng này, hút vào trong môi, dùng đầu lưỡi trảo trở quần lấy, mà nước do cô động tình không hề bị ngăn cản trôi vào trong miệng anh. Anh tinh tế liếm láp, không buông tha bất kỳ một chỗ sâu nào, cánh hoa tươi đẹp ướt át khi đóng khi mở này bị anh liếm qua, tách ra, tham lam tiến vào, dùng đầu lưỡi cảm thụ chặt chẽ và ấm áp của cô.

Cô nặng nề thở dốc, nhịp tim mất kiểm soát, loại cảm giác mất khống chế đó càng ngày càng mãnh liệt, cô muốn chết, bị đầu lưỡi anh hành hạ như vậy, vừa khổ sở lại vui sướng, vừa thoải mái lại khó chịu, cái loại cảm giác mâu thuẫn đó ăn mòn cô, khiến vòng eo mềm mại như liễu của cô điên cuồng đong đưa, giống như muốn thoát khỏi hành hạ của anh, hoặc như muốn đưa mình vào sâu trong miệng anh hơn, mặc anh càn rỡ.

Anh hôn cô, mút cô, hiểu được cảm giác giữa đùi cô càng ngày càng khẩn trương, biết đợt cao trào thứ nhất muốn lập tức đến, anh ngừng đầu lên, mê muội mà nhìn dáng vẻ cô động tình, động tác đầu ngón tay không ngừng tăng nhanh, rốt cuộc, sau một hồi ra sức mò mẫm, tay cô dùng sức nắm chặt ga giường, thét chói tai, một cổ chất lỏng đầy đủ, từ trong cơ thể cô trào ra, bắn vào trong lòng bàn tay của anh, một mảnh ướt át dầm dề.

Anh gơ bàn tay lên, dính dính đầy dịch sáng bóng, những thứ đó theo động tác của anh từng giọt từng giọt, nhỏ từng chút xuống trên người cô, lạnh lẽo rồi lại là lửa nóng. Mỗi lần nhỏ xuống, đều đổi lấy là cơ thể cô nhạy cảm co rúm lại.

Anh tinh tế liếm qua lòng bàn tay của mình, uống tất cả trong veo thuộc về cô vào. “Bảo bối, em đúng thật là. non mềm!” Cố ý kéo dài giọng điệu, ý vị ám chỉ hết sức nồng đậm.

Cô bị anh chòng ghẹo có phần hơi giận, muốn đứng dậy, lại bị anh đè cuống, từng chút từng chút liếm sạch nước nhỏ xuống trên người cô. Môi lửa nóng, chất lỏng lạnh lẽo, đầu lưỡi của anh mang theo ngọn lửa thiêu đốt, từ da bên ngoài, cho đến sâu trong trái tim, từ trong ra ngoài, tất cả đều bắt lửa.

Dục vọng của anh cũng sớm bộc phát, căng to trưởng gân xanh, khắp nơi tuyên cáo hơi thở xâm lược. Anh ngồi dậy, một tay cầm phân thân đầy đặn của mình, chậm rãi cọ xát giữa hai chân đầy chất lỏng của cô, chạm tới nhụy hoa, cái loại cọ xát đầy nhục dục này khiến cô không tự chủ mà rên rỉ.

“Bảo bối, mở thêm một chút, ừ, đúng, chính là như vậy.” Anh dẫn dắt chính mình đi tới giữa đóa hoa của cô. Đầu to lớn kia đầu thấm đẫm đầy chất lỏng của cô, lấp lánh ánh sáng, chuẩn bị vào. Tiếng nước động từ nơi bọn họ tiếp xúc truyền đến vang dội, giống như một loại bản năng, lực lượng xâm lược vừa đến, hai mảnh cánh hoa ngây thơ khẽ tách ra, anh thử tiến vào.

“Đau.” Cô rên rỉ, vòng eo giãy dụa kháng cự.

Cấn rặng, lần này muốn độc ác một chút.

“Nhịn xuống, bảo bối.” Anh kiên nhẫn dụ dỗ, bắt được cái vùng tay của cô, áp cầm vào đỉnh đầu cô, phần eo tiếp tục dùng lực, đi vào bên trong áp, trời ơi, cô thật sự chặt đến mức khiến anh nổi điên!

“Đau, đau, đau! Hạ Viễn Hàng, anh rút ngay cho tôi!” Diêu Thủy Tinh đau đến đỏ mắt, liều mạng giãy giụa. Cô vẫn không được, chỉ mới bắt đầu cô đã không tiếp nhận được.

Hạ Viễn Hàng thất bại thở dài, một phần năm của anh cũng chưa vào được, cô gái này lại ở chỗ đó thét chói tai, mà anh, cũng đau lòng, không đành lòng tiến nữa.

Suốt cả nửa năm, bọn họ thử vô số lần, cũng ở đây lần qua lần lại trên giường vô số lần, từ một bức tường, hai bức tường, ba bức tường, một bước, một bước, nhưng thời gian nửa năm trôi qua, bọn họ vẫn không có biện pháp thành công.

Lúc ban đầu, bởi vì họ còn quá non nớt, không có kinh nghiệm, cô kêu đau một cái, anh liền mềm lòng, dần dần, bọn họ đối với cơ thể của nhau càng ngày càng quen thuộc. Đối với việc khiêu khích cô, làm cho cô động tình, anh cũng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, nhưng ai biết, Diêu Thủy Tinh là người trời sinh thân kinh siêu nhạy bén với cảm giác đau. Đau một chút xịu thôi, cô cũng không chịu nổi, ngay cả thỉnh thoảng anh hôn thật mạnh, cô cũng sẽ kêu đau, hoảng hốt.

Tiếp tục như vậy, vĩnh viễn cũng sẽ không thành công, rõ ràng cô đã ẵm ướm rất thuận lợi, nhưng vẫn không tiếp nhận được anh. Nằm trên người cô, có mấy phần nổi nóng.

“Hạ Viễn Hàng, anh tránh ra, nặng.”

“.....”

“Anh không cần dính vào em.”

Anh lặng lẽ lật người, nằm một bên, một cổ tay che ánh mắt của mình, im lặng.

Diêu Thủy Tinh nhìn người con trai im lặng đó một chút, trong lòng đếm tới năm, đứng dậy nhặt quần áo tán lác trên đất lên, mặc từng cái từng cái vào.

Hạ Viễn Hàng phản ứng rất nhanh, đưa một tay kéo lấy cô vào trong ngực của mình.

Cô nhìn tay của anh, vẻ mặt lạnh lẽo. “Buông tay.”

“Tức giận, hử?”

“Buông, tay!” Từng chữ từng chữ giống như viên đá lạnh.

“Cần tức giận thì phải là anh chứ, bảo bối?” Anh cầm tay cô, kéo xuống dưới cơ thể, nơi nào đó, vẫn đang còn có tinh thần hưng phấn bùng bùng, “Có phải thật cứng hay không, hả?”

Cô trừng anh, hiện tại có phải lời nói hạ lưu nào anh cũng dám nói không?

“Nhiều hơn mấy lần như vậy nữa, thật sự sẽ mất mạng, Thủy Tinh bảo bối.” Trời mới biết nửa năm qua, khẩn cấp thăng xe như thế tới bao nhiêu lần. Trong lòng anh có chút buồn bực, cũng là có thể chứ? Đúng là cô gái quật cường, luôn có biện pháp ép anh nhận thua.

“Anh có thể đổi người khác.” Đối một người không sợ đau, cần gì phải cho cô nhìn sắc mặt này? Diêu Thủy Tinh cô từ khi ra đời đến bây giờ, cần phải nhìn sắc mặt người khác sao?

“Nhưng nó chỉ cho phép tiếp nhận em thôi, làm thế nào?” Anh hôn một cái thật mạnh lên môi cô, nhìn trong đôi mắt cô toát ra băng hỏa, cô tức giận lại cố gắng muốn bắt mình bình tĩnh, trong mắt anh, cảm thấy đáng yêu đến không được, làm sao lại thích như vậy đây?

“Cút!”

“Thủy Tinh, em đối với anh đặc biệt hư đấy?” Anh thở dài, vuốt ve mặt của cô. Đối với bất kỳ người nào cô cũng đều lạnh lùng điềm đạm, nhưng cứ ở trước mặt anh, tính tình của cô sẽ rất đặc biệt, đặc biệt hư, có một chút xiu bất mãn, cô đều sẽ bộc phát ra. Kỳ quái nhất chính là anh, rõ ràng cũng không phải là người có tính cách tốt đẹp gì, nhưng đối mặt với cô, sự chịu đựng của anh có thể là vô hạn. Thật ra thì, cũng không kỳ quái, ai bảo anh yêu cô đây? Yêu đến không được, yêu đến không còn cách nào.

Cô cười lạnh, “Cho nên anh có thể làm khi chưa muộn.”

“Đã là chậm quá rồi, làm sao đây?” Anh hôn mắt cô, đôi mắt anh thích nhất, “Diêu Thủy Tinh, em nhớ, vĩnh viễn chỉ được hư với anh, đối với anh.” Ở trước mặt anh, cô có thể không cần miễn cưỡng mình, vui vẻ thì cười, mất hứng thì phát giận, tất cả tất cả của cô, anh đều chấp nhận.

Có phải quá dễ dàng bị anh dẹp yên hay không? Khóe môi cô, không tự chủ nhếch lên, nhàn nhạt bỏ lại hai chữ: “Vô lại.”

Anh nhìn cô thật sâu, nụ cười thanh lệ này trước mặt anh cũng không phải là hiếm thấy nhưng mỗi một lần bắt gặp, vẫn làm cho anh động lòng như vậy. Dù sao, anh biết, cô vậy nhưng thật ra là một cô gái không thích cười, nhưng chỉ ở trước mặt anh, cô có hỉ nộ ái ố. Cúi đầu, trầm ngâm bên tai cô: “Cũng chỉ đối với em, có được không?”

“..... Tốt.”

Một màn lúm đồng tiền nhàn nhạt cười tuyệt mỹ kia, là đẹp nhất cuộc đời anh, là hi vọng đẹp nhất.

13. Chương 13

Trước giờ Diêu Thủy Tinh chưa từng nghĩ tới mình sẽ đến nơi Hạ Viễn Hàng làm việc. Đó là một xưởng sửa xe nhỏ nhỏ, không gian không tới 50 bình (1 bình = 36 mét vuông), khắp nơi đều là dầu máy màu đen, còn có linh kiện rải rác và xe bị tháo ra.

Cô lặng lẽ quan sát cảnh vật mình cảm thấy xa lạ này, trong không khí lênh bênh nồng đậm mùi, còn có tiếng động cơ gầm rú chói tai, khiến chân mày cô cau nhẹ.

Cô nhìn qua trong các máy móc và thợ bận rộn, liếc mắt đã thấy người mình muốn gặp kia. Nói thật, muốn tìm Hạ Viễn Hàng trong một đám người thật sự không phải chuyện khó khăn gì. Trời sinh anh đã có khả năng như vậy, dù là an tĩnh trầm mặc, nhưng ánh mắt người khác vẫn sẽ không tự chủ được, dời lên người anh.

T shirt đơn giản, kết hợp với một cái quần jean bị mài đến phai màu, cúi đầu lắp ráp linh kiện trong tay, từng bước từng bước gắn lên phần máy xe bị tháo dỡ ra.

Động tác của anh rất nhanh, rất gọn gàng, từng khối bắp thịt rắn chắc trên cánh tay phập phồng theo động tác của anh. Theo cô, vậy mà lại cảm thấy cực kỳ hấp dẫn. Tóc quá ngắn rất gọn gàng khiến gương mặt của anh nhiều hơn mấy phần hung dữ, xem ra lớn hơn rất nhiều so với tuổi thật.

Anh thật sự rất không hòa đồng, cô biết anh đã làm việc ở đây năm năm ròng rã, nhưng những người khác vừa làm việc, vừa rảnh rỗi nói chuyện phiếm, cũng chỉ có mình anh một mực im lặng, trong mắt ngoài mấy móc, không còn gì khác.

Hạ Viễn Hàng ngồi thẳng lên, chiếc xe này từng bị lắp ráp lại quá nhiều lần, rất nhiều linh kiện cần phải thay lại lần nữa, ngay cả động cơ cũng có vấn đề, xoay người muốn lấy linh kiện phù hợp, vừa giương mắt, đã nhìn thấy bạn gái của mình đứng ở cửa.

Ở giữa sự nhộn nhịp thân thiện, cô tựa như một tảng băng tuyết đột nhiên rơi xuống, lạnh lẽo lại mát mẻ.

Mới ra khỏi trường học, còn mặc đồng phục học sinh, áo sơ mi trắng quy củ, ở ngoài mặt một chiếc áo kiểu tây trang màu xám tro, kết hợp với váy ngắn caro đỏ thắm. Dung mạo tinh xảo, mái tóc đen nhánh cột lên thật chỉnh tề. Rõ ràng chỉ là đồng phục bình thường mà nữ sinh mặc, nhưng ở trên người cô, cái loại ưu nhã và cao quý đó, cực kỳ bắt mắt. Có thứ, chính xác là do trời sinh, không có cách nào.

Khó trách những người vẫn luôn lớn tiếng nói chuyện phiếm đó, đột nhiên ngừng nói giống như bị u mê, tất cả ánh mắt của mọi người trong xưởng đều tập trung vào người cô, điều này làm cho anh vô cùng khó chịu, kéo bao tay làm việc ra, đi tới chỗ cô bản dịch này chỉ được đăng ở diễn đàn lê quý đồn, truyện cập nhật chương mới nhanh nhất ở đây đề nghị bạn đọc đọc truyện ngay ở nguồn và không ủng hộ các nơi ăn cắp truyện.

“Em đến rồi.”

“Bây giờ em còn có chuyện.” Cô nhàn nhạt nhắc nhở, nếu hôm nay anh không có thời gian, cô cũng không phải là người rảnh rỗi như vậy, không làm được cái việc chờ người.

“Đợi anh thêm nửa giờ, sao?”

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, “29 phút bốn mươi giây.”

Thiếu chút nữa anh bật cười, kéo tay cô, dẫn cô đến chỗ bên cạnh, “Em ngồi đây chờ anh.”

Diêu Thủy Tinh đứng ở đó, bất động.

Anh kéo cặp sách của cô ra, lấy khăn tay cô vẫn luôn luôn mang theo người, cẩn thận lau qua cái ghế một lần, sau đó giữ khăn vào trong lòng mình, dù sao nhất định là cô sẽ không lấy lại.

Lúc này cô mới ngồi xuống, lấy PDA ra, gửi nhận tin tức.

Hạ Viễn Hàng trở về chỗ làm việc của mình, tiếp tục sửa chữa chiếc xe.

“A hàng!” Ông chủ xưởng Tiền Thiêm Phúc đi qua, “nhẹ giọng” hỏi: “Cô gái kia là ai vậy?”

Hạ Viễn Hàng nhìn cô đang chăm chỉ làm việc, trả lời đơn giản: “Bạn gái.” Nếu như người khác tới hỏi, thì ngay cả mặt anh cũng không ngẩng lên, nhưng là chú Tiền, bậc trưởng bối nuôi anh từ nhỏ đến lớn, phải lễ phép, anh vẫn biết.

“À, cái đó không phải chú Thiêm Phúc nhiều chuyện! Vừa nhìn đã biết cô gái này là tiểu thư nhà giàu, các cháu ở chung một chỗ, chắc là sẽ không. . . . rất dễ dàng đúng chứ!” Vốn muốn nói là “Sẽ không có kết quả tốt”, thật may lời nói ở đầu lưỡi quay vòng. Đây là con trai bạn tốt của ông, ông thật sự coi nó như con trai mà đối đãi.

“Cám ơn chú Tiền quan tâm.” Anh mở nắp động cơ ra, dọn dẹp sạch dầu và bụi bặm tích tụ đã lâu.

“A Hàng, cháu phải suy nghĩ kỹ càng!” Vốn dĩ hôm nay thấy có cô gái tới tìm a Hàng, ông có phần vui mừng, A Hàng đã cô đơn quá lâu, có thể yêu thương thì đó là chuyện tốt.

Nhưng khi nhìn cô gái mới xuất hiện này, ông là người thô kệch, nhưng không phải không biết phân biệt tốt xấu. Nhìn đồng hồ tay và cả PDA của cô ấy, đều không phải là đồ rẻ gì, hơn nữa vừa rồi A Hàng còn “phục vụ” cô ấy, dáng vẻ như làm chuyện đương nhiên, ông lại có thể không lo lắng?

Đứa nhỏ này có chuyện gì cũng đều chỉ đặt trong lòng, tương lai bị thương phải làm thế nào?

“Cháu tự có chừng mực.”

“Cha, người lại ở trong này trách móc A Hàng!” Tiền Vân Tâm giơ một ấm giữ nhiệt xinh xắn lên từ bên ngoài đi tới, khuôn mặt xinh đẹp cười mang theo một vẻ dịu dàng.

“Tâm Tâm, con tới vừa đúng lúc, mau giúp cha khuyên nhủ A Hàng.” Tiền Thiêm Phúc thấy mình không thuyết phục được tên tiểu tử này, không thể làm gì khác hơn là đặt hy vọng vào thân con gái của mình. Có lẽ người trẻ tuổi bọn chúng sẽ nói chuyện dễ dàng hơn, dù sao chúng cũng cùng nhau lớn lên từ nhỏ, coi như tiểu tử A Hàng này không để ý tới bất kỳ người nào, nhưng tới giờ cũng chưa từng không khiêm nhường đối với Vân Tâm.

“Khuyên cái gì?” Tiền Vân Tâm buông lỏng ấm giữ nhiệt, mở nắp lên, một mùi thơm ngát nhàn nhạt bay ra, “A hàng, em nấu trà xanh, vẫn còn nóng, mau uống khi còn nóng đi!” Đưa cái cốc bay đầy khí nóng lên.

Anh dừng một chút, nhận lấy, cạn một hơi uống sạch.

Tiền Vân Tâm nhận lấy cái cốc sạch sẽ, dịu dàng trên mặt càng thêm rõ ràng, “Còn dư lại em để ở một bên, khi nào anh khát thì uống!” Cô biết anh mười mấy năm, từ lúc nhỏ, lúc còn rất nhỏ cô đã thích anh, khi đó Hạ Viễn Hàng không như bây giờ, kể từ khi_____

Anh càng ngày càng lạnh lùng, càng ngày càng trở nên cô độc, không chỉ đối với cô, đối với bất kỳ ai, cho dù là chị ruột của anh cũng đều lạnh lùng.

Cô biết có chuyện cần phải có thời gian, cô có thể đợi, sẽ không để ý gì cả, dù sao nhiều năm như vậy cũng chỉ có cô ở bên cạnh anh, như vậy là đủ rồi.

“Đúng rồi, A Hàng, hôm nay em nói chuyện điện thoại với chị Di Hàng, gần đây chị ấy đang bận chuyện thực tập, có thể không có thời gian về, bảo anh nhất định phải chú ý đến cơ thể.”

Anh chỉ chú ý đồ trên tay, để cô tùy ý nói chuyện phiếm ở một bên, cho dù cô nói đến chị của mình, anh cũng không liên quan. Dẫu sao, mấy năm này thời gian anh và chị gái gặp nhau quá ít, tình cảm phai nhạt.

“A, thiếu chút nữa quên mất.” Cô lấy ra một hộp thuốc cao trong túi, “Cái này cho anh, hôm qua thấy mu bàn tay anh bị thương, dùng cái này thoa lên sẽ tốt hơn đó, công dụng rất tốt.”

Lần này, anh lại ngược mắt, nhìn vết thương không tính là nhỏ trên mu bàn mình, hơi nhếch môi, “Không cần.” Đây là do con mèo hoang nhỏ nào đó thẹn quá hóa giận cào, anh không nỡ để nó khỏi quá nhanh.

“A Hàng. . . .” Về mặt anh như vậy, làm cô cảm thấy xa lạ, ngây ngốc nhìn anh, có chút giật mình.

Đột nhiên, một bóng dáng mảnh khảnh từ phía sau đi tới, đi thẳng ra ngoài cửa, là khách hàng sao? Đến đây lúc nào, cô lại không chú ý tới. Mà làm cho cô giật mình hơn là Hạ Viễn Hàng cũng đứng dậy, chậm rãi ung dung lấy cái bao tay xuống, đóng nắp động cơ xe máy, đi ra ngoài.

“A Hàng, anh muốn đi đâu?”

14. Chương 14

Đôi môi Diêu Thủy Tinh mím thật chặt, toàn bộ con số trên PDA biến thành đường cong lộn xộn, không ngừng khuấy rầy trước mắt cô, cô hoàn toàn không thấy rõ thông tin trên màn hình.

Thời gian của cô quý báu như thế, tại sao phải ngồi ở chỗ này nghe những thứ kia? Cất PDA, đứng dậy đi ra ngoài. Cô đi không tính là chậm, nhưng tiếng bước chân người kia luôn luôn vang lên phía sau cô, không nhanh không chậm, hình như vô cùng có tâm tình tận bộ ngấm hoàng hôn ở đây.

Móng tay trong suốt ấn thật sâu vào trong lòng bàn tay rất lâu, hít thở thật sâu, cố gắng muốn tự kiềm chế. Cô không thích mình mất khống chế lúc này, cảm xúc không lý trí như vậy, không phải cái Diêu Thủy Tinh cô cần có, cô có chuyện khác cần làm.

Ngừng bước chân, đưa tay, bắt một chiếc tắc xi đi ngang qua, tay mở cửa xe, bị bàn tay khác giữ lại sau đó nhìn xe lẳng lặng lướt qua, càng chạy thì càng xa.

Cô đứng ở nơi đó, im lặng.

Hạ Viễn Hàng đưa tay ôm cô vào trong ngực mình từ phía sau, ôm cô thật chặt.

“Em không thích như vậy.” Diêu Thủy Tinh bình tĩnh mở miệng: “Hạ Viễn Hàng, em thật sự, thật sự không thích.”

Cánh tay ôm cô của anh càng trở nên có lực hơn.

“Trước khi em còn có thể khống chế, mau đi đi.” Cô lạnh nhạt nói.

Anh hít thở nặng nề bên tai cô, “Đi như thế nào? Thủy Tinh, em nói cho anh biết.” Cũng đã sớm không thể rời bỏ rồi, cả hai đều hiểu điểm này vô cùng rõ.

“Em có thể.” Cô rất cố gắng, rất cố gắng mới có thể ổn định giọng nói của mình, “Sẽ trở nên rất điên cuồng.” Chỉ mấy câu nói đơn giản, một chút mập mờ, một chút mơ hồ cũng không có, nhưng nghe vào tai cô, cô phát hiện mình sắp mất khống chế.

Anh có cuộc sống của anh, thế giới của anh, cũng không phải chỉ có một mình Diêu Thủy Tinh cô, không có người nào, nhưng, giống như cô không chấp nhận nổi. Chỉ là một thiếu nữ quan tâm đến anh tựa như đã chọc giận cô.

Một khắc kia, cô muốn đập hết tất cả mọi thứ, đập đến nát vụn, dục vọng chiếm hữu của cô quá mạnh mẽ, loại kích động này quá đáng sợ. Cô là con gái của Diêu Dật Châu, tính hủy diệt điên cuồng đó di truyền 100% từ ông ấy, thật sự quá đáng sợ, cô không nên để mình chịu ảnh hưởng như vậy bởi một người, không thể.

“Vậy thì điên cuồng đi!” Anh xoay người cô lại, nhìn vào nơi sâu nhất trong đôi mắt cô, “Chúng ta cùng nhau.” Anh không phải một người khát máu, nhưng khi đó, khi tất cả ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào cô thì anh lại muốn móc hết tất cả con người mất của họ ra, cô là của anh, chỉ của một mình anh.

Thì ra, bọn họ đều cố chấp, bọn họ bắt đầu hủy diệt thế giới thì có khả năng là hoàn toàn triệt để.

“Không được nói chuyện với bất kỳ cô gái khác, anh là của em, chỉ có thể là của mình em thôi đấy, ngay cả một cái cũng không thể.” Cô nhón chân lên, cắn môi anh, ra sức cắn, mãi cho đến khi trong miệng nếm thấy vị sắt gỉ, khắc cốt ghi tâm cái loại mặn, tanh, ngọt này.

“Diêu Thủy Tinh, không được rời xa anh, nếu không, anh không biết mình sẽ như thế nào.” Anh hung hăng hôn cô, truyền từng giọt từng giọt máu của chính mình vào trong miệng cô, để cô nuốt xuống, từ đây về sau, máu của anh ở trong cơ thể của cô, bọn họ chỉ thuộc về nhau.

Xe máy của anh lao trên đường giống như điên, mưa phùn từ trong không trung sâu thẳm rơi xuống, áo khoác của anh bọc cô thật chặt, cô ôm thật chặt hông của anh, gương mặt dán vào sau lưng anh.

Cách vãi vốc mềm mại, da thịt của anh rất nóng, rất nóng, nóng đến thảng vào trong lòng cô. Bọn họ đều là người thận trọng khác thường, cô độc tịch mịch, cánh cửa nội tâm vĩnh viễn đóng thật chặt, cự tuyệt ra ngoài, cũng không để cho người khác đi vào, từ ánh mắt nhìn nhau vào lần đầu tiên quen biết, bọn họ cẩn thận giữ một khoảng cách với loại sức hút vô hình đó, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Dù ở cùng một chỗ, cũng không phải toàn tâm toàn ý, suốt cả một năm quan sát lẫn nhau, thận trọng chung đụng, bọn họ đều không dễ dàng trả giá bằng trái tim của mình. Nhưng tình yêu chính là như thế, không phải muốn ấy phần là có thể ấy phần, tốc độ bị chiếm đóng làm họ bất ngờ, khiến ỨC ĐỘ cũng đã vượt qua giới hạn của họ truyền chỉ được đăng ở diễn đàn lê quý. đôn, ở các nơi khác đều là ăn cắp, truyện cập nhật nhanh nhất ở đây, mong rằng nhận được sự ủng hộ của mọi người.

Nếu không có cách nào để lý trí như là đã trở về điểm đầu, vậy thì, cứ đi vào trầm luân đi!

Anh kéo cô lên thẳng lầu sáu, cửa chính vang lại tiếng vọng nặng nề, ôm lấy cô một cái ném lên trên giường.

Cô nằm ở đó, sợi tóc đen bị nước mưa làm ướt nhẹp, lộ ra vẻ xinh đẹp nhất, làm nổi bật lên gương mặt càng thêm trong suốt của cô, gương mặt trong suốt còn mang theo tầng tầng lớp lớp hơi nước, đôi mắt như suối, tựa nụ hoa, làn váy như lá cây bị ướt nhẹp, dán thật chặt trên bắp đùi trắng như tuyết .

Anh như con sói đói khát, nhìn cô chằm chằm, thô lỗ đưa tay, cởi T shirt của mình ra, bắp thịt trần trụi phát sáng lấp lánh trong căn phòng mờ tối.

Cô đưa tay sờ nhẹ những bắp thịt rắn chắc này, lại bị anh đè xuống, đưa tay, kiên quyết cởi nút áo của cô, vãi vốc ướt hết so với bình thường khó cỡ hơn rất nhiều, hoàn toàn không có tính nhẫn nại, dứt khoát xé ra, tiếng xé lụa rất thanh thúy, bộ ngực cô hoàn mỹ như tuyết trực tiếp hiện ra trước mặt anh, nhấc váy của cô lên, kéo quần lót bên trong xuống dưới.

“Hạ. Ừm.” Âm thanh của cô bị anh trực tiếp chặn lại, lưỡi của anh vừa tiến đến đã vô cùng hung hãn, cắn cô, ra sức mút, giống như muốn cắn nát cô, ăn cô vào trong bụng. Lưỡi cô bị đau, không ngừng tiết ra nước bọt, đều bị anh chặn lại, ép cô nuốt hết từng ngụm từng ngụm. Anh vẫn có cô, ở cùng nhau, cùng ăn vậy.

Quần lót tơ tằm bị anh kéo xuống, vứt bỏ, bàn tay cầm chân của cô, tách ra, anh tự tay kéo khóa quần ra, dẫn dắt dục vọng sắp nổ tung dẫn ra tựa vào giữa hai chân cô, tráng kiện căng đầy, cọ xát cánh hoa mềm mại của cô, từng chút từng chút, sau đó, dứt khoát đâm vào.

“Hạ Viễn Hàng ừm.” Cô thét lên, điên cuồng giãy giụa, lại bị anh hung hăng hôn lên, tiếng kêu đau đớn vỡ vụn mà tựa như rên rỉ, bị anh nuốt vào trong miệng.

Anh bị điên rồi, anh điên thật rồi! Giống như mê muội, cố chấp muốn đoạt lấy cô, một giây đồng hồ cũng không muốn lãng phí.

Diêu Thủy Tinh đau đến muốn nổi giận, lại phát hiện, cô lúc này, hoàn toàn không phải là đối thủ của anh, tình huống như thế, nếu đàn ông muốn dùng sức mạnh, dù cô có bản lĩnh tốt hơn đi nữa, cũng bất lực.

Cô thật sự rất nhỏ, rất chật hẹp, hoa huyết chưa động tình khô khốc tột cùng, anh dùng sức mạnh khiến cô khuất phục, phiền màng mỏng yếu ớt hoàn toàn không cách nào ngăn cản sự xâm lấn mạnh mẽ, bị anh hung hăng xé rách.

Diêu Thủy Tinh hoa mắt, cơ thể không tự chủ run rẩy. Lớn như vậy, chưa từng bị đau thế này, mà loại đau đó lại do người cô yêu kia mang đến cho cô, trọn đời khó quên. Mồ hôi lạnh từ dưới da chảy ra, môi của cô bị anh ngăn chặn, kêu không ra tiếng. Cơ thể bị anh đè ép, không nhúc nhích được, chưa từng bị người nào áp chế như vậy, chỉ hận đến cắn lưỡi anh, máu tươi trào ra trong miệng của bọn họ, nhưng anh vẫn chưa nhả ra, bên hông dùng sức lần nữa, vẫn đâm vào chỗ sâu nhất.

Rốt cuộc, anh đầy đủ ở trong cơ thể cô, đến con đường thông qua trái tim, cùng cô kết hợp với nhau.

Anh buông đôi môi ra, mặc áo trong miệng chảy ra, cười thỏa mãn, “Rốt cuộc thì em cũng là của anh, Diêu Thủy Tinh.”

“Khốn. khốn nạn!” Sắc mặt cô trắng bệch như giấy, giấy giụa không muốn ngắt đi.

Anh thương tiếc liếm gương mặt của cô, “Nếu đau như thế, vậy thì dứt khoát đau đến đáy đi!” Dục cô phải động tình lần nữa, vẫn không được, nếu sợ đau như vậy, dứt khoát buộc lấy trái tim để nội tâm cô đau đến thấu đáo, như vậy cô sẽ vĩnh viễn nhớ nỗi đau này. Anh muốn để lại dấu ấn trên người cô, dấu ấn vĩnh viễn khó phai.

“Tôi. giết anh !” Cô liều mạng hít thở, muốn giảm bớt đau đớn, nhưng không được, anh nặng nề tiến chiếm cơ thể của cô, từng cái hít thở, cũng mang đến cảm giác đau mãnh liệt.

“Vậy thì không muốn sống.” Anh hôn ánh mắt tràn đầy tức giận của cô, hơi híp mắt lại. Thịt cô mềm giống như là có sinh mệnh, một tầng một tầng vòng lên, xoắn chặt, anh thở hỗn hển, đuổi lười liếm sạch mồ hôi trên da cô, hương vị của cô kích thích anh, khó có thể kháng cự kích động mãnh liệt, khuôn mặt vùi sâu vào cổ cô, móng từ từ đứng thẳng lên giữa chân của cô.

“Không được cử động. A. Hạ Viễn Hàng, anh đi ra ngoài.” Cô lớn tiếng kêu, lại khó khăn chống đỡ dục vọng đàn ông nguyên thủy cường đại, ném trái tư vị liễu tình ngọt ngào, muốn anh buông tha, tuyệt đối không thể. Cơ thể anh nặng nề áp chế cô, giấy dựa thể nào cũng không thoát, chỉ có thể đáng thương mặc anh khi dễ.

Từng giọt từng giọt máu tử nữ tươi bị dục vọng của anh mang ra ngoài, dính vào bắp đùi trắng như tuyết của cô, mang theo màu sắc đáng thương.

Anh không lưu loát, hoang dã, không có kinh nghiệm, tất cả hoàn toàn là bản năng. Trong cơ thể cô, cho tới bây giờ thể nghiệm của anh đều chưa từng có cảm giác quá đẹp đẽ, cái loại hạnh phúc thể xác và linh hồn kết hợp với nhau đó, làm anh không thể tự kiềm chế nữa, mặc sức vui vẻ.

Cô đau, theo động tác không ngừng sâu hơn của anh, anh quá lớn, mỗi một cái đều cọ xát làm cô rất đau, nóng bỏng và đau nhói quét sạch cô. Nhưng có một loại cảm giác rất kỳ lạ, theo xâm chiếm của anh từ từ tăng lên. Anh đang thở gấp bên tai cô, còn tốc độ cọ xát cơ thể cao, rõ ràng là hai cơ thể khác nhau, nhưng vì phương thức như thế, lại kết hợp được với nhau. Anh ở trong cơ thể cô, ở chỗ sâu nhất của cô, biết như vậy, làm tim cô dâng lên ngọt ngào hết lời.

Có điều loại đau này, có thể nhẹ hơn nữa một chút thì tốt.

Dần dần, nơi đó ngoài đau, còn nhiều thêm một phần cảm giác khác, có chút đau xót, có chút căng, còn có chút tê dại, nhưng cô còn chưa kịp thể nghiệm thì anh đã tăng tốc độ giống như phát cuồng, nặng nề đâm vào, sau khi hung hăng va chạm một cái, từng dòng nước nóng bắn vào chỗ sâu trong cơ thể cô.

Cô thở hỗn hển, ánh mắt mê mang.

Như vậy, là kết thúc?

Từng nụ hôn ướt hôn in lại trên gương mặt cô, anh liếm qua môi cô, cái mũi của cô, tỉ mỉ liếm chân mày cô, lướt qua lông mi dày đậm, xuống chút nữa, hôn môi của cô. Tiếng nước chảy vang dội từ nơi họ hôn nhau truyền đến, anh hôn cô, tựa như cô là bảo vật trân quý nhất trên đời, cẩn thận che chở.

Anh vẫn ở bờ môi cô nhẹ nhàng thì thầm: “Bảo bối, chúng ta làm tiếp một lần, hử?” Dục vọng vẫn dừng trong cơ thể cô, lần nữa trở nên cứng rắn, từ từ đứng thẳng dậy.

“Anh nằm mơ!” Cô cong cùi chỏ lên, dùng sức đẩy anh ra, chuẩn bị đứng dậy.

Cơ thể của bọn họ tách ra, không có trở ngại của anh, những thứ gì đó trong chỗ sâu nhất theo động tác của cô chậm rãi chảy ra ngoài, tinh dịch trắng đục đậm đặc mà trơn trượt, loại cảm giác cổ quái đó làm cô ngơ ngẩn.

Anh nhìn một màn phóng đấng xinh đẹp này, hít thở trở nên nặng nề, một tay ôm lấy cô vào trong ngực, hôn lên.

Phát ra tiếng mút đầu lưỡi cô, bàn tay nhanh chóng cởi quần áo vừa rồi không kịp cởi ra, váy bị ngăn bởi khóa, kéo xuống, ném đi, bọn họ rất nhanh trở nên trần truồng.

Bàn tay xoa bộ ngực sữa đầy đặn, nặng nề xoa, nụ hoa mềm mại chuyển động giữa ngón tay anh, đầu gối dùng lực một chút, tách hai chân cô ra, nơi còn lưu lại trơn ướt, “Phốc” một cái cắm vào lần nữa.

- Hạ Viễn Hàng, anh. A.” Cô thể cô lại trở nên cứng ngắc, vẫn đau, nhưng, hình như không đau như vừa nãy, nụ hôn của anh, tay của anh, làm cơ thể cô dâng lên bủn rủn quen thuộc, người này rõ là.

Hạ Viễn Hàng đưa tay đến nơi bọn họ kết hợp, biết nơi mẫn cảm nhất của cô ở đâu, trực tiếp xuống tay ở đó, vân vê châu nhụy nho nhỏ, ngón trở và ngón cái hơi dùng sức, cơ thể của cô run lên, hoa huyết co rút nhanh, bắt đầu trở nên mềm mại nhiều nước.

Động tác của anh chậm chạp mà sâu, mỗi cái đều tiến vào chỗ sâu nhất của cô, vân vê khối thịt non kia. Hô hấp của cô bắt đầu nặng nề, lồng ngực cau chặt từ từ giãn ra, cô động tình.

Nâng hai luồng trắng nõn như ngọc lên, duỗi lưỡi tỉ mỉ liếm, ngậm vào trong miệng mút lấy, động tác phía dưới không ngừng tăng nhanh, cô trơn ướt làm anh ra vào càng trở nên dễ dàng hơn.

“Ừm.” Cô rên rỉ ra tiếng, bắt đầu hưởng thụ được mùi vị say mê của tình dục, cảm giác nhức mỏi theo động tác của anh càng ngày càng trở nên mãnh liệt, dục vọng của anh vẫn cọ xát cô. Kích thích như vậy làm nước trong cơ thể cô không ngừng chảy ra, lại bị anh quấy lên vẩy ra da thịt của bọn họ.

Nhiệt độ quá cao, chất lỏng hơi dính, gần như muốn bốc hơi.

Đầu của cô càng lúc càng choáng váng, loại cảm giác kịch liệt này thật đáng sợ, giống như sắp bị thủy triều nuốt hết. Đột nhiên anh cọ xát sâu trong bộ phận nào đó của cô, cô thét lên, run rẩy, bị ném lên cao triều.

Hoa nguyệt của cô điên cuồng co rút lại, xoắn chặt anh, làm anh hưng phấn thở gấp to. Dáng vẻ cô lên cao triều thật sự rất đẹp, quá mê người, khiến anh càng động tình kịch liệt hơn. Anh kéo chân cô ra, ấn chân cô xuống, vật nam tính điên cuồng đâm vào, rút ra, lại đâm vào, phát ra tiếng nước chảy có thể nghe được rõ ràng.

“Hạ. dừng. dừng lại.” Quá đáng sợ, làm sao anh có thể càng ngày càng kích động? Cô sắp chết, sẽ bị anh ăn tươi nuốt sống. chuyển ngữ ở diễn đàn Lê Quý Đôn Diêu công chúa kiều ngạo, lần đầu tiên hạ giọng mềm yếu, thương xót cầu xin, nhưng càng cầu xin, anh càng mạnh hơn. Cơ thể trẻ trung, tràn đầy tinh lực, tình dục cảm kỳ một khi đánh vỡ, sẽ rất khó để ngăn cản.

Suốt cả một đêm, cô lần lượt thể nghiệm mùi vị trên thiên đường rồi đến địa ngục, một lần lại một lần, cho đến khi ngất xỉu.

15. Chương 15

Chiều thứ sáu, tiết cuối là tiết thể dục, ý nghĩa của việc này là có thể thoát ra khỏi việc học hành nặng nề trước khi hết giờ. Tuần này đến phiên Diêu Thủy Tinh và Nghê Bối Bối làm nhiệm vụ thu dọn đồ sau giờ học, đem những dụng cụ đã sử dụng vào phòng thể dục.

Dục Đức chính là như thế, bất luận gia thế hiển hách như thế nào chuyện nên làm cũng không được làm thiếu nửa phần. Diêu Thủy Tinh cũng không ngại chuyện đơn giản mà buồn tẻ này, chuyên tâm đem từng đồ dùng lộn xộn trở về vị trí cũ. Học sinh trong lớp chỉ có thể gặp được duy nhất một niềm vui này, tự nhiên sẽ thích thú quá độ làm dụng cụ trong phòng thể dục lộn xộn, nghĩ là biết. Nghê Bối Bối gấp đến độ luống cuống tay chân, nhét một quả bóng rổ lung tung, không nghĩ đến lại làm cho cả một đồng bị đổ.

“Đáng ghét!” Cô nhìn bóng lặn đầy đất, bực tức dậm chân.

“Cậu có chuyện thì đi trước đi.” Diêu Thủy Tinh nhặt quả bóng lên lăn đến bên chân, đặt nó vào trong giỏ.

“Nhưng, nhiều đồ vậy.” Nghe Bối Bối do dự nhìn đồ trong cả phòng đang đợi sắp xếp lại, bỏ lại một mình Thủy Tinh, có phải thật quá đáng quá hay không? Nhưng nếu cô không lập tức đi làm thì sẽ không kịp, đến trễ sẽ bị trừ tiền lương.

“Không sao cả.” Diêu Thủy Tinh sắp xếp từng quả bóng rải rác trở về vị trí cũ, “Hôm nay tớ không có việc gì vội.”

“Thủy Tinh, cậu thật tốt.” Nghe Bối Bối vui vẻ ôm cô một chút, xoay người chạy ra ngoài.

Rất nhanh, trong phòng rộng rãi chỉ còn một mình Diêu Thủy Tinh lặng lẽ dọn dẹp. An tĩnh như vậy, là sở thích của cô. Đối với vận động cô không đặc biệt yêu thích, thậm chí còn có chút xú ghét, bởi vì sẽ chảy mồ hôi, không thoải mái, có điều loại yên tĩnh sau náo nhiệt này, cô lại rất thích.

Phóng tầm mắt nhìn tới khắp sàn nhà bằng gỗ tỏa sáng lấp lánh dưới trời chiều, nơi này, thật ra cũng không tồi.

“Xem ra hôm nay anh rất may mắn.” Giọng nói nam giới vang lên phía sau cô, mang theo rất nhiều hài hước.

Xoay người, thấy Hạ Viễn Hàng thoải mái tựa vào bên cửa lớn, hiếm khi toàn thân mặc đồng phục học sinh, nhưng lại không thể không thừa nhận, anh vĩnh viễn đều luôn không mặc quần áo đúng cách. Vóc người Hạ Viễn Hàng xác thực là do trời sinh, đồng phục học sinh khô khan mặc trên người anh cũng có một loại tự nhiên khác. truyện được chuyển ngữ ở Lê Quý Đôn Áo khoác màu đen đã sớm bị anh cởi ra, cà vạt cũng không biết tung tích, hoặc là trước sau cũng chưa từng xuất hiện. Áo sơ mi trắng cởi bỏ vài nút áo, tay áo cuộn lên, lộ ra bắp thịt cường tráng. Anh lúc này, nhìn ra là mười phần lười biếng tựa vào nơi đó, một tay đút trong túi quần quan sát cô từ trên xuống dưới, ánh mắt tà ác mà lớn mật.

Quần áo thể thao mùa hè của Dục Đức thật sự là đáng ghét. T shirt sạch sẽ màu trắng kết hợp với một cái quần thể thao màu đen ngắn, làm chân cô nổi bật lên càng thêm trắng như tuyết và thon dài hơn, mà cặp mông tròn trịa kia, lại vểnh lên rất hấp dẫn khiến người ta hận không thể đi tới véo một cái. Ánh mắt anh lưu luyến nhiều lần trên đùi cô, nhớ tới hôm qua cô quần thật chặt ở eo anh, trắng mịn thon dài, kẹp chặt anh, mặc anh vô tư dâm vào, thật tuyệt mỹ không thể tưởng tượng nổi, trong nháy mắt máu của anh sôi trào.

Cô dám đánh cược, hiện tại trong đầu anh đang muốn thứ gì đó mà cô không thích. Sau khi phá bỏ cấm kỵ, anh ăn tủy trong xương cũng không biết thỏa mãn, đến mức không thể hình dung được. Dứt khoát không để ý tới lời của anh, cũng không hỏi tại sao anh có thể vào trường học của bọn họ, hơn nữa tìm được chỗ này. Thử hỏi chuyện Hạ Viễn Hàng anh muốn làm có chuyện nào chưa thành công không? Xoay người tiếp tục thu dọn, để mặc anh nói, ngoài ra tất cả các nơi đăng truyện này khác đều là ăn cắp mong rằng không ai ủng hộ những kẻ ăn cắp.

- Anh tới giúp em! - Anh tự tay kéo cửa chính, “rầm” một tiếng khóa lại.

Cô cảnh cáo trừng anh, “Hạ Viễn Hàng!”

Anh trực tiếp đi tới ôm lấy cô, cho cô một nụ hôn mạnh mẽ, sau khi càn rỡ hôn tứ phía xong, liếm cánh môi của cô, “Bảo bối, anh rất nhớ em.”

Nhớ cái gì mà nhớ, ngày hôm qua rõ ràng anh đã.

“Em nhớ anh không, hả?” Liên tiếp nhiều nụ hôn, đầu răng của anh đặt ở động mạch cổ của cô, tỉ mỉ gặm, từ từ cọ xát, cảm giác hải lòng ở nơi nào đó nhảy lên càng thêm rõ ràng.

“Buông tay.” Diêu Thủy Tinh lạnh lùng ra lệnh, nơi thế này, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Tay anh duỗi ra từ vạt áo T shirt đi vào, đi lên, bao lại bộ ngực đầy đặn mà săn chắc, từ từ xoa bóp, “Anh muốn em.” Liếm lên vành tai của cô, từng chút từng chút, mỗi một đường cong nhỏ nhặt đều không cam lòng bỏ qua cho, “Nhớ suốt cả một ngày.”

Cô ở trong ngực anh xoay người, nhón chân lên tới bên môi anh nói nhỏ: “Anh cố ý.” Cố ý tới nơi này, cố ý trêu đùa cô.

“Anh thành công rồi ư, bảo bối?”

“Nằm xuống, em sẽ nói cho anh biết.” Người đàn ông này, cần dạy dỗ, toàn bộ hơn một tháng, chỉ cần anh vừa có cơ hội, liền muốn ôm cô, hôn cô, nhiệt tình mãnh liệt, quá mức làm cô cảm thấy mệt mỏi. Cô gần đây, chân luôn mềm nhũn.

Hình như trong cơ thể anh đều là mãnh thú đói bụng nhiều năm, ngậm được thức ăn có vị ngon, điều có thể làm chính là liều mạng mà ăn, ăn thế nào cũng không ngán.

“Nữ bạo chúa.” Anh thở dài, kéo cô cùng nằm chết dí trên đệm mềm mại.

Cô giạng chân trên người anh, cúi đầu hôn anh, đầu lưỡi len vào trong miệng anh, linh hoạt quần lấy anh. Trong thời gian dài như vậy, cô đã học xong làm sao để hôn anh.

Mấy cái cúc cài áo nhỏ nhanh chóng bị cô cởi ra, xoa nẹ qua bắp thịt ấm áp của anh, đặt ở vị trí trái tim đang đập của anh. Cô cúi đầu, sợi tóc mềm mại quét trên da thịt của anh, mắt nước khe khẽ, hấp dẫn không thể tưởng tượng nổi còn có cả uy hiếp, “Hạ Viễn Hàng, anh là ai, hả?”

Bảo bối có dự vọng chiếm hữu thật mạnh, “Của em, chỉ của em.” Anh đưa tay từ từ vuốt ve bắp đùi nhẵn nhụi của cô, nơi đó mịn màng như sữa tươi, giống như ngọc trong suốt. Anh sờ vào liền không nỡ buông tay.

“Rất tốt.” Tay của cô theo đường cong pháp phồng, sờ thẳng xuống dưới, kéo khóa kéo ra, thăm dò vào, cầm, cái dây đàn lực lưỡng đó căng lên bồng bồng trong tay cô, cô nắm lòng bàn tay thật chặt, chậm rãi hoạt động từ trên xuống dưới.

“Bảo bối ngoan, cứ như vậy.” Anh thoải mái vẫn hít thở, đi sâu vào đường viền quần lót của cô, nhẹ nhàng sờ sờ, cảm giác vải vóc nơi đó từ từ ướt át.

Cô khuấy động một hồi, dự vọng trong tay ngày càng trở nên cứng rắn, càng ngày càng căng. Cô cúi đầu, nguy hiểm khép hờ mắt, “Hạ Viễn Hàng, anh có còn muốn tùy tiện động dự nữa không, hả?” Tiếp theo câu hỏi đó, lòng bàn tay cô thoáng dùng sức.

Anh cười xấu xa, “Bảo bối, dùng thêm sức một chút, ừm, rất thoải mái.”

Anh chính là một tên bại hoại một trăm phần trăm! Điều Thủy Tinh cần rằng, sau đó, cười sáng lạng một tiếng, tiến tới gần anh, “Anh muốn làm như thế nào?”

“Cái miệng nhỏ nhắn ở phía trên và cái miệng ở phía dưới, đều có thể.” Anh thẳng lưng, chủ động trong lòng bàn tay cô, “Anh muốn nói chuyện thật tốt.”

16. Chương 16

Được lắm, nói chuyện không hề biết xấu hổ, cô không sánh bằng anh, chuyện này không thể không thừa nhận. Tiến tới gần anh, khoảng cách giữa môi và môi không tới 0,5 cm. Cô hiện lên một nụ cười rục rịch, “Nhưng, hôm nay em không muốn làm.” Bàn tay nắm chặt cánh báo sau đó buông ra, đứng dậy, hoàn toàn không muốn chơi tiếp với anh.

Làm sao Hạ Viễn Hàng có thể để cô lâm trận bỏ chạy? Phản ứng nhanh chóng ôm hông cô, không để ý cô giãy giụa, trực tiếp đưa tay thăm dò vào quần lót của cô, mạnh mẽ ma sát nhụy hoa, chưa tới tới một phút, bàn tay của anh đã tràn đầy nước dịch.

Kéo cô xuống, hôn, “Làm một lần, hử? Thủy Tinh bảo bối?”

“Đừng!” Cô cần môi, nhìn xuống từng đợt từng đợt dậy sóng, ngón tay của anh rút ra, nhưng trong cơ thể cô lại trở nên trống rỗng.

“Bảo bối ngoan, làm một lần, có được không?”

“Kẻ lừa đảo.” Anh chỉ làm một lần đã ngoài dự tính rồi! Nuốt rên rỉ vào lại trong miệng, cô cố giữ vững bình tĩnh.

“Có thể không?” Câu hỏi vừa dứt, anh liền nâng hông của cô lên, trực tiếp cởi quần lót vãi vóc cọt nhả ra, cắm vào thật sâu.

Anh không nói nữa, lập tức làm.

“Ừm.” Cô khó chịu cau mày, cho dù đã làm rất nhiều lần nhưng cô vẫn chưa thích ứng cái to dài của anh, nhất là cô ở phía trên, cảm giác tồn tại nơi đó càng thêm mãnh liệt.

Anh thoải mái thở dốc, “Bảo bối, cử động.” Anh dùng sức bên hông, đem cô nâng lên lại hạ xuống, khê lên khê xuống, dòng điện ma sát chạy qua trong cơ thể bọn họ.

Cô ở trên nhìn thấy nét mặt anh rất rõ ràng. Anh đang trong cơ thể cô, hoàn toàn chịu trói buộc của cô. Cái người này, ở mặt này luôn bá đạo như vậy, cần dạy dỗ!

Cô cố ý khi anh hạ xuống, dùng sức co rúc lại, quả nhiên trong nháy mắt nghe được tiếng anh thở gấp kịch liệt. Hông cô vẩy vẹo, nhanh chóng cười anh. Anh, người yêu thuộc về mình cô, chỉ có cô mới có thể đối với anh như vậy, cười anh, nghe tiếng thở dốc của anh, khoe miệng cô từ từ giương lên.

Anh đưa tay dùng sức xoa cái mông đầy đặn của cô, từng chút từng chút, mông thịt trắng như tuyết lộ ra giữa ngón tay anh, anh thúc giục cô, làm cô mang tới khoái cảm mãnh liệt hơn cho bọn họ.

Cao trào của cô tới rất nhanh, cô ôm cổ anh, cơ thể co rút nhanh trên người anh nâng lên đỉnh cao, chất lỏng nóng xối lên đầu dục vọng của anh, anh cảm thấy sống lưng tê dại một mảng.

Cô thở hổn hển, không còn lực cử động, nhưng, anh còn chưa no đủ.

Bị anh biến thành tư thế quỳ gối nằm sấp, đón nhận tiếp xúc nặng nề mạnh mẽ của anh. Thể lực của anh quá đáng sợ, đã qua thời gian lâu như vậy, anh vẫn chưa xuất tinh(*), vui sướng nơi đó đã xen lẫn cảm giác đau xót.

(*) khuỵu..khuỵu... mất máu... giải thích chút nhé: đa số nam giới khi sắp kết thúc thì có hiện tượng này, ý chị ấy là anh chưa có tức là sẽ còn làm tiếp *mất mấy thùng máu để dò la tin tức, ôi H* ()

“Đủ rồi. A. Hạ Viễn Hàng.” Ngón tay cô nắm chặt vải ở phía dưới, lặn qua lặn lại trong cơn cao trào, giày vò làm hông của cô đau quá.

“Bảo bối, ưm, đúng như vậy, dùng sức kẹp chặt anh.” Anh thổi hơi thở gợi cảm vào bên tai cô, yêu chết cô một trận nổi tiếp một trận co rúc lại.

Làm thêm lần nữa, cô sẽ chết mất, cô mệt quá, nhưng anh thế nào cũng không chịu kết thúc, run rẩy đưa tay, tới nơi bọn họ kết hợp, cầm lấy anh điên cuồng lắc lư, bóp mạnh, cơ thể cô lại dùng sức xoắn chặt.

“Yêu Tinh, Yêu Tinh!” Bị cô kích thích như vậy, anh phát ra đến điên cuồng, thở gấp nặng nề, gia tăng tốc độ, cuồng dã đâm vào cô. Cơ thể phát ra âm thanh lớn, vang vọng trong không gian căn phòng. Rốt cuộc, lúc cô gắng hết sức co lại, anh mạnh mẽ đi vào, bắn ra.

Phóng túng tình dục đi qua, sẽ có kết quả gì?

Diêu Thủy Tinh nhìn này rõ hai vạch đỏ, trầm mặc không nói.

Cô mang thai, cô không phải loại người thờ ơ, kinh nguyệt đã muộn 2 tuần, hơn nữa gần đây khẩu vị kém đi khác thường, ăn cái gì ói ra cái đó. Trong lòng cô đã có nghi ngờ, mua que thử thai, càng chứng thực thêm suy đoán của cô truyện chỉ đang ở diễn đàn lê quý đôn. cập nhật chương mới nhanh nhất ở đây, không chấp nhận đăng ở bất kỳ nơi nào khác, tất cả các web khác đều là ăn cắp không có sự đồng ý.

Bọn họ còn trẻ tuổi, mỗi đêm đều hoạt động như vậy, kết quả thế này cũng nằm trong dự liệu.

Hạ Viễn Hàng cố gắng đè vui sướng trong đáy lòng xuống, bắt lấy que thử thai trong tay cô, “Bảo bối, em vui không?”

Cô ngược mắt, nhìn anh, vẫn im lặng.

Anh vuốt ve gương mặt cô, “Anh rất vui.” Hôn lên trán cô, “Con của chúng ta, nghĩ thử xem, sẽ đáng yêu cỡ nào.”

“Em. . . .” Cô gượng gạo mở miệng: “Rất khó tưởng tượng.” Mười bảy tuổi, chưa từng nghĩ tới sẽ làm mẹ sớm vậy, nhưng cô lại không ngại thai.

“Anh thích con gái.” Anh thở dài, bên môi tràn đầy nụ cười, “Em phải tặng cho anh một đứa con gái, phải giống em như đúc, một bộ dạng kỳ quái.”

Đây được xem là khen ngợi sao? Cô nhìn đáng vẻ hưng phấn kia, trong lòng một mảnh mờ mịt.

“Có điều, trước đó. . . .” Anh lấy từ trong ngực một cái hộp xinh xắn, mở ra, đưa tới trước mặt cô, “Điều Thủy Tinh, hãy lấy anh.”

Một chiếc nhẫn bạch kim đơn giản mà tinh xảo, lấp lánh nằm trong hộp, lóe lên mỹ lệ rực rỡ.

Anh đã sớm chuẩn bị tốt, phải không?

“Từ ngày chúng ta đi chung, anh đã chuẩn bị cái này.” Anh cười, có mấy phần hài lòng, mấy phần thỏa mãn, “Có điều không nghĩ tới lại dùng tới nhanh như vậy.”

“Không nghĩ tới?” Cô lầm bầm lại lời nói của anh, sau đó lạnh lùng nhìn anh, “Anh thật sự không nghĩ tới, cho dù. . . . là lần đầu tiên, nhưng làm tình sẽ có con, kẻ ngu cũng biết chứ?”

“Ừm, cho nên bảo bối của anh dĩ nhiên cũng biết.” Anh ôm chầm cơ thể cô gái bỗng trở nên cứng ngắc khi nghe được những lời này của anh, cô đang không được tự nhiên, thật là đáng yêu. “Được rồi, được rồi, đều sai lầm của anh, là anh cố ý. Ai bảo anh muốn ở chung một chỗ với em mà không có bất kỳ cản trở nào, muốn ở bên nhau vĩnh viễn.”

Cô giơ ngón tay捏 điểm nhạy cảm trước ngực anh, thành công làm anh im miệng, nhưng cũng làm cho nụ cười anh càng đậm. Không có cách nào, từ khi biết cô có đứa bé, trong lòng anh tràn đầy vui sướng. Nâng gương mặt xinh đẹp của cô lên, nghiêm túc nói: “Anh cam kết với em, đời này Hạ Viễn Hàng anh chỉ yêu một mình em, cưng chiều em, bảo vệ em, vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng sẽ không rời bỏ em.”

Cô nhìn anh, bình tĩnh hỏi “Vì đứa bé sao?” Nếu như không có đứa bé này, bọn họ còn trẻ tuổi sẽ hoàn toàn không suy nghĩ đến chuyện kết hôn, còn cô không có người giám hộ ký tên, hiện tại thậm chí còn không thể kết hôn.

“Đương nhiên rồi” Anh rất kiên định trả lời: “Nhưng, mẹ của con trai anh, lại chỉ có thể là một cô gái tên Điều Thủy Tinh. Cô ấy rất khó hiểu, cho tới bây giờ thích cũng không nói. Cô ấy rất quật cường, tính khí lại rất xấu. Nhưng, anh chỉ chọn cô ấy, bởi vì nếu như không có anh ở bên cạnh cô ấy, cô ấy vĩnh viễn sẽ không cảm thấy vui vẻ.”

Cô nhìn anh chăm chăm, hồi lâu, nhàn nhạt mở miệng: “Kiêu ngạo.”

“Như vậy thì công chúa Điều, em nguyện ý gả cho cái kẻ kiêu ngạo này không?”

Cô duỗi tay cầm chiếc nhẫn kia lên, “Chiếc nhẫn có giá thị trường không tới năm vạn đồng, anh cảm thấy em sẽ đồng ý?”

“Đương nhiên rồi.” Anh lấy lại, xỏ vào ngón giữa của cô, thứ vật đó óng ánh ánh sáng lộng lẫy, rạng rỡ phát sáng trên ngón tay nhỏ bé của cô. Anh hôn bàn tay cô, “Anh hứa với em, tương lai có một ngày, anh sẽ dùng chiếc nhẫn kim cương 10 Carat để đổi lấy chiếc nhẫn này.” Khả năng hiện tại của anh chỉ có thể làm được như vậy, nhưng anh có thể cam cho kết tương lai.

Cô im lặng ước chừng mười phút, sau đó bình tĩnh mở miệng: “Nhưng. . . . em thích con trai, làm sao đây?”

Tại sao cô có thể đáng yêu đến như thế? Thật sự muốn cứ như vậy dụi vào trong lòng cô, không nỡ để cô ra ngoài. “Vậy thì sinh thai long phượng, một trai một gái, có được không?”

“ Được.”

Lúc này, bọn họ tựa như một đôi tình nhân nhỏ bình thường, ngả vào với nhau, nói ra lời ngọt ngào si ngốc, mãi mãi cũng không thấy chán.

Khi cô về đến nhà, thời gian còn sớm, trong nhà là một mảnh im ắng.

“Mẹ đâu?” Đưa cặp sách cho quần gia đi theo sau lưng, như không để ý mở miệng hỏi.

“Bây giờ phu nhân đang ở trong vườn hoa.” Quần gia cung kính trả lời.

Diêu Thủy Tinh vòng qua hành lang rộng rãi, tiếp đó đi tới vườn hoa.

Diện tích Diêu gia gần ngàn bình (1 bình = 36 mét vuông), thiết kế vô cùng tuyệt mỹ. Hiện đại tiện lợi cùng với quang cảnh cổ xưa kết hợp hoàn mỹ với nhau. Nghe nói, năm đó chỉ có chi phí bản thiết kế cũng có thể mua được một cao tầng, vì để làm vợ yêu của mình có nơi ở thoải mái, Diêu Dật Châu hoàn toàn không quan tâm phải xài hết bao nhiêu tiền.

Nhan Uyển Như thích đình viện kiểu xưa cho nên khắp vườn hoa đều xây dựng theo ý thích của bà.

Vừa dịp đầu mùa hè, những cánh hoa trong vườn hoa đều đã nở, tỏa ra hương thơm, bướm bay ong kêu, không khí hạnh phúc dễ chịu. Nữ chủ nhân Nhan Uyển Như của Diêu gia lúc này yên vị trong đình nghỉ mát, nghe chim hót, lắng lắng hưởng thụ một cốc trà ướp hoa trong veo.

Mái tóc đen nhánh mềm mại rũ sau vai, dung mạo như nước. 35 tuổi, vì được chăm sóc trong nhà nên thanh thuần giống như thiếu nữ hai mươi tuổi. Bà tựa như một bức tranh thủy mặc sơn thủy, điềm tĩnh mà sâu sắc.

“Mẹ.” Diêu Thủy Tinh nhẹ giọng gọi.

Nhan Uyển Như ngược mắt, nhìn về phía con gái mình, nụ cười dịu dàng hiện lên bên gò má, “Thủy Tinh, mau tới đây.”

Diêu Thủy Tinh tiến lên vài bước, ngồi xuống ở cạnh mẹ.

“Sao hôm nay lại về sớm như vậy?” Đưa tay, vuốt ve má con gái, “Con gầy một chút.” Đây là con gái ông ấy cho bà, diện mạo tính khí giống nhau như đúc, cho nên bà yêu nó hơn sinh mạng, chỉ tiếc, cơ thể của bà vẫn luôn không khỏe, qua nhiều năm như vậy không còn dư sức khỏe chăm sóc con bé. Đối với con gái, bà vẫn cảm thấy mắc nợ.

“Mẹ.” Diêu Thủy Tinh nằm sấp vào trong ngực mẹ, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Cô yêu mẹ của mình, mặc dù 17 năm, thời gian chung đụng cũng không nhiều nhưng cô biết, mẹ yêu cô, yêu cô rất nhiều.

Nhan Uyển Như khẽ vuốt ve tóc con gái mình, từng chút từng chút. “Sao vậy, Thủy Tinh?” Tính tình con gái hoàn toàn giống cha nó, lạnh lùng mà bó buộc nội tâm. Cho dù gần gũi với bà cũng không làm nũng như vậy, bà hiểu rất rõ.

“Mẹ, con yêu một người.” Cô tựa như thở dài nhẹ giọng nói ra.

Nhan Uyển Như ngẩn người, ngay sau đó khẽ cười ra ngoài, “Thời gian trôi qua thực mau. Con gái của ta cũng đến tuổi yêu rồi, là một người như thế nào?”

“Anh ấy. rất tốt.”

“Nếu tốt, vậy thì yêu một lần thật tốt đi.” Tính tình đứa bé này rất giống ông ấy, luôn luôn cô độc, lạnh lùng, nếu như có thể có tình yêu làm tăng nhiệt độ, như vậy thì thật là tốt.

“Mẹ.” Cô ngược mắt, nhìn dung mạo người mẹ thân yêu, “Con mang thai.”

Nụ cười Nhan Uyển Như trên mặt biển mất, chau mày. Bà không phản đối con gái yêu thương, dù sao con gái trưởng thành tự nhiên sẽ có tình cảm, nhưng mang thai.

“Chúng con có dự định kết hôn.”

Bà sưng sốt chốc lát, “Con nghiêm túc sao?”

“Con đã suy nghĩ kỹ.”

Nhan Uyển Như không có lời nào để nói, bà biết tính cách Diêu Thủy Tinh, nếu như không phải đã cân nhắc kỹ, con bé sẽ không đưa ra quyết định, nhưng một khi nó đã có quyết định thì tuyệt đối không thay đổi. Chàng trai kia, có tốt đến vậy? Có thể khiến cho đứa con gái thông minh luôn tỉnh táo của bà mất trí mà yêu một lần.

“Anh ấy, rất tốt.” Khoé môi bà nâng lên nụ cười, tin tưởng con gái của mình, “Có thời gian, dẫn cậu ta về để mẹ gặp mặt.” Từ nhỏ đến lớn Thủy Tinh luôn có chủ kiến của mình, tự mình làm chủ tất cả mọi chuyện. Bà yêu đứa con gái này, chỉ cần con bé muốn bà đều sẽ cho.

“Con sợ cha sẽ không đồng ý.”

Mu bàn tay trồi mền vỗ nhẹ lưng con gái, “Yên tâm, có mẹ.”

Diêu Thủy Tinh tựa vào trong ngực mẹ, bên môi có nụ cười nhàn nhạt.

Cô có thể kết hôn.

17. Chương 17

Được lắm, nói chuyện không hề biết xấu hổ, cô không sánh bằng anh, chuyện này không thể không thừa nhận. Tiến tới gần anh, khoảng cách giữa môi và môi không tới 0,5 cm. Cô hiện lên một nụ cười rục rịch, “Nhưng, hôm nay em không muốn làm.” Bàn tay nắm chặt cảnh báo sau đó buông ra, đứng dậy, hoàn toàn không muốn chơi tiếp với anh.

Làm sao Hạ Viễn Hàng có thể để cô lâm trận bỏ chạy? Phản ứng nhanh chóng ôm hông cô, không để ý cô giãy giụa, trực tiếp đưa tay thăm dò vào quần lót của cô, mạnh mẽ ma sát nhụy hoa, chưa tới tới một phút, bàn tay của anh đã tràn đầy nước dịch.

Kéo cô xuống, hôn, “Làm một lần, hử? Thủy Tinh bảo bối?”

“Đừng!” Cô cắn môi, nhịn xuống từng đợt từng đợt dậy sóng, ngón tay của anh rút ra, nhưng trong cơ thể cô lại trở nên trống rỗng.

“Bảo bối ngoan, làm một lần, có được không?”

“Kẻ lừa đảo.” Anh chỉ làm một lần đã ngoài dự tính rồi! Nuốt rên rỉ vào lại trong miệng, cô cố giữ vững bình tĩnh.

“Có thể không?” Câu hỏi vừa dứt, anh liền nâng hông của cô lên, trực tiếp cỡi quần lót vải vóc cột nhả ra, cắm vào thật sâu.

Anh không nói nữa, lập tức làm.

“Ừm.” Cô khó chịu cau mày, cho dù đã làm rất nhiều lần nhưng cô vẫn chưa thích ứng cái to dài của anh, nhất là cô ở phía trên, cảm giác tồn tại nơi đó càng thêm mãnh liệt.

Anh thoải mái thở dốc, “Bảo bối, cử động.” Anh dùng sức bên hông, đem cô nâng lên lại hạ xuống, khẽ lên khẽ xuống, dòng điện ma sát chạy qua trong cơ thể bọn họ.

Cô ở trên nhìn thấy nét mặt anh rất rõ ràng. Anh đang trong cơ thể cô, hoàn toàn chịu trói buộc của cô. Cái người này, ở mặt này luôn bá đạo như vậy, cần dạy dỗ!

Cô cố ý khi anh hạ xuống, dùng sức co rúc lại, quả nhiên trong nháy mắt nghe được tiếng anh thở gấp kịch liệt. Hồng cô vịn veo, nhanh chóng cười anh. Anh, người yêu thuộc về mình cô, chỉ có cô mới có thể đối với anh như vậy, cười anh, nghe tiếng thở dốc của anh, khoe miệng cô từ từ giương lên.

Anh đưa tay dùng sức xoa cái mông đầy đặn của cô, từng chút từng chút, mông thịt trắng như tuyết lộ ra giữa ngón tay anh, anh thúc giục cô, làm cô mang tới khoái cảm mãnh liệt hơn cho bọn họ.

Cao trào của cô tới rất nhanh, cô ôm cổ anh, cơ thể co rút nhanh trên người anh nâng lên đỉnh cao, chất lỏng nóng xối lên đầu dục vọng của anh, anh cảm thấy sống lưng tê dại một mảng.

Cô thở hổn hển, không còn lực cử động, nhưng, anh còn chưa no đủ.

Bị anh biến thành tư thế quỳ gối nằm sấp, đón nhận tiếp xúc nặng nề mạnh mẽ của anh. Thể lực của anh quá đáng sợ, đã qua thời gian lâu như vậy, anh vẫn chưa xuất tinh(*), vui sướng nơi đó đã xen lẫn cảm giác đau xót.

(*) khụ..khụ... mất máu... giải thích chút nhé: đa số nam giới khi sắp kết thúc thì có hiện tượng này, ý chị ấy là anh chưa có tức là sẽ còn làm tiếp *mất mấy thùng máu để dò la tin tức, ôi H* ()

“Đủ rồi. A. Hạ Viễn Hàng.” Ngón tay cô nắm chặt vải ở phía dưới, lăn qua lăn lại trong cơn cao trào, giày vò làm hông của cô đau quá.

“Bảo bối, ưm, đúng như vậy, dùng sức kẹp chặt anh.” Anh thổi hơi thở vào bên tai cô, yêu chết cô một trận nói tiếp một trận co rúc lại.

Làm thêm lần nữa, cô sẽ chết mất, cô mệt quá, nhưng anh thế nào cũng không chịu kết thúc, run rẩy đưa tay, tới nơi bọn họ kết hợp, cầm lấy anh điên cuồng lắc lư, bóp mạnh, cơ thể cô lại dùng sức xoắn chặt.

“Yêu Tinh, Yêu Tinh!” Bị cô kích thích như vậy, anh phát ra đến điên cuồng, thở gấp nặng nề, gia tăng tốc độ, cuồng dã đâm vào cô. Cơ thể phát ra âm thanh lớn, vang vọng trong không gian căn phòng. Rốt cuộc, lúc cô gắng hết sức co lại, anh mạnh mẽ đi vào, bắn ra.

Phóng túng tình dục đi qua, sẽ có kết quả gì?

Điều Thủy Tinh nhìn này rõ hai vạch đỏ, trầm mặc không nói.

Cô mang thai, cô không phải loại người thờ ơ, kinh nguyệt đã muộn 2 tuần, hơn nữa gần đây khẩu vị kém đi khác thường, ăn cái gì ới ra cái đó. Trong lòng cô đã có nghi ngờ, mua que thử thai, càng chứng thực thêm suy đoán của cô truyện chỉ đang ở diễn đàn lê quý đôn. cập nhật chương mới nhanh nhất ở đây, không chấp nhận đăng ở bất kỳ nơi nào khác, tất cả các web khác đều là ăn cắp không có sự đồng ý.

Bọn họ còn trẻ tuổi, mỗi đêm đều hoạt động như vậy, kết quả thế này cũng nằm trong dự liệu.

Hạ Viễn Hàng cố gắng đè vui sướng trong đáy lòng xuống, bắt lấy que thử thai trong tay cô, “Bảo bối, em vui không?”

Cô ngược mắt, nhìn anh, vẫn im lặng.

Anh vuốt ve gương mặt cô, “Anh rất vui.” Hôn lên trán cô, “Con của chúng ta, nghĩ thử xem, sẽ đáng yêu cỡ nào.”

“Em.” Cô gượng gạo mở miệng: “Rất khó tưởng tượng.” Mười bảy tuổi, chưa từng nghĩ tới sẽ làm mẹ sớm vậy, nhưng cô lại không ngừa thai.

“Anh thích con gái.” Anh thở dài, bên môi tràn đầy nụ cười, “Em phải tặng cho anh một đứa con gái, phải giống em như đúc, một bộ dạng kỳ quái.”

Đây được xem là khen ngợi sao? Cô nhìn đáng vẻ hưng phấn kia, trong lòng một mảnh mờ mịt.

“Có điều, trước đó.” Anh lấy từ trong ngực một cái hộp xinh xắn, mở ra, đưa tới trước mặt cô, “Điều Thủy Tinh, hãy lấy anh.”

Một chiếc nhẫn bạch kim đơn giản mà tinh xảo, lấp lánh nằm trong hộp, lóe lên mỹ lệ rực rỡ.

Anh đã sớm chuẩn bị tốt, phải không?

“Từ ngày chúng ta đi chung, anh đã chuẩn bị cái này.” Anh cười, có mấy phần hài lòng, mấy phần thỏa mãn, “Có điều không nghĩ tới lại dùng tới nhanh như vậy.”

“Không nghĩ tới?” Cô lầm bầm lại lời nói của anh, sau đó lạnh lùng nhìn anh, “Anh thật sự không nghĩ tới, cho dù. . . . là lần đầu tiên, nhưng làm tình sẽ có con, kẻ ngu cũng biết chứ?”

“Ừm, cho nên bảo bối của anh dĩ nhiên cũng biết.” Anh ôm chầm cơ thể cô gái bỗng trở nên cứng ngắc khi nghe được những lời này của anh, cô đang không được tự nhiên, thật là đáng yêu. “Được rồi, được rồi, đều sai lầm của anh, là anh cố ý. Ai bảo anh muốn ở chung một chỗ với em mà không có bất kỳ cản trở nào, muốn ở bên nhau vĩnh viễn.”

Cô giơ ngón tay捏 điểm nhạy cảm trước ngực anh, thành công làm anh im miệng, nhưng cũng làm cho nụ cười anh càng đậm. truyện được chuyển ngữ ở diễn đàn Lê.Quý.Đôn Không có cách nào, từ khi biết cô có đứa bé, trong lòng anh tràn đầy vui sướng. Nâng gương mặt xinh đẹp của cô lên, nghiêm túc nói: “Anh cam kết với em, đời này Hạ Viễn Hàng anh chỉ yêu một mình em, cưng chiều em, bảo vệ em, vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng sẽ không rời bỏ em.”

Cô nhìn anh, bình tĩnh hỏi “Vì đứa bé sao?” Nếu như không có đứa bé này, bọn họ còn trẻ tuổi sẽ hoàn toàn không suy nghĩ đến chuyện kết hôn, còn cô không có người giám hộ ký tên, hiện tại thậm chí còn không thể kết hôn.

“Đương nhiên rồi” Anh rất kiên định trả lời: “Nhưng, mẹ của con trai anh, lại chỉ có thể là một cô gái tên Diêu Thủy Tinh. Cô ấy rất khó hiểu, cho tới bây giờ thích cũng không nói. Cô ấy rất quật cường, tính khí lại rất xấu. Nhưng, anh chỉ chọn cô ấy, bởi vì nếu như không có anh ở bên cạnh cô ấy, cô ấy vĩnh viễn sẽ không cảm thấy vui vẻ.”

Cô nhìn anh chằm chằm, hồi lâu, nhàn nhạt mở miệng: “Kiêu ngạo.”

“Như vậy thì công chúa Diêu, em nguyện ý gả cho cái kẻ kiêu ngạo này không?”

Cô duỗi tay cầm chiếc nhẫn kia lên, “Chiếc nhẫn có giá thị trường không tới năm vạn đồng, anh cảm thấy em sẽ đồng ý?”

“Đương nhiên rồi.” Anh lấy lại, xỏ vào ngón giữa của cô, thứ vật đó óng ánh ánh sáng lộng lẫy, rạng rỡ phát sáng trên ngón tay nhỏ bé của cô. Anh hôn bàn tay cô, “Anh hứa với em, tương lai có một ngày, anh sẽ dùng chiếc nhẫn kim cương 10 Carat để đổi lấy chiếc nhẫn này.” Khả năng hiện tại của anh chỉ có thể làm được như vậy, nhưng anh có thể cam cho kết tương lai.

Cô im lặng ước chừng mười phút, sau đó bình tĩnh mở miệng: “Nhưng. . . . em thích con trai, làm sao đây?”

Tại sao cô có thể đáng yêu đến như thế? Thật sự muốn cứ như vậy dúi vào trong lòng cô, không nỡ để cô ra ngoài. “Vậy thì sinh thai long phượng, một trai một gái, có được không?”

“. Được.”

Lúc này, bọn họ tựa như một đôi tình nhân nhỏ bình thường, ngả vào với nhau, nói ra lời ngọt ngào si ngốc, mãi mãi cũng không thấy chán.

Khi cô về đến nhà, thời gian còn sớm, trong nhà là một mảnh im ắng.

“Mẹ đâu?” Đưa cặp sách cho quần gia đi theo sau lưng, như không để ý mở miệng hỏi.

“Bây giờ phu nhân đang ở trong vườn hoa.” Quần gia cung kính trả lời.

Diêu Thủy Tinh vòng qua hành lang rộng rãi, tiếp đó đi tới vườn hoa.

Diện tích Diêu gia gần ngàn bình (1 bình = 36 mét vuông), thiết kế vô cùng tuyệt mỹ. Hiện đại tiện lợi cùng với quang cảnh cổ xưa kết hợp hoàn mỹ với nhau. Nghe nói, năm đó chỉ có chi phí bản thiết kế cũng có thể

mua được một cao tăng, vì để làm vợ yêu của mình có nơi ở thoải mái, Diêu Dật Châu hoàn toàn không quan tâm phải xài hết bao nhiêu tiền.

Nhan Uyển Như thích đình viện kiểu xưa cho nên khắp vườn hoa đều xây dựng theo ý thích của bà.

Vừa dịp đầu mùa hè, những cánh hoa trong vườn hoa đều đã nở, tỏa ra hương thơm, bướm bay ong kêu, không khí hạnh phúc dễ chịu. Nữ chủ nhân Nhan Uyển Như của Diêu gia lúc này yên vị trong đình nghỉ mát, nghe chim hót, lắng lắng hưởng thụ một cốc trà ướp hoa trong veo.

Mái tóc đen nhánh mềm mại rũ sau vai, dung mạo như nước. 35 tuổi, vì được chăm sóc trong nhà nên thanh thuần giống như thiếu nữ hai mươi tuổi. Bà tựa như một bức tranh thủy mặc sơn thủy, điềm tĩnh mà sâu sắc.

“Mẹ.” Diêu Thủy Tinh nhẹ giọng gọi.

Nhan Uyển Như ngược mắt, nhìn về phía con gái mình, nụ cười dịu dàng hiện lên bên gò má, “Thủy Tinh, mau tới đây.”

Diêu Thủy Tinh tiến lên vài bước, ngồi xuống ở cạnh mẹ.

“Sao hôm nay lại về sớm như vậy?” Đưa tay, vuốt ve má con gái, “Con gầy một chút.” Đây là con gái ông ấy cho bà, diện mạo tính khí giống nhau như đúc, cho nên bà yêu nó hơn sinh mạng, chỉ tiếc, cơ thể của bà vẫn luôn không khỏe, qua nhiều năm như vậy không còn dư sức khỏe chăm sóc con bé. Đối với con gái, bà vẫn cảm thấy mắc nợ.

“Mẹ.” Diêu Thủy Tinh nằm sấp vào trong ngực mẹ, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Cô yêu mẹ của mình, mặc dù 17 năm, thời gian chung đụng cũng không nhiều nhưng cô biết, mẹ yêu cô, yêu cô rất nhiều.

Nhan Uyển Như khẽ vuốt ve tóc con gái mình, từng chút từng chút. “Sao vậy, Thủy Tinh?” Tính tình con gái hoàn toàn giống cha nó, lạnh lùng mà bó buộc nội tâm. Cho dù gần gũi với bà cũng không làm nũng như vậy, bà hiểu rất rõ.

“Mẹ, con yêu một người.” Cô tựa như thở dài nhẹ giọng nói ra.

Nhan Uyển Như ngẩn người, ngay sau đó khẽ cười ra ngoài, “Thời gian trôi qua thực mau. Con gái của ta cũng đến tuổi yêu rồi, là một người như thế nào?”

“Anh ấy. rất tốt.”

“Nếu tốt, vậy thì yêu một lần thật tốt đi.” Tính tình đứa bé này rất giống ông ấy, luôn luôn cô độc, lạnh lùng, nếu như có thể có tình yêu làm tăng nhiệt độ, như vậy thì thật là tốt.

“Mẹ.” Cô ngược mắt, nhìn dung mạo người mẹ thân yêu, “Con mang thai.”

Nụ cười Nhan Uyển Như trên mặt biến mất, chau mày. Bà không phản đối con gái yêu thương, dù sao con gái trưởng thành tự nhiên sẽ có tình cảm, nhưng mang thai.

“Chúng con có dự định kết hôn.”

Bà sững sốt chốc lát, “Con nghiêm túc sao?”

“Con đã suy nghĩ kỹ.”

Nhan Uyển Như không có lời nào để nói, bà biết tính cách Diêu Thủy Tinh, nếu như không phải đã cân nhắc kỹ, con bé sẽ không đưa ra quyết định, nhưng một khi nó đã có quyết định thì tuyệt đối không thay đổi. Chàng trai kia, có tốt đến vậy? Có thể khiến cho đứa con gái thông minh luôn tỉnh táo của bà mất trí mà yêu một lần.

“Anh ấy, rất tốt.” Khoé môi bà nâng lên nụ cười, tin tưởng con gái của mình, “Có thời gian, dẫn cậu ta về để mẹ gặp mặt.” Từ nhỏ đến lớn Thủy Tinh luôn có chủ kiến của mình, tự mình làm chủ tất cả mọi chuyện. Bà yêu đứa con gái này, chỉ cần con bé muốn bà đều sẽ cho.

“Con sợ cha sẽ không đồng ý.”

Mu bàn tay trồi mền vỗ nhẹ lưng con gái, “Yên tâm, có mẹ.”

Diêu Thủy Tinh tựa vào trong ngực mẹ, bên môi có nụ cười nhàn nhạt.
Cô có thể kết hôn.

18. Chương 18

Diêu Thủy Tinh ở thời điểm trước sinh nhật mười tám tuổi, kết hôn.

Không có hôn lễ sang trọng, không có khách khứa náo nhiệt, chỉ có hai người đi công chứng vô cùng đơn giản, ra khỏi cổng tòa án, cô thành Hạ phu nhân.

Mang theo hành lý đơn giản, cô dọn vào nhà trọ nhỏ của anh, ở nơi nào đó mà có vô số thời gian ngọt ngào của bọn họ, ngay cả sinh mạng nhỏ trong bụng cũng là được hình thành ở nơi này. Trong nháy mắt đó, trên mặt Diêu Thủy Tinh có nhẹ nhõm sáng lạng hiếm thấy.

Như vậy, có phải tất cả giống như truyện cổ tích hay không, từ đó hoàng tử và công chúa trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ?

Sự thực là, tươi đẹp đến đâu, tình yêu oanh oanh liệt liệt đến đâu đi nữa, vẫn phải quay trở lại trong hôn nhân để chấp nhận kiểm tra.

Nhưng vừa mới bắt đầu, bọn họ thật sự vô cùng, vô cùng ngọt ngào.

Tất cả vẫn y như trước đây, anh sẽ đợi cô tan học, sau đó đi cùng cô một đoạn đường, tài xế riêng của Diêu Thủy Tinh sẽ chỉ cung kính đợi ở đầu đường, đưa cô đến công ty. Cô vẫn rất bận rộn, trường học và công ty hai bên đều phải lo.

Nhưng tất cả cũng không giống nhau hết. Mỗi buổi sáng, cô sẽ thức dậy bên cạnh anh, anh ở bên sau khi cô hết triệu chứng nôn vào buổi sáng, thương tiếc cho cô một cái hôn, bưng bữa ăn sáng tự tay chuẩn bị tối, kiên nhẫn dụ dỗ cô vợ nhỏ tâm trạng không tốt ăn hết, như vậy tâm trạng của cô không khỏi tốt hơn rất nhiều. Dù cho sai khẩu vị, chỉ cần anh làm, cô đều sẽ ăn.

Buổi tối cô có thể nằm ở trong ngực anh, anh dịu dàng vuốt ve cùng và ấm áp ôm cô trong ngực, ngay cả mơ cô cũng thấy trở nên ngọt ngào.

Kết hôn là hai người trầm lặng, hai người không người nào quấy rầy thế giới của nhau. Cô thật sự cảm thấy hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy, dường như, bọn họ có thể mãi mãi bước tiếp như vậy, mãi cho đến năm tháng cuối cùng.

Nhưng cô lại không ngờ lần đầu tiên cái vả của hai người lại đến dễ dàng, không hề có dấu hiệu trước như vậy.

Vào giữa hè, nhiệt độ ở lầu sáu của bọn họ rất bất thường. Không có máy điều hòa nhiệt độ, cơ thể cực cứng trong lòng cô lại đặc biệt nhạy cảm, ban ngày mệt đến mức muốn chết, nhưng buổi tối làm sao cũng không ngủ được, một chút xiu nóng cũng không chịu nổi.

Hạ Viễn Hàng ôm vợ trong ngực, vuốt ve làn da nóng rực của cô, đau lòng không dứt, “Bảo bối, ngày mai chúng ta đi mua máy điều hòa.” Ban đầu chỉ có một mình, về nhà chỉ nằm ngủ, hoàn toàn không quan tâm đến những thứ này. Nhưng bây giờ anh có một cô vợ nhỏ, thế giới của anh không giống như trước nữa. Anh không nỡ để cô chịu một chút khổ cực nào.

Nhưng ngày hôm sau lúc anh cố ý về nhà trước, ngay khi mở cửa trong nháy mắt đó tâm liền nguội lạnh.

Cái nhà này, vẫn là không gian nhỏ như vậy nhưng bên trong lại hoàn toàn khác biệt. Toàn bộ dụng cụ đều thay đổi, sàn nhà láng bóng, đủ đồ điện hiện đại, thậm chí ngay cả ghế sa lon cũng đổi thành ghế sofa da bò xa hoa.

“Hạ tiên sinh.” Một cô gái đô thị điển hình ăn mặc thời thượng, đứng trong phòng khách nhà anh, thấy anh đi vào, lễ độ mỉm cười: “Toàn bộ đều đã bố trí xong theo dặn dò của tiểu thư, nếu ngài có chỗ nào không hài lòng, xin nói cho tôi biết, tôi sẽ sửa đổi.”

Anh biết cô, là trợ lý riêng của Diêu Thủy Tinh.

Tháng sáu, ngày nóng, nhưng tim của anh lại như hóa băng.

Mãi cho đến khi người trợ lý đó đi rồi, anh vẫn đứng ở nơi đó, nắng chiều buông, đêm tối bao phủ, anh vẫn không đi mở đèn.

Lúc Diêu Thủy Tinh mở cửa phòng còn tưởng rằng anh chưa về nhà, bật đèn điện sau đó thấy anh đứng trong phòng khách, thật sự có chút chút hoảng sợ.

“Về sao không bật đèn?” Cô thả tài liệu trong tay vào một cái giá, hộc tròn hai tiếng làm cô cảm thấy quá mệt mỏi.

“Diêu Thủy Tinh.” Anh cúi đầu mở miệng, giọng nói mang theo vài phần khàn khàn kỳ dị: “Những thứ này, là cái gì?”

Cô nhìn vòng quanh nhà đã rực rỡ hẳn lên, còn có máy điều hòa thoải mái, coi như hài lòng đối với hiệu suất của trợ lý. “Máy điều hòa, nhân tiện đổi hết toàn bộ đồ dùng cũ.” Cô không quan tâm một chút tiền lẻ như vậy, chất lượng cuộc sống quan trọng hơn.

“Hôm qua anh đã nói, anh sẽ mua, đúng không?” Giọng của anh căng thẳng, giống như lò xo bị đè nén đến cực hạn.

“Hiện tại em đã mua xong rồi.” Không nhịn được cau mày, “Dù sao cũng như nhau.”

“Sao lại là như nhau?”

“Hạ Viễn Hàng, bây giờ em mệt đến sắp chết rồi, không muốn đứng ở đây tranh cãi loại chuyện nhàm chán này với anh.”

“Nhàm chán?” Anh ngẩng đầu lên, con ngươi đen nhánh giống như con dao sắc, “Chà đáp tự ái một người đàn ông, theo ý em lại là chuyện nhàm chán?”

Móng tay của cô bấm vào lòng bàn tay, lạnh như băng nói: “Tùy anh nói gì.”

“Nếu như em muốn đồ dùng cao cấp, muốn đồ điện đắt tiền, em cần gì phải lựa chọn anh?” Anh từng bước từng bước ép tới, “Anh chỉ có một căn phòng thuê này, bên trong chỉ có những thứ cũ rách gì đó, không phải trước kia em đã sớm biết sao?”

“Rốt cuộc anh ở đây buồn bực cái gì?” Cô chỉ chỉ bốn phía, “Toàn bộ ở đây đều là tiền lời sinh ra, cũng không hao phí một phần tiền nào, có gì cần để ý sao?”

“Nhưng anh rất để ý.” Anh cười lạnh, chỉ vào máy điều hòa có chứng nhận nhãn hiệu cao cấp, “Hạ Viễn Hàng anh chính là làm việc cả một năm cũng mua không được một cái máy như vậy. Sao, em phát hiện mình không tiếp nhận nổi phương thức sống bình dân thấp kém vậy cho nên dứt khoát lấy tiền của mình ra ngoài mua? Dù sao Diêu Thủy Tinh em là cô nàng nhà giàu, chút tiền lẻ này đối với em mà nói là chín trâu mất một sợi lông nên không sao cả?”

Gương mặt của cô dưới ánh đèn thành một mảng trắng như tuyết, “Tiền của tôi, đều là tự mình kiếm từng đồng từng hào về.”

“Đó là tiền của cô!” Anh một tay gạt khăn trải bàn tinh xảo trải trên bàn ăn, “Cô bảo tôi sống ở nơi này, dùng bát ăn cơm cô mua, ngay cả khăn giấy dùng lau tay cũng là Diêu Thủy Tinh cô dùng tiền mua. Cô, thật sự khinh thường tôi như vậy?”

“Hạ Viễn Hàng!”

“Tương lai sau này, sau khi đứa bé của chúng ta ra đời, cô nói cho nó biết, mỗi viên gạch trên đất nó đang đi đều là dùng tiền của mẹ nó mua, bởi vì, cha của nó hoàn toàn không mua nổi sàn nhà nhập khẩu.”

“Câm miệng, câm miệng!”

“Tôi cho cô biết, trước kia phương thức sống của cô như thế nào tôi không muốn biết, nhưng bây giờ cô đã gả cho tôi thì phải theo phương thức sống của tôi.”

“Có ý gì?”

“Ý chính là, ngày mai trước khi tôi trở lại, không muốn phải nhìn những thứ gì đó không thuộc về phòng này nữa. Tôi nghĩ cái người trợ lý thông minh đó của cô nhất định có thể dọn dẹp sạch sẽ nơi này.”

“Nếu như tôi không làm?”

“Vậy thì, tôi không ngại tự thân ra tay.”

Tiếng âm lớn, chợt cửa chính bị đóng lại, rốt cuộc phòng khách nhỏ khôi phục yên tĩnh lần nữa. Diêu Thủy Tinh hít một hơi thật sâu, nén cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo từ bụng, từng bước từng bước đi tới ngồi xuống ghế sa lon mềm mại, cả người run rẩy.

Từ khi quen biết tới nay, đây là lần đầu tiên Hạ Viễn Hàng nổi giận với cô, hơn nữa còn là thực sự nổi giận. Thật ra thì cho đến giờ cô vẫn không hiểu, tại sao anh lại nổi giận nhiều như vậy, chỉ một chuyện rất nhỏ. Thực tế, chuyện cũng chẳng có gì. Anh nói muốn mua máy điều hòa, cô liền đi mua máy điều hòa, nhân tiện thay đổi đồ dùng cũ để cho bọn họ có thể sống thoải mái hơn thôi, cái này thì có gì không đúng, anh đang tức giận cái gì?

Hay là, hôn nhân thật ra là như vậy, dù có tốt đi nữa cũng chỉ là lúc mới bắt đầu, sau đó có phải đều là khổ sở như vậy hay không?

19. Chương 19

Tính cách Diêu Thủy Tinh, thật ra thì so với bất kỳ ai đều quật cường hơn.

Cải vả kịch liệt như thế đi qua, ngày hôm sau cô vẫn bình tĩnh đi học, đến công ty như thường. Đường như hoàn toàn không có chuyện gì, cho nên ở khi về nhà nhìn thấy căn phòng được xử lý sạch sẽ thì sắc mặt của cô vẫn hết sức bình tĩnh.

Trong nhà vẫn rất mát mẻ thoải mái, mặc dù cái máy điều hòa đắt tiền kia bị Hạ Viễn Hàng vứt bỏ nhưng anh vẫn mua được một cái máy dùng tốt giá vừa phải. Giận dữ, tức giận hơn nữa, anh cũng không nỡ để cơ thể cô không thoải mái.

Diêu Thủy Tinh làm như anh không tồn tại, đi thẳng đến phòng tắm rửa. Ngủ, không phải là cô nên thấy may mắn chứ, bởi vì không nỡ xử lý sạch cả chiếc giường lớn tràn đầy ngọt ngào của hai người bọn họ nên tối nay cô còn có thể có nơi để ngủ.

Lần đầu tiên, bọn họ đưa lưng về phía nhau nằm trên giường, đều là người lạnh lùng, chỉ có lúc đang đối mặt với đối phương sẽ không như vậy, nhưng bây giờ ngay cả điều duy nhất như vậy cũng không có, cải vả kịch liệt đi qua dĩ nhiên là chiến tranh lạnh.

Cô chưa từng nói với bất kỳ người nào, dù là bạn tốt nhất của mình cũng không thể nói ra, nói với mẹ thì với tính cách của cô càng không thể nào. Cô không thể để mẹ lo lắng cho cô. Kiên quyết như vậy, không tiếc suy tính thủ đoạn mới ép được cha ký tên đồng ý, lại trong thời gian kết hôn chưa tới 1 tháng có cải vả như thế, như thế nào cô cũng không thể nói ra miệng. Những chuyện này chỉ có thể để trong lòng, mỗi ngày cố gắng làm việc, để anh bận rộn một chút, hi vọng có thể quên đi loại phiền não này.

Bọn họ đều không nhàn nhã, Hạ Viễn Hàng làm việc, mỗi đêm bận đến mười một giờ mới có thể về nhà, mà cô càng không thoải mái. Công trình khách sạn nghỉ mát ở miền Nam đã bước vào giai đoạn quan trọng nhất, hạng mục này từ khi mới bắt đầu vẫn đều do cô phụ trách, cũng là thử thách Diêu Dật Châu cho cô, cô cần phải khiến nó mười phần vẹn mười. Như vậy hai người, cả ngày trừ buổi sáng, có thể ngay cả mặt

mũi nhau không cũng nhìn thấy. Tình huống như vậy, đối với bọn họ mà nói, có phải sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều hay không?

Cơ thể mệt mỏi còn có khổ sở trong lòng, khiến buổi sáng sau khi cô rời giường chợt choáng váng đầu, sau đó yếu ớt ngã xuống.

Tỉnh lại lần nữa, bàn tay nhỏ yếu được bọ trong một đôi tay vô cùng ấm áp, vô cùng bền chắc. Loại nhiệt độ quen thuộc đó làm cô còn chưa mở mắt đã mạnh mẽ muốn rút ra.

“Thủy Tinh, bảo bối.” Hạ Viễn Hàng nắm chặt tay cô, không để cô giãy giụa, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, “Chúng ta không nên tranh cãi lại nữa, có được không?”

Cô nhắm thật chặt hai mắt, không để ý tới.

“Kể từ sau ngày đó, tâm tình anh mỗi ngày đều không tốt.” Đưa tay, vuốt tóc rơi hai bên má cô, “Anh thừa nhận ngày đó tính khí anh vô cùng xấu, anh nhận lỗi với em. Em không nên tức giận nữa, cục cựa của chúng ta cũng sẽ không vui.” Tay của anh phủ đến bụng cô, cách chần trảng như tuyết dịu dàng ôm.

Cô mở to mắt, “Cục cựa. . . .”

“Xuyết, không nên kích động, cục cựa không sao.” Anh dè dặt vai của cô lại, ngăn cản cô rời giường. “Bác sĩ nói chỉ là cảm xúc không tốt, dẫn tới thai nhi không yên, hơn nữa gần đây em mệt mỏi quá độ nhưng bây giờ đã làm các biện pháp an thai, chớ lo lắng.”

Lúc này lòng của cô mới bình tĩnh lại, nếu như vì cô không cẩn thận mà làm hại tới cục cựa, như thế nào cô cũng sẽ không tha thứ của mình. Gần đây cô để mặc ình đắm chìm trong cảm xúc như vậy, không quan tâm cục cựa, cô không phải là một người mẹ tốt.

“Thật xin lỗi, bảo bối.” Anh hôn mắt cô, vẽ mặt dịu dàng, “Ngày đó anh không nên lớn tiếng hét lên như thế với em, nhất định em rất khó chịu?”

Cô lạnh lùng trừng anh, không nói lời nào.

“Sáng nay, đột nhiên em té xỉu, anh thật sự chưa từng sợ hãi như vậy. Nếu như mất đi em, anh thật sự không biết mình nên làm gì mới đúng. Thủy Tinh, vĩnh viễn không được làm anh sợ như thế nữa, biết không?” Ký ức u ám từng có, trong một khắc kia như thủy triều xông tới, anh cảm thấy sợ hãi. Điều Thủy Tinh là người anh không thể mất đi trong cuộc đời này, nếu như cô có chuyện gì, anh không biết mình có thể sẽ nổi điên không.

Quan tâm như vậy, yêu như vậy, tại sao lại tổn thương như vậy?

Trong lòng cô khổ sở đau xót, nhìn trong mắt anh, thấy được thống khổ sâu đậm, anh cũng rất khổ sở chứ? Sắc mặt của anh thật sự, thật sự rất yếu ớt. Có thể còn bi thảm hơn so với một bệnh nhân như cô. Thật ra thì cô biết, anh quan tâm cô cũng giống như cô quan tâm đến anh vậy. Thật vô dụng, đột nhiên không thể tức giận được nữa, chỉ nghĩ đến điểm tốt của anh, dịu dàng của anh. Đưa tay, xoa gương mặt anh, “Dù cho thế nào đi nữa.”

Anh cười, dịu dàng trong mắt có thể say chết người, “Em rất đẹp.” Một cái hôn in lên môi của cô.

Bọn họ phát hiện, cãi vã tuyệt tình như vậy đi qua, nụ hôn thể này lại có thể làm cho họ sung sướng đến toàn thân run rẩy. Lưỡi hai người cọ sát kịch liệt, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

“Bảo bối ngoan, bảo bối ngoan.” Anh cố gắng không chế mình, dời tay khỏi ngực cô; “Bác sĩ nói ba tháng đầu là giai đoạn nguy hiểm, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, hử?”

Cô vùi mặt vào trong ngực anh, yên tĩnh mà nhẹ nhàng, thời gian không có cãi vã thật thoải mái khiến người ta phát run.

“Thủy Tinh!”

“Hả?”

“Chờ em xuất viện, chúng ta đi mua đồ dùng!” Nhà chỉ có bốn bức tường, bọn họ lại có thể chiến tranh lạnh ở đó trong đó trọn một tuần, người khác biết được có thể cười đến chết.

“ Được.”

Không nói người nào trả tiền, bởi vì, trong lòng nhau đều biết rõ.

Có bãi mìn, không thể giẫm vào, chàng trai giống như Hạ Viễn Hàng, thường ngày có cương chiều cô đi nữa thì cũng có ranh giới cuối cùng của mình. Tựa như, trong lòng cô vô cùng rõ ràng, anh nói lời xin lỗi cũng chỉ vì ngày đó cãi vả làm cho cô không vui, nhưng đối với chuyện anh vứt hết đồ dùng cô mua, anh không hề có một lời xin lỗi nào.

Cô chợt nhớ tới Diêu Dật Châu từng nói một câu với cô: “Chàng trai này, trong lòng toàn bộ đều là u ám, con khẳng định mình đủ ấm áp?”

Cũng vì những lời này, cô cố tình mạnh mẽ muốn chứng minh, cô và anh có thể yêu nhau, dù trong lòng đau khổ hơn nữa cô cũng sẽ không về nhà tìm kiếm an ủi, bởi vì cô biết, cô muốn an ủi, nơi đó không có.

20. Chương 20

Trong sinh hoạt không có chiến tranh lạnh, cuộc sống đích thực trôi qua suông sẻ hơn rất nhiều.

Nhưng rất nhiều chuyện đều đã lặng lẽ thay đổi, tỷ như, lúc mới yêu nhau, mỗi ngày bọn họ chỉ có thời gian ngắn ngủi để chung đụng, nắm bắt thời gian yêu nhau còn không kịp, hoàn toàn không có tâm tư để ý tới thứ khác, nhưng bây giờ thật sự sinh hoạt cùng chung một chỗ, lại phát hiện khác biệt giữa bọn họ thật sự không phải chỉ là một hai điểm.

Hạ Viễn Hàng đối với cô thật sự rất tốt, cương chiều cô, yêu cô, một chút xíu chuyện cũng không nỡ để cô làm. Cơm là anh nấu, quần áo là anh giặt, toàn bộ việc nhà đều do anh làm. Cô ở nhà chỉ có duy nhất một việc phải làm, là nghỉ ngơi thật tốt.

Cho nên khi bọn họ ở nhà vào chủ nhật, có thể thường xuyên thấy đều là Hạ Viễn Hàng mặc tạp dề lo trong lo ngoài, còn Diêu Thủy Tinh chỉ cần thoải mái ngồi trên ghế sa lon, dùng PDA của cô xử lý công việc là được rồi. Khó trách Hướng Phù Nhã và Nghê Bối Bối từ sau một lần đến nhà cô, liền hô to hình tượng Hạ Viễn Hàng lãnh khốc hoàn toàn bị phá hủy bản dịch này được chuyển ngữ và cập nhật chương mới nhanh nhất ở diễn đàn lê. quý. đôn, hãy đọc truyện tại nguồn để tôn trọng công sức người dịch và hãy tẩy chay những kẻ ăn cắp.

Dù sao, một người con trai muốn che chở chu toàn cho vợ của mình, muốn lãnh khốc, có thể lãnh khốc đến mức nào?

“Không ngờ cậu lại là người kết hôn sớm nhất trong ba người chúng ta.” Hướng Phù Nhã uống nước cam thơm ngon, thỏa mãn trực tiếp ngã người vào trong ghế sofa. Không có cách nào, phụ nữ mang thai có quyền lười, không ai có thể phản đối.

“Ừ.” Cô cúi đầu trả lời, loại chuyện như vậy không có gì để hả hê.

“Thủy Tinh, hai người còn trẻ vậy, kết hôn gấp gáp thế làm gì?” Nghê Bối Bối cầm lấy quả táo được cắt thành từng miếng từng miếng gặm. Chắc chắn chắc, thật nhìn không ra, người u ám như Hạ Viễn Hàng lại có thể làm việc nhà vô cùng tốt. Nhìn quả táo được cắt giống như tác phẩm nghệ thuật này, cũng không nhẫn tâm gặm vào! “Chẳng lẽ giống như mấy người ngu ngốc, dẫn bóng chạy trước sao?” Liếc mắt nhìn cái người ngu ngốc đang thỏa mãn.

Đã vậy, bảo cô nói sao đây? Ánh mắt Diêu Thủy Tinh chớp chớp, vẫn không cách nào mở miệng.

Mà cái người bị gọi là ngu ngốc đó cũng không phục kháng nghị: “Chuyện này liên quan gì tới tớ? Đều là do cái tên Quan Thần cực kỳ đáng ghét kia.”

“Mang thai cũng không phải là chuyện của một người.” Nghê Bối Bối nhìn bụng của cô ấy, “Cậu cũng đừng nói cậu đơn thuần cho rằng, mang thai chỉ có đàn ông mới có thể làm, là cậu bị hãm hại.”

Rất tốt, cô có thể không cần lên tiếng nữa, lời Diêu Thủy Tinh sắp sửa nói ra lập tức thu lại. Chuyện cô mang thai chỉ sợ không thích hợp công bố vào lúc này.

“Ai, các cậu tốt rồi. Qua hết nghỉ hè là có thể trực tiếp lên đại học, chỉ có tớ bi thảm phải đi làm thiếu phụ luống tuổi có chồng.” Hường Phù Nhã buồn bực liều mạng rót nước trái cây, ươm, hương vị nước trái cây thật không tầm thường, Hạ Viễn Hàng thật sự là quá đẹp trai, xuất sắc rồi.

“Nếu như nét mặt cậu buồn bã hơn một chút sợ là chúng tớ đã tin rồi.” Nghê Bối Bối không hề khách khí vạch trần lời nói người khác.

“Là thật mà!”

Hạ Viễn Hàng từ phòng bếp đi ra, cầm áo khoác giắt ở một bên lên, xoay người nói với Diêu Thủy Tinh: “Anh đi làm, cơm cũng làm xong rồi, lúc ăn hâm lại được, nhớ phải cẩn thận kéo nóng.”

Hai tiếng nhịn cười đồng thời vang lên, Hạ Viễn Hàng trực tiếp bỏ qua như không nghe thấy, hôn một cái lên trán vợ, “Buổi tối gặp.”

Mãi cho đến anh đã đi thật lâu, tiếng cười của Hường Phù Nhã và Nghê Bối Bối cũng chưa dừng lại, vừa cười vừa nói: “Thủy Tinh, cậu đúng là đúng là có kĩ thuật thuần hóa chồng nha!”

“Dáng vẻ Hạ Viễn Hàng làm việc nhà vẫn còn đẹp trai như vậy, thật sự là không có công lý.”

“Thủy Tinh, hai người thật sự rất hạnh phúc đó!”

Đẹp trai không? Cho tới giờ cô cũng chưa từng cảm thấy diện mạo anh đẹp trai, trong mắt cô chỉ thấy kì lạ. Hạnh phúc sao? Có lẽ trong mắt người khác, bọn họ là hạnh phúc, có điều hạnh phúc chân chính mãi mãi cách tưởng tượng một khoảng thời gian rất dài.

Trong cuộc sống, luôn luôn tràn đầy mâu thuẫn.

“Hạ Viễn Hàng.” Sắc mặt của cô đặc biệt tái nhợt, che miệng, nghiêm nghị nói: “Anh bắn quá, khó người chết mất, mau đi tắm đi!”

Hạ Viễn Hàng nằm trên giường, mệt mỏi đến nhúc nhích cũng không muốn nhúc nhích. Mấy ngày nay mỗi ngày tay đều không ngừng cử động, càng không ngừng bận rộn, tháo dỡ thay đổi linh kiện. Xem như thể lực anh tốt hơn nữa cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi. Anh muốn để dành tiền, bởi vì tương lai sẽ đến lúc cực cứng sinh ra, sữa bột, tã đều phải dùng tới tiền. diễn đàn lè'quý'đôn Quan trọng là anh không thể để cho vợ mình và đứa nhỏ ở trong hoàn cảnh như vậy. Cho dù gần đây chú Tiền nói anh liều đến nguy hiểm tính mạng nhưng không liều không được, anh không còn là người không có gì vướng bận nữa, anh có gia đình.

Dù gia đình này làm anh mỗi mệt mỏi cả ngày đi nữa anh cũng cảm thấy đáng giá, có điều nếu như có thể để cho anh ngủ một giấc thoải mái thì anh sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn một chút.

“Vợ, anh ngủ dậy sẽ tắm, ngoan.” Anh kéo cái chăn được xếp thật chỉnh tề qua, muốn vùi đầu ngủ một giấc.

“Không được!” Diêu Thủy Tinh một tay kéo chăn ra, ném trên mặt đất, “Đi tắm ngay bây giờ! Còn nữa, anh từ bên ngoài về, tắm không tắm, quần áo cũng không thay đã nằm dài trên giường, hiện tại cả ga giường và chăn cũng phải thay để giặt rồi, nhanh lên một chút!”

“Vợ, chồng em rất mệt mỏi, xin em hãy ngoan một chút.” Ngay cả sức mở mắt anh cũng không có hướng chỉ còn muốn anh làm việc? Chuyện trọng đại gì cũng để anh tỉnh ngủ rồi hãy nói!

Nhìn mệt mỏi trên khuôn mặt anh, cô rất muốn làm một cô vợ biết quan tâm, để cho anh ngủ, nhưng nhìn thế nào cũng không nhìn được. “Hạ Viễn Hàng.” Đưa tay chọc chọc bờ vai của anh, cứng rắn, người đàn ông này, đáng đáp sao lại rắn chắc như vậy?

“. Ơm?”

“Chúng ta thuê một người giúp việc theo giờ được không?” Có người giúp một tay anh cũng không cần khổ cực như vậy, vừa phải lo toan trong nhà lại phải làm việc ở xưởng. Mặc dù, cho đến giờ cô vẫn không biết công việc như vậy có tiền đồ gì đáng nói.

Hạ Viễn Hàng giống như là bị nước đá dội tỉnh, mở to mắt, đứng dậy, tốc độ cực kỳ nhanh kéo vỏ chăn trên giường, ga giường, cả bao gối cũng tháo ra, ném toàn bộ vào trong máy giặt sau đó mở cửa phòng tắm ra, đi vào, đóng cửa.

Làm ra một loạt động tác không tới 5 phút, quả thật là được huấn luyện nghiêm chỉnh mà!

Nhưng sắc mặt của anh là vô cùng, vô cùng tệ, cho nên trong khoảnh khắc đó tâm trạng Diêu Thủy Tinh cũng trở nên không tốt.

21. Chương 21

Bọn họ không có chiến tranh nóng cũng không có chiến tranh lạnh.

Bọn họ giống như rất nhiều đôi vợ chồng cùng chung sống mấy chục năm, đi qua trong bình thản khác thường, rất bình thản.

Diêu Thủy Tinh không biết họ như vậy có tính là bình thường không. Hình như sống chung với nhau mới có thể phát hiện thì ra rất nhiều chuyện không biết. Tỷ như, Hạ Viễn Hàng mệt mỏi tính khí rất xấu, anh sẽ không đặt cảm xúc xấu đó lên người cô nhưng anh sẽ vô cùng im lặng. Tỷ như, cô thật sự, thật sự càng ngày càng không chịu nổi công việc này của Hạ Viễn Hàng, tay của anh luôn luôn đều không rửa sạch mùi dầu máy, mỗi lần ngửi thấy cô đều muốn ói.

Có thể liên quan đến mang thai nên cô đặc biệt nhạy cảm đối với mùi. Trước kia không hề cảm thấy có chuyện gì, bây giờ đều luôn phóng đại chuyện lên vô số lần.

Tính tình của cô cũng càng ngày càng xấu, cấp độ dễ dàng tha thứ đối với mọi chuyện trở nên cực thấp, có lúc hoàn toàn không có cách nào không chế bản thân. Cô bắt bẻ anh, cuộc sống cũng được, công việc cũng được, không thích anh cứ như vậy cả đời. Chẳng lẽ anh thật sự dự định rằng dùng toàn bộ thời gian còn sống của mình đều lãng phí ở cái xưởng xe nhỏ kia sao? Một lần, hai lần, rốt cuộc, Hạ Viễn Hàng cũng không nhẫn nhịn được nữa.

Dường như càng ngày bọn họ càng dễ dàng cãi vã, một chút xíu chuyện nhỏ cũng có thể khiến họ cãi vã.

“Anh có thể đổi một công việc khác không?”

“Đổi cái nào? Đến nhà ăn, trạm xăng dầu hay là làm công nhân xây dựng?”

“Anh có thể suy nghĩ một chút không, thể diện hơn.”

“Thể diện, đúng, những lời này là trọng điểm.”

“Hạ Viễn Hàng, chúng ta đang nói đến công việc của anh, xin anh không dời tiêu điểm đi, được không?”

“Công việc của tôi lại chọn tới chỗ nào của công chúa Diêu rồi sao?”

Một câu ” công chúa Diêu ” lập tức làm cô phát bực. Trước kia, anh cũng gọi cô là công chúa Diêu, dịu dàng, ngọt ngào, bắt đắc dĩ công chúa kêu Diêu, lòng cô đều chỉ tràn đầy vui sướng. Nhưng bây giờ nàng cũng không vui nổi, cô biết anh cố ý gọi cô như vậy để châm chọc cô.

“Hạ Viễn Hàng, anh có thể không nói chuyện như vậy?”

“Nói chuyện như thế nào?”

“Giữa cọt còn có cả kẻ khổ, không phải là anh thành thạo rồi sao?”

“Nếu như cô tôn trọng hơn một chút đối với công việc của tôi.”

“Công việc anh như vậy, muốn tôi tôn trọng hơn?”

“Đúng là như vậy. Diêu Thủy Tinh, trong đáy lòng cô xem thường công việc của tôi, hay có thể nói, cô xem thường con người tôi.”

“Nếu như tôi xem thường anh, cũng không kết hôn với anh.”

“Cho nên lúc trước biết người không rõ?”

Lửa giận lập tức xông lên, từ khi cô biết anh tới nay thì cảm xúc dao động là mãnh liệt nhất, “Nếu như không phải vì đứa bé, tôi sẽ hoàn toàn không.”

“Sẽ không như thế nào? Sẽ không kết hôn sao? Cô hối hận, đúng không?”

“Hối hận phải là anh chứ?” Cô cười lạnh: “Có phải hay không anh ngày ngày nghĩ nếu như không có đứa bé này, anh cũng sẽ không.”

“Diêu Thủy Tinh, tôi nhắc nhở cô, nói chuyện phải có chừng mực!” Sắc mặt của anh lập tức âm trầm xuống. Cô biết rất rõ anh quan tâm đứa bé này vô cùng nhiều, yêu cô cỡ nào, cô còn phải nói ra lời như vậy. Anh có thể dễ dàng tha thứ cho tất cả tùy hứng của cô nhưng không thể nào chịu được lời này.

Tranh cãi lại đi qua, không có một ý nghĩa nào. Anh nghĩ, mình cần yên tĩnh một chút.

Đóng cửa chính lại, tuyên bố cuộc cãi vã này kết thúc. Diêu Thủy Tinh ngồi ở chỗ đó, tay nắm thành quyền. Là ai nói, bọn họ cũng không nên cãi nhau? Nhưng bây giờ, nhìn bọn họ dường như mỗi ngày đều muốn cãi vã. Một chút xíu chuyện nhỏ cũng có thể làm cho bọn họ gây chiến, tại sao phải thành bộ dạng này?

Thật ra thì mới bắt đầu, anh thật sự nhẫn nại với tính tình của cô, biết cô có cục cưng, công việc cũng mệt mỏi, tâm trạng không tốt là chuyện rất tự nhiên, anh cũng cố gắng hết sức để không cãi vã với cô, nhưng từ khi nào thì bắt đầu, anh và cô lại đối chọi gay gắt vậy?

Đúng rồi, ấy là lần cô bảo trợ lý Từ đổi cho anh một công việc khác, một công việc ổn định chút, thể diện chút. ngày ấy, nói cho anh biết bảo anh đi xin nghỉ việc, nét mặt anh nhìn cô, cô vĩnh viễn sẽ không quên.

Dục vọng kiểm soát của mày quá lớn, phải không?

Không sai, cô vốn chính là người như vậy, đối với người mình quan tâm hoặc là chuyện gì, cô đều muốn khống chế. Nhưng, cô làm như vậy có gì không đúng? Chẳng lẽ anh thật sự quyết định cả đời làm một thợ sửa xe? Cuộc đời cô không thể nào chấp nhận một tư tưởng không tiến thủ như vậy được. Người khác như thế nào với cô mà nói không hề có một chút quan hệ, nhưng là anh! Cô lựa chọn người đó, cô hi vọng anh ấy có thể có tương lai tốt hơn, có lỗi gì đây?

Lúc yêu có thể cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không để ý, chỉ cần người đó đối tốt với cô là được rồi, nhưng bây giờ bọn họ đã kết hôn, ngoài nghĩ đến mình cũng phải nghĩ đến đứa bé, suy nghĩ một chút đến tương lai chứ? Nếu anh vẫn luôn tỏ rõ thái độ không tôn một phần tiền của cô như vậy thì chính anh sẽ phải cố gắng hơn, cô có thể giúp gì cô đều sẽ làm.

“Thủy tinh, con và cha con quá giống nhau, làm người yêu của hai người đều rất cực khổ.” Tiếng thở dài của mẹ vang lên bên tai cô, đó là vào ngày trước khi kết hôn, mẹ vuốt tóc cô nhẹ nhàng nói.

“Như vậy, không tốt sao?”

“Mãi mãi luôn là các người quyết định cái gì tốt nhất cho đối phương nhưng lại quên hỏi, vậy đối phương có muốn vậy không?”

Cô, là như vậy sao?

Kết thúc cuộc họp nặng nề, rõ ràng phải bảo tài xế trực tiếp lái xe về nhà nhưng đột nhiên cô muốn đi thăm anh. Mỗi ngày cãi vã mệt mỏi như thế, thật sự rất nhớ loại hạnh phúc đơn giản trước kia. diễm đàn Lê Quý Đôn - nơi giao lưu và đọc truyện ngôn tình của tất cả mọi người Cô bảo xe lái thẳng đến chỗ anh làm việc, chỉ là muốn nhìn thấy anh mà thôi.

Cô thật sự không ngờ sẽ thấy được cảnh tượng như vậy, tay chuẩn bị mở cửa xe ra cứ cứng lại ở đó.

Vẫn là cô gái trẻ dịu dàng đó, cô ta cười ngọt ngào đến như vậy nhìn chồng cô. Còn Hạ Viễn Hàng, mặc dù vẫn rất bình tĩnh nhưng cô có thể nhìn ra trên mặt anh là nhẹ nhõm.

Đúng, nhẹ nhõm, đó là vẻ mặt nhẹ nhõm đã lâu cô không thấy. Bắt đầu từ lúc nào, anh bên cạnh cô nhưng không thể thoát mái nữa?

Bọn họ trò chuyện rất vui vẻ, quan tâm và vui vẻ hiện rất rõ trên mặt cô gái trẻ, mặc dù Hạ Viễn Hàng vẫn không nói gì nhưng lắng nghe rất nghiêm túc. Cô nhìn thấy cô gái trẻ đó đưa cho anh một bình giữ nhiệt, mà anh, rõ ràng đã nở nụ cười. Anh cười, anh lại có thể cười! Người con trai như Hạ Viễn Hàng cười trước mặt cô ta.

Bộ dạng anh nhận lấy cái bình giữ nhiệt đó có thể xem là dịu dàng.

Cô giữ cửa xe thật chặt, chặt đến mức da cô nổi lên màu trắng, chặt tới mức truyền đến đau đớn vô cùng nhưng cô không hề có cảm giác.

Cô chỉ nhìn anh như vậy, giống như không biết anh.

Một hồi lâu, cô bình tĩnh mở miệng: “Chú Bình, phiền chú lái xe.”

“Vâng, tiểu thư.”

22. Chương 22

Hôm nay lại chọc giận cô? Hạ Viễn Hàng bước xuống xe máy, cẩn thận giữ bình giữ nhiệt trong tay lên. Anh thật không phải là một người chồng tốt, mỗi một câu của cô đều muốn đối chọi, biết rất rõ bây giờ cô mang thai vô cùng vất vả lại luôn luôn không nhường nhịn cô. Không phải mới bắt đầu anh đã quyết định muốn cho cô tất cả những thứ tốt nhất trên đời sao? Vì cô, vì cục cưng, anh có thể từ bỏ tất cả.

Anh lỡ lời, nhất định cô cũng tức giận, cũng khổ sở chứ? Nghĩ tới cô gái anh yêu đó, tính khí quật cường như vậy, tức giận chỉ biết mình mình chịu đựng, không nói một lời, anh phải khống chế tính tình của mình không được nổi giận với cô.

Ba chân bốn cẳng, anh nhanh chóng leo cầu thang, sau khi mở cửa phòng nhìn thấy cô gái khó tính kia ngồi yên tĩnh trên ghế sa lon. xem ti vi?

Anh, chắc chắn làm cô giận không ít chứ? Nếu không một cô gái trước giờ không bao giờ lãng phí thời gian xem ti vi, tối nay, lần đầu tiên ngồi trước ti vi?

Về sau, anh nhất định, nhất định sẽ không cãi nhau với cô, nếu như cô nói ra lời nói anh không thích nghe vậy thì anh lập tức ôm cô vào trong ngực liều mạng hôn, làm cho cái miệng nhỏ của cô ngoài rên rĩ sẽ không thể phát ra những thứ âm thanh khác được nữa! Ủ, biện pháp này không tệ, trước kia sao anh lại không nghĩ ra nhỉ?

“Thủy Tinh bảo bối.” Anh đi tới, ôm bả vai cô, cảm giác cô thể của cô cương cứng một chút, thiệt là, còn đang tức giận.

Anh giữ cái bình mình cẩn thận mang theo lên, “Em xem, anh mang cái gì về cho em.”

Ánh mắt của cô lóe lên một cái khi nhìn thấy cái bình giữ nhiệt đó.

“Là cháo gà.” Vén nắp lên, cháo gà nhẹ nhàng khoan khoái óng ánh màu vàng, hương nồng ấm đậm, khí nóng lượn lờ bay lên, làm ùi thức ăn mỹ vị khuếch tán ra trong không khí, không cần nếm chỉ cần ngửi thôi cũng biết này món cháo gà này thể hiện rõ bao nhiêu tâm tư.

Cô cúi đầu, nhìn hương thơm cháo gà xông vào mũi kia, vẫn im lặng như cũ.

“Anh đi lấy cái bát tới mức cho em.” Đặt bình giữ nhiệt lên bàn, định đến nhà bếp lấy bát.

“Hạ Viễn Hàng.”

“Hà?”

“Anh cho rằng tôi sẽ ăn sao?”

Đôi mắt anh chợt lóe lên, “Em có ý gì?”

“Loại đồ rẻ mạt như vậy, xưa nay tôi vốn không thèm uống.”

“Diêu Thủy Tinh.”

“Làm sao anh cho rằng tôi có thể thích thứ như thế này?” Đưa tay cầm cái bình giữ nhiệt chói mắt đó lên, dùng sức ném xuống đất. “Ầm” một tiếng vang thật lớn, bình giữ nhiệt vỡ tung ra thành nhiều mảnh vụn lẫn lộn. Cháo gà vàng óng hắt đầy mặt đất, trên sàn nhà vàng nhạt càng bắt mắt hơn nữa. Cô cười lạnh, “Nó cũng xứng?”

“Diêu Thủy Tinh!” Con người đen trong mắt anh nổi lên một trận bão táp, “Anh cho em cơ hội nói xin lỗi!”

“Nói xin lỗi? Tại sao tôi phải nói xin lỗi?” Cô chỉ vào anh lớn tiếng nói: “Hạ Viễn Hàng, anh rút cho tôi, phải rút thật xa! Mang theo thứ đồ ăn thứ phẩm, thấp kém của anh cùng nhau biến đi, tôi vừa thấy anh đã cảm thấy ghê tởm!”

“Cô!” Anh cắn răng nghiêng lợi, tay nắm thành quyền, càng nắm càng chặt, chặt đến mức gân xanh như muốn bật ra, nhưng cơn tức này làm sao cũng không nén xuống được. Xoay người, nện vào vách tường “bốp”, một đóa hoa đỏ tươi lan ra trên vách tường trắng như tuyết. “Diêu Thủy Tinh, cô gái như cô thật không có tim phổi, cô xem thường tôi, xem thường tôi để cô làm tất cả vậy thì cô hãy cứ ôm lấy thân phận cao quý kia của cô đi!”

Giống như là lại không thể chịu được cô nữa, không chịu được căn phòng này, anh ngênh ngang bỏ đi một lần nữa.

Cô đứng ở đó, hít thở nhẹ nhẹ sâu sâu. Cháo gà hắt trên mặt đất đã sớm nguội lạnh, đọng lại giống như trái tim lạnh lẽo của cô lúc này. Cô phải tỉnh táo lại, cô không thể mất kiểm soát nữa, cô là Diêu Thủy Tinh luôn bình tĩnh, cô là Diêu Thủy Tinh như thế nào cũng không nổi giận đó, lý trí quan trọng hơn so tình cảm, đây là điều cô đã học được từ nhỏ.

Nhắc lại cảnh cáo trong lòng mình nhưng là vô ích. Cô hét lên, một tay nhắc điều khiển ti vi từ xa trên bàn lên, hung hăng đập bể cái ti vi vẫn đang chiếu chủ đề vui vẻ.

Nửa giờ sau, Cô đứng giữa phòng khách bình tĩnh nhìn xung quanh, một đồng hồ hỗn độn, nơi nơi bị san bằng, rất tốt, cô hài lòng.

Trong căn phòng nhỏ cô từng yêu quý, tất cả những thứ có thể đập bệ cô đều đập đến mức nát bấy, còn thứ không thể đập cũng bị cô từng nhát từng nhát cắt vụn. Đưa tay sờ cảm giác đau đớn âm ỉ ở bụng, lấy điện thoại di động từ trong túi xách của mình ra, “Trợ lý Từ, bây giờ chúng ta đi Đài Nam, đúng, ngay lúc này. Mười phút sau, tôi muốn tài xế đợi ở dưới lầu, nhớ, chỉ có mười phút.”

Anh không tìm được cô, thế nào cũng không tìm thấy.

Công ty, Diêu gia, hỏi tất cả mọi người cũng không biết được bởi cô đến. Trọn ba ngày, cái gì anh cũng không làm được, cả ngày lẫn đêm đi khắp nơi tìm cô, đi khắp tất cả các nơi bọn họ đã từng cùng nhau đi qua. Nhớ lại những hồi ức ngọt ngào, vui vẻ, hạnh phúc giống như kim đâm vào trong lòng anh. Rốt cuộc tại sao bọn họ lại đi đến một bước này? Rõ ràng là yêu nhau, sao lại muốn tổn thương lẫn nhau như vậy.

Anh tìm đến đền rồi, không ngủ, không nghỉ ngơi, mắt chịu đựng đến đỏ bừng, nhưng không tìm được cô, thế nào cũng không tìm thấy.

Ngày thứ hai sau khi bọn họ cãi nhau, anh về nhà, nhìn thấy mảnh vụn đầy mặt đất, rõ ràng tức giận như vậy nhưng anh vẫn còn lo lắng xem cô có thể không cẩn thận thương tổn chính mình hay không. Tính tình của cô thật sự đúng là không tốt. Anh thật không hiểu, tại sao Diêu Thủy Tinh lại tức giận như vậy?

Anh mang cháo gà về cho cô, rõ ràng là muốn cầu hòa. Vì khẩu vị của cô vẫn luôn rất tệ, anh vô cùng lo lắng cho nên cố ý nhờ thím Tiên giúp một tay, hầm giúp anh một nồi cháo gà. Lúc Tiên Vân Tâm giao cho

anh còn nói cho anh những kiến thức làm sao để chăm sóc phụ nữ có thai mà thím Thắm dặn dò. Anh cầm bình giữ nhiệt, hi vọng cô không còn tức giận.

Nhưng ai biết lại đổi lấy một trận bão táp như vậy.

Anh nghĩ lại, tiếp theo phải thôi cãi nhau, thôi chiến tranh lạnh không thèm nhìn nhau, nhưng anh không nghĩ tới đã không còn thấy tăm hơi Diêu Thủy Tinh. Gọi điện thoại cho cô, luôn luôn không thể liên lạc. Đến nhà cô, cũng là quán gia trả lời máy móc: “Rất xin lỗi, Hạ tiên sinh, tiểu thư chưa có trở về.”

Trăm cay nghìn đắng mới tìm được Nghe Bối Bối, cô lại hỏi thẳng anh: “Thủy tinh? Không phải đi cùng với anh sao? Lâu rồi em không thấy cô ấy.”

Đến công ty, tiểu thư ở quầy vẫn lặp lại: “Thật xin lỗi, hôm nay tiểu thư Diêu không đến công ty.”

Sao lại thành bộ dạng này! Anh ảo não đâm vào xe, hận không thể giết chết mình. diễn đàn Lê Quý Đôn Anh luôn nói với bản thân, phải nhịn nóng nãy xuống, không được gây gổ với cô nữa, nhưng tại sao lúc nào cũng bị kích động của cô làm bùng phát? Còn cô, tính tình rắn rỏi khí khái lại mạnh mẽ như vậy, bọn họ còn tiếp tục thế này nữa thì chỉ biết phá hủy lẫn nhau.

Ngày thứ ba, hôm nay đã là ngày thứ ba, trước kia dù cãi vã thế nào cô cũng sẽ không biến mất không thể tìm thấy. Diêu Thủy Tinh là một cô gái rất lý trí, cô không làm được chuyện bỏ nhà trốn đi, cũng không vụng trộm đi làm, vậy thì có phải cô đã xảy ra chuyện gì không? Cô bị thương? Làm mình bị thương?

Càng nghĩ tim của anh lại càng hoảng sợ.

“A Hàng.” Tiền Vân Tâm ở xa nhìn thấy Hạ Viễn Hàng nằm trên xe, lập tức lo lắng chạy tới, “Trời ạ, tay của anh chảy máu, đã xảy ra chuyện gì?” Cô đưa tay, muốn kéo tay của anh qua, nhưng Hạ Viễn Hàng lại lạnh lùng hất ra.

“A hàng, đến tốt cùng là thế nào? Mấy ngày nay anh không đến xưởng, gọi điện thoại cho anh anh lại không nhận, ba và em đều rất lo lắng cho anh.”

Cho nên hôm nay cô đặc biệt đến nhà tìm anh, lại nhìn thấy anh đang ở dưới lầu. Bộ dạng này của anh với bộ dạng lúc gặp chuyện không may năm đó giống nhau như đúc, cô thật sợ hãi.

“Cô có thấy cô ấy không?” Anh thì thào nói nhỏ, vô cùng thống khổ.

“Ai?”

“Thủy tinh, vợ của tôi.”

“Không có.” Sắc mặt Tiền Vân Tâm trầm xuống, cũng mau chóng khôi phục như bình thường, “Không thấy cô ta sao? Cái người này, có phải mấy ngày nay đều ở đây tìm cô ta không?” Nhìn dáng vẻ tiều tụy của anh, lòng của cô cũng đau đớn, “A hàng, để em giúp anh băng bó được không? Nếu không xử lý tay của anh sẽ hỏng mất.” Nhìn vết thương xanh xanh đỏ đỏ vẫn còn tiếp tục chảy máu trên mu bàn tay anh, vết thương mới, vết thương cũ, rất rõ ràng rằng anh đều không để ý tới. Tội gì anh phải hành hạ mình như vậy?

Cô vốn cho là anh kết hôn thì có thể tìm được hạnh phúc của mình, coi như lòng cô sẽ mất mát nhưng chỉ cần anh vui vẻ, cô cũng sẽ vui vẻ theo, nhưng cô không nghĩ tới hôn nhân của anh là cái bộ dạng này.

Bọn họ kết hôn vẫn chưa tới hai tháng mà! Về mặt của A Hàng càng ngày càng lạnh nhạt, một người ở đây chìm đắm trong tình yêu sẽ có vẻ mặt này? Diêu Thủy Tinh, rốt cuộc cô ta đang làm những gì? Tại sao còn phải tổn thương A Hàng như vậy?

Hạ Viễn Hàng không để ý đến sự quan tâm của cô, xoay chìa khóa trên xe máy. Anh muốn đi tìm cô ấy, chỉ cần không thấy cô, anh vĩnh viễn không an tâm.

“A Hàng, bây giờ bộ dạng anh thế này sao có thể lái xe? Sẽ xảy ra chuyện đây.” Tiền Vân Tâm kéo cánh tay của anh, không để cho anh đi.

“Tránh ra.” Anh lạnh lùng trừng cô.

“Không được.” Cô gái trẻ luôn luôn dịu dàng hiếm khi cố chấp, “Anh cần phải đi bệnh viện, sau đó ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.”

“Đếm ba tiếng lập tức buông tay.”

“Không! Trừ phi hôm nay anh chạy qua người em, nếu không em cũng sẽ không buông tay.”

Cô cho là anh không dám? Không có Diêu Thủy Tinh ở bên người, chuyện gì anh làm không được? Khởi động chân ga, quyết định xuất phát, cục diện bế tắc của bọn họ bị một chiếc thể thao từ xa đến gần phá vỡ.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, người đang ngồi bên trong, không phải Diêu Thủy Tinh thì là ai?

Cô lẳng lặng ngồi ở đó, nhìn cánh tay Tiền Vân Tâm kéo anh, nhếch miệng lên thành một nụ cười như hoa mà lạnh lẽo.

“Thủy tinh.” Hạ Viễn Hàng nhìn thấy người ngày đêm mình tìm kiếm xuất hiện ngay trước mắt, mở to hai mắt giống như không tin được. Một giây kế tiếp, nhìn thấy một người đàn ông nhẹ nhàng mà nguy hiểm từ ghế lái bước ra ngoài.

Đó là một người có dáng vẻ rất ngang tàn, rất ngông cuồng, toàn thân tản ra hơi thở không kiềm chế được. Anh ta nghiêng nghiêng liếc nhìn về phía bọn họ, trên môi có nụ cười đầy ý vị sâu xa, đi tới bên cửa xe của Diêu Thủy Tinh, mở ra, đưa tay cho cô.

Hạ Viễn Hàng nhìn thấy bàn tay Diêu Thủy Tinh đặt vào lòng bàn tay của người kia thì mạch máu trong đầu “pằng” một cái vỡ ra, anh xuống xe, sải bước đi tới chỗ bọn họ.

“Cẩn thận một chút.” Người kia đỡ cô xuống xe, nhưng bàn tay cũng không ngoan ngoãn mà đặt ở hông của cô: đó là nơi duy chỉ thuộc về anh!

Hạ Viễn Hàng đi tới, ngay cả một câu cũng lười nói, trực tiếp ra tay nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, cánh tay của anh bị Diêu Thủy Tinh ngăn lại, “Dừng tay!”

“Diêu Thủy Tinh, em tránh ra!”

“Người nên tránh ra là anh, Hạ Viễn Hàng, tôi với anh sớm đã không còn lời nào để nói.”

“Được rồi, được rồi, Tinh, em vẫn nên cẩn thận cơ thể của mình.”

Nụ cười trên mặt của người đàn ông trong mắt Hạ Viễn Hàng là cực kỳ đáng ghét: “Em biến mất tròn ba ngày, là cùng ở chung một chỗ với tên đàn ông này?”

“Dĩ nhiên.”

“Đúng” Lời nói Diêu Thủy Tinh lạnh lùng, cắt đứt lời nói chưa hết của người đàn ông, ra lệnh cho anh ta: “Anh đi trước đi.”

“Có điều.”

“Em nói, anh đi trước.” Cô bình tĩnh nói, giọng kiên quyết.

“Được rồi, được rồi, cái người xấu tính.” Anh nhún vai một cái, mở cửa xe đi vào, sau khi khởi động, ghé đầu đến bên cửa xe, “Đừng quên dạ hội buổi tối, nhớ phải mang lắc tay anh tặng em lần trước đó!”

Siêu xe thể thao khởi động rồi tăng nhanh tốc độ, chỉ cần mấy giây nhanh chóng biến mất trong mắt mọi người.

“Hắn đi rồi, em mới có thể nói lổng tay sao?” Hạ Viễn Hàng cười lạnh. Thế nào anh cũng không nghĩ tới, vì bảo vệ một người đàn ông khác Diêu Thủy Tinh sẽ cầm lấy tay anh như vậy, sử dụng hết toàn lực. Còn anh, càng vô dụng hơn, vậy mà không bỏ được yêu thương cô, không dám dùng lực hất tay cô ra.

Hạ Viễn Hàng, may còn có thể mất thể diện hơn một chút nữa sao?

Trái lại lần này cô buông tay anh rất nhanh, giống như tay anh dính vi khuẩn. Sau đó, mắt nhìn thẳng người đi tới bên cạnh anh, lúc đi ngang qua người Tiền Vân Tâm và người bên cạnh đó thì cả khoé mắt cũng lười quét tới.

Cô không thể lại tức giận, phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo lại.

23. Chương 23

Trở lại cái phòng bị cô hung hăng đập nát đó, bộ dạng tất cả đều giống như lúc cô rời đi, mảnh vụn đầy đất, không có lấy một món đồ hoàn chỉnh.

Cô nhìn cũng không nhìn một cái, đi thẳng vào phòng, lấy quần áo treo trong tủ ra, tìm lễ phục dạ tiệc để mặc.

“Điều Thủy Tinh, em không có lời gì nói muốn nói với anh?” Anh vào theo, hận đến cắn răng nhìn bóng dáng thanh lệ này.

“Phải nói gì?” Quay lại đã nhìn thấy một màn kia, lòng của cô lại dâng lên cái loại điên cuồng đau đớn đó, kích động muốn hủy diệt tất cả. Cô không thể lại ném thữ nó một lần nữa, mắt khổng chế một lần đã đủ rồi.

“Trọn ba ngày không thấy, ngay cả một câu nói em cũng không có?” Anh không biết cô thật sự giận lại đáng ghét như vậy, nhìn khuôn mặt không có gì kia, hiện tại anh cũng có chút hận cô rồi.

“Chuyện của tôi, không mượn anh xen vào.”

“Em làm cho anh như đứa ngốc đi khắp nơi tìm em, em lại còn nói anh không được xen vào.” Anh cởi áo khoác ra, hung hăng nện trên mặt đất, “Em bảo anh mặc kệ được sao?” Bắt lấy cô, mạnh mẽ hôn. Anh muốn bóp chết cô, cứ như vậy một tay bóp chết trong ngực anh, khiến cô nơi nào cũng không đi được, không để cho cô hành hạ anh như vậy nữa. Nhưng anh không nỡ, đáng chết anh chính là không nỡ, không thể làm gì khác hơn là hôn cô, liều mạng hôn.

Điều Thủy Tinh tựa như bị chọc giận, ra sức giãy giụa, cắn môi anh, đâm bờ vai anh, móng tay bấm thật sâu vào da tay của anh, nhưng anh không buông cô ra. Anh muốn hung ác hôn cô như thế, mang theo máu, mang theo tổn thương, thế nào cũng không muốn muốn thả cô ra.

Môi của bọn họ đều bị rách, mùi vị máu tươi hiện ra ở bờ môi lẫn nhau. Cô đã dùng hết sức của toàn thân điên cuồng chống cự anh. Cuối cùng, anh buông cô ra bọn họ cùng thở hồng hộc, giống như hai dã thú bị thương, nhìn chằm chằm đối phương.

“Hạ Viễn Hàng, đừng làm tôi hận anh.”

Một câu nói hoàn toàn đã kích anh. Thì ra anh làm tất cả lại khiến cho cô hận. Bọn họ, rốt cuộc tại sao phải đi tới mức độ như hôm nay vậy?

Điều Thủy Tinh thấy anh không nói một câu, cũng dứt khoát không tìm lễ phục nữa. Dù sao, chỉ cần có tiền nơi thì chỗ nào cũng có lễ phục. Cô đi tới trước bàn hóa trang, kéo ngăn kéo ra, lấy một cái hộp trang sức nhỏ xinh xắn.

Nhãn hiệu in trên cái hộp làm mắt anh đau nhói.

Đưa tay, cởi cái lắc bằng thủy tinh vẫn luôn đeo trên tay cô, “lạch cạch” một tiếng, cái lắc rơi xuống nằm trên mặt bàn, con người của anh chợt co rụt lại.

Thích không?

Thích.

Vậy thì mang theo đi.

Em mãi mãi không lấy xuống, có được không?

Về sau có cái tốt hơn, cũng không lấy xuống sao?

Tốt hơn nữa, cũng không được với nó.

Chuối lắc tay kim cương lóng lánh danh quý sáng rực rỡ đeo lên cổ tay cô, làm nổi lên da thịt trong suốt như ngọc của cô. Thì ra thế giới của cô chính là như thế, trang sức đắt tiền, lễ phục lộng lẫy, vậy mà anh lại cho rằng cùng cô ăn một bát mì do anh nấu đã là hạnh phúc. Trên cái thế giới này có một từ, gọi là “không xứng”, anh đã học được từ hiện thực, tới đây mới hiểu được mình ngu ngốc đến nhường nào.

Nhìn chuối màu tím kia, nó như chiếc bàn là lật ngược lên đâm vào trong lòng làm anh nóng. Đến lúc này anh cũng không chịu được nữa, xông tới, một tay nhấc chuối lắc tay thủy tinh trên bàn lên rồi mở cửa sổ dùng sức ném ra.

Móng tay Diêu Thủy Tinh hung hăng đâm vào lòng bàn tay mình, loại đau nhói đó khiến cô có thể cô gắng giữ tỉnh táo. Bụng đau càng lúc càng rõ ràng, nhưng cô lựa chọn xem nhẹ. Cô không được yếu thế trước mặt anh, tuyệt đối không được!

Xoay người, đi ra ngoài, nơi này quá áp lực, cô sắp hít thở không nổi rồi.

“Diêu Thủy Tinh.”

Tay kéo cửa chính ra, dừng một chút.

“Tại sao, tại sao phải như vậy?”

Cô cười lạnh: “Bởi vì, chúng ta không thích hợp.” Tính cách của bọn họ đều quá mạnh mẽ, mà cô cũng hoàn toàn không thích hợp để có gia đình, mãi cho đến hôm nay cô mới nhận thấy rõ một điểm này. “Từ khi mới bắt đầu, tức khắc đã sai lầm rồi.”

Bọn họ không nên quen biết, không nên yêu nhau, càng không nên kết hôn, sai lầm rồi, sai lầm rồi, cái gì cũng sai lầm hết.

“Nhưng chúng ta đã kết hôn rồi.”

“ ”

“Đứa bé đâu? Chúng ta còn có một đứa bé.”

“Có lẽ, đứa bé này cũng hoàn toàn không nên tồn tại.” Đứa bé do hai người bọn họ sanh ra sẽ có tính tình như thế nào? Cuộc sống của đứa bé có phải sẽ thật sự rất khổ cực?

“Em nói gì?” Anh nắm bả vai của cô, lay người cô: “Nói lại lần nữa.”

“Tôi nói, đứa bé cũng hoàn toàn không nên. ”

“Câm miệng! Câm miệng!” Anh lớn tiếng nói: “Đừng ép anh nữa, Diêu Thủy Tinh, nếu như anh mất khống chế thì không biết sẽ như thế nào.” Giống như sợ mình sẽ thương tổn đến cô, anh chợt buông cô ra, mở cửa chính đi ra ngoài.

Lại một lần nữa, anh đi trước.

Hình như cô luôn luôn phải ép anh đi mới có thể cam tâm, nhưng lòng của cô có dừng đau thế này được không? Nếu như có thể không yêu thì trái lại thật sự chính là hạnh phúc. Người như cô vốn dĩ là không nên yêu, làm người khác tổn thương lại tự tổn thương chính mình.

Chỉ một chuyện như vậy cô đã hận không thể hủy diệt được toàn thế giới. Biết rõ, anh không có cảm giác gì đối với cô gái kia nhưng cô lại không chịu nổi khi anh nhìn cô gái khác một cái, chỉ là như vậy cô đã muốn nổi điên, cô muốn giết anh, thật sự giết chết anh, như vậy thì anh sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh cô. Yêu đến muốn chết, tình cảm như vậy thật sự quá đáng sợ. Cô phải để ỉnh tỉnh táo một chút, lần đầu tiên trong đời yếu ớt mà chạy trốn đi như vậy, đi đến Đài Nam, muốn liều mạng vào công việc để quên đi trận cãi vã kia nhưng vẫn không được, dù vô tình gặp Lê Nhĩ Trác cũng không thể khiến cô vui vẻ hơn chút nào.

Trong đầu trong lòng của cô đều là hình ảnh ngày đó anh và Tiền Vân Tâm nói chuyện, mỗi một lần nghĩ đến thì cô lại có kích động muốn giết người.

Thì ra là trong lòng cô là cố chấp là đã thương người như thế.

Thì ra bọn họ thật sự không thích hợp.

Bụng đau, càng ngày càng rõ ràng, từng chút từng chút, chất lỏng nóng rực hiện ra, cô cúi đầu nhìn thấy máu đỏ tươi chảy xuống.

“Làm ơn, không được.” Hơi sức của cô giống như bị rút sạch, nghẹn ngào liều mạng ôm bụng của mình như muốn giữ lại cái gì đó: “Cực cực, không nên tức giận, mẹ nói chỉ là nói lẫy, con không được đi, ngàn vạn lần không được.” Điện thoại di động của cô, điện thoại di động ở đâu? A! Thấy rồi, ở đó, ở trong phòng.

Từng bước một dời người tới điện thoại để trên bàn nhưng đi chưa được mấy bước cô thể cô đã yếu ớt ngã xuống, máu, máu càng chảy càng nhiều, càng chảy càng nhanh, lần này, có phải thật sự không còn kịp nữa rồi?

24. Chương 24

Cuối cùng, cô vẫn không giữ được cái gì.

Diêu Thủy Tinh nằm trên giường bệnh trắng như tuyết, gương mặt tĩnh mịch. Cực cực của cô nhất định biết cô là một người mẹ không tốt nên mới không chịu trở về bên cạnh cô. Đều là lỗi của cô, rõ ràng lúc ở Đài Nam cô thường xuyên thấy không thoải mái nhưng cô đều không để ý tới, toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ đến mình, bây giờ, cô bị trừng phạt.

“Tiểu thư Diêu, có một vị xưng là tiểu thư Tiền Vân Tâm tới thăm, xin hỏi ngài có muốn gặp không?” Y tá mở cửa phòng bệnh ra, nhẹ giọng hỏi thăm Diêu Thủy Tinh.

Đôi mắt cô nhẹ nhàng chớp, hồi lâu những câu chữ kia mới tiến vào trong đầu của cô, Tiền Vân Tâm, tới thật là đúng lúc, vì vậy cô gật đầu một cái.

Cô y tá xoay người lui về phía sau để Tiền Vân Tâm đi vào phòng bệnh, cũng quan tâm đến các cô mà đóng cửa phòng.

“Cơ thể của cô sao rồi?”

Vẫn là dịu dàng như vậy, quan tâm như vậy, có phải dường như cô gái như vậy mới thích hợp với anh? Còn cô và anh chính là quá giống nhau, so ra lại tổn thương lẫn nhau?

“Tiểu thư Diêu, theo đạo lý chuyện của cô và A Hàng tôi không có tư cách nói đến.” Tiền Vân Tâm nhìn cô gái nằm trên giường bệnh đó, dù là ngã bệnh, dù là nằm viện nhưng cô ấy vẫn còn cực kỳ thanh lệ, khó trách mà thật ra cũng chỉ có cô gái như thể mới có thể làm trái tim A Hàng rung động được.

“Nhưng tôi hi vọng tiểu thư Diêu có thể quý trọng tình cảm mà A Hàng dành cho cô.” Cô nhìn cô ấy, chân thành nói: “Có một số việc, vốn không cần tôi tới nói cho cô biết nhưng tôi thật sự hi vọng A Hàng có thể hạnh phúc.”

“Nói xong lời cô muốn nói, xong rồi thì đi đi.”

Cô vẫn dịu dàng mà cười, không ngại lạnh lẽo của cô ấy: “Cô biết không? Tôi và A Hàng cùng nhau lớn lên từ nhỏ. Khi anh ấy còn bé hoàn toàn không có bộ dạng như hiện tại, khi đó A Hàng rất nghịch ngợm, rất đáng yêu, anh ấy luôn bảo vệ tôi, không để cho người khác bắt nạt tôi. Nhưng kể từ năm anh mười tuổi ấy, tất cả đều thay đổi, cha mẹ vì ua quà sinh nhật cho anh ấy, lái xe đưa anh ra ngoài, ai biết được trên đường lại xảy ra tai nạn xe. Bác trai và bác gái đều mất ngay tại chỗ chỉ có A Hàng may mắn còn sống, nhưng từ đó anh ấy đã thay đổi. Anh ấy vẫn cho rằng là anh ấy đã hại chết cha mẹ của mình, không chịu tha thứ bản thân.” Giọng điệu cô có mấy phần nghẹn ngào.

“Anh ấy vốn là một người có biết bao nhiêu là xuất sắc! Cô có biết thành tích của anh ấy đến cỡ nào không? Bất kỳ thứ gì chỉ cần anh ấy nhìn qua một lần thì đều có thể dễ dàng mà ghi nhớ. Nhưng thành tích của anh ấy lại càng ngày càng kém hơn, cả ngày chỉ đánh nhau với một đám côn đồ. Chúng tôi cũng biết, là anh ấy tình nguyện để mình bị người ta chém chết. Mãi cho đến khi anh ấy gặp cô, tôi cho rằng cô sẽ mang hi vọng đến cho anh ấy. Lúc hai người mới bắt đầu đi chung với nhau, anh ấy thật sự trở nên vui vẻ hơn rất nhiều. Nhưng gần đây, tôi cảm thấy anh ấy giống như lại trở về khoảng thời gian lúc bác trai, bác gái

gặp chuyện không may rồi. Tiểu thư Diêu, tình yêu không phải là cái tình trạng này, yêu một người, không phải là muốn để cho người đó được tốt, để cho người đó hạnh phúc sao? Tôi cầu xin cô, không cần tiếp tục tổn thương A Hàng như vậy, anh ấy chỉ có một trái tim, không thể chịu nổi tổn thương.”

Diêu Thủy Tinh nhìn cô ta, im lặng không nói.

“Hôm nay tôi muốn nhờ tiểu thư Diêu, xin cô sau này hãy yêu A Hàng thật tốt, làm cho anh ấy hạnh phúc, không được làm tổn thương trái tim anh ấy nữa.”

“Cô nói xong rồi hả?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì đi đi.”

Tiền Vân Tâm nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, sau đó lặng lẽ xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi Diêu Thủy Tinh thấy Tiền Vân Tâm mở cửa thì che mặt lại, cô mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi, quá mệt mỏi. Thì ra như thế nào đi nữa, đều vẫn không được: Tại sao u ám trong lòng anh phải do cô gái khác tới nói cho cô biết? Thì ra đến cuối cùng bọn họ đều không phải người kia của nhau, nhất định là không có duyên phận nên cực kỳ mới rời khỏi bọn họ phải không?

Diêu Thủy Tinh vẫn đắm chìm trong thế giới của mình, ngay cả khi cửa phòng bệnh được mở ra lần nữa cũng không có phát hiện.

“Trời ạ, Thủy Tinh, em sao vậy?” Lệ Nhĩ Trác bỏ hoa tươi trong tay xuống, bước mấy bước thật nhanh đến phía trước, ôm cô gái phát run trên giường bệnh đó. Cả người cô đều là lạnh lẽo, run rẩy kịch liệt như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Lệ, làm sao bây giờ?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt tuyệt vọng, “Em mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, thật sự rất mệt mỏi, thì ra đã chạy tới đường cùng rồi.”

“Thủy Tinh, ngoan, không cần đau lòng, em còn có anh.” Lòng anh đau mà ôm lấy cô. Quen cô nhiều năm nhưng chưa từng thấy cô bi thương như vậy, anh không đành lòng, không đành lòng nhìn gương mặt đó, đó không phải là Diêu Thủy Tinh anh biết. Diêu Thủy Tinh trong đầu anh là lạnh lùng, yên tĩnh, mọi việc đều lý trí chứ không phải là cô gái nhỏ đang ở trước mắt lúc này, khổ sở đến toàn thân đều đang run rẩy.

“Em chỉ mong. chỉ mong cho tới bây giờ cũng chưa từng quen biết anh ấy.” Cô cắn môi, “Nếu như không có bắt đầu, em sẽ không đau khổ như thế này. Lệ, anh biết không? Em không biết mình còn có thể sống tiếp hay không nữa.”

Ngước mắt, lại nhìn thấy người con trai đã làm cho cô cực kỳ đau khổ đó đứng ở cửa phòng, trên khuôn mặt là một mảng chán nản và tuyệt vọng.

Lệ Nhĩ Trác cũng nhìn thấy Hạ Viễn Hàng, anh cắn răng, “Con bà nó, mày còn dám tới?” Đáng chết, hẳn ta ném Thủy Tinh lại rồi bỏ đi một mình, nếu như không phải buổi tối anh không đợi được Thủy Tinh, gọi điện thoại cũng luôn là không có người nhận, lo lắng cô gặp chuyện không may nên đến nhà cô xem thì có thể ngay cả mạng sống Thủy Tinh cũng đã sớm không còn!

Đời này anh sẽ không quên, cô bé nhỏ anh nhìn lớn lên từ nhỏ, máu me khắp người mà té trên mặt đất, mặt trắng bệch. Tất cả điều này đều là tên con trai này mang đến cho cô ấy.

“Lệ.” Diêu Thủy Tinh kéo anh, “Để em và anh ta nói chuyện một chút.”

“Nhưng.”

“Một mình.”

“Được rồi, được rồi, anh sẽ ở bên ngoài, có việc thì lập tức gọi anh.” Không cam lòng trừng mắt nhìn tên con trai kia một cái, Lệ Nhĩ Trác đi ra ngoài.

Hạ Viễn Hàng đi lên trước, nhìn cô gái ngồi trên giường bệnh đó, sao cô ấy lại yếu ớt như thế, suy nhược như thế. d’iễn đ’àn l’ê q’uý đ’ôn Trong đầu anh không khỏi nhớ lại, đêm sinh nhật mười bảy tuổi của cô hôm đó, cô nhảy vào trong ngực anh, nụ cười trên khuôn mặt ấy sao lại ngọt ngào, xinh đẹp như thế.

“Em. vẫn khỏe chứ?” Mỏ miệng nói nhưng sao bắt lực yếu ớt như vậy, lúc nào thì giữa bọn họ ngay cả thăm hỏi cũng làm tim người ta bằng giá như thế?

“Đứa bé, không còn.” Cô bình tĩnh mở miệng, nhìn đôi mắt khổ sở co rút nhanh, “Chúng ta đều không đủ tư cách làm cha mẹ cho nên nó mới không quan tâm đến chúng ta.”

“Thật xin lỗi.” Đầu là lỗi của anh, nếu như đêm đó không phải anh kích động đi mất, cô cũng sẽ không. . . .

“Hạ Viễn Hàng, xin lỗi đã vô ích rồi.”

“ ”

“Đến giờ khắc này chúng ta đã không thể tiếp tục quay đầu lại.”

“Em. có ý gì.” Giọng anh trở nên khô chất.

“Anh biết mà.” Cô nhìn anh, “Nếu như nhất định tôi phải nói ra vậy thì được thôi, chúng ta ly hôn đi! Hạ Viễn Hàng.”

Anh nhìn cô, thâm sâu, gắt gao, u buồn trên mặt đậm tới mức không tan được.

“Tôi cảm thấy quá đau khổ, chúng ta vẫn nên. chia tay thôi.”

“Đã không còn có biện pháp sao?”

“Một cái giá bằng cả mạng sống, anh cảm thấy còn có biện pháp gì?” Cô cười lạnh, bàn tay ra sức nắm chặt ga giường.

Anh giống như không chịu nổi lui về phía sau mấy bước, một hồi lâu, khó khăn mở miệng: “Nếu như đó là ý em muốn, anh. đồng ý.”

Anh không thể tiếp tục ở lại, không còn có biện pháp nhìn mặt cô, anh sợ mình đợi lâu hơn một chút, dù là một giây đồng hồ cũng sẽ không nhận được ôm cô, cầu xin cô không được cách xa anh, anh thật sự sẽ làm như vậy, thật sự có thể, vì vậy anh xoa người, đi ra ngoài .

Anh không biết mình đi ra khỏi bệnh viện như thế nào, cũng không biết mình phải đi đâu.

“A Hàng.” Tiền Văn Tâm nhìn thấy anh đi vào bệnh viện nên một mực chờ ở cửa, cuối cùng thấy anh từ trong bệnh viện đi ra, nhưng nét mặt anh rất kỳ lạ, giống như trên đời này không còn gì đáng để anh lưu luyến, cô thật sự vô cùng lo lắng.

Anh không nghe thấy, cũng không nghe được bất kỳ âm thanh nào nữa, trong đầu chỉ quanh quẩn một câu nói, chúng ta ly hôn đi, Hạ Viễn Hàng. ly hôn đi, ly hôn đi, ly hôn đi.

Thủy Tinh, chúng ta thật sự cứ như vậy chia tay, thật sao? Chúng ta thật là ngu ngốc, cho dù là yêu nhau thì cái gì cũng có thể giải quyết, nhưng ta lại quên, mây là mây, bùn vẫn là bùn. Mây ở trên trời, bùn ở dưới mặt đất, khoảng cách giữa bọn chúng rất lớn, khác nhau một trời một vực, cũng không thể ở cùng một chỗ chứ? Chúng ta cũng hoàn toàn không nên ở chung một chỗ, từ lúc mới bắt đầu đã sai lầm rồi.

Có lúc chia tay, không phải bởi vì không yêu, mà bởi vì là quá yêu, nhưng lại không thể yêu tiếp.

Có lẽ chúng ta vẫn còn quá trẻ tuổi, có dũng khí để yêu nhau nhưng không có sáng suốt để gần nhau.

Từ nay về sau, cô không hề thuộc về anh nữa, sẽ không cười với anh nữa, sẽ không còn khó chịu gọi Hạ Viễn Hàng nữa, anh cũng đã không thể ôm cô, hôn cô. Anh mất cô, mãi mãi. Ngực trở nên ngọt ngào, rất đau, xiết chặt đến mức làm anh không chịu nổi, một ngụm máu tươi cứ như vậy từ trong miệng anh phun ra, thế giới của anh lâm vào trong bóng tối từ đây.

“A Hàng, A Hàng.” Tiếng hét hoảng loạn chói tai, anh hoàn toàn không để ý đến, không bao giờ để ý nữa.

Lệ Nhĩ Trác nhìn Hạ Viễn Hàng cửa cũng không đóng lại, hồn bay phách lạc ra khỏi phòng bệnh, lập tức đẩy cửa phòng bệnh ra, một giây sau mất hết huyết sắc, “Thủy Tinh, Thủy Tinh, em sao vậy.”

Cô gái nằm trên giường bệnh kia, sắc mặt cô so với chần trên người cô còn trắng hơn, cô đã sớm mất đi ý thức, chỉ có nước mắt ở khóe mắt vẫn không ngừng chảy. Anh lao tới đầu giường, ra sức rung chuông, “Bác sĩ, bác sĩ, đáng chết, mau tới đây!”

Một trận hỗn loạn.

Vén chăn đắp lên, máu tươi đầy giường, nhuộm đầy ga trải giường, nhìn mà thấy ghê.

“Bệnh nhân thiếu đường khí, huyết áp thấp, mất máu quá nhiều dẫn đến cơn sốc.”

“Chuẩn bị đường khí và túi máu.”

Cái ngày cô mở hồ sơ trên bàn ra, đó lại là một ngày nắng hiếm có sau khi trời mưa liên tiếp, trời quang mây tạnh rồi.

Nhìn xem, ngay cả ông trời cũng đồng ý quyết định của bọn họ.

Mở trang giấy mỏng manh ra, trên đó đã ký xong tên của anh.

Hạ Viễn Hàng, cô duỗi ngón tay, nhẹ nhàng xoa xoa ba cái chữ kia, trên môi dâng lên nụ cười quái dị.

Diêu Thủy Tinh, em là của anh, chỉ là của anh.

Hạ Viễn Hàng, anh là của em, còn em thì vẫn là em.

Được, đều là của em.

Anh không bao giờ còn là ai của cô nữa.

Đưa tay, cầm bút để ở một bên lên: lúc nào thì thành ra thế này, thậm chí ngay cả hơi sức cầm bút cô cũng không có?

Diêu Thủy Tinh. Nét bút vạch xuống, muốn dùng hết hơi sức cả người để viết. Từ nay về sau, nam cưới vợ, nữ lấy chồng đều không liên quan.

Đều không liên quan! Tuyệt tình biết bao. sau khi yêu như thế vẫn là tuyệt vọng.

Có yêu, đã từng đau, yêu càng sâu thì càng tổn thương lẫn nhau, đến cuối cùng lại như người lạ, người quen thuộc nhất trở thành người xa lạ, đến cuối cùng bọn họ vẫn phải trở thành người xa lạ!

Thì ra tình yêu thật sự là làm tổn thương người ta nhất.

25. Chương 25

Ai cũng không ngờ, thời gian mười năm qua đi, lần gặp lại sẽ đến bất thành linh như vậy.

Ngày đó thời tiết vô cùng, vô cùng sáng sủa. Nắng mùa đông ấm áp quét hết mấy ngày mưa phùn mưa dầm liên tiếp, nhẹ nhàng khoan khoái từ bên ngoài cửa kính được lau sạch bóng chiếu vào. Nhạc thiếu nhi sôi động, không khí vui vẻ làm cho ánh nắng mặt trời nổi bật lên hết sức rực rỡ, cũng làm cho Diêu Thủy Tinh có thói quen luôn luôn an tĩnh hơi nhút nhát mà nhỏ nhắn lại.

Tới giờ cô vẫn chưa từng đến những nơi ồn ào, huyên náo. Lệ Nhĩ Trác từng nói, nơi có Diêu Thủy Tinh có thể sẽ làm cho không khí cũng đóng băng. Nhưng lúc này, nơi đây không có.

Mở máy sưởi lớn hơn, trên thực tế đã hơi lớn một chút, những nốt nhạc nhảy trong không khí, còn có âm thanh trẻ con cười đùa vui vẻ đủ để làm nét mặt của cô lạnh hơn hơn mấy phần.

- Thủy Tinh, cái này cho nè. - Một cánh tay trắng nõn duỗi qua cầm một con mèo Kit-ty mặc váy phấn hồng, ngẩng gương mặt cười ngọt ngào có lúm đồng tiền, lạnh lợi khiến cho người ta phải thương.

Điều Thủy Tinh cúi đầu nhìn gương mặt giống y hệt như đúc từ cùng một khuôn với cô, trong đôi mắt thanh lệ thoáng qua một tia ấm áp. Đưa tay nhận lấy con mèo nhỏ không có miệng của cô bé kia, sờ sờ gương mặt hồng phấn của nó.

Cô gái nhỏ cười ngây thơ rực rỡ, cúi đầu tiếp tục chơi đùa một con Kit-ty khác trong tay. So với món đồ chơi đắt đỏ tới cực điểm của cô bé, những thứ đồ chơi này chỉ như vài món tùy tiện trong bữa ăn, kỳ thực rẻ tiền mà bình thường. Nhưng cô bé vẫn chơi rất vui vẻ. Trong thế giới của trẻ con, không có giá cả thế nào, chỉ có thích hay không.

Sợi tóc mềm mại theo động tác cô gái nhỏ xõa ra trên vai nhỏ, có mấy sợi còn buông xuống trước ngực. Mái tóc dày làm nổi bật lên khuôn mặt trong sáng đáng yêu. Con ngươi đen nhánh lúc này nghiêm túc nhìn chăm chăm món đồ chơi trong tay. Lông mi dày đậm tạo thành một bóng râm ở trong tầm mắt. .Bởi vì cúi đầu cho nên lúc này cũng không thấy rõ được ngũ quan, chỉ thấy trên khuôn mặt trắng nõn giống như sữa tươi hiện ra nốt nà, hồng hồng. Chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta muốn đưa tay cầu lên một cái.

Cô bé loay hoay đùa nghịch món đồ chơi, thỉnh thoảng nhào lên trước liếm kem trong ly một cái, mặt được thỏa mãn cong cong lên.

Điều Thủy Tinh cầm khăn giấy trắng tinh trên bàn lên lau môi vì bị tham ăn mà dính kem của cô bé. Đứa bé ngẩng đầu, nhìn cô cười hồn nhiên một tiếng: “Thủy Tinh tốt nhất!”

Khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp này làm Điều Thủy Tinh thấy đau trong lòng.

Một tiếng trẻ con cười lạnh ở bên cạnh vang lên, đây là một cậu bé vẫn luôn không nói gì ngồi ở bên cạnh. Cậu ta miễn cưỡng ngồi ở đó cầm PSP trong tay chơi, ngay cả đầu cũng lười phải ngẩng lên. Mà đồ ăn trước bàn cậu ta cũng sớm đã mất hết khí nóng, rét lạnh, từ đầu tới cuối ngay cả khẽ chạm cậu ta cũng xem thường.

Biết anh đang cười nhạo mình, miệng nhỏ xinh đẹp của cô bé cong lên: “Ghét anh nhất!”

“Tiểu Vũ, không thể không lễ phép.” Điều Thủy Tinh vỗ vỗ tóc mềm mại của cô bé.

Điều Tri Vũ biết điều gật đầu, sau đó đưa tay kéo ống tay áo anh trai: “Anh, em muốn qua bên kia chơi.” Ngón tay chỉ ra khỏi nhà hàng đặc biệt, là khu vui chơi trẻ em. Ở đó có không ít trẻ con đang chơi đùa bên trong, đùa nghịch vui vẻ.

Ngay cả đầu cậu bé cũng không ngẩng lên, không thềm quan tâm đến ý cô bé.

“Anh, anh.” Cô bé dùng sức kéo cậu bé, kéo tay cậu khỏi máy chơi game.

Cậu bé ngẩng đầu cau mày trừng cô, đó là gương mặt giống như đúc với cô bé. Có điều lạnh lùng hơn, càng thêm giống Điều Thủy Tinh. Hai khuôn mặt xinh đẹp như vậy hiện ra cùng lúc, hiển nhiên thấy rõ lực sát thương! Mọi ánh mắt trong nhà hàng đều vô ý nhòm chăm chăm về phía này, lúc bé trai ngẩng đầu có thể nghe rõ tiếng hít thở của phái nữ ở bàn bên.

Ngũ quan xinh đẹp, trên khuôn mặt bé gái là tinh xảo, trên khuôn mặt bé trai lại là anh tuấn, nhất là dáng vẻ cậu bé hơi nhúu lông mày, quả thật làm say mê cả một đồng phụ nữ, lực sát thương không hề bình thường!

“Phiền.”

Ngay cả giọng nói chuyện cũng mười đủ mười phong cách của Điều Thủy Tinh.

“Thủy Tinh.” Cố ý kéo dài giọng điệu, bên trong chứa vô vàn uất ức, Điều Tri Vũ lay lay tay của cô, tội nghiệp nhìn Điều Thủy Tinh.

Dưới ánh mắt đó ai cũng không thể không động lòng, nhất là Điều Thủy Tinh đối mặt với bọn họ sẽ không thể không mềm lòng.

“Điều Tri Cảnh.” Điều Thủy Tinh lạnh lùng gọi tên cậu bé.

Cậu bé ngược mắt, nhìn cô, hai người cùng im lặng không nói gì, nhìn thẳng thật sâu vào mắt nhau. Hai phút trôi qua, núi băng nhỏ không dịch lại sức dồn ép của núi băng lớn. Trong mắt cậu bé thoáng qua một tia không kiên nhẫn nhưng vẫn để PSP xuống, đứng dậy kéo Diêu Thủy Tinh về mặt vui vẻ đi tới khu trò chơi.

Ai cho cậu biết, người cậu yêu nhất trên đời này nếu không phải là Diêu Thủy Tinh thì còn có thể là ai đây?

Diêu Thủy Tinh nhìn này hai thân hình nhỏ nhắn, trong mắt có thỏa mãn. Cuối cùng cuộc đời cô vì có bọn chúng mà trở nên không hoàn toàn đều là khổ sở. Nhiều năm như vậy, có cái hai đứa nhỏ này làm bạn, cô vượt qua những ngày khó khăn nhất, cho nên cô thương bọn chúng, yêu hơn cốt nhục.

Hiện tại, chỉ ngồi ở đây nhìn bọn chúng cô cũng đã cảm thấy yên bình, yên bình mà cô yêu thích.

Điện thoại đặt trên mặt bàn truyền đến rung động nhẹ nhẹ, là trợ lý Tào Hân của cô. Ngược mắt liếc nhìn hai đứa bé chơi rất vui vẻ ở khu trò chơi, trên thực tế chỉ có Diêu Tri Vũ chơi cực kỳ vui vẻ, cô nhận điện thoại.

“Diêu Thủy Tinh.”

Giọng Tào Hân bình ổn vẫn rõ ràng như cũ ở nơi âm ỹ: “Giám đốc, báo cáo vốn đầu tư của công ty Thế Thành năm năm gần đây tôi chỉnh sửa xong rồi, một phút trước đã gửi cho ngài.”

“Biết rồi.”

Mở PDA ra, thấy lá thư vừa được gửi tới trong hòm thư, con số trong đó làm mắt cô sáng lên. Để qua một mảng con số màu xanh là có thể thấy được lịch sử mười năm của công ty lão luyện, có biết bao là bước đi gian nan! Thân là trợ lý của cô, Tào Hân vô cùng hiểu, gần đây cô vẫn luôn quan tâm đến dự án thu mua này, mặc dù hôm nay Diêu Thủy Tinh nghỉ phép nhưng cô vẫn muốn báo cáo sớm. Tào Hân chỉnh sửa xong tất cả trước tiên lập tức điện thoại cho cô.

Diêu Thủy Tinh càng ngày càng hứng thú đối với trò chơi với các con số này. Năm đó sau khi cô lấy được học vị tiến sĩ, vẫn ở lại Thụy Sĩ quản lý chi nhánh của Diêu Thị ở châu Âu. Một tháng trước bị Diêu Dật Châu gọi về Đài Loan, bởi vì tổng giám đốc Diêu Dật Châu của Diêu Thị dự định cùng vợ yêu định cư ở Thụy Sĩ, hoàn toàn buông tay sản nghiệp ở khu vực châu Á giao cho cô quản lý.

Cô là loại người theo chủ nghĩa siêu cấp hoàn mỹ, toàn tâm toàn lực làm việc, làm thêm giờ đến đêm khuya hoàn toàn là chuyện thường như cơm bữa! Mà thành tích dĩ nhiên là chói sáng. Chi nhánh ở châu Âu do cô quản lý, ba năm liên tục đều có thành tích là tập đoàn đứng hàng đầu, ngay cả Diêu Dật Châu luôn luôn bắt bẻ trong công việc, đối với cô cũng không nói qua một chữ. Tất cả thành viên của hội đồng quản trị cũng đã âm thầm nhận định Diêu Thủy Tinh chính là người lãnh đạo kế nhiệm của Tập Đoàn Diêu Thị! Mặc dù trẻ tuổi nhưng từ nhỏ cô đã đi theo học tập bên cạnh Diêu Dật Châu. Vài chục năm nữa, tư cách và kinh nghiệm cộng với năng lực của cô đều sẽ làm cho người ta tin phục.

Lần này cô nhìn trúng công ty Thế Thành, đây là chuỗi khách sạn lâu năm mọc nối với nhau, năm đó đã từng một thời huy hoàng nhưng bởi vì là công ty của cả gia tộc, thành viên rồi ren, nội bộ chỉ lo tranh quyền đoạt lợi, đấu đá lẫn nhau, hoàn toàn không chuyên tâm trên phương diện quản lý và phát triển cho nên mấy năm gần đây thua lỗ đặc biệt nghiêm trọng.

Chẳng qua là Diêu Thủy Tinh nhìn trúng nền tảng vững chắc của nó, hơn nữa rất nhiều khách sạn có vị trí cũng không hề tệ vì vậy cố ý muốn thu mua. Gần đây bỏ rất nhiều tâm tư vào vụ thu mua này, đối với công ty này cũng là tình thế bất buộc. Có điều cô cũng biết đương nhiên trở ngại của vụ thu mua này không nhỏ, trước không nói Đồng Sự Trưởng mới nhậm chức của Thế Thành Phương Minh Gia không muốn buông tay, còn có một tập đoàn AT cần thật chặt Diêu Thị không buông.

Trụ sở chính của AT ở Âu châu, cũng có sản nghiệp khách sạn tài năng kiệt xuất. Mấy năm nay tranh đấu nhiều lần với Diêu Thủy Tinh đều thua trận cho nên đối với Diêu Thị vẫn canh cánh trong lòng, coi là kẻ địch của mình, lần nào cũng không tiếc vốn gốc giành dự án với Diêu Thị. Chẳng qua cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng thành công.

Với những oán hận này, lần này AT vừa ra giá lập tức đã thấy chói sáng. Ném ra một số tiền lớn đã sớm vượt quá xa giá trị của một công ty như vậy để thu mua công ty đó. Họ làm như vậy, có lẽ không phải vì kiếm tiền mà chỉ vì muốn nhanh chóng đả kích được Diêu Thị.

Xưa nay trong buôn bán, dùng giá tiền cạnh tranh từ đầu đến cuối đều là ngu xuẩn, bỏ vốn hại người, tổn nhân bất lợi kỷ (thiệt hại về người mà không thu được lợi gì), Diêu Thủy Tinh hoàn toàn không thêm làm chuyện như vậy. Xem ra, muốn hạ công ty này cần phải dùng biện pháp khác.

Đầu ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn một chút, đôi mắt không tự chủ lần nữa nhìn về phía hai bảo bối trong khu vui chơi thiếu nhi kia. Có Tiểu Cảnh ở đây thật ra thì cô không cần lo lắng gì cả, huống chi cô cũng biết rất rõ Tiểu Vũ cũng không phải là thuần lương vô hại như nhìn qua ở bề ngoài! Chỉ ra đời muộn hơn so với Tiểu Cảnh sáu phút, bọn họ đều là đứa bé của Diêu gia, thật ra thì bản chất hợp thành một. Nhưng loại lo lắng đó không phải là do lý trí mà tự nhiên cứ không yên lòng vậy thôi.

Cho tới giờ Diêu Tri Cảnh luôn cho rằng kiểu vui chơi này là hành động ngu ngốc muốn chết, chẳng thèm ngó tới, nhưng lần này miễn cưỡng tới chơi với em gái. Cậu đứng ở một bên nhìn Tiểu Vũ chơi cầu trượt, trong đôi mắt không hề có kiên nhẫn nhưng vẫn có bình tĩnh.

Nhìn chăm chú vào bọn chúng, lòng của cô trở nên nhẹ nhõm. Cô vẫn tin bọn chúng là món quà tốt đẹp nhất trời cao ban cho cô!

Hiếm khi có thời gian nhàn nhã, trong cuộc sống của Diêu Thủy Tinh, ngồi thế này ở đây, không có công việc phiền nhiễu thật sự là khó thấy. Đôi mắt trong veo tùy ý quét qua đường phố náo nhiệt bên ngoài, xuyên thấu qua cửa kính thủy tinh khổng lồ sát đất nhìn người đi đường đi qua đi lại bằng nhiều thêm mấy phần vội vàng.

Một giây kế tiếp khi đang chuẩn bị thu hồi tầm mắt, cô, nhìn thấy anh.

Vận mệnh luôn là như thế, lựa chọn lúc ta không có chuẩn bị nhất, cho ta bất ngờ.

Trước giờ Diêu Thủy Tinh chưa từng nghĩ đến sẽ gặp lại người đó. Mười năm năm tháng, rất nhiều chuyện đều đã thay đổi bao gồm cả anh.

Không còn là người thanh niên u sầu mà tối tăm trong trí nhớ đó, Hạ Viễn Hàng mười năm sau đã biến thành một người đàn ông thành thực, thành thực đến mức. . . . đã làm người chồng, người cha.

Đôi mắt cô bởi vì nhìn thấy đứa bé anh ôm trong khuỷu tay mà lạnh mấy phần. Đầu ngón tay trắng tinh gõ lên mặt bàn sạch sẽ bóng loáng, xinh đẹp giống như cánh hoa, môi màu hồng mím thật chặt.

Chưa bao giờ nghĩ tới có thể nhìn thấy anh như vậy, nhìn anh một tay ôm một đứa bé trai, một tay khác còn dắt một đứa bé khác. Nhìn thấy trên khuôn mặt xa lạ mà lại quen thuộc của anh vào giờ phút này là nhẹ nhõm và thương yêu.

Đẩy cửa lớn ra, tuyên bố sự thật bọn họ lại ở chung trong cùng một nơi lần nữa.

“Thủy Tinh, Thủy Tinh!” Diêu Tri Vũ ngồi trên ở đỉnh cầu trượt ngọt ngào mà cười, phất tay ý gọi Diêu Thủy Tinh sau đó trượt xuống. Tiếng trẻ con lanh lảnh, bên trong phòng náo nhiệt thật ra thì không tính là rõ ràng.

Cô ngược mắt, đông cứng nhìn vào trong đôi mắt sâu của người đàn ông.

Nhiều năm sau gặp lại, thì ra đúng là chuyện dễ dàng như vậy.

26. Chương 26

Mới trở về Đài Loan, đối với nơi mình sống gần hai mươi năm Hạ Viễn Hàng có một loại cảm giác phức tạp không nói nên lời.

(Chắc có nhiều người cũng tưởng hồi đó ảnh hơn 20 rồi __ __)

Ra đi mười năm nhưng cảm giác giống như là đi nguyên một thế kỷ, cái gì cũng thay đổi. Thành thị, đường phố, không khí, bao gồm cả người.

Nếu như lần này không phải là vì yêu cầu công việc, anh nghĩ, có thể vĩnh viễn mình sẽ không về lại nơi này. Năm đó vào thời điểm đi, vốn dĩ anh đã quyết định sẽ hoàn toàn ra đi.

Có điều rất nhiều chuyện, cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà thay đổi, tựa như chính anh.

Đi thăm chị gái, lúc này Hạ Di Hàng đã có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn. Chồng rai năng xuất chúng sẵn sốc, hai đứa con đáng yêu hơn nữa còn sắp chào đón đứa bé thứ ba. Tuy rằng vì tính cách đã khiến Hạ Viễn Hàng và chị gái chẳng phải quá thân thiết, nhưng máu mủ đúng là rất kỳ diệu, dù ở nước Mĩ nhiều năm lại rất ít gặp mặt như vậy nhưng chị vẫn là người thân của anh. Giống hai đứa cháu(*) nhỏ dễ thương của anh vậy, anh vô cùng thương yêu chúng.

(*) trong bản dịch là cháu ngoại sanh nhưng do đây là bản hiện đại cộng với TG thấy hầu hết người Việt Nam không có phân biệt cách gọi ở chỗ này mà đều gọi chung là cháu nên để cháu thôi.

Có lẽ vẫn còn chút đau xót nào đó bên trong cho nên Hạ Viễn Hàng luôn luôn lạnh lùng có thể nói là ngàn ý trăm thuận đối với hai đứa cháu này. Khi An An nói muốn ra ngoài chơi thì anh rất sẵn khoái lập tức mang theo hai anh em bọn họ đến khu vui chơi.

Bách An Duệ năm nay mới bốn tuổi, vô cùng hoạt bát, tính cách hoàn toàn khác biệt với anh trai vừa tròn 7 tuổi. Tính cách Bách Thần Duệ lại giống cha Bách Lăng Phong hơn, yên lặng ít lời. Có điều hai anh em đều thừa kế bề ngoài tuấn mỹ của Bách Lăng Phong, làm mê đắm không ít người.

Cực kỳ có nhẫn nại chơi với chúng cho tới trưa, An An được đi chơi hưng phấn không thôi, ngay cả trên gương mặt của Thần Thần cũng mang theo nụ cười thần nhiên. Nhìn ra được bọn họ đều vô cùng thích người cậu gặp tương đối ít này.

Đã đến thời gian bữa trưa, dường như trẻ em khó có thể kháng cự lại các thức ăn có lượng calo cao nên khi An An nói muốn ăn MacDonald thì Hạ Viễn Hàng luôn luôn cứng chiều bọn họ hoàn toàn không hề phản đối, lập tức xuất phát tới một địa điểm gần nhất.

Tất cả MacDonald trên toàn cầu đều giống nhau, loại không khí náo nhiệt đó Hạ Viễn Hàng chưa bao giờ yêu thích.

Trong tích tắc mở cửa ra đó, âm nhạc như dòng nước chảy đổ xuống, theo thói quen anh nhíu nhíu mày.

“Thủy Tinh, Thủy Tinh!”

Tiếng kêu nhỏ nhất, rõ ràng rất nhỏ bé, rõ ràng đã chìm ngập giữa tiếng người nhưng anh lại nhạy cảm bắt được. Anh cảm hận nhất chính là loại nhạy cảm này của mình, cũng cảm hận nhất chuyện mười năm trước. Trái tim của anh vẫn sẽ đau, dù là chỉ nghe thấy hai chữ. Toàn bộ mười năm qua, chỉ cần nghe hai chữ này, anh vẫn sẽ có một loại cảm giác không thở nổi.

Biết rõ vĩnh viễn sẽ không phải là người đó nhưng theo bản năng vẫn sẽ đi tìm kiếm bóng dáng của cô.

Có điều lần này, anh không thể ngờ tới, thế mà lại. tương phùng nơi đường hẹp!

Ánh mắt sắc bén đột nhiên chạm vào đôi mắt trong veo như nước đã từng vô cùng quen thuộc kia.

Thời gian bất động, thế giới dần dần biến mất.

Sau khi trải qua vô số lần thất vọng và đau khổ, lần này, anh, thật sự nhìn thấy cô.

Rõ ràng chỉ có khoảng cách rất ngắn nhưng anh lại có cảm giác như cách cả một đời.

Trong khoảnh khắc đó, anh chỉ nhìn thấy cô, cũng chỉ muốn nhìn cô.

Người đó, cô gái khắc sâu trong máu thịt. Thiếu nữ đã từng thuần khiết trải qua thử thách của thời gian trở nên trưởng thành. Dung mạo của cô vẫn như trong trí nhớ của anh, cao quý mà lạnh lùng, giống như sao lạnh trong đêm đông xa xôi, không bao giờ với tới.

Cô không né tránh ánh nhìn chăm chú của anh, nhìn thẳng anh, đôi mắt thật sâu, không nhìn ra chút cảm xúc nào. Không có bất ngờ, không có tức giận, càng không có bi thương, giống như không phải hai người đã chia xa tròn mười năm mà chỉ đơn thuần là. người xa lạ mà thôi.

“Thủy Tinh, Thủy Tinh!” Tiếng trẻ con ngọt ngào phá vỡ ánh nhìn nặng nề,

Anh nhìn theo tiếng kêu thấy một khuôn mặt xinh xắn, như bị sét đánh.

Cô.

Vui mừng khôn xiết qua đi trong nháy mắt tiếp theo là oán hận tràn đầy đất trời, hận đến chết! Tuổi nhỏ vậy, không thể nào. không thể nào là đứa bé năm đó của họ!

Nhưng khuôn mặt giống nhau vậy, nói là không có một chút quan hệ máu mủ nào với Diêu Thủy Tinh, ai có thể tin được?

Cô kết hôn!

Tim của anh chưa bao giờ lạnh lẽo giống giờ phút này.

“Cậu.” An An trong khuỷu tay của anh không thoải mái giãy dụa, giọng trẻ con trong trẻo vang lên.

Các đầu ngón tay nắm chặt từ từ buông lỏng từng chút chút, vẻ mặt Diêu Thủy Tinh vẫn là bình tĩnh mà lạnh nhạt.

An An không hiểu tại sao cậu lại ôm cậu bé đứng ở đây không hề nhúc nhích, mà tay càng ôm lại càng chặt, cậu bé vô cùng không thoải mái.

Đứa cháu nhỏ giãy dụa khiến anh tỉnh táo, Hạ Viễn Hàng thu hồi tầm mắt, vẻ mặt lại cực kỳ bình tĩnh: “An An muốn ăn cái gì?” Bình tĩnh giống như anh hoàn toàn không nhìn thấy cô, bình tĩnh giống như từ trước đến giờ tất cả mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

“Cháu muốn ăn mì cá, khoai tây chiên.” Nói thật nhanh một chuỗi thức ăn ngày thường mẹ luôn không cho cậu đụng vào! Lần này có thể ăn no, cậu tốt nhất!

“Được.”

Bình tĩnh dẫn theo hai đứa cháu đi đến chỗ trống. Lúc đi ngang qua bên cạnh cô ngay cả mấy giây dừng lại cũng không có, giống như cả hai vốn không quen nhau, đi qua giống như người xa lạ vậy.

Mà cô cũng không liếc anh một cái.

Bọn họ cũng đã sớm không còn bất kỳ quan hệ gì, cũng đã đoạn tuyệt sạch sẽ mười năm trước rồi.

Nước chảy không lưu dấu.

27. Chương 27

Khói lam nhạt lúc ẩn lúc hiện quấn quanh ở đầu ngón tay, ánh sáng mờ ảo tạo ra một bóng dáng bí ẩn.

Hạ Viễn Hàng cứ như vậy đứng bình tĩnh ở cửa sổ sát đất bên cạnh, dưới chân là dòng xe cộ tới lui, còn có cả bức họa ánh đèn rực rỡ, nhưng trong mắt anh chỉ để lại một mảnh mơ màng.

Đưa tay, hít một hơi thuốc lá đã cháy một nửa thật sâu, làm ánh lửa sắp tắt trong nháy mắt đổ đến chói mắt. Thuốc là vuốt lên một bộ phận xúc cảm nào đó, phun ra khói mù mông lung, làm khuôn mặt anh ẩn trong một mảnh thâm trầm.

Điện thoại di động vang lên trong phòng khách, hình như anh không nghe thấy, một chút ý định nhận cũng không có. Sau khi thuốc cháy hết, xoay người, ấn nút tắt điện thoại không ngừng vang lên.

- Ông chủ, đột nhiên anh quăng tất cả mà đi mất, chúng tôi sắp bận đến điên rồi!

Điện thoại vừa kết nối, giọng điệu thần tốc như súng liên thanh của trợ lý Pe-ter của anh từ bên trong truyền đến rõ ràng. Tiếng Anh thật là một loại ngôn ngữ kỳ quái, có thể nói nhanh như vậy mà không cần phải đầu lưỡi.

“Uh‘m.”

Một chữ nhàn nhạt cũng không cắt đứt nỗi nhiệt huyết oán trách của Pe-ter, mấy ngày nay anh loay hoay sắp nổi điên. Sáng hôm nay vừa vào công ty, đừng nói uống cà phê rồi ngay cả thời gian đến nhà vệ sinh cũng không có! Cho nên, anh thật sự cực kỳ nhớ nhung ông chủ của mình. Mặc dù, ừ, có chút trầm mặc.

“Ông chủ, tại sao anh phải nhận vụ Thế Thành? Kiểu vụ nhỏ này có cái gì hấp dẫn anh?” Hơn nữa còn phải chạy đến Đài Loan nhỏ xíu, điểm này không phù hợp với tính cách của Hạ Viễn Hàng!

Ai cũng biết ông chủ Hạ Viễn Hàng của “Viễn” nổi tiếng đào bới, không có thù lao hậu hĩnh đến dọa người thì đừng mơ tưởng mời được anh ấy. Cho nên đối với việc lần này anh ấy phá lệ đáp ứng công ty Thế Thành, tiếp nhận lấy cái công ty thối nát đến không thể thối nát hơn nữa, anh thật sự rất hiếu kỳ. Đừng nói đến số tiền Hạ Viễn Hàng đổ vào, anh ấy đã sớm không để trong mắt rồi.

“Nói chủ đề chính đi.”

“Gần mười năm nay Thế Thành đều liên tục thua lỗ, trước mắt công ty muốn thu mua nó có hai cái, một cái là AT của Pháp còn một cái là Diêu Thị. AT vì thu mua nó gần đây liên tiếp hành động, bỏ ra một số tiền lớn trên thị trường chứng khoán thu mua số lượng lớn cổ phiếu của Thế Thành. Xem ra trước mắt hiệu quả coi như không tệ, rang xào làm cổ phiếu Thế Thành mỗi phần đã tăng 30 đồng. Còn Diêu Thị đối với tình huống này vẫn duy trì thái độ cầm chừng, không có bất kỳ hành động nào.” Trước khi đi ông chủ bảo anh thu thập tài liệu về Thế Thành, nhìn xem anh là một trợ lý có bao nhiêu là trách nhiệm nha!

“Ừ.”

“Không biết tổng giám đốc của Diêu Thị, Diêu Thủy Tinh rốt cuộc có tính toán gì. Rõ ràng vụ thu mua này vừa bắt đầu là cô ta đưa ra đầu tiên, nhưng AT hành động lớn như vậy cô ta lại có thể một chút tiếng vang cũng không có, thật sự quá kì lạ mà.” Pe-ter vẫn nói thầm ở bên đầu kia điện thoại.

Đôi mắt Hạ Viễn Hàng lảng sâu. Cái tên đó giống như nước từ đáy lòng của anh nhẹ nhàng lướt qua, một mảnh xao động.

“Một nửa bên kia trái đất như thế nào?”

“Đã hoàn thành xong rồi, giá cổ phiếu trước mắt đã ổn định, thiết kế mới phổ biến rất thuận lợi, Ben đã dẫn theo nhóm từ bên kia trái đất trở về.”

“Nói với Ben, sau khi nghỉ ngơi một tuần lễ đến Đài Loan.”

“A? Ông chủ, anh thật sự vẫn quyết định nhận vụ Thế Thành này?” Lấy chi phí so ra ở những công ty được giữ lại này thật sự không đủ nhìn mà! Lần này ông chủ sao vậy?

Hạ Viễn Hàng thả tay nhấn tắt trên điện thoại di động, dứt khoát cắt đứt tiếng nói ồn ào của trợ lý. Ai cũng không ngờ ít nói như Hạ Viễn Hàng lại có thể dùng một trợ lý nhiều lời như vậy!

Cầm ly rượu đặt ở bên quầy bar lên, sắc màu Whisky nguyên chất nhẹ nhàng, không thêm đá mảnh liệt chính là thứ hiện tại anh cần.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, đi thẳng vào. Anh đứng ở đó, hung hăng nhìn chăm chăm mặt tường, nâng ly uống một hơi cạn sạch rượu mạnh trong ly, rồi lại rót đầy.

Cả căn phòng yên tĩnh, tầm mắt của anh giống như mang theo ngọn lửa, chuyên tâm mà tàn ác.

Một hồi lâu, tiếng thì thầm nặng nề phá vỡ không khí đầy áp lực.

“Sao cô dám?” Từng chữ từng câu, giống như cực kỳ vất vả phát ra qua khe hở từ cổ họng.

Rượu đậm đặc một đường từ cổ họng đốt vào trong lòng, mang đến mùi vị chua xót, kéo đoạn máu tươi đầm đìa đã qua mười năm trước đến.

“Cậu Hạ, chẳng lẽ cho tới bây giờ hôn nhân của cậu và tiểu thư vẫn không làm cho cậu nhận ra cái gì sao?” Giọng điệu lạnh lẽo của trợ lý bên cạnh Diêu Dật Châu vẫn xuyên qua tim anh.

“Tôi muốn thấy cô ấy.” Vô số lần đến bệnh viện chỉ muốn gặp lại Diêu Thủy Tinh một lần, nhưng bao giờ cũng bị ngăn cản ở bên ngoài. Anh hận sự bất lực của mình biết bao nhiêu, ngay cả khuôn mặt người con gái mình yêu cũng không thể thấy! Trong lòng trong đầu của anh, toàn bộ đều chỉ có một mình cô. Coi như cô nói muốn chia tay nhưng anh không đồng ý. Dù thế nào anh cũng không thể mất đi cô, người con gái anh yêu nhất cuộc đời này!

“Cô ấy là người thừa kế duy nhất của Diêu gia, thân phận cao quý. Cậu cùng với cô ấy, khoảng cách ngăn cản giữa hai người đâu phải chỉ là tiền bạc và quyền lực? Gia thế, bối cảnh, tính cách, còn cả nền giáo dục từ nhỏ đến lớn của hai người không nói cho cậu biết chút nào rằng, hai người không xứng đôi đến cỡ nào, miễn cưỡng ở chung một chỗ, hậu quả chính cậu đã thấy.”

“Tôi muốn thấy cô ấy.”

“Cần gì chứ? Thấy hay không thấy đều đã không thay đổi được bất cứ chuyện gì.”

“Tôi, muốn gặp cô ấy.”

Dường như Từ Tĩnh Viễn thở dài vì cố chấp của anh.

“Cậu muốn nhìn, vậy nhìn đi!”

Cửa sổ từ từ mở ra, anh nhìn thấy một màn khiến máu chảy ngược.

Cái tên đàn ông khiến anh đổ kỵ muốn nổi điên đó ôm cô vào trong ngực. Còn cô, gương mặt bình tĩnh, cái loại bình tĩnh Hạ Viễn Hằng anh đã lâu không có trong vô số cái vả, trong sinh hoạt luôn là không nhẫn nhịn và lửa giận. Hình như trời sinh cô nên nằm trong ngực người đàn ông kia như vậy.

Chàng trai tuấn mĩ, thiếu nữ thanh lệ, hoàn mỹ giống như một bức họa, như một cú đấm mạnh hung hăng đập trúng vào sau óc của anh, trước mắt tối đen như mực.

Ngày ấy, anh hiểu được cái gì gọi là “không xứng”, nội tâm đau đến triệt để, hoàn toàn hiểu rõ cái gì gọi là “đoạn tuyệt”.

Tuyệt vọng, lần này là thật sự tuyệt vọng.

Cho dù cô nói muốn chia tay, cho dù cô đối với anh tất cả đều xem thường, cho dù cô nói đã không còn cách nào bước tiếp nữa, nhưng anh vẫn không muốn buông tha, sau khi miễn cưỡng đồng ý anh vẫn muốn đoạt cô về lần nữa. Nhưng kiên trì của anh đối với cô mà nói, tính là gì? Cố gắng của anh có thể với cô chính là chuyện cười! Theo cô mà nói, anh chính là một hồi chuyện cười cùng chung với cô, hiện tại chuyện cười kết thúc, anh nên thức thời rời khỏi sân khấu.

Vậy mà anh lại ngu ngốc vẫn còn muốn tới đây đưa, cho nên Diêu gia phái cái trợ lý này ra nói cho anh biết, cái gì là “thực tế”, cái gì gọi là “vội cao”.

“Lệ thiếu gia mới là người con rể hài lòng nhất, xứng với Diêu gia nhất. Bất luận là gia thế hay bối cảnh, bọn họ cũng đều xứng đôi. Cửa Diêu gia không phải dễ trèo như vậy, cậu biết chứ? Tiểu thư biết rất rõ mình không thoải mái nhưng vẫn liều mình vì công việc ở miền nam bởi vì ở trong lòng của cô ấy, quan trọng nhất vĩnh viễn là Diêu Thị. Cậu suy nghĩ một chút đi, một mình cậu cộng thêm một đứa bé trong suy nghĩ của tiểu thư thì là như thế nào so với Diêu Thị?”

Thì ra là, đứa bé.

Quả đấm còn có thể chặt hơn nữa sao? Anh có rất nhiều ý nghĩ, ý nghĩ muốn xông lên trước không ngừng hung hăng đánh tên đàn ông kia một trận.

Thế giới này thật là con mẹ nó khốn kiếp!

“Đã đi tới bước này, Hạ tiên sinh sao không làm người thông minh?”

Một khắc kia, giấc mộng của anh coi như đã tỉnh lại, hoàn toàn triệt để.

Hồi tưởng lại vĩnh viễn đều mang theo tổn thương, góc cạnh bén nhọn kéo dài đâm tới, một vùng máu thịt be bét.

Anh vốn dĩ, vốn dĩ nghĩ rằng sẽ cứ quyết định như thế .

Nhưng gặp lại cô, anh biết, tuyệt đối không có khả năng cứ quyết định như thế. Quyết định làm sao hả? Toàn bộ khổ sở hành hạ mười năm, làm sao anh cam tâm?

Một ly lại một ly, chất dịch rượu xinh đẹp nhanh chóng không dư thừa giọt nào.

Tuyệt đối, tuyệt đối không thể nào tha thứ!

Diêu Thủy Tinh, năm đó cô nợ tôi, một phen một hào đều phải trả lại cho tôi!

“Xoảng” một tiếng, ly thủy tinh trong suốt trong lòng bàn tay anh vỡ ra, lẫn vào máu đỏ tươi, mảnh vụn đầy đất.

28. Chương 28

Trên đời này tình yêu chẳng trọn vẹn cũng là không mãi mãi, ít nhất hôn nhân của Hạ Di Hàng là Hạnh phúc.

Có điều, có phải phụ nữ Hạnh phúc thì trong mắt cũng không thể tha cho người chưa kết hôn? Nhất là người kia còn là người thân của mình.

“Viễn Hàng, đã nhiều năm như vậy có phải em cũng nên suy tính chuyện của mình một chút rồi không?” Nâng cao bụng hơn sáu tháng, ngũ quan thanh tú của Hạ Di Hàng đã trở nên trong suốt ngọt ngào, bỏ đi ngây ngô của thiếu nữ, có nhiều ý vị hơn.

Vốn dĩ là nhân thời gian trà chiều thoải mái, vui vẻ, phụ nữ dưỡng thai nhàn nhã ở nhà không có việc làm nên pha một ly sữa tươi ấm áp rồi gọi điện thoại hỏi thăm em trai, sau đó là mãn nguyện nhất rồi. Nhưng ai bảo nó cố tình muốn về Đài Loan trong khoảng thời gian này đây, giao mình tới tận cửa?

Hạ Viễn Hàng nhìn chằm chằm laptop trước mắt, mắt diếc tai ngơ đối với lời của chị gái.

Hạ Di Hàng cực kỳ hiểu rõ đối với tính tình của em trai mình, nó không tiếp lời nhưng cô vẫn tiếp tục vui vẻ: “Em sắp ba mươi tuổi rồi chứ? Trước hết không nói những bạn học ngày xưa cùng học chung trung học trong nước, ngay cả mấy bạn học ở Havard kia, phần lớn cũng đã kết hôn sinh con. Còn em sao nhiều năm vậy mà một chút động tĩnh cũng không có, rốt cuộc là có ý định gì?”

Thời điểm này vừa đúng lúc thị trường chứng khoán Luân Đôn bắt đầu phiên giao dịch, dĩ nhiên phải nhập hội chém giết.

“Nhiều năm như vậy, chị vẫn luôn kiên nhẫn không nói với em, nhưng cũng không có nghĩa là chị không muốn nói.” Uống ngụm sữa bỏ cho thơm giọng một cái, Hạ Di Hàng tiếp tục. Giọng điệu dịu dàng cho dù làm chuyện dung tục, nghe thấy vẫn làm cho người ta vô cùng thoải mái.

Bán sạch cổ phiếu mua vào tuần trước, mấy phút ngắn ngủi, 10 mấy vạn bảng Anh nhập sổ nhưng ngay cả chân mày Hạ Viễn Hàng cũng không nhích một chút, tiếp tục mạnh tay mua vào các cổ phiếu khác.

Anh bây giờ đã không còn là thằng nhóc kích động mới vào cuộc chơi. Lúc ban đầu với cái loại điên cuồng được ăn cả ngã về không này, mặc dù anh thành công kiếm được món tiền đầu tiên, nhưng cũng phải đặt toàn bộ mạo hiểm của mình vào đó.

Anh phải cảm ơn mình có thiên phú đối phương diện chữ số. Ban đầu coi nó với cờ bạc cả hai đều tương tự nhưng hiện tại vẫn là nghĩ sâu tính kỹ mua bán sau, có lẽ trời cao trao cho anh vận số làm cho người ta ao ước.

Có lẽ, số phận luôn là như thế, sau khi lấy đi thứ quan trọng nhất của ta sẽ mang cái khác tới bồi thường. Bởi vì nhớ tới quá khứ, khỏe môi anh mang theo chút ý lạnh lẽo.

“Hạ Viễn Hàng, rốt cuộc em có nghe được chuyện chị đang nói không?” Thấy khuôn mặt bình tĩnh ngàn năm không đổi của em trai, rất rõ ràng, vừa rồi nói nửa ngày người khác cũng coi là gió bên tai rồi! Dù Hạ Di Hàng tính tình dễ chịu cũng có chút tức giận. Đứa em trai này, cô thật sự không còn cách nào với nó. Ngoài với chồng cô là Bách Lăng Phong có thể trò chuyện một đôi lời thì đối với chị như cô này, cực kỳ dễ thấy là Hạ Viễn Hàng không thêm để ý.

Thật là quá không đáng yêu!

Rõ ràng khi còn bé Hạ Viễn Hàng là hoạt bát lại lanh lợi mà! Đến sau này bởi vì xảy ra sự kiện kia. nhớ tới chuyện của cha mẹ làm cho sắc mặt của Hạ Di Hàng cũng nặng nề. Chính sự kiện đó đã thay đổi cuộc sống của Hạ Viễn Hàng.

Hạ Viễn Hàng vốn là thiên tài tuyệt đỉnh lại tự mình sa đoạ rơi xuống, chỉ trách lúc ấy cô tuổi cũng quá nhỏ mà tính khí Hạ Viễn Hàng lại quá xấu. Chuyện phải xử lý rất nhiều, rất nhiều, cô hoàn toàn không quan tâm tới được. Hơn nữa về sau cô lại lên đại học, việc học nặng nhọc khiến thời gian bọn họ chung đụng càng ngày càng ít, mà khoảng cách cũng càng kéo càng lớn, tình cảm trở nên lạnh nhạt đi rất nhiều. Nhưng trong lòng cô vẫn tin tưởng, em trai vẫn quan tâm cô cho dù về sau cả nói nó cũng nói rất ít, tính tình càng ngày càng cô độc.

Cô vốn cho rằng có thể Hạ Viễn Hàng chưa gượng dậy nổi, ai biết mười năm trước, nó đột nhiên một mình chạy đến nước Mỹ đi học, còn sử dụng khoản tiền năm đó cha mẹ để lại cho nó.

Cô không biết rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, với tính tình đó của Hạ Viễn Hàng hỏi thế nào cũng hỏi không ra được. Mà nó lại cô độc như thế, một người bạn thân thiết bên cạnh cũng không có, ngay cả người duy nhất có liên lạc với Tiền Vân Tâm cũng nói không rõ ràng lắm cho nên cho tới giờ cô vẫn không biết Hạ Viễn Hàng năm đó, tại sao phải đưa ra quyết định như vậy.

Cô quá rõ, khoản tiền kia đối với Hạ Viễn Hàng mà nói có ý nghĩa như thế nào. Đó là tiền bảo hiểm sau khi cha mẹ gặp chuyện không may, là chăm sóc và yêu thương cuối cùng cha mẹ để lại cho bọn họ. Đó là phần của Hạ Viễn Hàng, trước giờ vẫn đặt trong ngân hàng. Thậm chí cô tin rằng đời này nó sẽ không đụng đến khoản tiền kia, cho dù đến một ngày nào đó nó chết.

Nhưng nó dùng rồi.

Cầm khoản tiền kia vào đại học, liên tiếp học xong tài chính và tiến sĩ quản lí. Từ nhỏ trí nhớ nó đã cực kỳ tốt, trí nhớ tốt đến nỗi kinh người, cho nên khi nó đang học đại học còn ham thích trò chơi với tiền tài kia, tích lũy tài phú với tốc độ làm người ta tắc lưỡi. Nhưng tính cách của nó, lại càng trở nên tệ hơn!

Trước kia, có phải đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng? Khiến cho nó thay đổi nhanh chóng như vậy. Thiếu niên âm u lạnh lùng thay đổi thành đàn ông liều chết học tập kiếm tiền, rốt cuộc là tốt hay là không tốt?

Hạ Viễn Hàng vẫn không phản ứng đối với lời nói mang theo tức giận của chị gái, tầm mắt vẫn chăm chú vào trên laptop.

“Nghe được.” Tiếng bé trai non nớt ngoan ngoãn trả lời ở một bên.

Hạ Di Hàng vừa buồn cười vừa tức giận nhìn tới con trai nhỏ rất thích thú chơi Transformers cách đó không xa. An An ngẩng đầu, vẻ mặt vô cùng sáng lạn cười với mẹ: “An An có nghe được đó!”

“Dính dáng tới chuyện của con?” Đứa nhóc này kỳ lạ nhất, kỳ lạ một cách tinh quái cũng khiến cho cô đau đầu! Lần này Bách Lăng Phong phải về Đài Loan khảo sát một tháng, không yên lòng để cô ở lại nhà bên nước Mỹ liền dẫn theo cô cùng nhau tới đây. Tình cờ đúng lúc con lớn gặp ngày nghỉ ngắn của tiểu học cho nên anh thuận tiện dẫn theo cả Thần Thần cùng nhau về Đài Loan chơi, ai biết cái đứa nhóc này biết không dẫn nó theo, lập tức không đồng ý, bày ra hư hỏng ngang ngược, nhất định đi theo tới đây.

Không lay chuyển được con trai, cô đến nhà trẻ giúp con xin nghỉ. Ai biết, giáo viên nhà trẻ vui mừng đến lệ nóng đầm đìa! Là nói đứa con nhỏ này của cô đến cùng có bao nhiêu hư? Xin nghỉ không đi học có thể làm cho giáo viên vui mừng đến như vậy? Hại cô làm mẹ cũng đổ mặt!

Nói với bách Lăng Phong, anh nghe qua coi như xong, vẫn như cũ chỉ biết dung túng, mắt thể diện vẫn là cô!

“Bịch bịch bịch” đã chạy tới rồi, cái đứa nhóc làm cho cô nhứt đầu vuốt bụng mẹ: “Mẹ tức giận em gái cũng sẽ mất hứng.”

Thì ra lại đau lòng cho em gái! Đứa nhóc này, làm cho người ta vừa yêu vừa hận! Cô đưa tay véo gương mặt trắng nõn của con nhỏ, đáng dấp với Bách Lăng Phong giống nhau như đúc, tương lai chỉ sợ cũng là miếng gieo họa! Thật ai oán, sinh hai đứa con trai đều như một khuôn mẫu đúc ra với Bách Lăng Phong, không có chút nào di truyền từ cô, hi vọng con gái có thể giống như cô.

“Tạm thời mẹ giận con là được rồi!”

“Con lấy Transformers cho em gái chơi.” Cậu bé cầm món đồ chơi tới như dâng vật quý: “Mẹ người xem, ấn vào chỗ này lập tức biến biến biến.”

Thật là, quá đáng yêu, quá ngoan! Hạ Di Hàng lập tức quên đủ loại sự tích ác liệt của con trai, không nhin được hôn một cái lên khuôn mặt nó, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

29. Chương 29

Bách An Duệ rất hào phóng đưa món đồ chơi ẹ sau đó chạy đến bên người Hạ Viễn Hàng, nhảy vào trong ngực cậu, ngọt ngào gọi: “Cậu, cậu.”

Lần này trái lại Hạ Viễn Hàng có phản ứng, đưa tay ôm nhẹ cái thân thể nhỏ nhỏ đó.

“An An thích cậu nhất đó !” Bách An Duệ ở trong lòng anh ngẩng đầu lên cười sáng sủa một tiếng: “Cậu, lần sau chỗ cháu đi chơi nữa có được không?” Hạ Viễn Hàng ở nước Mĩ có một cỗ xe thể thao siêu cấp, cái tốc độ đó, An An ngồi qua một lần lập tức cực kỳ yêu thích! Ngày ngày nhớ mãi không quên. Nhưng mẹ vẫn luôn không đồng ý, nói cậu lái xe đều là liều mạng, vốn dĩ vậy là không đúng. Cậu bé còn muốn đi theo là quá nguy hiểm, lại càng không đúng rồi! Cho nên lần đó về sau, cậu cũng chưa có cơ hội ngồi lần nữa.

Đứa bé trời sinh đều sẽ biết ai cưng chiều nó nhất, cho nên mặc dù một năm An An hiếm khi gặp Hạ Viễn Hàng mấy lần nhưng thân nhất với anh, cũng thích dính vào anh nhất. . Mà Hạ Viễn Hàng cũng rất cưng chiều hai đứa cháu của mình, đối với yêu cầu của bọn họ, tất cả đều không thêm suy nghĩ, thỏa mãn toàn bộ.

Có điều, Hạ Di Hàng cũng dạy hai đứa nhỏ rất tốt, rõ ràng là thiên chi kiêu tử (*) nhưng cũng không kiêu căng, kết thân với người, bọn họ thật ra vẫn luôn khéo léo và thân thiết. Về phần đối người ngoài, ai. . . .

(*) thiên chi kiêu tử: con cưng của ông trời

“Được.” Anh thích An An, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, anh cảm giác lòng của mình hình như sẽ trở nên mềm mại một chút, cái loại mềm mại anh cho là mình đã sớm đánh mất.

“Bách An Duệ!” Hạ Di Hàng nghiêm mặt lên, gọi con. Cô không thích đứa bé chủ động yêu cầu thứ gì với người lớn, như vậy rất không có lễ phép: “Không cho phép không có quy củ!”

An An le lưỡi một cái với mẹ, giả làm mặt quỷ: “Là cậu cũng không phải là người khác.” Cậu bé sẽ không làm loạn! Cậu thương cậu bé và anh trai nhất, đổi thành người khác, cậu bé còn không thêm để ý!

Hạ Di Hàng bị lời của con chặn lại, giận đến nghiến răng. Ai ngờ Hạ Viễn Hàng vẫn không phối hợp với cô, cúi đầu xoa khuôn mặt nhỏ bé của An An: “An An muốn cái gì cũng đều có thể.”

“Cám ơn cậu.” Cậu với tay uốn éo người, ý bảo muốn bế. Hạ Viễn Hàng thoải mái mà kéo cậu bé lên. An An ngồi trên đầu gối anh, ôm cổ của anh, hôn một cái thật kêu lên khuôn mặt anh.

Cái loại này mang theo mùi sữa mềm mại khiến Hạ Viễn Hàng ngẩn ra, sau đó ôm lấy An An thật chặt.

“Yêu thích trẻ con như thế thì hãy mau mình sinh một đứa!” Hạ Di Hàng bị coi thường lắm bầm oán trách. Em trai tính tình lạnh lùng nuông chiều con trai mình làm cho cô cảm thấy lòng chua xót lại đau lòng.

Thật hy vọng em trai cũng có thể có một gia đình mỹ mãn, sinh mấy đứa nhỏ đáng yêu, dù sao tim của nó cô đơn tịch mịch quá lâu rồi. Nhưng, thế nhưng nó lại vĩnh viễn không cho người khác cơ hội đi vào.

Rất tốt, hiện tại đề tài lại bị đảo trở về rồi phải không? Hạ Viễn Hàng cảm thấy có chút nhức đầu đối với chị gái cố chấp. Có phải trước kia chưa từng nói với anh cho nên bây giờ muốn bù lại toàn bộ trong một lần?

Nếu như là người khác chỉ cần một mắt lạnh là có thể lấy được bình tĩnh anh muốn. Nhưng đây là chị gái của anh, dứt bỏ không hết huyết thống.

Đúng lúc tiếng chuông điện thoại vang lên, tới đúng lúc.

Nhanh chóng nhận: “Hạ Viễn Hàng.”

“Hạ tiên sinh, tài liệu anh cần đều chuẩn bị xong, anh xem đi tôi gửi qua cho anh rồi, còn nữa” Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng điệu khẩn cấp lại mang theo nồng nặc kỳ vọng, loại kỳ vọng này, anh không xa lạ chút nào.

“Nửa giờ, tôi đến công ty anh.”

“Được được được.”

Lúc giọng đối phương được sủng mà vừa lo vừa sợ, anh lưu loát cúp điện thoại, vỗ vỗ bả vai An An: “Cậu có chuyện phải làm.”

Cậu nhóc rất lanh lợi gạt đầu, ôm cổ anh, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ: “Cậu nhớ phải tới thăm cháu đó, An An sẽ nhớ cậu.” Cậu không theo chân bọn họ ở cùng một chỗ, phải đợi thật lâu mới có thể gặp lại được cậu, thật không nỡ!

Tốt ngoan.

“Ừ.” Anh sờ sờ khuôn mặt của cháu, thả cậu bé trượt xuống.

Đóng máy tính lại, đứng dậy đi ra ngoài.

Bách An Duệ lần này vô cùng khéo léo đi theo bên cạnh anh, còn đưa anh đi ra cửa chính, dùng lực vẫy tay.

Hạ Di Hàng hiếm khi thấy con nhỏ nghe lời như vậy, bộ dạng biết điều như vậy không khỏi dao động tâm tư, gờ ngón tay gọi con trai vừa vào lại phòng khách: “An An, đến chỗ mẹ.”

Cậu bé nhìn thấy mẹ khuôn mặt tươi cười, vô cùng có ý thức với nguy hiểm dừng bước lại.

“Cái Transformers này cho con, em gái còn quá nhỏ sẽ không chơi cái này!” Cố gắng dùng món đồ chơi hấp dẫn con tới.

“A, cái đó.” Bách An Duệ nhún vai một cái: “Con đã chơi chán, không muốn.”

Cái gì..., sao?

Rốt cuộc vừa rồi cô cảm động cái gì? Thì ra hoàn toàn là lấy thứ bản thân không muốn tới đòi đáp tình cảm gì đó! Loại chuyện như vậy rốt cuộc là học của ai? Quan trọng nhất là.

“Hôm qua con mới bảo ba mua cho con, hôm nay lại dám nói với mẹ là chơi chán?” Phiên bản giới hạn trên triệu đồng gì đó, trên thị trường hoàn toàn cũng không bán, nó lại dám nói với cô không cần là không cần? Quá ác liệt rồi! “Mẹ đã dạy con bao nhiêu lần, phải học cách quý trọng đồ, con nghe đều không hiểu phải không?”

Bách An Duệ chạy đến bên cạnh bàn, tự rót ỉnh ly sữa bò, rất sáng khoái uống cạn, sau đó ngẩng đầu rất vô tội nhìn mẹ: “Nhưng lúc cho con cha có nói, thứ đồ này con muốn bao nhiêu thì cho bấy nhiêu, tùy ý con chơi mà!” Cho nên, có cái gì tốt mà không nỡ bỏ?

Cô sắp điên rồi, cô muốn đi giết tên khốn Bách Lăng Phong kia, cô đau khổ cay đắng dạy đứa nhỏ, anh ta tiện tay làm hư tức khắc!

An An thấy gương mặt dịu dàng của mẹ trở nên có chút hung ác, thở dài lắc đầu: “Lục Trí Tu nói, phụ nữ già rồi tính khí sẽ trở nên xấu thì ra là nói mẹ mà!”

Thằng nhóc này hoàn toàn là. đều do gen xấu của Bách Lăng Phong người máy! Còn nữa, anh kết giao với đám bạn bè gì vậy, sinh ra đứa con gì đây? Bản thân Lục Phi Dương tự cao, sinh ra con trai còn lớn lỏi hơn so với anh ta!

*** Lục Phi Dương là nam chính trong bộ Hàn phục băng sơn mỹ nhân, Lục Trí Tu là con của Lục Phi Dương; Hạ Di Hàng và Bách Lăng Phong trong bộ Cô nàng không muốn kết hôn, đều là truyện của Chu Khinh.

“Bách An Duệ, con tới đây ẹ!”

Thằng nhóc này ngứa da rồi! Hiện tại không có lớn ngay trước mắt, cô xử lý nhỏ trước, hừ!

Hạ Viễn Hàng lái xe đến Thế Thành, không thừa không thiếu vừa đúng 25 phút. Mới dừng lại, một người đàn ông tuổi chừng chừng bốn mươi lập tức tiến lên ân cần đợi cạnh cửa xe.

“Hạ tiên sinh, xin chào, tôi là tổng giám đốc của Thế Thành, Hà Huy.” Về mặt khôn khéo và nịnh hót: “Đồng Sự Trưởng vốn muốn đích thân xuống đợi anh nhưng vừa mới xảy ra chút tình huống ngoài ý muốn nên bảo tôi đi nghênh đón anh trước.” Chỉ sợ vị quý khách kia sẽ vì Đồng Sự Trưởng không tự mình đến nghênh đón anh ta mà mất hứng.

Về mặt Hạ Viễn Hàng bình tĩnh xuống xe. Anh cũng hoàn toàn không để bụng loại chuyện nhỏ này vậy nên cũng không quan tâm mà khách sáo; “Thời gian của tôi có hạn.”

“Vâng, Đồng Sự Trưởng có nói qua, Hạ tiên sinh chịu hạ thấp địa vị đến giúp đỡ chúng tôi đã là vinh hạnh của chúng tôi rồi.” Hà Huy lập tức dẫn đường, băng qua đại sảnh đi thẳng tới bên cạnh thang máy: “Đồng Sự Trưởng đã chuẩn bị ổn thỏa tài liệu anh cần.”

Đôi mắt sắc bén của Hạ Viễn Hàng nhàn nhạt quét qua bốn phía, chỉ bằng tiếp đón ở đại sảnh cũng đã nhìn ra được tình trạng Thế Thành hiện nay như thế nào. Năm đó Thế Thành đã từng rất náo nhiệt, nếu không thì cũng chẳng thể có một tòa cao ốc ở khu vực vàng như Đài Bắc.

Có điều nghĩ đến đây thì vừa lúc đi ngang qua sơ đồ phân chia tầng lầu, có thể suy ra huy hoàng của nó đã sớm trở thành quá khứ. Thế Thành phải lấy từng tầng, từng tầng cho thuê ra ngoài, chỉ gắng gượng giữ lại hai tầng cao nhất, có thể biết nó túng thiếu tiền đến cỡ nào! Bởi vì người sáng lập tòa nhà lớn này, Phương Lương đã từng nói, nơi này hoàn toàn là Phương gia, vĩnh viễn đều không để người khác cùng hưởng.

Nhưng không ngờ được mấy chục năm sau, thế hệ con cháu của ông chỉ có thể giữ lại hai tầng.

Quả nhiên việc đời như bàn cờ, ván cờ thay đổi.

Cửa thang máy vừa mở ra, một thư ký ăn mặc trang điểm lộng lẫy nhìn thấy bọn họ đi tới, chậm rãi buông phần bánh đánh được một nửa trong tay: “Giám đốc Hà, bây giờ phòng làm việc của Đồng Sự Trưởng còn có người!”

Con người mắt xoay chuyển, thấy người đàn ông đứng bên cạnh cái người hói đầu đứng, phì bụng đó, đôi mắt quyền rũ lập tức mở to, đó là đàn ông chuẩn!

Mặc dù hai năm qua mỹ nam như ánh mặt trời tương đối phổ biến nhưng người đàn ông trước mắt này mười phần là mùi vị đàn ông, những mỹ nam linh tinh gì khác so vào thấp bé như hạt bụi! Có điều nhìn thấy anh ta cũng làm chân người ta có chút như nhũn ra.

Vóc người cao lớn, ngũ quan tinh tế, nhất là đôi mắt đen lạnh nhạt kia, cả người tản ra khí chất lạnh lẽo, còn cả kiểu không nói một lời, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không cần có, lẳng lặng phát khí thể mạnh mẽ tự nhiên làm cho người ta không tự chủ muốn thần phục phía dưới anh ta.

Hơn nữa tùy tiện lột con mắt một cái, nhìn quần áo trên người anh ta, kiểu cắt may và thiết kế và cả chất liệu, nhìn cũng biết là làm ra từ tay thợ nổi tiếng, đắt tiền không hề rẻ! Đàn ông như vậy sao có thể không hấp dẫn phụ nữ?

Người có thể làm thư ký, tất cả đều là người tinh khôn, nhìn người đàn ông này rất rõ ràng đây là loại nhân vật không giàu cũng cao quý, thư ký dày son phấn lập tức nở nụ cười hoàn mỹ nhất của mình, đứng dậy nói: “Vị tiên sinh này là khách quý của Đồng Sự Trưởng phải không? Xin ngồi ở đây một chút, tôi pha cho ngài pha ly cà phê, ngài thích uống loại nào, tôi đều có!” Cho dù muốn uống cô, ô ô, tốt nhất là muốn đi! Cô đều có thể cung cấp!

“Bella, phải tiếp đãi Hạ tiên sinh đây!” Hà Huy chỉ mong sao có người có thể thay ông tiếp vị Hạ tiên sinh này. Trời mới biết, từ khi anh ta đến cho tới lúc này không tới 5 phút nhưng mồ hôi ông cũng sắp ướt đầm áo khoác rồi! Vị Hạ tiên sinh này trầm mặc ít nói cũng thôi, nhưng cái loại khí thế bức người đó không cần nói cũng có thể làm tim gan người run sợ! Nhất là ánh mắt của anh ta, giống như có thể nhìn thấu bản thân, người bị anh ta nhìn chằm chằm trong vòng năm giây chân không run xem như là to gan lớn mật!

Có lẽ, đối mặt với người đẹp núi băng của anh ta sẽ tan chảy một chút xiu?

Hạ Viễn Hàng không có một chút hứng thú nào đối với tiết mục trước mắt, nhàn nhạt mở miệng: “Nửa giờ đã hết.” Ý tức là nếu như bây giờ không để anh nhìn thấy Phương Gia Minh, vậy thì sau này cũng không cần thấy nữa.

Mồ hôi tựa như thác nước chảy sau lưng của Hà Huy. Không cần phải ra lệnh, chỉ cần một ánh mắt của Hạ Viễn Hàng ông lập tức hiểu.

Nhanh chóng đi tới trước cửa phòng làm việc của Đồng Sự Trưởng gõ một cái, không đợi bên trong trả lời, lập tức nói: “Đồng Sự Trưởng, Hạ tiên sinh đã đến.”

Không để ý có thích hợp hay không, ông tự đẩy cửa lập tức mở ra.

Đang ngồi bên trong ngoài Đồng Sự Trưởng thân quen với ông còn có hai cô gái, hai người đối với Thế Thành mà nói, là hai bà La Sát đến lấy mạng.

Khuôn mặt của Phương Gia Minh cũng đã sớm căng thành màu gan heo, không phải vì cấp dưới vô lễ mà vì kể từ sau khi hai cô gái kia đi vào, nét đỏ trên mặt anh ta cũng chưa hề được trút bỏ lần nào, càng ngày càng trở nên đỏ.

“Đồng Sự Trưởng Phương là một người thông minh, điều kiện chúng tôi đưa ra vô cùng hậu hĩnh, trước mắt đối với Thế Thành mà nói đây đã là cơ hội cuối cùng, nếu như Đồng Sự Trưởng Phương không nắm chặt thật tốt sẽ rất đáng tiếc.”

“Cút, các người cút cho tôi!” Phương Gia Minh giận không nhẹ, trên gương mặt trẻ tràn đầy tức giận. Nếu như không phải anh ta còn trẻ, thật sự sẽ làm cho người ta lo lắng là anh sắp trúng gió rồi.

“Lợi và hại rất rõ ràng, cần gì như thế?” Giọng nữ trong veo mà lạnh lùng, không giống với âm thanh vừa rồi, mang theo ưu nhã nhàn nhạt, lạnh lẽo nhàn nhạt, không phải phỏng chút nào, tạo thành đối lập mãnh liệt với kích động của Phương Gia Minh.

Đây là. giọng nói đó làm cho bước chân của Hạ Viễn Hàng chợt dừng lại, sau đó xoay người, nhìn vào trong phòng.

Lưng nhỏ mảnh khảnh, tóc đen chỉnh tề để ở sau ót. Đó là người anh vĩnh viễn, vĩnh viễn không quên. Điều thủy tinh.

“Đồng Sự Trưởng Phương có thể nhìn kỹ bản kế hoạch của chúng tôi một chút, như vậy có thể trợ giúp ngài đưa ra quyết định.” Cô gái bên cạnh bổ sung, giọng nói cố ý kéo chậm xuống: ” Quyết định sáng suốt.” Cái gì gọi là quyết định sáng suốt, ý của cô đã quá rõ ràng rồi.

“Các người.” Ngón tay Phương Gia Minh run rẩy chỉ về phía các cô: “Muốn nuốt Thế Thành của tôi vào bụng lại còn cầm thực đơn cho tôi xem, hỏi tôi có hài lòng với phương pháp thưởng thức này hay không? Cho dù Diêu thị của các cô tài hùng thế lớn nhưng làm như vậy, hẳn cũng quá không coi ai ra gì rồi chứ? Lại còn thật sự uy hiếp lẫn át Thế Thành không có năng lực chống cự?”

“Đồng Sự Trưởng Phương không cần phải kích động như vậy, tỉnh táo suy nghĩ một chút, đối với tất cả mọi người mới có lợi.” Tào Hân ném bản kế hoạch đến mặt bàn trước mặt Phương Gia Minh.

Lời đã nói xong, ở lâu vô ích.

Điều thủy tinh đứng dậy, ngoại giao trước, quân sự sau, cô làm việc đương nhiên có phương thức của chính mình. Vốn dĩ hôm nay không cần cô tự mình đến Phương Gia Minh, nhưng đây là vụ mua bán đầu tiên cô nhận sau khi về Đài Loan, tính cách làm việc đòi hỏi phải hoàn mỹ khiến cô vẫn phải đi chuyến này.

Thái độ Phương Gia Minh không làm cô bất ngờ chút nào. Mẫu công ty gia tộc này thật ra là bảo thủ nhất, đem công ty đem so với mệnh quan trọng hơn, nhưng bởi vì ra cái dạng này nên rất dễ dậm chân tại chỗ, Thế Thành chính là như thế.

“Vậy thì không quấy rầy nữa, Đồng Sự Trưởng Phương.” Tào hân lễ độ gật đầu, đứng dậy đi theo.

Phương Gia Minh bị tức đến nói cũng nói không ra được. Hôm nay vốn dĩ anh rất hưng phấn vì có thể mời được “Viễn” tới xử lý nguy cơ của công ty giúp mình. Giới kinh doanh ai cũng biết “Viễn” là công ty cổ vắn và hướng dẫn quản lý công ty nổi tiếng nhất nước Mỹ, chuyên trợ giúp các công ty khủng hoảng trùng trùng bắt đầu lại. Tập đoàn UC của Mỹ, công ty ZR của Đức và với SOM của Pháp, những công ty này sống lại lần nữa như kỳ tích giống như thần thoại trong giới kinh doanh, mà một tay sáng lập những thần thoại này chính là “Viễn”.

Có thể lúc ban đầu mấy công ty đó chỉ là bị buộc đến bước đường cùng, muốn chữa ngựa chết thành ngựa sống nên lựa chọn “Viễn” lúc ấy còn chưa có danh tiếng gì. Nhưng “Viễn” chỉ tháo gỡ dựa vào cục diện do các công ty này bày ra. Sau mấy năm thì có thể mời được “Viễn” có nghĩa là công ty chẳng những không đóng cửa, thậm chí còn huy hoàng như ngày xưa. Mà anh quả thật là dùng thực lực của mình đến nói chuyện, chỉ cần công ty qua tay nó, không có điểm nào không phải là nổi lên lần nữa.

Mặc dù tường thành của “Viễn” cao đến hù chết người nhưng vẫn có là vô số công ty xếp hàng muốn mời bọn giúp đỡ, bởi vì chỉ cần có thể mời được bọn họ, vấn đề lớn hơn nữa cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Phương Gia Minh tiếp nhận lấy Thế Thành tới nay bị nội bộ đấu tranh ở mặt trong làm ột mỗi không chịu nổi. Tất cả cấp cao đều là chú bác, anh em, một cử động cũng không thể. Mỗi người đều có phe phái, mỗi người đều có quyền lợi. Nhiều năm như vậy, một mạch thua lỗ đi xuống, Thế Thành ngay cả vỏ bọc phía ngoài cũng không đủ nhìn rồi! Thật sự nếu không nghĩ ra biện pháp, muốn không phá sản, muốn không bị chiếm đoạt, không có đường khác để đi.

Trong vạn bất đắc dĩ, anh thông qua đủ loại quan hệ, liên lạc với “Viễn”. Mặc dù không dám hy vọng xa vời thật sự có thể mời được bọn họ nhưng chuyện cho tới nước này cũng chỉ có “Viễn” mới có thể làm cho Thế Thành cải tử hoàn sinh. Anh không ngờ tới, “Viễn” sẽ đồng ý tiếp vụ của anh, anh càng không tới là lần này người tới lại là ông chủ lớn của “Viễn”, Hạ Viễn Hàng! Anh vốn cho là, kiểu công ty chỉ kinh doanh trong bản địa như của anh thì nhiều nhất “Viễn” chỉ phái một nhóm nhỏ tới xử lý nguy cơ vậy là đủ rồi. Dù sao với các tập đoàn đa quốc gia lúc trước, nghe nói “Viễn” cũng chỉ phái nhóm nhỏ tiến vào đóng quân. Nhưng lần này, anh có tài đức gì mà có thể mời được Hạ Viễn Hàng?

Nếu như không phải Peter liên lạc với anh nói cho anh biết, anh hoàn toàn không biết lần này lại mời được ông chủ lớn! Dù sao nhiều năm như vậy, ngoại giới chỉ biết là ông chủ của “Viễn” tính thích khiêm tốn, chưa bao giờ ra ngoài ánh sáng trước truyền thông cho nên về chuyện của anh ta dường như cũng chỉ là tin đồn, thậm chí ngay cả tên của anh ta, mọi người cũng không rõ ràng lắm.

Nếu không phải nhờ này đời này có thể anh sẽ không biết, thì ra ông chủ giấu mặt của “Viễn” lại là người trẻ tuổi như vậy! Hôm nay thực ra anh đã chuẩn bị và chỉnh sửa xong tài liệu lần trước Hạ Viễn Hàng yêu cầu, định gửi qua cho anh ta, ai biết anh ta lại tự mình tới lấy! Ngoài thụ sủng nhược kinh(*), phương Gia Minh thật sự cũng không cảm thấy có cảm xúc khác. Anh vốn là muốn đích thân xuống dưới lầu nghênh đón, không ngờ tổng giám đốc Diêu Thị mới nhậm chức, Diêu Thủy Tinh lại đột nhiên đến thăm làm anh ứng phó không kịp.

(*) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái đến lo sợ.

Mà cô gái này quả nhiên giống như đồn đãi, kiều ngạo khó đối phó. Mặc dù đẹp khiến người ta nín thở

nhưng cũng lạnh lẽo mà kiêu ngạo, làm người ta tức chết không đền mạng! Khó trách người trong nghề đều nói, tính cách Diêu Thủy Tinh và Diêu Dật Châu giống nhau làm cho người khác giận sôi! Hôm nay cuối cùng anh cũng thấy được.

Chuyện nên làm cũng làm xong, Diêu thủy tinh đi thẳng ra khỏi căn phòng làm việc, vẻ mặt từ khi đi vào đến bây giờ cũng không có chút phập phồng nào.

Nhưng, cô không ngờ rằng, trong một giây kế tiếp sẽ thấy Hạ Viễn Hàng.

30. Chương 30

Anh đứng ở nơi đó, nhìn cô, không có cảm xúc cũng không có biểu cảm gì, tựa như thấy cô ở nơi này là một chuyện hết sức bình thường.

Đôi mắt cô lướt qua anh, bước chân không ngừng, dứt khoát đi qua người anh, lần nữa kề sát vai. Bọn họ đã sớm mất đi cái loại chào hỏi lẫn nhau cần thiết đó, sau khi đã từng là vợ chồng chia tay, chính là ngay cả người xa lạ cũng không bằng.

Hạ Viễn Hàng nhìn cô gái kia, cô vẫn mỹ lệ như xưa, vẫn lạnh lẽo như xưa, ngay cả kiêu ngạo vẫn là như xưa. Rõ ràng nhìn thấy anh lại làm như không thấy, làm như anh không tồn tại. Trong nháy mắt đó chọc giận anh.

Giơ tay lên, trong tích tắc lúc cùng cô lướt qua nhau, một tay bắt lấy cánh tay nhỏ bé của cô.

Tất cả mọi người lấy làm kinh hãi, cùng nhau nhìn về phía bọn họ.

Bị buộc dừng bước lại, Diêu Thủy Tinh nhìn tay cô ở trong bàn tay kia, loại nhiệt độ đó xuyên qua chất liệu may mặc thiêu đốt thẳng vào tim.

“Buông, tay!”

Thời gian dường như chảy ngược lại, một năm đó, anh cũng cầm tay cô như vậy, cô cũng ra lệnh cho anh như thế.

Buông tay? Buông thế nào?

Hạ Viễn Hàng cười lạnh, dùng sức giật ra, kéo cô đi ra ngoài, ấn mở thang máy, cửa thang máy từ từ đóng lại. Tiếng kêu của đám đông bị ngăn cách bên ngoài. Rất cuộc, sau khi thời gian qua đi mười năm, bọn họ lại lần nữa đứng gần như thế.

Không gian vây kín hơi thở hai người.

Bọn họ lẳng lặng nhìn thẳng vào mắt nhau. Điều không phải là người nói nhiều, vào giờ phút này dĩ nhiên vô cùng tế nhị. Có điều trong túi xách của Diêu Thủy Tinh không ngừng truyền tới tiếng rung trầm trầm, là tiếng động duy nhất vang lên trong không gian nhỏ hẹp này. Rất rõ ràng, đó là trợ lý vừa hoảng sợ không ít của cô gọi tới.

Cô cũng không đưa tay nhận.

“Đỉnh” một tiếng, tuyên bố đã đến lầu một nhưng anh vẫn còn nắm chặt tay của cô không thả, cũng bất động. Trong khoảnh khắc cửa thang máy tự động mở ra, dùng sức đè nút đóng xuống.

Diêu Thủy Tinh lạnh lùng nhìn anh chằm chằm, không giây giụa cũng không nói chuyện.

“Cô không có lời gì muốn nói với tôi sao?” Khóe miệng anh nâng lên một đường cong châm chọc.

“Không có.” Phải nói, mười năm trước cũng đã nói xong, anh là người cuộc đời này cô không muốn gặp lại nữa. Hận đến một mỗi, đã không muốn hận nữa.

Đột nhiên anh dùng sức đè cô lên trên tường: “Có lúc, tôi thật sự muốn khoét tim của cô ra để xem thử có phải trong đó trừ bằng xương thì không có bất kỳ thứ khác.”

Mùi thơm ngát nhàn nhạt trong trí nhớ hành hạ anh đến phát điên, đó là mùi duy chỉ thuộc về Diêu Thủy Tinh, anh nhắm mắt lại cũng có thể phân biệt được. Có thứ, khắc sâu vào máu thịt, muốn quên cũng khó khăn.

Diêu Thủy Tinh nhìn anh, nhàn nhạt mở miệng: “Hạ Viễn Hàng, cần gì chứ?” Mười năm trước anh cứ như vậy tránh đi, bây giờ lại dây dưa, tính toán gì đây?” Anh biết tôi hoàn toàn có năng lực tránh né mà, vẫn nên buông tay đi!” . Bản lĩnh của cô anh hẳn phải hiểu, cho nên vừa rồi không giãy giụa, chẳng qua không muốn quá khó nhìn.

Anh tràn đầy ác ý cười cười: “Cô có thể thử một lần.”

Khiêu khích mười phần.

Thời gian trôi qua nhiều năm như vậy, vẫn chỉ có anh có thể thoải mái chọc giận cô như trước, cái cảm xúc trải qua thời gian dài cô cho là đã cách xa thì hôm nay kiên quyết kích thích lần nữa! Ngón giữa dùng sức, khéo léo xoay ngược lại một cái muốn giữ chặt tay tay, bị ngón giữa của anh dùng sức hóa giải được.

Cô gơ khuỷu tay lên xông tới anh lại bị anh dùng sức đè lên tường, chân còn không nâng lên trước, anh cũng tiến người lên trước, đầu gối chĩa vào hai đùi của cô, sau đó. chống đỡ vào giữa hai chân cô.

Này, tư thế như vậy.

“Hạ Viễn Hàng!” Cô cắn răng nghiến lợi.

Lần này, đối lại anh bình tĩnh mỉm cười: “Diêu Thủy Tinh, bản lĩnh của cô suy giảm rồi.”

Không phải cô suy giảm mà là anh trở nên xảo trá! Đành phải ở bên dưới anh, cô cau mày nhìn anh chăm chăm: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Không làm gì cả, chỉ là uống ly cà phê.”

“Có cần thiết không?”

“Cô nói xem” Ấn nút mở thang máy, lôi cô đi thẳng ra cửa chính.

Mở cửa xe, lên xe, thúc giục chân ga, không tới mười giây đồng hồ, xe thể thao đã biến mất khỏi cửa của Thế Thành.

Anh mang cô đến chỗ của anh.

Thời khắc mở cửa, anh tiến lên quan sát ánh mắt của cô, chậm chọc cười một tiếng: “Yên tâm, bên trong không có mùi dầu máy khó ngửi.”

Cô hừ lạnh, không để ý đến khiêu khích của anh, trực tiếp đi vào.

Nơi này đã không phải là nhà trọ mười năm trước bọn họ ở, nơi này rộng rãi thoải mái, giá trị xa xỉ.

“Xin mời!” Anh gơ tay làm tư thế mời.

Diêu Thủy Tinh dứt khoát đạp lên sàn nhà gỗ soi rõ bóng người, đi tới sofa ngồi xuống, nhìn anh.

Anh rất an nhàn vô cùng chậm rãi cởi áo khoác ra, xoay người đi vào phòng khách.

Cô không thích cảm giác không cách nào nắm trong tay này, giống như tất cả đều do anh làm chủ, cô không biết bước kế tiếp anh tính toán như thế nào, chuyện gì cũng phải đoán, cô chưa bao giờ thích cách thức này. Gọi điện thoại cho Tào hân, nói đơn giản mình có phần chuyện phải xử lý, làm yên lòng trợ lý gần như là lần đầu tiên hoảng sợ đến vậy, cô ấy lo lắng đến dự định đi báo cảnh sát.

Trong không khí chậm rãi bay tới mùi thơm tươi mát mà ưu nhã, dưới ánh mắt lạnh lùng của cô, anh giúp cô bưng tới một ly trà còn khí nóng ẩn ẩn hiện hiện. Hơi nhũ giữa lông mày, nhẹ nhàng mà thông thả. Trà trong ly xao động màu hổ phách sáng bóng, nhẹ nhàng khoan khoái mà thoải mái.

Thật ra thì cô cũng không thích uống cà phê, chỉ thích uống trà, nhất là trà ô long tinh khiết khiến từ lạnh lẽo trở về ngọt. Đôi mắt trong veo lạnh lùng dính nhuộm nhiệt độ nhân nhật, nâng ngón tay, đầu ngón tay mảnh khảnh trắng như tuyết ánh lên đồ sứ tinh tế càng phát ra ôn hòa như ngọc.

Uống một ngụm, hương vị tinh khiết và vị ngọt cùng đến, ánh mắt của cô bình tĩnh lại.

Trên môi anh nâng lên chút cười, con ngươi mắt đen nhánh cứ như vậy nhìn cô ưu nhã uống trà. Bụi trong không khí hình như dần dần cũng dừng bước chân bay múa lại bên trong yên tĩnh bình thản này. Thời gian bất động, năm tháng nhạt nhẽo.

Quá yên tĩnh.

Dường như, đáy lòng cô dâng lên một thứ gì đó không đúng, một giây tiếp theo ý thức từ từ mơ hồ.

Đáng chết!

Hạ Viễn Hàng lẳng lẳng mơn mơn qua miệng ly cô mới uống xong. Nơi đó, hình như còn lưu lại nhiệt độ trên môi cô. Diêu Thủy Tinh, cô biết toàn bộ mười năm, sử dụng thuốc ngủ cũng chẳng có chút tác dụng nào, cả đêm, cả đêm mất ngủ là mùi vị gì không?

Lần này, rốt cuộc đến phiên cô ném trái.

31. Chương 31

Diêu Thủy Tinh vẫn chưa có mở mắt mà cả người đã cảnh giác, khẩn trương. Trong hơi thở, đây là mùi vị cô quen thuộc lại cũng xa lạ, đó là.

“Hạ Viễn Hàng.” Cô gọi từng chữ, từng chữ, đôi mắt thanh lệ mở ra.

“Cô tỉnh rồi?” Trong bóng tối truyền đến giọng nói phái nam trầm thấp, rất ung dung, giọng điệu rất chậm, lười biếng mà tùy ý.

“Tôi đang ở đâu?”

“Bên cạnh tôi.”

Rất tốt, không ngờ Diêu Thủy Tinh cô sẽ có một ngày sẽ lâm vào tình huống như thế này.

Cô chỉ uống trà của anh pha, tiếp theo lập tức.

Biến thành tình trạng hiện tại.

Lòng của nàng trong nháy mắt lại cực kỳ lạnh lẽo. Chưa bao giờ nghĩ tới, Hạ Viễn Hàng vậy mà cũng là người cô cần đề phòng. Hoặc là nên nói, bắt đầu từ mười năm trước, người cô cần đề phòng nhất thật ra thì chính là anh ta?

Nơi này nhất định là phòng ngủ của anh ta, giường lớn dưới người cô có hơi thở mãnh liệt của Hạ Viễn Hàng. Rất lâu, trước đây rất lâu, mỗi buổi tối cô đều ở trong lòng ngực đó bình yên đi vào giấc ngủ.
. Ngừng! Cái quá khứ vô ích đó, cô vĩnh viễn không cần nhớ lại nữa!

“Mở đèn.” Không thích đen tối như vậy, không nhìn rõ bất cứ thứ gì, không cách nào nắm trong tay.

“Xin tuân theo mệnh lệnh.” Anh cố ý nhún nhường giọng nói, chế giễu nồng đậm.

“Tách” một tiếng, một chiếc đèn nhân nhật đặt xa xa dưới đất hiện lên, mặc dù vẫn ảm đạm như cũ nhưng ít ra không còn là hoàn toàn đen tối.

Cô nhìn thấy anh.

Ngồi ở chỗ không xa, tay trái cầm một ly rượu nâu nhạt lẳng lẳng nhìn cô. Ngược ánh sáng, không nhìn thấy vui buồn, không nhìn thấy vẻ mặt. Tất cả đều yên tĩnh lạnh nhạt, chỉ có ly rượu của anh sáng rõ ràng

xao động lòng người. Hạ Viễn Hàng như vậy dường như cách rất xa cô, rất xa. Ở chỗ đó, đôi mắt lạnh nhìn cô, tất cả. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy con người Hạ Viễn Hàng này, là xa lạ.

Thời gian mười năm, quá nhiều thứ thay đổi. Anh càng thêm thâm trầm khó lường, cũng càng khó hiểu. Hạ Viễn Hàng năm đó mặc dù lạnh lùng nhưng khi đối mặt với cô thì tất cả luôn là chân thật nhất. Còn anh hôm nay, tất cả cảm xúc đều được kiềm hãm sạch sẽ, đôi mắt thâm trầm, thứ gì cô cũng không đọc ra được.

Tính cô bẩm sinh thích có thể nắm giữ mọi thứ, ghét mất khống chế, ghét mịt mờ không rõ, ghét. kiểu tình huống như hiện tại.

Khả năng nhìn dần dần quen với loại ánh sáng ảm đạm này, dần dần cả bốn phía có đường nét. Cô nhìn rõ ràng Hạ Viễn Hàng ở trước bức tường, thần sắc trên mặt có mấy phần đông cứng.

Một hồi lâu.

“Hạ Viễn Hàng, cái tên biến thái!” Toàn bộ một mảng tường là bức hình khổng lồ, Diêu Thủy Tinh trong hình, trẻ tuổi mà mềm mại nhàn nhạt, khẽ nhắm lông mi dày đậm, yên tĩnh mà ngủ.

Cô không biết anh chụp được tấm hình này từ lúc nào. Khi đó bọn họ vẫn còn đang yêu nhau, khi đó cô có hạnh phúc đơn giản nhất, cho nên nét mặt cô mới có thể bình thản, thoải mái vậy. Cô của hiện tại tuyệt đối, tuyệt đối không có nó.

Nhưng anh lại có thể treo ảnh chụp cô trên tường trong phòng ngủ, cái này, thật sự là quá biến thái rồi!

Hạ Viễn Hàng nhẹ lắc ly rượu, giống như mê muội mà nhìn ánh sáng lộn xộn trong ly, nâng chén, uống cạn.

“Biến thái, u’hm?” Anh thì thầm nguy hiểm: “Diêu Thủy Tinh cô thật sự biết cái gì là biến thái sao?” Anh đứng dậy, từng bước từng bước chậm rãi đến gần cô “Để tôi tới nói cho cô biết cái gì là biến thái. Biến thái xác thực là, mỗi ngày, mỗi ngày, tôi đều nghĩ đến cô ta, nghĩ tới đã từng hận, đã từng giận, phản bội, thương tổn chia li, hận bị người ta xem thường. Biến thái xác thực là, mỗi lần tôi kiếm được một đồng tiền, tôi đều muốn đến trước mặt cô ta nói với cô ta: Diêu Thủy Tinh, tôi sẽ từng bước, từng bước càng ngày càng đến gần cô, càng ngày càng gần, khi cô thấy tôi lần nữa chính là bắt đầu bất hạnh của cô.”

Mắt cô lạnh lùng nhìn chằm chằm, không nói một lời.

Anh đi tới bên giường, ngồi xuống, giường mềm mại theo sức nặng của anh lồm xồm, đặt cái ly cầm trong tay ở đầu giường, anh cúi người xuống, khoảng cách giữa bọn họ một tắc một tắc gần hơn. Gần đến mức, nhắm mắt lại cũng có thể cảm thấy hô hấp lẫn nhau, chút xíu phả vào trên da thịt, từng chút đi vào trong tim.

“Tôi đã từng tưởng tượng gặp lại được cô, tôi sẽ như thế nào, trước tiên là bóp chặt cái cổ nhỏ của cô. . . .” Tay của anh chậm rãi lướt qua cô trắng nõn của cô, hơi dùng sức, một giây trước khi cô thở không nổi mới buông ra “Hay là che lại cái miệng nhỏ nhắn ghê tởm này của cô?” Ngón tay một đường xoa khỏa môi cô, giống như vuốt ve thứ gì rất quý giá, rất tinh tế. Ngón tay lưỡng lự trượt xuống lần nữa, đi thẳng tới trước ngực đầy đặn của cô, đặt lên ngực trái của cô, nơi đó, có sự sống nhảy lên.

“Nơi này, là ảm áp sao?” Từng chữ từng câu thì thầm “Hoặc là tôi nên hỏi, Diêu Thủy Tinh, nơi này có thứ gì tồn tại sao?”

“Cái tên điên, Hạ Viễn Hàng!” Cô hung hăng nói, đôi mắt như băng.

“Điên? Cô biết cái gì gọi là điên cuồng sao? Điên cuồng chính là cả đêm, cả đêm không ngủ được, uống nhiều thuốc ngủ hơn nữa cũng không có tác dụng. Trong đầu, trong lòng tràn đầy ngập đầy tưởng tượng, phải hành hạ một người như thế nào, liên tục hành hạ bản thân cho khi tới sức cùng lực kiệt mới bằng lòng bỏ qua cho chính mình. Điên cuồng là loại hận đến mức tận cùng kia... trống rỗng và hư không. Điên cuồng chính là chỉ đến khi cô cũng điên rồi, tôi mới có thể cam tâm.” Anh nắm cằm của cô, nhìn vào chỗ sâu nhất trong đôi mắt của cô: “Cô có biết giờ khắc này, tôi đợi bao nhiêu lâu rồi không hả?”

Cô chờ giờ khắc này, cũng đợi rất lâu rồi, chính là chờ một cơ hội như thế này! Chợt giơ tay lên, cùi chỏ dùng sức ghim lên cổ của anh, giữ lại rồi xoay người, vô cùng khéo léo mà đè anh xuống phía dưới, đưa tay,

giữ ở cổ họng của anh.

Mái tóc đen nhánh vốn đã xõa ra, lúc này vương mắc rối tung, bỗng chốc xuất hiện sự rự rờ. Cô cúi đầu, tiến tới gần anh, sợi tóc bóng bẩy theo động tác của cô phủ kín lồng ngực anh.

Trong hít thở đều là thơm mát mê người của cô.

“Hạ Viễn Hàng anh cho rằng, chỉ có anh mới hận ư?” Anh bị điên rồi, còn cô có thể không điên được sao? Mười năm trước, bọn họ cũng đã rơi vào trong địa ngục, cũng đã không thể ra ngoài được nữa, vậy. không cần ra!

Cô với Hạ Viễn Hàng mà nói, vĩnh viễn đều không so kịp tự ái quan trọng của anh. Từng lần, từng lần cô so sánh với tự ái của anh, bị vứt bỏ trước tiên vĩnh viễn đều là Diêu Thủy Tinh cô!

Mười năm trước, Từ Tĩnh Viễn cho cô xem đoạn phim kia chẳng qua là chứng minh sự thật đó lần nữa mà thôi.

Tổng giám đốc nói, âm u trong lòng người thanh niên này tiểu thư vĩnh viễn cũng không thể chạm đến, cũng không chiếu sáng nổi, chẳng qua là bởi vì, ngay cả chính tiểu thư cũng đang ở trong bóng tối.

Tình yêu anh cho cô sâu hơn nữa cũng không sâu hơn bóng tối trong lòng anh. Bọn họ đều là người lạnh lùng, ôm ấp nhau mãi mãi cũng không lấy được ấm áp.

Hơn nhiều năm sau bản thân mới hiểu, màn đồng ý cho hôn đó là giáo huấn Diêu Dật Châu cho cô, giáo huấn cô dám cả gan lợi dụng mẹ mình để đạt được mục đích của cô. Nhan Uyển Như là người của Diêu Dật Châu, bất kỳ ai cũng không thể đến gần chỗ nói chỉ là lợi dụng.

Có lúc, cha mẹ không ngăn cản đối với tình yêu tuổi trẻ của con gái, ngược lại lại là biện pháp rất inh.

Ông ấy một chút thủ đoạn cũng hoàn toàn không cần sử dụng đến, chẳng qua chỉ cho họ nhìn vết thương vụn nát của chính họ lập tức làm cho tuổi trẻ của bọn họ tổn thương đến máu thịt lẫn lộn.

Cũng làm cho bọn họ thống hận lẫn nhau.

Không có hiểu lầm, không có người ngoài, không có bất kỳ nguyên nhân bất đắc dĩ nào, ngày trước bọn họ chia tay chỉ là bởi vì điểm thiếu sót chết người trời sinh trong tính cách của bọn họ, đều đã định trước.

Cô đột nhiên phản kháng hình như cũng không ngoài ý muốn của anh, thủ đoạn rất có phong cách của Diêu Thủy Tinh. Ấn núp, tập trung, căn đúng thời gian mà ra tay.

32. Chương 32

Bàn tay của anh xoa nhẹ trên bắp chân y hệt tơ lụa, theo đường cong đẹp đẽ này từng chút từng chút vuốt ve lên trên.

Đồ công sở đắt tiền trên người cô bị anh thay ra, váy ngủ màu tím nhạt, chất liệu tơ tằm thật đúng là tinh xảo không gì sánh kịp. Bả vai tinh tế, cổ áo sâu chữ V, theo động tác kịch liệt của cô mà lần váy nhả nhui bị vén lên, không có chỗ nào không phải là phong cảnh tuyệt mỹ làm cho đôi mắt đen sắc bén của anh nheo lại.

“Hạ Viễn Hàng, vì sao anh lại tới trêu chọc tôi?” Nắm chặt cổ áo củ nh, hung ác mà nguy hiểm “Trong mắt anh, tôi là người rất dễ nói chuyện sao, hả?”

“Có lẽ.” Anh nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Có lẽ?” Cô cắn hận lặp lại, thì ra trong mắt anh cô chính là mềm yếu vô dụng như vậy!

“Đúng”

Thay đổi bất ngờ ở trong nháy mắt đó.

Anh chỉ đè chỗ lõm giữa chân cô xuống, nơi đó là chỗ mẫn cảm nhất của cô. Cơ thể cô mềm nhũn ra, lập tức bị anh đè trở lại, bị vây lần nữa. Có lúc hiểu rõ chính là một loại nhược điểm trí mạng, cô nên hiểu sớm hơn.

Ngón tay của anh, nguy hiểm dạo chơi ở cổ họng cô, lúc nhẹ lúc nặng, từ từ cảm thụ mạch đập trên cổ cô.

“Giết người là phạm pháp.” Cô nhàn nhạt nhắc nhở.

“Giết cô?” Khóe môi anh khẽ giương giống như nghe được chuyện gì đó buồn cười “Cô nợ tôi, cho dù chết cũng không đền bù được.”

“Thật sao? Tôi nợ anh cái gì?” Tại sao anh lại nói cô nợ anh? Anh dựa vào cái gì!

“Cô nợ tôi.” Thoải mái giả vờ ban nãy bị bức xé toàn bộ, hận ý hiện lên trong đôi mắt anh khó để che giấu nữa “Một đứa bé!” Nắm chặt lấy ly rượu ở đầu giường uống một hơi cạn sạch rượu mạnh trong ly, cúi đầu hôn môi cô, tất cả rượu nồng nặc rót hết vào trong bờ môi của cô.

Cô cắn chặt hàm răng, thế nào cũng không chịu há ra. Dịch rượu nóng bỏng theo môi của bọn họ chảy tới cổ của cô, chảy qua ngực trắng như tuyết từ từ thấm ướt chất liệu may mặc của cô.

Cô bướng bỉnh, từ đầu đến cuối anh đều biết. Diêu Thủy Tinh từ nhỏ đến lớn, mỗi một cái tùy bèn trong xương đều là quật cường, cho dù bị cạy ra cũng sẽ không khuất phục.

Chẳng qua anh có biện pháp.

Xoa bên má của cô, ngón giữa dùng sức, nơi đó một chỗ trũng nho nhỏ, dùng sức một chút, cái loại nhức mỗi đó lập tức khiến hàm răng cô buông lỏng ra, dịch rượu từ trong môi anh chảy vào trong môi cô. Cái mùi vị rượu mạnh lẫn với tư vị của anh, từ môi của anh một mạch đốt vào dạ dày cô, trái tim cô, tay chân cô.

Anh hung hăng chặn kín môi cô, buộc cô nuốt từng ngụm lớn. Nhả không ra, giấy không hết, sắc đỏ trong mắt, gương mặt trắng mịn như sứ của cô nhanh chóng nhiễm màu hồng say lòng người.

Uống một hơi cạn sạch, Hạ Viễn Hàng buông môi cô ra, dùng sức ném ly rượu trong tay xuống đất, gõ sàn nhà thô sơ, bên chắc mà lạnh lẽo, cái ly rơi xuống vỡ tan, thanh thủy mà đứt khoát dội vệt rượu ra đầy đất.

Anh tự tay trực tiếp cầm lấy chai rượu đặt ở một bên, “cách” một tiếng ngón cái mở nắp bình ra, ngửa đầu uống một hớp vào rồi lại cúi đầu mớm tất cả vào trong môi của cô.

Anh không nên đi cảm thụ cái loại xúc cảm da thịt tinh tế dưới môi đó, không nên đi hoài niệm cái loại tư vị quen thuộc đó, không nên đi mềm lòng với cái người đã từng dụ dỗ. Cô là Diêu Thủy Tinh, là cô gái anh ghi hận trong lòng toàn bộ mười năm. Cái người anh có yêu, có hận, thế tuyệt không tha thứ. Anh có trên trăm loại phương pháp dùng để hành hạ cô, mỗi một loại đều có thể làm cho anh tràn trề niềm vui, mỗi một loại đều có thể làm cho cô đau đến không muốn sống.

Dịch rượu thơm và tinh khiết giữa giây giữa kịch liệt của cô từ bờ môi tràn chảy ra ngoài. Trong không khí dâng lên mùi nồng nặc, oán hận nặng nề, một ngụm lại một ngụm cho đến giọt cuối cùng cũng đã chảy vào trong dạ dày cô.. Anh ngẩng đầu nhìn cô gái thở hổn hển phía dưới.

Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo lúc này ửng hồng một mảnh, cái loại lạnh lạnh trời sinh đó bị xinh đẹp sau khi uống rượu mạnh thay thế, đầu lông mày có một chút hồng nhạt, đó là sự lảng lơ đặc biệt của Diêu Thủy Tinh. Nếu như nói, bình thường Diêu Thủy Tinh là một cây thủy tiên tuyệt thế vậy thì cô lúc này chính là một đóa hoa hồng quyến rũ, thấm ướt giọt sương buổi sớm, sâu kín nở rộ, cực kỳ phong nhã.

“Hạ, Viễn, Hàng.” Cô cố gắng muốn giữ tỉnh táo nhưng bất đắc dĩ bị hung ác đổ đầy một chai rượu mạnh, lúc này muốn giữ vững lý trí chỉ sợ là một chuyện không thể nào.

Đôi mắt linh hoạt hơi nheo lại, nhìn khuôn mặt trước mắt có chút mơ hồ. Tất nhiên, coi như là hóa thành tro, chắc chắn cô cũng không thể không nhớ người đó. Đưa tay về phía gương mặt của anh muốn ra sức đánh nhưng bởi vì say rượu mà chụp lên trên bờ vai của anh.

“Anh. tại sao anh.” Anh dám như vậy đối với cô, anh lại có thể dám! Giận quá nắm lấy bàn tay của anh ra sức cắn, môi dâng lên vị tanh khiến cô vô cùng hãi lòng.

Rượu, là rượu mạnh nhất, uống vào cổ giống như ngọn lửa. Còn cô so với rượu càng dữ dội hơn, đông lạnh tận xương tủy, sắc trắng tim gan.

Bàn tay của anh để cô cắn, một cái tay khác một phát xé rách váy ngủ của cô, vãi vốc yếu ớt không địch lại sức mạnh lớn như vậy, nát vụn ra, trong nháy mắt mất đi công hiệu che đậy thân thể.

Da thịt trong suốt như tuyết trắng phơi bày ra ngoài, ánh mắt của anh vì cảnh trí tuyệt mỹ trước mắt đắm vào mả đau nhức.

Vai mượt mà mảnh khảnh, bộ ngực sữa trắng mịn hình giọt nước xinh đẹp, hai núm phần hồng trên đó quyến rũ mà xinh đẹp, vòng eo vừa vặn không chịu nổi, hai chân thon dài như ngọc. Không chỗ nào không hoàn mỹ, không chỗ nào không động lòng người.

Ở bề ngoài lạnh lùng của cô, so bất kỳ cô gái nào Diêu Thủy Tinh đều xinh đẹp hơn, đều mời gọi hơn, làm cho anh cũng phải. không thể nào hô hấp! Đáng hận đến không thể hô hấp!

Đã từng, anh đối với một một phân, mỗi một tác của cô đều đã rõ như bàn tay, tỉ mỉ nếm khắp nơi. Hiện tại cô thay đổi, thành thực mà xinh đẹp, đoá hoa tuyệt thế nhất cuối cùng đã tới tuổi rực rỡ nhất, nở rộ tự nhiên nhất.

Ngón tay anh bị cô cắn vào trong môi, lúc này răng kẹp thật chặt lại, có thể thấy được cô dùng bao nhiêu lực để cắn anh, ẩm áp trong khoang miệng, dòng máu nóng kích thích anh nổi cơn điên.

Một cái tay khác thăm dò vào giữa chân cô, mò mẫm vùng u ám, có loại xúc cảm giống như lụa vậy, lại cả nhụy hoa khép chặt nữa, loại cảm giác đó hình như vẫn luôn ngưng đọng tận sâu trong đáy lòng anh, chưa từng quên lại hình như trở nên có phần xa lạ.

Nhận thấy được ý đồ của anh, cô nhả ngón tay của anh ra, đưa tay ngăn trở cản anh làm càn nhưng ngăn cản thế nào được? Anh vốn cũng không có ý định thương tiếc cô, trực tiếp dùng tay đi vào.

Ngây ngô mà chặt khít.

“Làm, hả?” Anh nói nhỏ bên tai cô, trong giọng nói còn mang theo nụ cười rõ ràng.

Cô cắn răng, nhịn trận đau nhói kia xuống, kiên quyết không được yếu thế ở trước mặt anh.

“Thật tốt.” Giống như là thở dài, ngón tay anh tách lớp non mềm bao phủ ra, đi vào chỗ sâu của cô, chuẩn bị cạo xát khối non mềm kia.

Hô hấp của cô thay đổi, gương mặt vì bị rượu dịch nhuộm đỏ hiện ra mấy phần màu.

Khóe môi anh nâng lên nụ cười ác ý. Khả năng chịu đựng của cô đối với đau đớn rất thấp, anh biết rất rõ. Một người sợ đau như vậy lại có thể mang đến nỗi đau lớn như thế cho người khác, lại còn lễ thắng khí hùng(*).

(*) lễ thắng khí hùng: bằng nghĩa với cây ngay không sợ chết đứng.

Diêu Thủy Tinh trước giờ đều là như thế, luôn luôn cao quý, luôn luôn kiêu ngạo, trong mắt luôn luôn chỉ có chính cô.

Nhưng giờ phút này, anh chính là muốn cho cô đau! Cho dù đau đớn nhỏ bé nhất trên thân thể không đáng kể đến.

“Biết cái gì là nhục nhã không?” Một ngón, hai ngón, ba ngón tay đều đâm vào, hoa nguyệt của cô kịch liệt co rúc lại. Nhìn đôi mắt cô vì đau nhức mà càng ngày càng lạnh, càng ngày càng băng; anh biết, tính khí của cô cũng sắp muốn bộc phát ra.

Anh duỗi tay xuống phía dưới: “Nhục nhã chân chính không phải cái này mà là.” Cố ý kéo dài ngữ điệu, kèm theo tiếng anh chậm rãi kéo khóa quần, cái đó rõ ràng là lăng nhục đến không chịu nổi.

“Hạ Viễn Hàng, anh dám!” Cô lạnh lùng quát. Không thể nào tin nổi anh lại đáng ghét thế này, muốn dùng phương thức như thế, thủ đoạn như thế lăng trì cô. Cô thề nếu như anh thật sự dám làm như vậy, cô tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!

Anh thật sự dám!

Dục vọng cường tráng và căng đầy được phóng thích ra ngoài, nguy hiểm ở giữa cánh hoa vẫn khô khốc như cũ của cô trượt, sau đó không có cho cô chuẩn bị một chút nào mà chọc thẳng vào!

Đau, đau, đau!

Cô đau đến cắn một cái trên vai anh, so với anh ác hơn, so với anh dùng nhiều sức hơn. Bọn họ cùng chảy máu, anh làm cho cô đau đến mức giống như lần đầu đêm, cô cũng làm cho anh trầy da sứt thịt.

Trong khoảnh khắc tiến vào đó, cái loại cảm giác mãnh liệt tràn đầy đất trời ùn ùn kéo đến hung hăng đánh trúng anh. Khoái cảm từ thắt lưng nhanh như tia chớp liên tục kích thích đến đại não của anh, anh cắn răng phát ra tiếng “kết” mới miễn cưỡng khiến mình không phát tiếng rên rỉ ra ngoài. Đó là loại cảm giác như thế nào? Khoái cảm y hệt sắp chết lại tê dại, thoải mái, vừa đau vừa sướng khoái.

Anh đâm vào chỗ sâu trong cơ thể cô, một luồng thịt non quần lên, ôm chặt anh, ấm áp, nóng bức, chặt khít, tuyệt vọng.

Bản năng ngừng hít thở lại, muốn cảm thụ nhiều cái lại say mê, đẹp đẽ đó hơn một chút. Anh đè trên người cô, ánh mắt giống như đế vương nhìn xuống nét mặt cô vào giờ phút này. di»ễn đàn l»ê quý đ»ôn. Cho dù đau đến khuôn mặt trắng bệch, cho dù đau đến phát điên, Diêu Thủy Tinh vẫn không kêu tiếng nào, con người trong suốt nhìn anh chăm chăm, tràn đầy cảm hận và địch ý.

Là muốn cô phải hận! Nếu như cô không hận anh có thể sướng khoái sao? Cười tà tà một tiếng, anh cố ý đẩy vào sâu hơn, mãi cho đến khi vào chỗ sâu nhất đôi môi mỏng mới chậm rãi giương lên. Ánh mắt kẻ sát nhìn cô, dường như muốn nhìn thấy chỗ sâu nhất trong tâm hồn cô.

“Diêu Thủy Tinh, cô thấy rõ rồi chứ, là ai đang đoạt lấy cô, hả?” Anh rút ra, ác ý đâm vào lần nữa. Không có thời gian thở dốc, không có nhẫn nại dừng lại, anh chỉ cứ như vậy không ngừng muốn đoạt lấy cô gái này, hận không thể nuốt cô vào, dùng cô làm lồng đi cảm giác đau đớn trong đáy lòng mình.

Chỉ có phương thức trực tiếp mà trần trụi như vậy anh mới có thể cảm thấy cô thật sự ở trong ngực anh, không phải là mơ, không phải là ảo giác; cái loại khoái cảm mãnh liệt đã lâu đó không ngừng từ xương sống anh xông lên, cái loại rung động và sướng khoái này chỉ có Diêu Thủy Tinh mới có thể mang đến cho anh.

Chỉ có hận thù!

Tất cả điểm mẫn cảm của cô anh đều nhớ rõ từng cái, dĩ nhiên cũng biết này cô gái này mềm mại đến cỡ nào nhưng anh là cố ý muốn làm cô đau, một lần, một lần làm cho cô đau, như vậy cô mới có thể nhớ, nhớ hậu quả khi chọc tới anh, kết cục khi làm anh đau sẽ là như thế nào.

Anh lại dám như vậy đối với cô! Cô trần truồng mà nhếch nhác còn anh lại đầy đủ quần áo, thậm chí ngay cả một chút xóc xếch cũng không có, cứ như vậy làm chuyện vốn là chuyện thân mật nhất.

Anh làm cho cô đau như thế, cơ thể gần kề, tâm hồn lại càng đẩy ra xa. Cô thật sự anh đến chết! Tại sao Hạ Viễn Hàng anh lại đối với cô như vậy?

Nếu như cô cứ mặc anh ức hiếp như vậy thì cô không phải là Diêu Thủy Tinh! Cố kiềm nén đau đớn lại, chân của cô đặt trên hôn anh, gắng sức xoay chuyển, bọn họ lập tức đổi vị trí, cô ở trên người anh còn anh ở trong cơ thể cô.

Cô cắn răng cứng rắn chống lại đau đớn như kim châm muối xát, giãy dụa vòng eo chủ động nuốt vào nhà dục vọng trắng kiêu muốn dọa người của anh.

“Hạ Viễn Hàng, anh mới nên nhìn cho rõ ràng, hiện tại đoạt lấy anh là tôi!”

33. Chương 33

Cho dù bị thương, cho dù đau đớn hành hạ cô muốn phát điên, cô cũng nuốt không trôi giọng điệu này! Anh muốn cho dạy dỗ, cũng cần phải để cô cho anh cơ hội đó.

Dĩ nhiên cô không cho! Đến chết cũng sẽ không cho!

Có thể sử dụng cơ thể trừng phạt người khác không chỉ có nam nhân mà thôi, cô cũng có thể! Anh muốn cho cô đau, muốn trả thù cô, cô cũng có thể.

Cô rất không lưu loát, rất vụng về, rõ ràng cũng hề không quen thuộc tất lại muốn gượng chống để hoàn thành được. Thần tốc lên xuống, mỗi một ma sát đều mang đến đau đớn kịch liệt nhưng cô không chịu thua, như thế nào cũng sẽ không nhận thua.

Anh nhìn cô chăm chú vì vào giờ phút này cô quật cường và rất mạnh mẽ nhưng sinh lòng tức giận. Tại sao cô lại kiêu ngạo như vậy? Rõ ràng. rõ ràng đau đớn đến thế, sắc mặt cũng đã trở nên tái nhợt, tại sao còn phải ngang ngạnh?

Đã vậy, anh càng không cần khách khí!

Cánh tay dùng lực chống cho cơ thể ngồi dậy, da thịt theo động tác của bọn họ mà ma sát, dán vào nhau. Lượng lớn mồ hôi từ dưới da thịt toát ra, khí nóng di chuyển trong không khí. Dưới cơ thể của bọn họ truyền đến tiếng vang kích thích và mập mờ.

Anh đưa tay nắm lấy bộ ngực vì cô vận động dữ dội mà không ngừng lắc lư, đầu ngón tay nặng nề nhào nặn nụ hoa mềm mại.

Cơ thể của cô xoắn được chặt hơn, thậm chí chặt đến mức làm cho anh thấy đau nhưng không đủ, còn chưa đủ! Chơi đùa cô như thế, đoạt lấy như thế vẫn cảm thấy chưa đủ! Muốn thâm nhập sâu hơn, dán sát hơn nữa, hận không thể cứ như vậy xoắn nát cô.

Giết chết cô đi!

Trong đầu không ngừng vang lại lời như vậy, anh mất đen như mực của anh như đầy máu đỏ tươi, trong phút chốc lúc cơ thể cô hạ xuống ra sức đâm vào, loại tư thế này vốn đã có thể đi vào rất sâu, mà bây giờ anh lại mỗi một cái đều rất mạnh, mỗi lần, mỗi lần đều đi chỗ sâu nhất của cô.

Dần dần, ở nơi kết hợp ngoài cảm giác đau, Diêu Thủy Tinh cảm thấy có một loại tư vị khác. Cái đó, cô đã từng cảm thụ qua bây giờ đã thành tư vị xa lạ. Đau đớn đã lâu sẽ trở nên chết lặng, cơ thể từ từ quen với bị xé mở, với cảm giác bị xoắn nát, hô hấp của cô nóng rực lên.

Thay đổi của cô anh biết rất rõ. Anh biết, cô đã có cảm giác. Hoa huyết của cô trở nên mềm mại, co rút lại càng thêm kịch liệt, anh cảm nhận được loại tư vị mỹ diệu đó, bị cô một tầng một tầng vây lại, ôm thật chặt, lúc rút ra rút vào có tiếng nước khê chảy.

“Ướt, hả?” Anh nói nhỏ ở bên tai cô “Như vậy cũng có cảm giác, chắc chắn, công chúa Diêu cao quý của chúng ta, cô đúng thật là. đắm đuối.”

“Câm miệng!” Cô biết, anh cố ý nhắc tới cách xưng hô kia trước mặt cô, châm chọc cô, chế giễu cô.

“Cô kẹp chặt như vậy, thật sự thoải mái như vậy ư, hả?” Anh dùng lực bóp chặt bộ ngực đầy đặn, bầu vú trắng như tuyết không chịu nổi bị bóp chặt, theo khe hở giữa ngón tay anh bật ra ngoài. Loại mỹ cảm thị

giác này kích thích anh, cúi đầu một ngụm mút chặt cái mềm mại ngọt ngào nghễ ưỡn lên, trầm trầm cắn, nặng nề mút.

Khoái cảm mãnh liệt càng lúc càng chất chồng trong cơ thể lẫn nhau, động tác của bọn họ càng lúc càng trở nên cuồng dã, càng lúc càng càn rỡ, mỗi một cái đều vừa mạnh vừa nặng, có bao nhiêu đau thì có bấy nhiêu sướng khoái. Loại tình ái mang theo cảm giác đau đớn to lớn này trái lại có lúc so với động tác dịu dàng lại dễ dàng đạt tới cao trào hơn.

Cao trào của Diêu Thủy Tinh lại nhanh chóng tới, mái tóc bị mồ hôi ướt đầm từng sợi dính chặt sau lưng, gương mặt ửng hồng kinh diễm. Cô điên cuồng thở hổn hển, ôm chặt lấy cổ của anh, thân thể ở trên người anh run rẩy, để mặc anh ở nơi nào đó liều mạng cọ xát. Một dòng dịch ẩm ướt trơn bóng, từng dòng nước từ sâu trong cơ thể chảy ra lại bị anh hung hăng chặn trở về, trướng lên cho cô thấy đau. Cô muốn đứng dậy khiến cái loại chua xót đau đớn như nhũn ra đó mất đi một chút, nhưng bàn tay của anh lại dùng sức nắm lấy cái hông vênh cao, gắt gao đè cô lên người anh, không để cho cô di chuyển chút nào.

Anh đè lên khối thịt mềm nhất, non nớt nhất của cô, từ từ cọ xát, nặng nề đâm vào. Cái cảm giác tê dại và chua xót không thể phát tiết ra làm cho anh vừa nóng vừa sốt ruột, liều mạng giãy giụa lại chỉ đổi lấy là anh cọ xát càng thêm kịch liệt.

Cô cảm hận dùng răng cắn anh khiến vết thương đã sớm trải rộng khắp vai, muốn chống lại cái loại xiết mạnh cực lớn đó nhưng không được, khoái cảm làm cho người ta muốn sụp đổ không ngừng đưa đẩy cô, xoay tròn cô, không tới hai phút Diêu Thủy Tinh lại được đưa lên cao trào xinh đẹp lần nữa, có điều lần này tới càng mạnh, lâu hơn, cũng càng làm cho người ta muốn ngắt xủ.

Hoa nguyệt của cô liều mạng co rúc co rút lại, xoắn chặt anh, ôm anh, anh cắn răng nhịn dục vọng muốn xuất tinh. Anh không nên tha cho cô nhanh như vậy, đêm dài đằng đẵng, anh nhất định phải hành hạ cô đến khi cô cầu xin anh mới xem xét mà thu tay lại.

Đáng tiếc, anh đã đánh giá thấp quật cường của Diêu Thủy Tinh. Suốt cả một đêm, đã đếm không được rốt cuộc bọn họ làm bao nhiêu lần, Diêu Thủy Tinh bị anh chơi đùa chết đi sống lại, đôi môi cắn đến loang lổ vết máu nhưng thế nào cũng không yếu thế. Còn anh thì bị cô cắn cho thương tích khắp người vậy mà vẫn không có được tiếng cầu khẩn anh muốn kia.

Từ đêm tối cho tới trời sáng, từ vàng trắng đến mặt trời, mãi cho đến rạng đông sáng sớm hôm sau, sau rèm cửa sổ hiện ra cảnh tường anh nặng nề chống đỡ trên người cô, kịch liệt bắn ra.

Rốt cuộc anh đã dùng hết phần tinh lực cuối cùng của mình trên người cô, thở hổn hển chìm vào giấc ngủ.

Trong căn phòng tràn đầy hơi thở tình dục lần nữa yên tĩnh trở lại, mà cô đã sớm ngắt đi nhưng cho dù mất đi ý thức, bàn tay của cô vẫn nắm thật chặt ga giường phía dưới.

Đó là một loại tuyên cáo quyết không thỏa hiệp!

Sáng thứ hai bận rộn cho tới trưa, Tào Hân ngoài công việc nặng nề còn thỉnh thoảng phân tâm, tò mò quan sát cấp trên của mình.

Chuyện này thực sự không phù hợp với hình tượng trợ lý chuyên nghiệp nhưng cô không nhịn được, bởi vì hôm nay Diêu Thủy Tinh thật sự là rất khác!

Diêu Thủy Tinh luôn luôn không có thói quen trang điểm hôm nay phá lệ bôi kem chống nắng trên khuôn mặt, mặc dù chỉ là một tầng thật mỏng hơn nữa còn là mỹ phẩm cho cảm xúc có khuynh hướng giống ánh sáng của bạch kim, thật là không có lời gì để nói! Người bình thường thì sẽ hoàn toàn không nhìn ra nhưng đó là Diêu Thủy Tinh, người son phấn đều không cần, chỉ cần một chút khác biệt, Tào hân cũng sẽ chú ý tới ngay.

Trước kia, cô vẫn hâm mộ cấp trên của mình, khí chất trời sinh thật là quá tuyệt, cho dù không trang điểm cũng đẹp đến khiến người ta không dám nhìn thẳng! Chẳng qua hôm nay cái người chưa bao giờ trang điểm lại có thể dùng mỹ phẩm. chuyện này, không có vấn đề?

Cô thật sự muốn biết ngày đó sau khi tổng giám đốc Diêu bị người đàn ông cường thế đó lôi đi rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô còn ngây thơ gấp đến độ muốn báo cảnh sát! Nhưng quản lý tổng giám đốc lại gọi điện đến nói có chuyện phải xử lý, nói cách khác, không cần cô xen vào việc của người khác.

Đáng nhẽ cô nên vui vẻ mà nhẹ nhõm, đúng là, đó là Diêu Thủy Tinh nha! Viên ngọc quý trên tay ông trùm khách sạn Diêu Dật Châu, cô gái xinh đẹp, cao quý, ưu nhã nhất xã hội thượng lưu và cũng không hề dễ đến gần.

Trước kia có người đàn ông thoáng lộ ra ý yêu thích đối với cô ấy lập tức bị đôi mắt lạnh của cô ấy làm cho đông lạnh như băng Bắc Cực. Nhưng lần này chẳng những bị người đàn ông kia nắm lấy tay, hơn nữa còn cùng nhau biến mất.

Không biết có phải cả chủ nhật đều là thế giới của hai người không đây?

Trí tưởng tượng của cô dạo chơi không ranh giới, tò mò trong lòng giống như mèo cào vẩy, đứng ngồi không yên. Nhưng cô rất hồ giấy không dám đi hỏi cấp trên của mình. Dám đem chuyện như vậy đi hỏi cô chẳng phải là tìm chết sao?

Tào Hân tự biết không có lá gan này nhưng vẫn thật sự muốn biết rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì!

“Trợ lý Tào, nếu như cô xem đủ rồi thì xin mời ra ngoài.”

Diêu Thủy Tinh không khách khí ra lệnh cho cấp dưới. Bị cấp dưới chăm chú nhìn chằm chằm, cô cũng không phải là người chết mà không có cảm giác. Nhất là hiện tại cơ thể cô rất không thoải mái làm cô rất dễ nổi giận!

Đúng là không được, nhiều năm như vậy, cô vẫn nỗ lực học tập muốn khống chế mình. Trên thực tế, nếu không có Hạ Viễn Hàng xuất hiện trong cuộc sống thì lý và hành động của cô cho tới bây giờ đều là hoàn mỹ vô khuyết, nhưng gặp phải anh cô lại mất khống chế!

Nghĩ đến cái người cô vô cùng hận, cô âm thầm hít sâu, điều chỉnh hết lửa giận của mình, các đốt ngón tay nắm tờ giấy chặt đến trắng bệch.

“Vâng” Lúc này Tào hân mới khôi phục lại tinh thần, cuống quýt để báo cáo doanh thu các phân bộ ở châu Á mà cấp trên yêu cầu xuống. Gần tới cuối năm, mỗi khách sạn đều phải sắp xếp tình trạng tài chính gom lại nộp hết về trụ sở chính ở châu Á, sau đó chuyển giao lên cho tổng giám đốc Diêu Thủy Tinh.

Len lén liếc nhìn tổng giám đốc bất thường lần nữa, lúc này Tào hân mới đi ra ngoài.

34. Chương 34

Diêu Thủy Tinh để cây bút trong tay xuống, đổi một tư thế ngồi khác, kéo thẳng hai chân, cảm giác đau xốt đến tận xương tủy khiến cho cô thiếu chút nữa vô dụng rên rỉ ra ngoài.

Vẫn rất khó chịu! Cho dù ngày hôm qua ở nhà ngủ mê suốt cả một ngày, cơ thể của cô vẫn đau đến nổi ngay cả đi bộ cũng cảm thấy khó khăn. Nhưng cô là Diêu Thủy Tinh, cho dù chết cũng sẽ không yếu thế trước mặt người khác nữa! Cô có ý chí phi thường, vẫn có thể mạnh mẽ chịu đựng mà đi làm.

Có điều sắc mặt của cô thật sự tái nhợt như quỷ, không thể làm gì khác hơn là nhờ vào mỹ phẩm vạn năng.

Người đàn ông đáng hận đó lại muốn dùng phương thức như vậy đối phó với cô! Tại sao anh lại xuất hiện ở trước mặt cô, tại sao lại nói cô nợ anh? Nghĩ đến lời anh nói, cô nợ anh một đứa bé, nụ cười lạnh trên môi cô trở nên rõ ràng hơn.

Đứa bé, đứa bé.

“Pằng” một tiếng, con chuột trong lòng bàn tay bị cô bóp chặt đến vỡ vụn ra. Cô sẽ cho anh biết khoản nợ giữa bọn họ phải nên chấm dứt như thế nào.

Đèn đỏ trên bàn lóe lên, cô đưa tay nhấn xuống.

“Tổng giám đốc, có.” Tào hân chần chừ, dường như đang suy tính sử dụng từ như thế nào “Công ty chuyển phát nhanh gửi tới một cái hộp, nói là gửi cho cô.”

“Trợ lý Tào, nếu như cô muốn đổi công việc chỉ cần nói rõ là có thể.” Có phải bây giờ ngay cả loại chuyện nhỏ nhặt này Tào Hân cũng không xử lý được, phải tới hỏi tới cô?

“Tổng giám đốc, là một vị tên là Hạ Viễn Hàng gửi đến.” Người Hạ Viễn Hàng đó, nghĩ đến lập tức nhớ ngay là người ngày đó kéo tổng giám đốc cùng nhau mất tích suốt cả hai ngày, bởi vì rõ ràng ngày đó nghe thấy người của Thế Thành gọi anh là “ngài Hạ” cho nên cô nào dám thất lễ chứ!

Là anh ta! Ngọn lửa thiêu đốt trong mắt cô thêm rừng rực, anh ta lại còn dám đến chọc giận cô!

Rất tốt.

“Đem vào đi.”

Một phút sau, cô trừng mắt trước cái hộp dày được bọc kín ngất, hít thở mấy ngụm thật sâu, sau khi xác định mình đã khống chế được tính khí sắp bộc phát lúc này mới đưa tay mở ra.

Cô không thể mất khống chế như vậy nữa, không phải cô đã sớm quyết định không bao giờ để cho bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến tâm tình của mình nữa sao?. Qua nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn làm rất tốt, người khác đều nói Diêu Thủy Tinh là một người không thể hiện vui giận, trên thực tế còn có rất nhiều người lén lút bà luận, nói cô có một trái tim bằng giá.

Hạ Viễn Hàng với cô mà nói, chỉ là người cũng không bằng người xa lạ, cô càng phải không được vì anh mà phát giận, cô tuyệt đối, tuyệt đối không thể như vậy, cô.

Muốn giết người đàn ông kia! Nhất định, nhất định phải đi giết anh, lóc từng miếng thịt!

Thấy rõ ràng thứ trong hộp, cô hung hăng hít một hơi. Thứ mỏng manh kia lần lượt bị cô “bóp” một tiếng vung ra trên đất, tản ra ngoài.

Toàn bộ đều là cô, tràn đầy cô.

Ngủ say, mê man, còn có kích tình, không một mảnh vải.

Mặc dù cô dùng chăn đắp lên cô thể nhưng nửa vai mơ hồ lộ, nơi nơi nói rõ cơ thể dưới ướm át cỡ nào.

Anh lại có thể hèn hạ chụp loại hình này!

Ánh sáng trong đôi mắt so với tảng băng nhọn còn sắc bén hơn. Lần này cô thật sự tức giận. truyện của diễn đàn Lê quý đôn

Điện thoại đặt trên mặt bàn vang lên, hiện rõ tên trên màn hình Hạ Viễn Hàng!

Rất tốt, đến rất đúng lúc!

Cô cầm điện thoại di động trực tiếp nhấn nghe!

Không cần nghĩ, nhất định là tên khốn kia nhân lúc cô ngủ say, lưu số điện thoại vào trong điện thoại di động của cô. Xem ra, anh đã quyết tâm muốn chơi trò chơi với cô rồi!

Qua hết một phút, cô xác định mình đã điều chỉnh tốt cảm xúc, tìm số của anh gọi lại.

“Hình, đặc sắc không?” Đầu kia điện thoại di động, giọng anh trầm thấp giống như ác ma nói nhỏ.truyện của diễn đàn Lê Quý Đôn.

“Hạ Viễn Hàng, anh muốn làm gì?” Cô ép mình tỉnh táo lại.

Giống như nghe được chuyện gì buồn cười, tiếng cười mang theo từ tính của anh cho dù cách điện thoại vẫn có sức hấp dẫn mãnh liệt. Sau đó tiếng cười thu lại, giọng của anh như phiến băng sắc bén cắt qua kim loại, hận ý khó tiêu trừ.

“Làm cái gì? Cô hỏi tôi muốn làm gì? Tôi muốn tính sổ với cô, tính một khoản mười năm trước nên có thể coi là nợ.” Anh chấp nhất báo thù mang lưỡi dao mà đến, ăn cướp trắng trợn.

“Tính nợ? Anh có tư cách gì mà tính với tôi? Anh là ai của tôi?”

Khinh miệt trong giọng nói của cô hoàn toàn chọc giận anh. Kiêu ngạo của cô, đáng hận của cô, tất cả tất cả của cô, anh đều muốn hung hăng xé nát!

Anh là ai của cô? Tới bây giờ, anh cũng đã sớm không phải là ai của cô, anh chỉ là kẻ thù của cô mà thôi!

“Còn có thứ đặc sắc hơn đó, cô muốn xem hay không?”

Điện thoại trong tay Diêu Thủy Tinh bị cô bóp chặt ra tiếng hơi vang. “Đặc sắc hơn”, ý tức là hình lúc này cho cô xem hoàn toàn không tính là gì. Sao anh dám!

“Anh cố ý muốn chơi trò chơi này, đúng hay không?”

“Cô cũng đã tuyên bố bắt đầu, tại sao không theo cùng?” Anh rất khó hình dung loại cảm giác sau khi thức dậy vào sáng chủ nhật đó. Gối bên cạnh đã sớm lạnh thấu, chỉ có tấm chăn phẩy đặt tùy tiện trên đầu giường kia chầm chọc, cười nhạo anh. Cảm giác tức giận lập tức bao trùm anh. Cô gái này lại còn có thể phách lối hơn nữa!

Thời gian mười năm qua đi, cô vẫn có thể dễ dàng chọc giận anh. Rõ ràng anh đã sớm học được cách không dễ dàng tức giận nhưng cô lại hung hăng trả lại cho anh một cái tát, nói rõ cho anh biết, là cô chơi anh! Nếu như anh lại để cho cô chà đạp vậy thì mười năm này của anh lập tức thành công cốc rồi! Những tấm hình kia chẳng qua chỉ là vừa mới bắt đầu thôi.

“Hạ Viễn Hàng, anh rút cho tôi!” Cô lạnh lùng ra lệnh, “Từ nay biến mất trước mặt tôi nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

“Tốt nhất cô không nên bỏ qua cho tôi, bởi vì tôi cũng đã sớm không bỏ qua cho cô rồi.”

Đồng thời nhấn tắt điện thoại, tuyên bố cuộc chiến tranh này tạm thời kết thúc.

Hai đều là người cố chấp, vĩnh viễn không thể bỏ qua khoản nợ tình ái này.

Con đường tĩnh mịch, ánh đèn phẳng phất không chiếu tới góc tối, từng luồng từng luồng khói nhàn nhạt nhẹ quấn quýt quanh quẩn.

Ánh lửa lúc sáng lúc tối, thỉnh thoảng chiếu lên khuôn mặt trầm tĩnh của anh.

Hạ Viễn Hàng đã ngồi ở chỗ này mười mấy tiếng, anh không nóng không vội, vô số bài học trong cuộc sống nói cho anh biết, chỉ có tính nhẫn nại mới có thể đạt được thắng lợi cuối cùng.

Giấy tản mát bên cạnh chỗ ngồi của anh, từng tầng thật dày, tất cả đều là từng ly từng tý về cô gái kia mười năm nay, nhưng về tình cảm của cô lại chỉ là hai chữ ngắn ngủn. trống không.

Sau lần đầu tiên vô tình gặp được cô, anh lập tức phái người đi điều tra cô. Bởi vì sự tồn tại của hai đứa bé kia là gai gây đau nhức khó chịu trong lòng anh, sắc nhọn lại trần trọc.

Chia tay với cô mười năm, anh sống cuộc sống vất vả ở nước Mỹ, cố ý không chú ý tới tất cả về cô, thật sự là phải cố ý mới có thể làm được! Dù sao tập đoàn Diêu Thị là công ty lớn như vậy, ở khắp nơi trên toàn cầu đều có chi nhánh của nó, người thừa kế Diêu Thị sẽ phải chịu bao nhiêu truy đuổi của truyền thông. Coi như người của Diêu gia đều rất khiêm nhường nhưng về tin tức anh nghe về họ trước sau đều cũng không ít.

35. Chương 35

Hiện tại anh biết hai đứa bé kia là của em trai và em gái của cô, ra đời sáu năm trước ở Thụy Sĩ. Sau khi ra đời sau vẫn ở lại bên cạnh cô, do cô chăm sóc. Còn vợ chồng họ Diêu vẫn định cư ở Đài Loan như trước, một năm thỉnh thoảng đến Thụy Sĩ thăm mấy lần.

Có điều một tháng trước, vợ chồng họ Diêu quyết định định cư ở Thụy Sĩ, Diêu Thủy Tinh tức thì bị Diêu Dật Châu gọi về Đài Loan quản lí, đôi song sinh kia ở lại Thụy Sĩ đi học, chẳng qua thỉnh thoảng có đến Đài Loan.

Đó là em trai và em gái của cô! Khó trách, diện mạo giống cô như vậy, giống đến mức làm cho anh hiểu lầm là con của cô.

Cái gai trong lòng không khỏi biến mất, nhưng tiếc nuôi lại nhiều hơn, cũng làm cho thù hận trong anh khó ổn định lại. Nếu như đứa con năm đó của bọn họ không có. mà nói, vậy thì đến bây giờ so với hai đứa bé kia còn phải lớn hơn.

Đứa con của bọn họ, sẽ có dáng vẻ gì nhỉ? Khi đó, mỗi ngày, mỗi ngày anh đều ôm cô tưởng tượng. Tốt nhất là con gái, tốt nhất là dáng dấp giống như cô, như vậy anh nhất định sẽ nâng niu nó trong lòng bàn tay, cẩn thận yêu thương, cưng chiều tính tình xấu đến cực điểm, t'ruyện của d'ien đ'ân l'ê q'úy đ'ôn cho dù tính cách nó ngang bướng, diêu ngoa tùy hứng anh cũng vui vẻ chịu đựng. Vì con gái, cái gì anh cũng nguyện ý làm.

Nhưng vẫn là không kịp.

Anh thậm chí còn không biết đó là con trai hay con gái, cứ như vậy mà rời bỏ anh.

Cũng chỉ là bởi vì trong lòng cô, cái gì cũng không sánh bằng Diêu Thị.

Có lẽ phải nói, từ khi vừa mới bắt đầu cô cũng chưa từng để mắt đến anh. Cùng anh yêu nhau cũng chỉ là vì đẳng cấp anh và cô khác nhau, có cảm giác mới mẻ mà thôi. Cô xem thường anh, sao lại coi trọng đứa con của anh?

Lời nói của Từ Tĩnh Viễn, anh biết thật ra thì không có một chút khoa trương, duy nhất, anh hiểu rất rõ tính cách Diêu Thủy Tinh, cô mãi mãi chỉ nhìn thấy chính cô, thứ quan trọng trong lòng cô mãi mãi cũng sẽ chỉ là cái vị trí ở Diêu Thị kia.

Đã như vậy, như vậy thì không ngại chơi một cuộc đi!

Anh đã khác với anh mười năm trước, anh có tiền vốn để cùng cô chơi một cuộc lớn. Xem cuối cùng, rốt cuộc là ai thua ai thắng!

Đèn xe ở xa sáng lên, còn có tiếng chào hỏi cung kính của nhân viên nhắc nhở anh, người anh đợi kia đã tới rồi.

Khóe miệng mang theo cười lạnh, dụi tắt thuốc lá trong tay vào gạt tàn thuốc, mở cửa xe đi ra ngoài đón.

Diêu Thủy Tinh, trò chơi của chúng ta bắt đầu!

Thời điểm xe của cô ra ngoài thì nhìn thấy người đàn ông kia đứng thẳng ở giữa đường. Ánh đèn trắng sáng chiếu vào đôi mắt anh một mảnh sắc bén, anh cứ đứng ở nơi đó như vậy, giống như quốc vương đang nhìn xuống vương quốc của mình, đương nhiên, khí thế bất phàm.

Đạp chặt chân ga dưới chân, đâm thẳng về phía anh. Anh muốn khiêu khích cô như vậy, dĩ nhiên là cô cũng không sợ. Xe thể thao xinh đẹp gầm thét, xông về anh bằng tốc độ kinh người.

Anh vẫn đứng ở đó, không né không tránh, khóe miệng thoáng cười làm cho trong lòng cô căng đầy tức giận. Anh cho rằng cô không dám chạy tới, có đúng không?

Khoảng cách giữa bọn họ càng lúc càng gần, ánh đèn chiếu lên làm gương mặt của anh vô cùng rõ ràng. Thời gian mười năm làm một chàng thanh niên biến thành một người đàn ông thâm trầm. Thật ra thì cô

cũng không quen với Hạ Viễn Hàng này, anh năm đó chuyện gì cũng sẽ nhường cô, ngay cả cãi nhau cũng là cô làm anh giận đến sập cửa đi ra ngoài.

Vậy mà hôm nay, anh mang theo hết lửa giận mà đến, nói rõ là trả thù. Anh xuống tay với cô đã không còn mềm mỏng cũng không có quyến luyến, có chỉ có hành hạ tàn khốc.

Tình yêu biến mất, hận ý tích tụ, con đường họ đi đã là đường cùng.

Anh lạnh lùng nhìn cô, giống như cười nhạo cô không dám cứ thế mà đâm vào anh.

“Két” một tiếng, tiếng phanh xe sắc bén đặc biệt rõ ràng trong bầu trời đêm an tĩnh, đầu xe của cô khi cách trước chân anh khoảng cách không tới một cm, khó khăn lắm để mới dừng lại được.

“Hạ Viễn Hàng, cái tên bệnh thần kinh!” Cô hạ xuống cửa sổ xe, nhìn chằm chằm người đàn ông ghê tởm đó, giọng điệu mạnh mẽ: nếu như cô thật sự đâm thì đó là chuyện**** sang khoái cỡ nào, đáng hận!

Anh đi tới “Cô trực tiếp đâm tới thì thật tốt.” Như vậy bọn họ cũng giải thoát.

“Vì thứ người như anh mà ngồi tù?” Cô khinh thường hừ lạnh “Anh cũng xứng?” Cô luôn biết ranh giới cuối cùng của anh, giống như anh luôn công kích nhược điểm của cô.

Quả nhiên, đôi mắt sắc bén của anh thoáng qua ánh lạnh, ngay sau đó anh giương lên nụ cười tràn đầy ác ý: “Lúc cô ở dưới người tôi rên rỉ, thở gấp có nghĩ tới vấn đề xứng hay không xứng không hả?”

“Tôi nghĩ tầm chi phiếu kia đã nói rõ tất cả.”

Anh kháng cự bị chọc giận, dù sao số nợ này anh sẽ từng khoản, từng khoản tính rõ ràng với cô.

“Toàn bộ của anh, coi như là hoàn thành trách nhiệm.”

Đôi mắt cô quét qua kính chiếu hậu, người mặc đồng phục bảo vệ đã chạy tới bên này. Rất rõ ràng là vì nghe được tiếng phanh xe chói tai vừa rồi nên mới chạy đến xem thử.

“Đuổi hắn đi.”

“Anh dám ra lệnh cho tôi?”

“Có lẽ cô thích để cho hắn tham gia thảo luận cùng chúng ta một chút, xem hai ngày kia chúng ta vượt qua kịch liệt như thế nào. thời gian tốt đẹp, hả?”

“Tổng giám đốc, cô không sao chứ?” Thở hổn hển chạy vù vù tới đây, bảo vệ trẻ tuổi nghe thấy bên ngoài có cái gì không đúng nên ghé đầu nhìn, phát hiện là xe thể thao của tổng giám đốc xinh đẹp lạnh lẽo của công ty mình, lập tức bị dọa cho sợ đến mức bước chân đã chạy nhanh tới.

Anh uy hiếp cô? Coi Diêu Thủy Tinh cô thành ai vậy?

“Báo cảnh sát!” Cô lạnh lùng ra lệnh với bảo vệ “Người này quấy rầy tôi.”

“Cái gì?” Người trẻ tuổi còn chưa kịp thở thì hô hấp với không khí lập tức bị nghẹn lại lần nữa.

“Thủy Tinh.” Hạ Viễn Hàng giống như vô cùng bất đắc dĩ than thở, tựa như không có biện pháp nào với cô. “Em tức giận với anh cần gì giận lây sang cấp dưới vậy?”

Bảo vệ nghi ngờ nhìn bọn họ, không biết nên như thế nào cho phải. Chuyện này. sao thấy rất giống tình nhân đang cãi nhau nha? Có phải là anh không nên tham dự vào không? Nhưng. chưa từng nghe nói tổng giám đốc Diêu có bạn trai đấy! Vẫn phải nói, người của xã hội thượng lưu bây giờ kỳ thực đều thích tình yêu trong bóng tối? Anh sẽ không xui xẻo như vậy, bắt gặp bí mật của tổng giám đốc chứ?

Vậy anh sx phải lẩn khỏi đây sao? Hu hu hu, không cần đâu! Phúc lợi nhận được từ Diêu Thị rất tốt, anh còn chưa muốn thất nghiệp!

Tên đàn ông này! Diêu Thủy Tinh khế liếc cũng biết trong lòng bảo vệ đang suy nghĩ gì. “Anh không nghe thấy. Ừm!”

Chưa hoàn tất lời nói đã bị Hạ Viễn Hàng một miệng chặn lại.

Anh lấy tay giữ cô, cúi đầu hôn lên, đầu lưỡi thô lỗ đi vào, càn rỡ trong miệng cô.

Cô liều mạng giãy giụa, rốt cuộc cũng đẩy anh ra được. “Bốp” một cái tát vang dội mà thanh thúy, “Khốn kiếp!”

Anh không bị ảnh hưởng chút nào, lại ôm cô, tiếp tục hôn.

Đây là cái hôn đầu tiên giữa bọn họ sau khi gặp lại. Ngay cả đêm đó, từ đầu cuối anh cũng muốn là cô nhục nhã, không hề hôn môi của cô.

Hai môi chạm nhau, ngọt ngào đã sớm bị khổ sở dày đặc thay thế, giống như tình cảm ngọt ngào lạc điệu sai nhịp, ngay cả hôn cũng biến vị.

À? Đây, đây, chuyện này. bảo vệ sợ đến mức liên tục lui lại vài bước.

Đây cũng là quá kịch liệt rồi chứ? Anh chưa bao giờ biết, tổng giám đốc lãnh nhược bằng sương sẽ có bộ dạng dữ dằn như vậy! Cái hôn của bọn họ hoàn toàn cũng không phải là hôn một cái bình thường, đây chính là hôn lưỡi thứ thiệt, nóng hừng hực đấy! Mặc dù tổng giám đốc một mực giãy giụa nhưng người sáng suốt vừa nhìn đã thấy tuy giữa bọn họ văng tia lửa khắp nơi nhưng lại lộ ra thân thiết làm cho người ta đỏ mặt!

Vậy rốt cuộc anh có nên báo cảnh sát hay không a a a.

Vào giờ phút này, anh thật sự vô cùng hối hận vì mình đã chạy tới.

Diêu Thủy Tinh nặng nề cắn đầu lưỡi của anh nhưng đã chảy máu mà anh vẫn không chịu buông cô ra. Không gian bên trong xe thật sự quá chật hẹp rồi, cô hoàn toàn giãy dụa không thoát khỏi nụ hôn như hình với bóng của anh. Quả đấm, bàn tay, ngay cả móng tay cô xem thường nhất cũng đã dùng đến nhưng anh vẫn hôn cô bình thường.

Rốt cuộc anh cũng thỏa mãn rồi, buông môi cô ra, ngón tay đưa vào trong môi bị hôn sưng của cô, lục lọi cái lưỡi thơm mềm. Quay đầu, nhìn khuôn mặt bảo vệ hoảng sợ, nhàn nhạt nói: “Tâm tình của cô ấy không tốt lắm.”

Ngón tay của anh lập tức bị cắn đau, xem ra, uh'm, không phải là không tốt bình thường.

Bảo vệ lập tức lộ nụ cười khôn ngoan, hiểu rõ gậy đầu: “Vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa, chúc hai vị có một đêm vui vẻ.” Thở phào nhẹ nhõm, tranh thủ rút lui, chuyện tư mật của cấp trên, tốt nhất biết được càng ít càng an toàn!

Cô dùng sức bấm bàn tay của anh, rốt cuộc cũng từ từ rút ra ngoài từ trong miệng của cô. Đầu ngón tay dắt dọi tơ trong suốt, nâng ngón tay, bỏ vào trong miệng, mút từng chút từng chút, cúi đầu, thì thầm ở bên tai của cô: “Bảo vệ thật tốt?”

Ngày mai đến công ty chuyện cô phải làm đầu tiên chính là sa thải hắn ta!

“Anh rút ngay cho tôi!” Tin tưởng không cần chờ đến trời sáng, tin tức Diêu Thủy Tinh cô có một người tình thần bí có thể truyền cho bay đầy trời.

“Cút?” Anh nâng tay một cái mở cửa xe, kéo cô ra ngoài. “Tốt thôi, cô theo cùng tôi.”

“Đừng mơ tưởng. Umh.”

Người đàn ông đáng chết, lại dùng một chiêu đó!

36. Chương 36

Đưa thân vào căn phòng làm cho cô căm ghét kia lần nữa, cô thật sự muốn cắn nát người đàn ông trước mắt này! Nhưng hiện tại bản lĩnh thật sự rất tốt, dùng vũ lực thì cô đã không phải là đối thủ của anh, còn

anh cũng không keo kiệt sức mạnh đối với cô. Cầm điện thoại ra muốn báo cảnh sát cũng bị anh trực tiếp đoạt mất, mạnh mẽ va chạm vào nhau, gan thì thắng.

Cho nên bây giờ cô đang ở nơi này, không có lựa chọn khác.

Sáng sớm hôm đó tỉnh lại, nhìn phòng ngủ trần đầy hơi thở dâm loạn và mập mờ, cô cũng đã quyết định vĩnh viễn sẽ không bước vào nơi này nữa bước nữa. Ai biết, số phận luôn thích trêu đùa cô.

Đây là một căn hộ vô cùng cao cấp, xa hoa, rộng rãi thoải mái, cùng gian nhà nhỏ anh trọ năm đó sớm đã là cách biệt một trời một vực. Vừa nhìn đã biết là làm từ tay nhà thiết kế nổi tiếng, đơn giản mà tiện lợi, rất giống phong cách Hạ Viễn Hằng sẽ chọn.

“Cà phê hay trà?” Cơ thể cao lớn của anh lười biếng tựa vào cạnh cửa, “Có lẽ cô thích rượu?”

Cô lạnh lùng nhìn anh, không nói lời nào. Đời này cô đều không đụng vào rượu. Nhớ đến ngày ấy, anh dùng phương thức như thế nào để trút hết một chai rượu mạnh cho cô, cô ra sức bấm móng tay vào lòng bàn tay.

Không trả lời, anh cũng không miễn cưỡng. Xoay người đi tới trước tủ rượu, rót ỉnh một ly Ab—so—lut, tựa vào quầy rượu từ từ cạn uống.

Anh nhìn cô, ánh mắt thâm thúy mà khó lường.

Im lặng phủ xuống giữa hai người, đều không phải là người thích nói nhiều, vào giờ phút này, bọn họ đều rút kiếm bày ra, tràn ngập khói thuốc súng, hơi thở giống như lắng lại. tạm thời.

So tính nhẩn nại, bọn họ đều có vô hạn.

Nhưng cô không muốn hao phí với anh nữa. Giáo dục cô nhận được nói cho cô biết, bất cứ chuyện gì chỉ có bắt tay vào giải quyết mới có thể thật sự chấm dứt.

“Nói ra mục đích đi.”

“Không chơi trò im lặng lừa bịp nữa hả?”

Anh cầm điều khiển ti vi đặt ở mặt bàn xinh xắn lên, nhẹ nhàng nhấn một cái, một màn hình TV tinh thể lỏng lớn chậm rãi trượt ra, lộ trên mặt tường.

“Cô muốn đoán một chút xem sắp thấy cái gì hay không?”

Đôi mắt cô càng ngày càng lạnh, còn đoán cái gì chứ? Anh hiện giờ xấu xa đến mức khiến người ta giận sôi.

Thở dốc, rên rỉ, mồ hôi, còn cả máu tươi.

Tình ái tổn thương kịch liệt lẫn nhau này muốn đánh chiếm đối phương đến mức đưa vào chỗ chết. Màn hình cực kỳ rõ ràng, trình chiếu tất cả chi tiết vô cùng tỉ mỉ, công nghệ âm thanh hàng đầu truyền lại âm thanh mập mờ giống như ở ngay hiện trường.

Cô tỉnh táo nhìn tất cả trước mắt, giống như trong trình diễn đó không phải cô và anh, mà là một màn thông báo tin tức không quan trọng

Nếu như anh muốn thấy cô hoang mang, sợ hãi, thét chói tai, như vậy anh nhất định sẽ vô cùng, vô cùng thất vọng, chỉ thật may là, anh không mong đợi như thế. Đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn cô, ngay cả nét mặt nhỏ cũng không bỏ qua. Cô thật sự rất bình tĩnh, ngay cả cái cau mày nhỏ cũng không có.

“Cảm giác như thế nào, hả?” Từng chữ, từng câu của anh giống như than thở. “Tôi dùng hết cả sáu cái máy quay phim, đây đủ phương hướng, quay nhiều góc độ mới có hình ảnh hoàn mỹ như vậy.”

Đôi mắt cô nhìn thẳng anh, nhàn nhạt bỏ lại hai chữ: “Nhàm chán.”

Trả lời vô cùng. phong cách Diêu Thủy Tinh.

Anh bật cười, đi tới ghế sa lon sau lưng, cúi người, trầm thấp hỏi ở bên tai của cô: “Cô nói nếu như tôi giao nó cho người khác, hẳn sẽ tương đối.” Duỗi lưỡi, liếm một cái ẩm ướt lên vành tai non mềm của cô, cân nhắc đắn đo “Thú vị?”

Cô quay đầu, nhìn anh: “Anh kỳ vọng tôi trả lời thế nào? Khóc lớn hay mắng to? Hay là cầu xin anh không nên làm chuyện như vậy?”

Anh chỉ quan sát cô, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Làm đi!” Cô thẳng thắn cho anh trả lời, “Anh muốn làm như thế nào thì làm thế ấy, PO (gửi) lên mạng, cấp cho tòa soạn báo, đều tùy anh. Diêu Thủy Tinh tôi từ lúc sinh ra trở đi, trước sau đều không tiếp nhận uy hiếp.”

Trong đôi mắt anh thoáng qua một nụ cười. Coi như anh cảm thấy mình có thể chưa từng hiểu rõ cô, nhưng Diêu Thủy Tinh ở phương diện nào đó, vẫn y nguyên như Diêu Thủy Tinh năm đó.

Trong cuộc sống của cô không có hai chữ “thỏa hiệp”, dù là cái chết, lưng của cô cũng sẽ ưỡn lên, so với người khác còn thẳng hơn! “Không có thứ gì phải cho tôi xem chứ?” Cô xòe bàn tay ra, lễ độ yêu cầu: “Xin trả điện thoại di động của tôi lại cho tôi, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi.”

Lúc còn trẻ, anh thích nhất là ở bên tai của cô, gọi cô “công chúa Diêu”, hiện tại, công chúa trưởng thành, biến thành nữ vương, ngạo nghễ mà tự cao.

điện thoại di động bị khinh bạc rơi vào lòng bàn tay của cô, cô đứng dậy, đi tới cửa.

Thời điểm nâng tay lên xoay tay cầm cửa, giọng anh khàn khàn vang lên sau lưng cô: “Cô có muốn suy xét một chút xem, làm. . . . người tình với tôi.” (sao tự nhiên thấy anh Hàng dễ thương quá à >

37. Chương 37

“Tôi không cần.” Tất cả anh cho, cô đều không công cần nữa.

“Nhưng tôi muốn.” Nặng nề để ly rượu xuống. “Diêu Thủy Tinh, cô nợ tôi một đứa con, đời này cho đến ngày chết, cô cũng phải trả lại cho tôi!”

Đây là nỗi căm hận vĩnh viễn trong lòng anh. Chuyện gì anh cũng có thể tha thứ, nhưng không thể tha thứ chuyện này. Tình yêu không có, không phải lỗi của ai. Lúc trước là chính anh không thấy rõ thực tế, cho là yêu nhau có thể bù đắp tất cả, nhưng không thể, nhớ đến mình đã phải mất đi người quan trọng nhất. Lúc đầu, anh cố ý đòi chính là đứa con này, có lẽ, để cho anh lấy được cái anh muốn, anh mới có thể bỏ qua cho cô, cũng bỏ qua ỉn.

“Đứa con. . . .” Ánh mắt của cô có chút biến hóa thay đổi, khóe miệng chậm rãi nâng lên nụ cười, quỷ dị lạnh lẽo “Anh muốn một đứa con?”

“Đúng!” Anh căm hận nói, bởi vì đây là cô nợ anh.

Cô nhìn anh, giống như im lặng cân nhắc vậy, trầm mặc hết năm phút đồng hồ, rốt cuộc cô mở miệng: “Được, tôi đồng ý với anh.” Cô đi về phía anh, ưu nhả mà cao quý, nhón chân lên, in lên môi anh một nụ hôn lạnh lẽo: “Hạ Viễn Hàng, ngày anh hối hận, nhất định, nhất định phải cho tôi thấy được, tôi thật sự không muốn để lỡ một khắc đó, tôi cũng sẽ, từ từ thưởng thức.”

Anh cũng mong đợi thấy vẻ mặt khổ sở của cô, không hề lạnh lùng nữa, chỉ có tràn đầy khổ sở, điều đó, chắc chắn có thể tiêu trừ căm hận trong lòng anh chứ?

“Cho nên, chúng ta đạt được nhận thức chung rồi hả?”

“Dĩ nhiên.”

“Vậy thì tới ăn mừng thôi.” Anh kéo cô vào trong ngực, kịch liệt hôn lên.

Vừa hôn xong, hô hấp của anh rối loạn, nhìn chằm chằm ánh mắt mang theo giả hoạt của cô. Sao anh có thể không biết, cô đồng ý nhất định là mang theo độc, giữ lại gai? Nhưng anh vẫn sẽ không buông tay! Địa ngục thù hận quá lạnh lẽo cũng quá cô đơn, anh muốn kéo cô cùng xuống!

Cho tới bây giờ, giữa bọn họ đơn thuần chỉ còn lại hận, một đôi người tình hận lẫn nhau, hoàn mỹ quá rồi.

Ngón tay của cô, chống lại nụ hôn lên môi lần nữa của anh. “Tôi muốn về nhà.”

“Ồ lại.” Lưỡi của anh tỉ mỉ liếm trong lòng bàn tay của cô, thả ra.

Cô kiên định rút tay về. “Hôm nay không được.”

Được rồi, ít nhất hôm nay anh đã được mục đích. “Tôi đưa cô về.”

Cô không từ chối, dù sao xe của cô vẫn còn ở công ty.

Xe của Hạ Viễn Hàng từ trước đến giờ đều nhanh đến kinh người. Lúc tuổi còn trẻ, cưỡi xe máy mang theo cô chạy khắp nơi, mà bây giờ cô ngồi ở bên cạnh anh, nhìn ngọn đèn lóe lên ngoài cửa xe lao nhanh. Ai có thể ngờ tới, mười năm sau người ở bên cạnh cô, vẫn là anh.

Trong miệng tràn đầy chua xót, bị cô hung hăng nuốt xuống. Cô không cần loại tình cảm cô ích này. Cô là Diêu Thủy Tinh, đã từng nhận bài học kinh nghiệm, cô nhất định sẽ học được khôn ngoan, cô nhất định phải vậy.

Biệt thự Diêu gia yên tĩnh mà thâm u, vẫn lộ vẻ cao quý như năm đó. Có điều anh hôm nay, đã sớm không còn là người thanh niên hai bàn tay trắng lúc trước đó.

Lamborghini khởi động tốc độ hạng nhất, mà tốc độ dừng lại cũng là tuyệt vời.

Nhân viên bảo vệ của biệt thự sau khi theo dõi trong máy tính nhìn thấy Diêu Thủy Tinh xuống xe, lập tức linh hoạt nhấn khởi động mở cổng biệt thự. Trong tiếng cửa chính từ từ mở ra, Diêu Thủy Tinh đi vào.

Đi vài bước, giống như đột nhiên nhớ tới điều gì, quay người lại, nhìn anh: “Hạ Viễn Hàng, lần sau anh lại gửi bưu kiện tới công ty tôi nữa, nhớ, ngàn vạn lần không được vì quá lo lắng bị người khác thấy đồ vật bên trong mà làm cho nó khó mở ra như thế.”

Thân thể cao lớn đứng ở bên cạnh xe của Hạ Viễn Hàng chợt cứng ngắc lại. Sao anh có thể cam lòng để người khác thấy hình tư mật của cô như vậy? Làm anh trong một ngàn người mới chọn được một người, chụp những thứ kia thật ra thì cũng không tính là hình quá trớn, nhưng kỳ thật vẫn không yên tâm.

“Còn nữa. . . .” Cô từ từ kéo dài âm điệu, “Ngàn vạn lần cũng không được làm thế nào cũng cảm thấy không đủ, một đường theo dõi nhân viên chuyển phát nhanh đến dưới lầu.”

Nhìn sắc mặt anh xanh mét, vui vẻ trong lòng cô càng chất chồng lên, “Máy theo dõi của Diêu thị của chúng tôi, cũng không phải là chỉ trang bị trong nội bộ công ty.”

Cho nên, xe của anh dừng lại thời gian bao lâu, ở đâu, cô rất rõ.

“Tiện thể nhớ kỹ, không nên tiêu hủy phim anh chụp quá nhanh.” Thở dài lắc đầu, “Quá rõ ràng rồi.”

Rõ ràng không nỡ bỏ được cô, rõ ràng không bỏ cô xuống được, Hạ Viễn Hàng, chỉ hận mảy may quá không chuyên nghiệp.

Sự thực là, sau khi phim chiếu xong đã tự động tiêu hủy, bởi vì cho dù nhà hệ thống an ninh hoàn mỹ đến đâu thì người nào đó nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy không yên tâm! Trực tiếp thiết lập và thay đổi cách thức phát và tự động hóa phim chiếu ra.

Quả đấm của Hạ Viễn Hàng càng nắm càng chặt.

Lời nói xong, Diêu Thủy Tinh bình tĩnh xoay người đi vào.

Nghe từ sau lưng truyền đến tiếng vang cực lớn của cửa xe bị đập lên, bên môi cô cười thật sự vui vẻ.

Nhẹ nhõm hòa nhau một màn.

Cho nên nói, ai sẽ giằng vò hơn so với ai? Ai mới thật sự vĩnh viễn chiếm thượng phong đây?

38. Chương 38

“Bây giờ tình trạng tài chánh của Thế Thành thật sự rất tệ.” Ben đưa báo cáo được chuyên gia tính toán chỉnh lý cho Hạ Viễn Hàng. “12 khách sạn, thật ra thì tình hình kinh doanh coi như là tốt, nhưng kẻ quản lý không có đầu óc làm ăn với mắt nhìn cũng thôi đi, nhưng lại còn vội vàng tiến lên. Sáu năm trước, Phương gia vay vốn của ngân hàng 5 tỷ, dự định xây dựng khách sạn xa hoa cao cấp nhất, làm được một nửa thì vì mảnh đất kia có vấn đề, mắc trở ngại, nhưng tiền bạc quẳng vào như thả trôi sông, những nguyên liệu kia cho đến bây giờ ở lại nơi đó.” Thành một đồng phế vật, ném không ra, nuốt không nổi.

Hạ Viễn Hàng nhanh chóng lật số liệu xem, những thứ Ben nói này thật ra lúc trước anh đã biết rõ. Tóm lại một câu, Phương gia bây giờ muốn tiền không có tiền, phải gánh một khoản nợ, nửa bước khó đi.

“Vốn là cổ phiếu Thế Thành đã rớt giá vô cùng thảm, nhưng gần đây vì tập đoàn AT thu mua trắng trợn, cổ phiếu cũng có điểm tăng lên, theo số liệu hôm nay thể hiện, AT đã mua được 15% cổ phần Thế Thành. Chẳng qua, 51% cổ phần của Thế Thành vẫn đang trong tay Phương Minh Gia. Về phần AT lần này quẳng ra số tiền lớn vậy muốn thu mua Thế Thành, nguyên nhân chỉ có một.” Ben nhún vai một cái, hình như cảm thấy không thể tưởng tượng nổi đối với nguyên nhân kia. “Chỉ là bởi vì Diêu Thủy Tinh của Diêu thị nhìn trúng Thế Thành.”

Ben lẩn lộn ở Thương Hải nhiều năm như vậy, thật sự thấy thở dài đối với loại động cơ thương mại này. Rõ là không cần đoán chắc chắn cũng có thể biết được, tương lai của AT rất u ám, có những người quản lý quá bốc đồng, họ có thể đi xa?

Có điều, Diêu Thủy Tinh thật sự là một nhân vật hung ác! Cô ta làm việc vừa độc, vừa chuẩn, lại không chừa đường lui. Tổng giám đốc Ryan của AT mỗi lần thua đều thôi, nhưng thua quá khó coi, quá mất thể diện, hơn nữa có tin đồn là tổng giám đốc tự cao này còn từng trải qua điên cuồng theo đuổi Diêu Thủy Tinh nhưng bị cô từ chối. Nghe nói, mức độ từ chối cực kỳ sạch sẽ, khiến cho Ryan đó ngay cả xếp hàng cũng không được. Cho nên mấy năm nay AT liều mạng cắn Diêu Thị không thả, tất cả đề án đều muốn cướp đoạt hết mới cam tâm. Chẳng qua, trước sau đều chỉ có một kết quả. Tên đàn ông đáng thương!

Giới thương mại có tin đồn, trong mạch của người thuộc Diêu gia, không chảy dịch máu mà là khối băng, xem ra là sự thật.

Cố gắng phân tích rõ ràng đơn giản toàn bộ mọi chuyện, Ben làm việc cho Hạ Viễn Hàng hơn năm năm, anh biết ông chủ của mình chưa bao giờ thích nói nhiều, nhưng chớ nhìn anh ấy trầm mặc, anh ấy vậy nhưng lại luôn luôn có thể nói trúng tim đen, một bước chỉ ra mấu chốt vấn đề, còn vô số bước còn lại, đương nhiên muốn do những người lĩnh tiền lương của mình hoàn thành.

Ben thật sự thích cũng rất khâm phục ông chủ của mình. Mặc dù trẻ tuổi nhưng thật sự vô cùng có năng lực! Đầu óc anh tỉnh táo, suy tính chu đáo, có trực giác vô cùng nhạy cảm đối với buôn bán và các con số, hơn nữa biết dùng người tốt, mỗi nhân viên đều là tinh anh khắp mọi mặt. Nghe nói, dĩ nhiên chỉ là nghe nói, ông chủ ngoài doanh thu công ty, thu nhập trên mặt cổ phiếu cũng là từ con số trăm triệu trở lên!

Cho nên, chớ nhìn bọn họ vẫn chỉ do không tới 20 thành viên cá nhân tạo thành, nhưng lời nhuận. Uh’m, anh sờ lên cằm. Anh không biết tiền lương của các đồng nghiệp khác! Nhưng mà công việc một năm của anh đã đủ dư dả để anh đời này thoải mái thư thả nằm trên bờ cát Hawaii, uống rượu ngon, ngắm cảnh đẹp, nhìn mỹ nhân rồi.

Có điều anh rất hài lòng với phần công việc này của mình, vẫn chưa có ý định sớm về hưu như vậy.

Chợt giật mình một phen. Nhớ đến mình báo cáo công việc đối diện với cấp trên đang ngồi trước mặt, vội vã kéo về suy nghĩ thất thần về, đang chuẩn bị tiếp nhận cái nhìn chăm chăm của ông chủ lạnh lùng, lại phát hiện, ngay cả ông chủ của anh, người được xưng điên cuồng vì công việc, Hạ Viễn Hàng, cũng tựa như có chừng một tia phân tâm.

“Ông chủ?” Thử dò xét gọi nhỏ, hoài nghi có phải mình sinh ra ảo giác hay không.

Đôi mắt sắc bén của Hạ Viễn Hàng lướt qua anh, ý bảo anh nói tiếp.

Lúc này Ben mới thở phào nhẹ nhõm. Xem ra vừa rồi là chính bản thân anh mất hồn đi quá xa, mắt cũng hồng theo. Làm sao ông chủ có thể phân tâm chứ? Chỉ cần nói đến công việc, dù là liên tục ba ngày ba đêm không ngủ, anh ấy cũng sẽ không có khả năng có một giây đồng hồ là không chuyên chú.

Một giờ tiếp theo, đều là thành viên trong tổ nhỏ của anh chia ra phụ trách thu xếp. Báo cáo cặn kẽ mọi mặt về Thế Thành, thu thập thống nhất nộp cho người tổ trưởng như anh. Lúc sau anh báo cáo lên cho ông chủ đại nhân. Xem ra dự án lần này, ông chủ dự định giao cho anh làm rồi, mặc dù mới vừa kết thúc một dự án khác nhưng anh vẫn rất hài lòng đối với cuộc sống phong phú mà bận rộn trước mắt.

Bên tai là tiếng báo cáo rành mạch rõ ràng của cấp dưới, trước mắt là công việc có thể kích thích nhiệt huyết của anh, nhưng bây giờ đều hoàn toàn không thể lấy được chú ý của Hạ Viễn Hàng.

Diêu Thủy Tinh.

Ba chữ đó được in ra trên tờ giấy trắng tinh, cũng không dễ thấy trong tổng số chỉ chút chữ viết, nhưng vẫn thu hút ánh mắt của anh.

Ngón tay Hạ Viễn Hàng thon dài, từ từ vuốt ve ba chữ bóng loáng trên giấy kia, nào chỉ là in ở trên giấy? Thật ra thì đã sớm khắc vào trái tim và xương máu.

Anh có thể rất tỉnh táo, rất chuyên nghiệp phân tích tình trạng trước mắt của Thế Thành với cấp dưới, sớm đã có toàn bộ kế hoạch đầu ra đó đối với phương án giải quyết. Nhưng đối với tình cảm của mình, vậy mà lại có một loại trống không không cách nào nắm bắt được.

Anh biết rõ là hận cô, hận hết cả mười năm, mỗi ngày mỗi giây, thù hận đều giống như kịch độc mãnh liệt ăn mòn tim của anh. Mỗi đêm chỉ có tưởng tượng thấy sau này gặp lại được cô, anh phải hành hạ cô như thế nào, vậy mới có thể cam lòng đi vào giấc ngủ. Nhưng vì sao sau khi gặp lại tất cả lại hỗn loạn thế này?

Bây giờ tựa như mỗi bước đều ở trong lòng bàn tay của anh, nhưng anh lại vẫn cảm thấy bất lực. Có lẽ là vì khoái cảm báo thù đó cũng không ngọt như trong tưởng tượng của anh. Có lẽ là vì Diêu Thủy Tinh, anh hận cô nhưng vẫn bị cô thu hút.

Lạnh lẽo, tức giận, mất khống chế, thậm chí, đáng tửm. Nhắm mắt lại, đều tràn đầy khuôn mặt của cô.

Sau khi thấy cô lần nữa, anh mới cảm thấy thì ra trái tim mình, vẫn còn sống, vẫn còn đập. Cũng mới phát hiện ra, thì ra là cô gái Diêu Thủy Tinh này trong anh mà nói, thật sự chính là không thể thay thế.

Ở nước Mỹ nhiều năm như vậy, anh đã từng nghĩ muốn buông tha quá khứ, thử bắt đầu tình cảm mới. Nhưng không có cách nào! Không phải đối phương không đủ ưu tú, không đủ thông minh, không đủ xinh đẹp, chỉ là bởi vì những cô gái kia đều không phải là Diêu Thủy Tinh.

Nụ cười ngọt hơn nữa cũng không sánh bằng một ánh mắt lạnh lẽo của cô. Giọng điệu mềm mại hơn nữa cũng không bằng tiếng Hạ Viễn Hàng tức giận trong quá khứ. Ôm chặt hơn nữa, tâm vẫn lạnh. Hôn mạnh mẽ hơn nữa, cơ thể vẫn chống cự. Một, hai, vô số, đơn thuần, ngọt ngào, kiều diễm, ngọt ngào. Nhiều kiểu dung nhan hơn nữa cũng không sánh bằng cái tên trong lòng đó.

Điều này cũng làm cho anh càng hận cô hơn.

Rõ ràng đã chia tay nhưng không giải thoát được cũng chỉ có một mình anh. Anh vùng vẫy trong thế giới không có cô, yêu hận khó bỏ. Còn cô đã sớm ung dung tự tại nơi khác, công thành danh toại. Không có cách nào để tiếp tục yêu nữa vậy thì không thể làm gì khác hơn là hận.

Cho nên lúc Thế Thành đề xuất lời mời với anh, khi anh nhìn thấy tên tuổi Diêu Thủy Tinh xuất hiện trong báo cáo, anh như bị điên muốn trở lại Đài Loan, muốn lại nhìn thấy cô.

Tất cả nhân viên đều vô cùng kinh ngạc khi anh đồng ý đề án nhỏ như vậy, nhưng bọn họ không biết, tất cả tiền bạc trên đời chung vào một chỗ cũng không sánh bằng. với cô, trả thù Diêu Thủy Tinh mới quan trọng.

Có lẽ, chỉ cần thật sự thương tổn đến cô, anh mới có thể không đau chứ?

tiếng chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, cắt đứt tiếng Ben. Anh vô cùng chắc chắn ông chủ sẽ không nhận điện thoại. Bởi vì thời điểm Hạ Viễn Hàng làm việc, trước sau đều không thích bị quấy rầy. Có điều trước kia không phải ông chủ đều sẽ trực tiếp tắt máy sao? Tại sao.

Hạ Viễn Hàng nhận điện thoại cực kỳ nhanh chóng, khiến Ben thiếu chút nữa kinh ngạc đến rơi cả tròng mắt.

“Là tôi.”

“Ừ.”

“Chuyện tối hôm nay, hủy bỏ.”

“Nguyên nhân.”

“Chuyện không liên quan đến anh.”

Gọn gàng cắt đứt liên kết âm thanh truyền đến, chứng tỏ cuộc điện thoại này kết thúc.

Chuyện không liên quan đến anh? Hận nhất, hận nhất cô dùng giọng điệu lạnh lùng nói ra những lời như vậy.

Hạ Viễn Hàng cắn răng, quãng điện thoại di động bằng một cái rơi xuống trên mặt đất, chiếc máy đắt giá lập tức vỡ vụn thành mảnh. Dù Ben là một người đàn ông 36 tuổi thuần thực, gặp qua đủ loại vẻ mặt cũng bị nóng nảy của Hạ Viễn Hàng vào giờ khắc này làm cho kinh sợ. Anh biết ông chủ không phải là một người tính tình dễ chịu, nhưng anh thật sự không biết thì ra Hạ Viễn Hàng lúc phát tiết tính khí lại đáng sợ như vậy!

Bình thường anh đều là trầm mặc mà lạnh lùng, ai làm anh mất hứng, anh sẽ từ từ từng bước, từng bước có kế hoạch, một phát đưa địch vào chỗ chết. Cảm xúc phản ứng trực tiếp như vậy vẫn là Hạ Viễn Hàng anh biết hơn năm năm kia sao?

Nhưng một giây kế tiếp, Hạ Viễn Hàng ngẩng đầu lên, nét mặt trên khuôn mặt anh tuần đã trở lại là đáng vẻ quen thuộc của mình.

“Anh ra ngoài trước đi.” Thu dọn sạch sẽ cảm xúc phức tạp trong đôi mắt, hoàn toàn bình tĩnh. “Lập tức căn theo điều tôi mới nói mà làm.”

“Vâng”

Anh nhanh chóng thu dọn hết tài liệu, chuẩn bị ra về. Hôm nay thấy khuôn mặt ông chủ, anh thật sự cần phải có thời gian tiêu hóa.

“Gọi Pe-ter đi vào.”

“Vâng.”

Trời trên cao phù hộ Pe-ter!

Đầu óc Pe-ter mơ hồ đi vào phòng làm việc của ông chủ thì vẫn còn đang suy nghĩ Ben một ít mặt đồng tình cộng thêm than thở chụp vai là chuyện gì xảy ra.

“Đi điều tra.” Hai chữ đơn giản, lập tức kéo suy nghĩ bay xa của Pe-ter trở lại.

Ngẩng đầu nghi ngờ, nhìn về phía ông chủ của mình, có phần không được rõ ràng,

“Đi điều tra tất cả việc phải làm tối nay của Diêu Thủy Tinh, từng cái, từng cái, tất cả đều điều tra cho tôi. Mười phút sau, tôi muốn biết kết quả.”

Anh muốn biết, đến tốt cùng là chuyện gì đáng giá để cô phải hủy bỏ. hèn hèn của họ.

Gì?

Pe-ter sững sờ, lịch trình của tổng giám đốc Diêu Thị tối nay cùng với công việc hiện tại của bọn họ có quan hệ gì sao? Tại sao ông chủ lại có hứng thú bảo anh đi điều tra cái này? Còn nữa, tại sao rõ ràng lời nói của ông chủ rất bình tĩnh nhưng anh lại có cảm giác mỗi một chữ đều là dùng roi quất ra ngoài?

“Anh còn có chín phút ba mươi giây.”

A a a, thật là đáng sợ!

Pe—ter kinh sợ lập tức muốn tông cửa xông ra.

39. Chương 39

Quần áo đẹp đẽ, khách quý tụ tập.

Dạ tiệc của xã hội thượng lưu trước giờ đều là tình huống như vậy, nhất là trùm ngân hàng nhà họ Thôi, càng thêm xa hoa sang trọng.

Tối nay người chủ trì là nhà họ Thôi, Thôi Nguyên mừng đại thọ 70, đồng thời cũng là ngày quan trọng, ông ta muốn tuyên bố giao lại quyền lực của mình cháu trai yêu quý nhất, Thôi Hạo Triết. Chuyển giao quyền lực của nhà giàu, xưa nay luôn là tiêu điểm được giới thương nhân vô cùng coi trọng. Dù sao, vua nào triều thần nấy, có được 157 ngân hàng trên toàn cầu, tiền bạc có thể so sánh được với nhiều quốc gia, thực lực kinh tế của ông ta làm cho người ta chỉ có thể ngưỡng mộ nhìn lên.

Nền móng của nhà họ Thôi đều ở châu Âu, qua nhiều năm như vậy, người của nhà họ Thôi quản lý ở các nơi khắp thế giới. Sản nghiệp nhà họ Thôi ngoài mấy người con cháu ở lại Đài Loan xử lý ngân hàng bên này, những người khác đều đã rất nhiều năm chưa trở về Đài Loan rồi.

Chẳng qua Thôi Nguyên đã lớn tuổi, nhớ nhung quê hương, mấy tháng trước sau khi về Đài Loan, quyết định ở lại nơi này dưỡng lão. Cho nên bữa tiệc lần này đã chọn khách sạn Thủy Tinh xa hoa nhất của Diêu Thị.

Đây là lúc trước Diêu Dật Châu vì kỷ niệm con gái yêu ra đời, cô ý dùng tên của cô thành lập khách sạn cao nhất, tiếp đãi khách đều như ở trên đỉnh Kim Tự Tháp. Khách sạn Thủy Tinh trên toàn cầu cũng chỉ có năm cái, chi phí đều là con số hàng tỷ, ngay cả một miếng gạch lát sàn nhà bé nhất không đáng nói đến cũng là mài thuận thủ công, vật liệu đắt giá.

Bởi vì xa hoa, bởi vì cao nhất, bởi vì ít, khách sạn Thủy Tinh đã trở thành dấu hiệu cho thân phận xã hội thượng lưu. Người bình thường tuyệt nhiên ngay cả vào cũng không thể, một gian bình thường nhất ở nơi đây đều cũng là sáu con số trở lên. Đắt đỏ như thế lại làm cho những nhân vật nổi tiếng như theo xu hướng chạy ngang chạy dọc. Phòng của năm khách sạn không có ngày nào là để trống.

Lần này nhà họ Thôi ra tay bao hết cả đại sảnh cử hành dạ tiệc, bởi vì Thôi Nguyên ngoài tài lực hùng hậu, còn vì ông và Diêu Dật Châu có mấy phần giao tình nên mới có thể đặt bao hết, mà khách được mời tham gia dạ tiệc không có ai không phải là quan to hiển quý.

Khi đêm tối, tường vi trong sảnh đã sớm thành chỗ tụ tập, âm nhạc tao nhã, đại sảnh hào hoa cao quý, mỗi một viên trên đèn treo Thủy Tinh khổng lồ đều sáng chói mắt, hoàn toàn lộ ra phong thái, khí phách to lớn nhất của danh môn thế gia.

Sau khi lễ độ chào hỏi với Thôi Nguyên, Diêu Thủy Tinh đứng bình tĩnh ở chỗ đó, giống như nghiêm túc nghe trùm bất động sản, Trần Thượng phân tích đối với tiền đồ sản nghiệp tương lai. Ở thương trường nhiều năm như vậy, cô đã sớm học xong tất cả thủ đoạn khôn khéo cần có. Kiêu ngạo, đơn độc, tuyệt tình, không cần bất kỳ sự trợ giúp nào cho bản thân. Cô không phải loại người ra vẻ, lúc cần thiết, cô cũng có thể lễ độ xã giao với đôi ba người, lễ độ hoàn mỹ vô khuyết. Chẳng qua, người có thể làm khiến cô làm như vậy cũng không nhiều.

Vốn là bữa tiệc như vậy cô có thể không tham dự liền không tham dự, cô ghét tụ họp chung một chỗ với một đám người, âm ỹ lại đáng ghét. Nhưng xế chiều hôm nay Từ Tĩnh Viễn gọi điện thoại, Diêu Dật Châu hi vọng con gái của mình có thể tham dự. Cha đã không quản chuyện của cô hơn nhiều năm, cho nên lần này, cô nguyện ý nghe theo.

Vì vậy, cô mới ở chỗ này mà nhẩn nại.

“Thủy Tinh, nghe nói Diêu Thị gần đây đối với trung bộ rất có hứng thú?” Ông lão hơn sáu mươi tuổi, đôi mắt lóe sáng rành đời khôn khéo, sau một lời đàm luận bình thường rồi cuộc chuyển đề tài sang chuyện mình thực sự muốn nói. Vất vả lắm mới gặp được người thừa kế khiêm tốn của Diêu gia ở đây, đương nhiên ông nên nắm chắc cơ hội, một lần hỏi ra tin tức bản thân muốn biết.

“Trần đồng làm bất động sản, nếu như biến động nhỏ ở phương diện này, dĩ nhiên là không thể gạt được tai mắt của ngài.” Diêu Thủy Tinh thoải mái mà đánh vào thái cực, không thừa nhận cũng không phủ nhận, trong vòng tròn này đều là như vậy, thật không phải thật, giả cũng chưa hẳn là giả.

Trần Thượng cười ha ha. “Nếu như Diêu Thị thật sự có ý định mua đất, thật ra ta có vài mảnh đất rất tốt, hôm nào cháu gái có rãnh rỗi, ta có thể dẫn cháu đi xem một chút.”

Khóe miệng Diêu Thủy Tinh nhếch một cái không thể nhận ra. “Vậy thì cháu phải cảm ơn Trần đồng đã chiếu cố rồi.”

Hiện tại cô có hứng thú với 12 khách sạn của Thế Thành, đất đai gì gì đó cô vẫn chưa quan tâm nhiều. Nhất định là Trần Thượng nhận được tin tức, cho nên thử tới dò xét trước một phen. Có điều, cô cũng không gạt bỏ khả năng tương lai sẽ có thể có cơ hội hợp tác.

Bọn họ theo đuổi tâm tư của mình cụng ly, khách sáo mà lễ độ.

Qua nhiều năm như vậy, thật ra thì bữa tiệc thực sự cần Diêu Thủy Tinh tự mình có mặt cũng không tính là nhiều. Có điều mấy năm trước cô tham dự một bữa tiệc thì những người cừ cộ của giới thương mại đều mời cầu bán con hay cháu trai cho cô. Diêu Dật Châu mặc dù có một trai, hai gái, nhưng dù sao tuổi chênh lệch không nhỏ. Hơn nữa Diêu Thủy Tinh một mực làm việc ở Diêu Thị nhiều năm như vậy, quyền cao chức trọng, là người thừa kế quyền lực trên hết của Diêu Dật Châu. Chỉ cần cưới được cô, không nói tới cả Diêu thị, ít nhất một nửa Diêu Thị cũng có thể thu vào trong lòng, đó là con số kinh người cỡ nào! Cho nên các tất cả mọi người vội vã kết thân với Diêu Thị.

Chẳng qua Diêu Thủy Tinh hung hăng từ chối mấy lần buôn bán rõ ràng trước mặt mọi người, khiến những người đó trực tiếp mất hết mặt mũi, chật vật không chịu nổi. Người trong xã hội thượng lưu đều biết, trưởng nữ Diêu gia này, xinh đẹp thanh lệ đến vô song lại phách lối tự cao đến mức trong mắt không có đàn ông, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện lấy đoá hoa ở trên cao này xuống. Từ đó về sau, bữa tiệc có mặt cô, vậy ở bên người cô đều là muốn trò chuyện công việc với cô.

Rất hợp ý cô.

Dù sao mọi người theo nhu cầu, nơi xã giao cũng là nơi buôn bán. Thỉnh thoảng cô cũng vui vẻ phối hợp, mặc dù vui thật lòng một năm cũng khó có được hai lần.

Diêu Thị với nhân tố cao nhân viên phục vụ chuyên nghiệp nổi tiếng, yên tĩnh đi xuyên qua tất cả các góc của bữa tiệc, tỉ mỉ bổ sung rượu và thức ăn, bận rộn mà có hiệu suất. Khi đi qua bên người Diêu Thủy Tinh thì đều kính cẩn gạt đầu.

Con người mắt Diêu Thủy Tinh khe quét, nhìn đồng hồ, cô đã ở lại nửa giờ, lễ tiết làm đủ, cho đủ mặt mũi, đúng lúc việc xong lui thân.

Cô linh loạt đuổi những danh nhân trong giới thương mại kia đi, đứng một chút, lập tức có người hầu bàn lạnh lợi bưng khay đi đến. Diêu Thủy Tinh nói tiếng cảm ơn, đặt ly rượu trong tay lên trên cái khay của cậu ta.

Xoay người vòng qua hành lang, dự định tránh tới cạnh thang máy, đi thang máy chuyên dụng của mình rời đi.

Mới vừa đi tới góc, một đôi bàn tay mạnh mẽ ôm chầm lấy eo cô, cô phản ứng vô cùng nhanh mau chóng tránh ra, bàn tay bổ về phía đối phương. Người nọ không né tránh tấn công của cô mà trực tiếp tiến lên đón, cầm bàn tay cô khéo léo mượn lực một cái, đè cô vào một bên trên vách tường. (lưu ý: đè theo kiểu chị ý áp mặt vào tường, ảnh ở sau lưng chỉ)

Váy áo tung bay, môi của cô bị nóng rực quen thuộc ngăn chặn.

Hạ Viễn Hàng cúi đầu cho cô một nụ hôn mười đủ mười sexy, bàn tay trêu đùa vuốt ve eo mảnh không thể tin được của cô. Lưỡi của bọn họ linh hoạt ma sát lẫn nhau, bắt chước một điệu múa nào đó, tiếng nước chảy chắc chắn.

Vừa hôn xong, đầu lưỡi Hạ Viễn Hàng từ trong miệng cô lui ra ngoài, dòng chỉ bạc còn dính bị anh liếm vào từng chút từng chút, cúi đầu gặm ở cằm tinh tế trắng trẻo của cô.

“Thật là nhiệt tình, bảo bối.”

“Hôn xong rồi, có thể buông tay chứ?” Lời nói của cô lạnh lẽo, hoàn toàn không giống cô gái vừa mới cùng anh hôn môi nóng bỏng. Giữa nóng và lạnh, hoàn toàn chính là phong cách Diêu Thủy Tinh.

“Em nói đi, hử?” Bàn tay nguy hiểm lay động làn váy của cô, tỉ mỉ vuốt ve trên da trắng nõn của cô. Loại xúc cảm mềm mại đó làm cho anh muốn nhỏ giọng rên rỉ.

“Tôi nói tới nay hủy bỏ thì chính là hủy bỏ.”

Cô đẩy anh ra, lông mày xinh đẹp hơi nhíu, ghét nhất loại cảm giác mất đi khống chế này, cũng chán ghét người không bị khống chế, một người không thể nào khống chế, chính là anh!

Anh thô lỗ gần cô hơn, nguy hiểm nói nhỏ: “Tôi có đồng ý không, hả?” Kề sát cô, đè cô vào cây cột khổng lồ phía sau khúc quanh, làn váy cô bị anh kéo lên trên.

“Anh nổi điên cái gì?” Cô vùng vẫy, không thể tin được anh lại có thể động dục trong tình huống thế này, địa điểm thế này, đây chính là khách sạn của cô!

“Em quá nhiều lời.” Anh nắm cằm của cô, cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng cô, buộc cô để mặc anh hôn sâu. Cô cắn anh, anh lại dứt khoát cắn môi dưới của cô, ngậm vào trong miệng mút, làm cô đau đến hít không khí. Anh lại hôn cô, điên cuồng quấy đảo lên.

“Ừm. Hạ. ngừng.” Kiều ngạo và gia giáo của cô đều không cho phép cô ở nơi như thế này cùng anh làm chuyện như vậy, như thế nào cũng không chịu phớt lờ với anh, cơ thể không ngừng giãy dụa, nhưng uốn éo làm cho lửa trên người anh cháy mãnh liệt hơn.

40. Chương 40

Anh đè cô lại trên tường, nắm cằm của cô khiến cho cô phải quay đầu lại, mặc cho anh tiếp tục hôn sâu. Anh buộc cô nuốt nước bọt của anh, lại kéo lưỡi của cô vào trong môi của mình, cắn, miệng uống chất lỏng của cô.

Bàn tay theo lẽ phục tởm đi xuống, kéo làn váy thật dài kia, đưa tay cởi quần lót bên trong.

Thân thể bị đè chặt, đôi môi bị lấp kín, cô giãy dụa không thoát, cảm thấy anh kéo quần lót của cô xuống, trong lòng không khỏi khấn nguyện. Cái móng đẩy về sau, muốn đẩy anh ra nhưng không nghĩ đến, cô lại uốn éo cọ sát nhiều lần trên bộ phận nhạy cảm của anh, làm cho dục vọng của anh kinh động.

Cô cảm thấy cái lực lượng cắn đầy kia, móng cô cọ sát trên nguy hiểm cách quần, cô cắn răng nghiêng lợi nhưng lại không có cách nào.

Hạ Viễn Hàng gấp gáp xé rách quần lót của cô, đầu gối chống vào giữa hai chân khép chặt của cô, tách ra. Rốt cuộc anh thỏa mãn buông môi cô ra, lưỡi nồng nhiệt liếm lên vành tai của cô, một đường đi xuống, để lại dấu vết ẩm ướt.

Tay của anh thăm dò vào giữa chân của cô. Vừa hôn mãnh liệt xong, cô đã có mấy phản động tình, phỉếm hiện một chút nước, ngón giữa mở cánh hoa xinh đẹp ra, theo dòng nước cắm vào, một tiếng nước động nhỏ nhẹ từ cánh hoa hồng của cô truyền đến.

“Cũng ướt rồi, dùng thế nào?” Anh nói nhỏ ở bên tai của cô, một cái tay khác từ cổ áo lễ phục hình chữ V đi vào. Vật liệu may mặc mỏng manh giúp anh vô cùng dễ dàng nắm lấy, tay nắm vật đầy đặn, nặng nề xoa nắn.

Ngón giữa của anh thần tốc lay động trong nước của cô. Ngón trở trên đỉnh hạt mềm mại kia, liên tiếp chuyển động trên đầu khiến cô run rẩy thổ dốc.

“Ừm.” Cô cắn môi nhìn rên rỉ yêu kiều xuống. “Ca. camera.”

“Kẻ lừa đảo.” Anh mạnh tay bấm nụ hoa nhạy cảm của cô một cái. “Nơi này là góc chết.” Ý tức là, máy camera không dò tới nơi này, bọn họ có thể. tận tình.

Ngón tay trong nơi đó của cô cong lên, dùng đốt ngón tay chậm rãi nhào nặn viên thịt non mềm. Một chút, một chút, có cảm giác co dãn và ngập nước riêng biệt. Sau khi anh sờ tới nơi có thịt đặc biệt non mềm kia liền chuyển tâm phục vụ khơi nó dậy, nặng nề gầy lấy.

“A.” Cô kêu nhỏ, dịch ướt tro bóng từ sâu trong cơ thể tuôn ra, tràn qua bàn tay của anh, chảy xuống đến bóng loáng cả mặt đất.

Chuyện này. Thật sự là quá mất thể diện!

“Tinh” một tiếng, cách đó không xa truyền tới tiếng thang máy đến, trong một khắc kia lòng của cô co rút thật chặt, hang nước mềm mại cũng tuyệt vọng xoắn chặt ngón tay anh.

“Sợ hãi?” Anh cười nhẹ, ngón giữa bị kẹp chặt không nhúc nhích được, chẳng qua, anh vẫn có thể chơi cái khác. Ngón trở ác ý lay động hạt màu hồng đã sớm ưỡn lên ngạo nghễ, giống như tò mò về co dãn và xúc cảm của nó, dùng ngón cái cùng vờ nó, kéo ra ngoài.

Kích thích này cũng không nhỏ, cô run kịch liệt, chất lỏng mặc sức chảy.

Đám người kia vừa đi ra khỏi thang máy vừa nói chuyện, âm thanh cách nơi này càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng.

Trong nháy mắt cơ thể Diêu Thủy Tinh căng rất chặt, nhưng người đàn ông ghé tởm sau lưng, ngón tay có ý xấu lúc này bắt đầu lấy ra lấy vào, trắng trợn bành trướng quấy lên. Tiếng nước chảy rõ ràng mà vang dội, lòng ngón tay vẫn nặng nề mà đè bấm khối thịt non mềm nhất của cô. Cô cắn môi đến đau đớn mới miễn cưỡng đè nén rên rỉ đã chạy đến bên môi xuống.

“Ừm.” Cô khẽ thở gấp, giọng nói rõ ràng ra lệnh, lúc này lại mềm mại đến đáng thương.

“Bây giờ em nói cho anh biết, giữa chúng ta, rốt cuộc là ai ra lệnh, hả?” Ngón tay của anh chuyển động mãnh liệt, chất lỏng bị khuấy đảo ra dữ dội, vẩy lên trên da chân nóng rực của cô, lạnh lạnh, tơ trắng muốt.

Đám người kia dừng lại, cách một khúc quanh, nói chuyện thân thiện, không đi tới, cũng không lùi về phía sau. Đây là tình huống. khó xử nhất.

Tay của anh rời khỏi trước ngực cô, thăm dò vào trong môi cô, không để cho cô tiếp tục cắn. Cô cảm hận trực tiếp cắn xuống ngón tay của anh, giận anh trên chộc cô như vậy, cũng tức giận mình bị trên đầu đến nông nỗi này. Cô cắn được vừa độc vừa mạnh!

Lần này anh thực sự quá mức rồi ! Nếu quả như thật bị nhìn thấy. cô thề, cho dù đuổi đến địa ngục, cô cũng muốn tự tay xé nát anh! Cơ thể của cô run dữ dội hơn, tim đập đến mức khiến cô sắp chịu không nổi.

Anh quyết tâm ăn sạch cô, vào lúc giờ phút này không dám làm gì anh được nữa, phải không?

Diêu Thủy Tinh sống 28 năm, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác sỉ nhục mãnh liệt như thế. Người đàn ông này chính là cố ý muốn cho cô cảm giác như thế, cô đã quá là rõ ràng. Nhưng nếu như ngoan ngoãn chịu khi dễ, nào đâu phải là việc Diêu Thủy Tinh sẽ làm?

Đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, nếu anh lấy việc đùa bỡn cô làm thú vui vậy thì cô cũng không cần ngu xuẩn bị chơi mà không biết phản kháng!

Mông của cô cứng lên, chủ động đón nhận động tác của ngón tay anh, đơn giản chỉ cần buông thả, tìm cao triều dễ như trở bàn tay.

Nếu như không phải tình huống chuyển biến quá nhanh, có thể Hạ Viễn Hàng thật sự sẽ cười to ra ngoài. Diêu Thủy Tinh thật đúng là Diêu Thủy Tinh, ngược lại cô lại có thể biến ngón tay của anh thành loại đồ thủ dâm sử dụng tùy ý!

Người phụ nữ này, quả nhiên không phải là phách lối bình thường.

Anh cúi đầu cười, đuổi lưỡi liếm da cổ tinh tế, cực kỳ yêu da thịt trắng nõn như sữa bò, liếm láp hết lần này đến lần khác. “Có phải sẽ lập tức đến hay không, hả?”

Cô cắn răng, cái mông chuyển động càng lúc càng nhanh về phía sau. Loại nhiệt độ ma sát đó không ngừng kéo khoái cảm lên, khiến cho hô hấp của cô càng lúc càng gấp rút. Mồ hôi làm ướt đầm lễ phục của cô, dính vào da, trở nên lạnh lẽo. Nhưng cơ thể lại nóng như vậy, một lạnh một nóng, còn có trong ngón tay cơ thể, cô cũng sắp muốn . . .

“Ừm. . . .” Cô hừ nhẹ, hoa huyết dùng sức hút ngón tay của anh, từng đợt từng đợt chất lỏng nóng rục ra ào ào.

Cô, cao triều.

41. Chương 41

Trong không khí tràn ngập mùi vị sâu kín, chất lỏng nồng nặc vấy đầy tay anh. Anh rút hai ngón tay cực kỳ ướt ra, tinh tế thưởng thức. “Chắc chắn” thử dài, giống như nắm được điểm mẫn cảm của cô là không có cách nào. Nâng tay, từ từ bỏ vào trong môi mứt, những nước không kịp uống cạn, tí tách tràn qua cánh tay, chảy đến trên đất.

“Ừm, thật đúng là ngọt!”

Anh không thể vô sĩ hơn nữa!

Diêu Thủy Tinh khẽ thở gấp xoay người lại, nhìn anh. Rõ ràng làm động tác dâm uế như vậy, sao Hạ Viễn Hàng có thể vẫn còn anh tuấn đến mức khiến cho người ta nổi điên như vậy?

Vào giờ phút này, ánh mắt mông lung một mảng hơi nước của cô chú ý tới âu phục kiểu cách anh mặc. Màu tối mặc trên người anh thật đúng là không còn gì thích hợp hơn nữa! Hạ Viễn Hàng không phải loại trai đẹp có thể tùy ý thấy được. diễm dlan lê quý đlon Không có phong cách ưu nhã, diện mạo hoàn mỹ, nhưng anh có ngũ quan thô sơ mà phóng khoáng, thâm thúy, mười phần mùi vị đàn ông. Hơn nữa vào giờ phút này, nếu như xuất hiện trong dạ tiệc, sợ rằng sẽ trở thành người nổi tiếng được các cô gái điên cuồng theo đuổi.

Cau mày, tưởng tượng làm cô không thể khống chế cảm xúc buộc cô phải cố xóa đi. Cô không muốn dùng não để suy nghĩ tại sao anh ở chỗ này, đi vào khách sạn Thủy Tinh như thế nào.

Dù sao, Hạ Viễn Hàng hôm nay, thân phận, địa vị đã sớm khác biệt với trước kia. Việc xã giao của anh cô không thể biết rõ, tựa như Hạ Viễn Hàng bây giờ vậy, cô đã không thể hoàn toàn nắm trong tay. Đáy lòng cô âm thầm cười lạnh, cho dù năm đó chính anh đối với cô ngàn ý trăm thuận, vẫn có bài mìn cô không thể đụng vào, hướng chỉ hiện tại?

Lòng người vĩnh viễn đều không thể nắm trong tay được.

Đám người vừa mới xuất hiện kia bây giờ đã sớm đi qua, thanh tĩnh, rất rõ ràng là người tham gia dạ tiệc. Không phải cô nên thấy may mắn? Thang máy chuyên dụng của Thủy Tinh trong khách sạn, thiết kế vô cùng bí mật, khéo léo lợi dụng hiệu ứng thị giác. Từ bên ngoài nhìn vào đây, nơi này cũng chỉ là tường kín

mà thôi. Chỉ có đến rất gần mới có thể phát hiện, nơi này ẩn một khúc quanh, thang máy dành riêng cho cô ở chỗ này

Nhất định là người đàn ông này đã sớm biết rõ kết cấu trong này, cho nên cố ý đợi ở chỗ này.

Tâm tư quá xấu!

Đôi mắt trong veo quét xuống một thân nhếch nhác của chính mình. Lễ phục màu xanh nước biển bị anh lôi kéo đến không còn bộ dạng gì, mà quần lót tơ tằm cũng bị anh xé rách ném trên đất. Nhìn lại quần áo anh vẫn sạch sẽ chỉnh chu như cũ, lửa giận của cô cháy hừng hực trong ngực.

Thật sự là anh cực kỳ cần dạy dỗ! Cô cũng vô cùng không ngại tự mình đến kết thúc.

Đến gần anh, ngón tay linh hoạt cởi thắt lưng của anh ra, lần vào bên trong sờ soạng. Mặc dù anh bày tỏ sự ngạc nhiên khi đến giờ mà cô vẫn dám khiêu khích dũng khí của anh nhưng anh vẫn muốn để cô làm xằng làm bậy, muốn nhìn xem, Diêu Thủy Tinh có thể làm được đến trình độ nào.

Anh đã nóng quá, bụng rất chướng, trong nháy mắt được phóng thích ra ngoài đó, manh mẽ bung ra đánh vào lòng bàn tay của cô. Thật to! Bàn tay trắng nhỏ bé mở rộng hết cỡ nhưng vẫn không cầm được anh, không thể làm gì khác hơn là ra sức vòng chặt anh, hoạt động từ trên xuống dưới, quấy rầy anh.

“Hạ Viễn Hàng.” Cô liếm cổ anh, ném thấy tư vị nhàn nhạt. Trên người của anh vẫn như năm đó, có hơi thở cổ xanh. Ngẩng đầu, cô cố ý hạ thấp hơi thở gấp bên tai, nhớ trước kia, anh mê luyến nhất chính là tiếng rên rỉ của cô.

Thở dốc Từng hơi từng hơi: “Em muốn, uh’m.”

Quả nhiên, hô hấp của anh lập tức rối loạn.

Dục vọng trong lòng bàn tay trở nên nóng rực và to hơn, cứng hơn, chống đỡ trong lòng bàn tay mềm mại, ra sức cọ xát.

Cô cố ý quấy rầy, hiệu quả vô cùng kinh người.

Hạ Viễn Hàng ôm lấy cô một cái, cả người cô giắt trên người của anh, chân thon dài kẹp thật chặt hông của anh, tay nhỏ bé của cô quấy rầy anh, tìm kiếm đến chỗ tơ lụa nhỏ nhỏ nhập khẩu.

Không thể chờ nhiều hơn một giây nữa.

Anh di chuyển cái mông, trước khi cô chảy ra chất lỏng, “Phốc” một tiếng cắm vào chỗ sâu nhất của cô.

“A.” Tiếng rên rỉ của cô ở bên tai anh, vừa mềm mại vừa yêu kiều, mang theo tiếng trẻ con anh thích nhất, làm cho anh điên cuồng đắm vào.

Cô bị anh ôm lên cao, để giữ vững không té xuống, hai chân theo bản năng kẹp chặt anh. Cánh tay mạnh mẽ của anh vòng qua khuỷu chân của cô, nâng lấy cái mông tròn đầy đặn của cô, nâng cô, từng phát từng phát quăng lên, lúc cô hạ xuống lại dùng sức đâm vào.

Loại tư thế này, vốn dĩ là anh có thể đi vào cực kỳ sâu, hơn nữa bị hấp dẫn tăng tốc độ. Mỗi một cái anh đều đâm vào chỗ sâu không thể tưởng tượng nổi, đội miệng tử cung của cô lên.

Tê dại bủn rủn, còn có từng đợt từng đợt khoái cảm mãnh liệt làm cho ngón tay cô bám thật chặt vào bắp thịt rắn chắc sau lưng anh, mà dưới cơ thể của cô bị hung khí khổng lồ của anh cắm vào, bị anh đâm đến ý thức sắp tan rã.

Thế lực của anh cực kỳ tốt, cánh tay lực lưỡng mạnh đến mức độ kinh người, cùng nhau, lúc vừa mới rơi xuống, lại hạ tay đỡ cô, muốn cứ như vậy chơi hư cô, tránh cho cô trở lại nhiễu loạn tim của anh.

Diêu Thủy Tinh cần đôi môi đỏ tươi, mái tóc đen nhánh giống như hải tảo xỏa ra, sau lưng theo động tác của bọn họ, bày ra đường cong mê người. Cô chủ động lên xuống, khi anh đâm vào, hung hăng xoắn chặt, chọc cho hô hấp của anh càng lúc càng loạn, động tác cũng càng lúc càng thô bạo.

Dưới cơ thể của bọn họ cũng đã sớm là một vùng nước, chất lỏng trơn bóng theo động tác của bọn họ vẩy ra, trong không gian nhỏ nhỏ tất cả đều là âm thanh trong trẻo “Phốc, phốc”.

Bọn họ càng lúc càng điên cuồng, cảm giác cũng càng lúc càng mãnh liệt, trong nháy mắt sắp vọt lên cao triều, trong túi Hạ Viễn Hàng truyền đến tiếng vang trầm trầm.

Động tác của anh ngừng lại, lập tức đổi lấy bất mãn của cô. Cô tại trên người anh nóng nảy lắc lắc, gấp gáp ra lệnh: “Hạ Viễn Hàng, nhanh một chút.”

Đột nhiên trên môi anh giương lên nụ cười xấu xa lần nữa. “Bảo bối, chúng ta chơi khác một chút, có được không?”

“Đừng! Hạ Viễn Hàng, anh mau động đi!” Nước trong huyết của cô liều mạng hút dục vọng của anh, muốn làm cho anh cử động nữa. Lửa nóng của anh ở trong cơ thể cô lại đáng chết không nhúc nhích. Còn cô ở trên người anh, không có phối hợp của anh, cô hoàn toàn không có cách nào chủ động. Loại khó chịu này làm tâm tình cô trở nên hồng bét.

“Động, đương nhiên là muốn động.” Anh chống cô trên vách tường. “Chúng ta thử tiết tấu điện thoại di động một lần, hử?”

Tiết tấu điện thoại di động?

Cô mau chóng hiểu ý tứ của anh, người đàn ông đầy ý nghĩ xấu xa này lại có thể theo tần số rung của điện thoại di động, từng phát từng phát đâm vào trong cơ thể cô.

Trời đánh! Loại này đâm chậm rãi này so bất động còn giãy vò hơn! Đôi mắt cô căng lớn đỏ bừng, dưới thân cô sắp nổi điên rồi.

Cô không đề phòng đến anh sẽ ra một chiêu này, thở gấp đến đặc biệt lợi hại, mắt thấy sắp đến cực hạn nhưng người đàn ông kia vẫn kéo dài vô hạn. d”iễn đ’àn L’è Q’uý Đ’ôn Không phải không biết được, mà là chỉ có thể nhìn lại sẽ không tới, ngược lại anh sắp kích động tới bộ dạng muốn ăn thịt người, nhưng tính nhẫn nại cực tốt, từng chút từng chút từ từ giãy vò.

Cô hoài nghi mãnh liệt người đàn ông này là cố ý bày trò cô! Trời mới biết cõi đời này có ai gọi điện thoại, nửa ngày không có người nhận mà vẫn không chịu treo sao? Cái điện thoại chết tiệt! A. nếu như có thể vang nhanh hơn chút nữa thì tốt rồi.

Sự thật chứng minh, bó tay chờ chết thì tuyệt đối không là Điều Thủy Tinh! Cô rên rỉ, tay nhỏ bé mềm mại vịn vào lục lọi trong túi áo ngực của anh, vừa sờ thấy cái điện thoại chậm rãi vang lên kia liền lập tức rút ra, hung hăng một phát quăng vào tường.

Rất cuộc, tiết tấu chậm phiền lòng này biến mất.

Cô đưa tay nắm phần còn lại của dục vọng, cơ thể chủ động mút dục vọng của anh. “Hạ Viễn Hàng, nhanh lên một chút, uh’m. nhanh lên một chút.” Kéo dài âm thanh, có ngọt nồng đậm đến ngấy và mềm mại dính vào, biết mỹ nhân lãnh nhược băng sương (lạnh lùng) làm nũng thì lực sát thương là như thế nào không?

Cái âm thanh yêu kiều đó khiến cơ thể Hạ Viễn Hàng chột cứng đờ, dục vọng trong cơ thể cô căng đến sắp nổi điên. Một tay anh đặt cô trên tường, kịch liệt đâm vào.

“Phốc phốc” tiếng cơ thể va chạm, vang lên với một tần số rất nhanh không thể tưởng tượng nổi, hăng hái ma sát mang tới khoái cảm mạnh mẽ không có gì sánh bằng.

Trước kia, anh không chịu nổi nhất là dáng vẻ này của cô.

Hôm nay vẫn như thế.

Sau hành hạ dài đằng đẳng, rốt cuộc cô chiếm được kẻo mình muốn.

A. đây mới là tư vị sung sướng! Đôi mắt xinh đẹp vì khoái cảm mà khẽ nhắm, loại mạnh mẽ đâm vào đó sẽ khiến anh nhanh chóng lên cao trào sáng khoái tràn trề .

Từng lớp, từng lớp thịt quyến rũ của cô vòng lên, ôm chặt anh. Vì cao triều nên thủy huyết điên cuồng co rút. Một trận nổi tiếp một trận, anh rên khẽ chống trên người cô ra sức cọ xát, hưởng thụ một khắc tuyệt mỹ này.

Lần cao triều này, sáng khoái đến vượt quá tưởng tượng.

Nhưng ai có thể ngờ tới, cô gái này lại có thể đột nhiên ra tay vào thời điểm anh không phòng bị nhất. Sau khi dùng sức đẩy anh ra, bắt cánh tay của anh lại, ném qua vai một cách đẹp đẽ, làm anh nặng nề va vào vách tường kiên cố đối diện. “Rầm” một tiếng vang dội chứng tỏ lúc cô gái này xuống tay cũng không hề có chút nào lưu tình nào.

Diêu Thủy Tinh vừa chạy, vừa sửa sang lại lễ phục xốc xếch của mình, thuận tiện nhặt quần lót bị anh tiện tay ném xuống đất lên, nhanh chóng chạy tới cạnh thang máy, ngón tay nhấn xuống bộ phận phân biệt dấu vân tay.

Thật may là thang máy này chỉ có cô mới có thể mở, cũng thật may là sau khi cô dùng nó đi lên, nó vẫn dừng lại ở nơi này, chờ cô. Thang máy chi phí không rẻ, phản ứng vô cùng nhạy bén. “Rè” một tiếng mở ra, cô nhanh chóng nghiêng mình đi vào, ra sức nhấn nút đóng.

Một giây sau cùng trước khi cửa thang máy hoàn toàn khép lại, một bàn tay phái nam chen vào, cửa cảm ứng nhanh chóng bật ra lần nữa. Cô thấy khuôn mặt giống như ác ma của Hạ Viễn Hàng, lạnh đủ để làm địa ngục cũng kết băng.

“Diêu Thủy Tinh, em lần này, chơi lớn rồi!”

42. Chương 42

Thang máy đứng im, bọn họ đứng ở bên trong, nhìn nhau chăm chăm.

Quần áo đều xốc xếch không chịu nổi, mặt mũi cũng phỉếm ửng hồng nhàn nhạt, hô hấp đều là dồn dập, cảm xúc đều là. hồng hét!

“Em muốn để anh trực tiếp giải quyết bên trong thang máy hay là ngoan ngoãn chuyển sang nơi khác?” Anh lạnh lùng mở miệng, tâm tình tệ rồi tình rồi mù. Khấp thiên hạ, bất kỳ người đàn ông nào vào thời khắc đó mà bị phụ nữ bày kế như vậy cũng sẽ không vui vẻ nổi chứ? Nhất là, cô gái kia vào giờ phút này còn cao ngạo đứng ở nơi đó, trên mặt khinh thường.

Nếu như không phải bản lĩnh thân thể anh đủ tốt, phản ứng nhanh, anh đã sớm bị ném rơi một cái mất mặt bị ngắt đi rồi.

Thật may là anh chống trên vách tường nên không trực tiếp bị té ngã trên đất.

Rất rõ ràng, anh bị cô lợi dụng xong, tiện tay vứt bỏ. còn là cách thức thô lỗ nhất, quá quắt nhất vứt bỏ! Đây là lần thứ mấy rồi hả? Quả đấm của anh xiết thật chặt. Biểu hiện của cô hoàn toàn là lấy anh làm công cụ tiết dục, rõ là. quá máu lạnh!

Nếu như anh để cô đùa bỡn như vậy nữa, Hạ Viễn Hàng anh đúng là có thể không nên sống nữa rồi! Lần này, anh nhất định phải làm cho cô gái này biết, cái gì là phục thù và nghe theo!

“Em không phải chọn, để anh chọn đi!” Anh trực tiếp đưa tay, ý định lột bỏ quần áo cô.

“Hạ Viễn Hàng!” Cô cau mày đẩy tay anh ra. “Trong thang máy có camera.” Lần này là sự thật.

Vì an toàn của cô, bộ phận trong thang máy có kết hợp camera theo dõi tân tiến nhất. Chỉ cần cô ở khách sạn Thủy Tinh, một ngày 24h trong phòng bảo vệ đều có người chăm chú nhìn.

Nếu anh thật sự nổi điên trong thang máy, mặt mũi của cô đã có thể ném đi được rồi! Ở trong chính khách sạn của mình mất mặt như vậy, Diêu Thủy Tinh không có da mặt dày thế, dùng khí lớn thế.

Đôi mắt đen nhánh của anh quét qua điểm đỏ nho nhỏ góc trên bên phải, tiến tới gần cô, nói nhỏ ở bên tai của cô: “Trong vòng năm phút, anh muốn ở riêng với một mình em, nếu không.”

Lời chưa hoàn tất, có điều ý tứ uy hiếp đã rõ ràng. Về phần muốn ở riêng để làm cái gì. cô lại không phải người ngu!

Cô tuyệt đối tin tưởng, anh nói ra được, làm được. Người đàn ông này mới vừa bị cô đùa bốn một lần, đã hoàn toàn giận đến không còn lý trí, lòng chỉ có tràn đầy lửa dục chưa được cởi bỏ.

Được, lần này, coi như anh hung ác!

Diêu Thủy Tinh cảm hận nhấn xuống chọn tầng 25, tầng đó đặc biệt vì cô giữ lại căn phòng xa hoa.

“Rầm” một tiếng cửa phòng bị mạnh mẽ đập lên. Diêu Thủy Tinh bị anh đè lên trên cửa, quần lót vừa rồi không kịp mặc vào bây giờ cũng vẫn như cũ không cần vội mặc vào. Ngay cả lễ phục trên người cũng bị anh lột xuống, rất nhanh, cơ thể của cô trần truồng như một đứa bé sơ sinh.

Cô bị anh nặng nề đâm xuyên qua, loại sức mạnh thô bạo đó, cho dù bây giờ cơ

thể của cô vẫn còn ướt át cũng làm cho cô đau đến cau mày.

Lần này Hạ Viễn Hàng quyết tâm muốn giết chết cô, hoàn toàn không hề thu lại sức lực. Hạ xuống, đâm vào một cái, hung hăng cọ xát lấy, lại rút ra, nhưng chỉ hơi rút ra một ít bộ phận rồi lại đâm toàn bộ vào lần nữa.

Cô hận chết loại tư thế đứng yên này, cả người bị anh bao vây, mặc anh tàn sát bừa bãi, một chút phản kháng và đường sống cũng không có. Đau đớn và nhức mỗi kích thích làm cho cơ thể cô không ngừng mềm xuống.

Anh nặng nề rút ra đâm vào mấy chục cái, có lẽ cảm thấy tư thế này không đủ thoải mái, rút ra ngoài, lật cô lại. Tay chân của cô đã có chút yếu ớt, hai lần cao triều trước đã tiêu tốn không ít hơi sức của cô, rồi sau đó đem hết toàn lực đem ném anh một cái như vậy. Nói thật, cho dù bây giờ anh cậy mạnh, cô cũng không phải là đối thủ của anh.

Huống chi anh còn mười phần sức lực.

Cô bị anh cưỡng chế quỳ xuống, trở mình thành tư thế anh muốn. “Khi” một tiếng, hung khí cứng rắn cắm vào chỗ sâu nhất của cô lần nữa. Sau khi đổi cách thức làm cho anh có thể đi vào sâu hơn, ít dùng sức hơn, khoái cảm cũng tăng gấp bội.

Cơ thể nhũn thành một vũng nước, một bãi mặc tay anh chơi đùa, mặc anh trêu nghịch nước, gương mặt ma sát trên thảm mềm mại thật dày. Cô hoàn toàn không còn hơi sức để quỳ, nhũn xuống mặt thảm rồi lại bị anh mạnh mẽ kéo lên.

Loại này tư thế quá khuất nhục, quá mất mặt, nhưng là tư thế anh thích nhất.

Trước kia anh vẫn luôn dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ cô, xin cô, thỉnh thoảng cô mới đồng ý phối hợp với anh một lần. Nhưng bây giờ tất cả đều thay đổi, anh hành động tùy ý, muốn giày vò thể nào thì cứ giày vò thể đó!

Bàn tay đưa đến trước ngực của cô, nắm hai vú bị anh đụng phải không ngừng nhảy, ra sức xoa lấy, vẽ thành hình dáng phong phú, hung hăng bóp đầu vú đầy đặn của cô, bức ra rên rỉ mềm mại của cô.

Không biết đã trải qua bao lâu, thời gian ở nơi này trở nên bất động, cơ thể của cô mệt mỏi, tê dại, đau đớn, trướng lên nhưng anh lại vẫn tràn đầy tinh lực, càng đánh càng hăng. Cuối cùng cô cúi đầu thật thấp khóc, giọng nói đã sớm khàn khàn mang theo lắng lơ kiểu khác.

Nước không ngừng chảy xuôi, anh lại chặn chặt lại, trướng đến làm bụng dưới của cô phát đau, phỏng lên không chỗ tiết ra.

Cô không biết mình đã lên cao triều qua bao nhiêu lần, mỗi một cái chạy nước rút của anh làm cho vùng kín của cô cũng bị xâm nhập đến đau âm ỉ, ma sát đi vào, ma sát ra, trừ khoái cảm còn có chất chất đau.

Nhưng anh chính là không bắn!

“Hạ Viễn Hàng, ưhm..... đáng chết! Mau..... kết thúc.....” Nếu không kết thúc, cô thật sự sẽ bị anh chơi hư, giết chết! Cô sắp điên rồi, quả thật hận chết thể lực tốt của anh! Anh bắt đầu làm tình, chỗ mỗi lần đều khiến cô hận nhất chính là làm thật lâu cũng không bắn, chơi đùa cô đến chết đi sống lại, cái tư thế mất thể diện gì, lời nói đỏ mặt gì cũng phải dùng xong, nói xong, còn phải liều mạng phối hợp với anh anh mới cam tâm.

Huống chi lần này anh cố ý phải trừng phạt cô!

Hạ Viễn Hàng đưa tay đến nơi bọn họ kết hợp, nơi đó đã ướt đến rồi tinh rồi mù, đầu ngón tay tìm được viên ngọc trai đã trưởng đến mức tận cùng, nặng nề vô, khiến cho cô hét chói tai lên, hoa huyết co rút nhanh, ôm chặt anh, một lần hút, lại một lần hồng mắt.

Chất lỏng bắn ra vẫn như cũ bị anh hung hăng ngăn ở bên trong, vừa thoải mái, vừa đau, loại kích thích muốn chết này làm cho cô cắn môi cũng sắp không còn giọt máu.

“Anh đúng là không muốn bắn, thế nào?” Anh ác ý nói nhỏ, một cái tay khác sờ tới bờ môi cô, tách hàm răng cắn chặt này ra, thăm dò tiến vào, kéo cái lưỡi thơm mềm của cô ra, tỉ mỉ vuốt ve, ngón tay ở phần môi của cô liên tục ra vào, bắt chước động tác phía dưới. “Nếu cái miệng nhỏ nhắn phía dưới không được, không bằng, dùng cái miệng nhỏ nhắn ở trên này thử một lần, hử?”

Cô kinh ngạc một chút, cắn ngón tay cằn rỗ của anh. “Anh đừng mở tưởng!”

Trước kia, thời điểm tận tình nhất cô cũng chưa từng làm cái đó cho anh. Thứ nhất, anh không nữ, thứ hai, thật ra thì cô không thể tưởng tượng, cũng sẽ không.

Nhưng bây giờ, anh nữ, tại sao anh phải không nữ với cô? Cô gái này, trong mắt vĩnh viễn đều chỉ có chính cô, anh có nhiều quan tâm hơn cũng sẽ chỉ có vẻ cực kỳ ngu ngốc.

“Không làm, vậy thì tiếp tục.” Anh ác ý nói: “Anh bảo đảm, vẫn phải làm đến khi anh tận hứng mới thôi.”

Anh tận hứng?

Cô xiết thật chặt nắm đấm trên thảm trải sàn. Trời mới biết, nếu người đàn ông này hết hứng thì sợ rằng cô đã sớm bị anh chơi hư! Cằm hận đấm đấm sàn nhà, cắn răng nặn ra hai chữ kia: “Tôi làm!”

thể của cô vẫn còn ướt át cũng làm cho cô đau đến cau mày.

Lần này Hạ Viễn Hàng quyết tâm muốn giết chết cô, hoàn toàn không hề thu lại sức lực. Hạ xuống, đâm vào một cái, hung hăng cọ xát lấy, lại rút ra, nhưng chỉ hơi rút ra một ít bộ phận rồi lại đâm toàn bộ vào lần nữa.

Cô hận chết loại tư thế đứng yên này, cả người bị anh bao vây, mặc anh tàn sát bừa bãi, một chút phản kháng và đường sống cũng không có. Đau đớn và nhức mồm kích thích làm cho cơ thể cô không ngừng mềm xuống.

Anh nặng nề rút ra đâm vào mấy chục cái, có lẽ cảm thấy tư thế này không đủ thoải mái, rút ra ngoài, lật cô lại. Tay chân của cô đã có chút yếu ớt, hai lần cao triều trước đã tiêu tốn không ít hơi sức của cô, rồi sau đó đem hết toàn lực đem ném anh một cái như vậy. Nói thật, cho dù bây giờ anh cạy mạnh, cô cũng không phải là đối thủ của anh.

Huống chi anh còn mười phần sức lực.

Cô bị anh cưỡng chế quỳ xuống, trở mình thành tư thế anh muốn. “Khi” một tiếng, hung khí cứng rắn cắm vào chỗ sâu nhất của cô lần nữa. Sau khi đổi cách thức làm cho anh có thể đi vào sâu hơn, ít dùng sức hơn, khoái cảm cũng tăng gấp bội.

Cơ thể nhũn thành một vũng nước, một bãi mặc tay anh chơi đùa, mặc anh trêu nghịch nước, gương mặt ma sát trên thảm mềm mại thật dày. Cô hoàn toàn không còn hơi sức để quỳ, nhũn xuống mặt thảm rồi lại bị anh mạnh mẽ kéo lên.

Loại này tư thế quá khuất nhục, quá mất mặt, nhưng là tư thế anh thích nhất.

Trước kia anh vẫn luôn dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ cô, xin cô, thỉnh thoảng cô mới đồng ý phối hợp với anh một lần. Nhưng bây giờ tất cả đều thay đổi, anh hành động tùy ý, muốn giày vò thể nào thì cứ giày vò thể đó!

Bàn tay đưa đến trước ngực của cô, nắm hai vú bị anh đụng phải không ngừng nhảy, ra sức xoa lấy, vẽ thành hình dáng phong phú, hung hăng bóp đầu vú đầy đặn của cô, bức ra rên rỉ mềm mại của cô.

Không biết đã trải qua bao lâu, thời gian ở nơi này trở nên bất động, cơ thể của cô mệt mỏi, tê dại, đau đớn, trướng lên nhưng anh lại vẫn tràn đầy tinh lực, càng đánh càng hăng. Cuối cùng cô cúi đầu thật thấp khóc, giọng nói đã sớm khàn khàn mang theo lắng lơ kiểu khác.

Nước không ngừng chảy xuôi, anh lại chặn chặt lại, trướng đến làm bụng dưới của cô phát đau, phồng lên không chỗ tiết ra.

Cô không biết mình đã lên cao triều qua bao nhiêu lần, mỗi một cái chạy nước rút của anh làm cho vùng kín của cô cũng bị xâm nhập đến đau âm ỉ, ma sát đi vào, ma sát ra, trừ khoái cảm còn có chất chất đau.

Nhưng anh chính là không bắn!

“Hạ Viễn Hàng, ưm..... đáng chết! Mau..... kết thúc.....” Nếu không kết thúc, cô thật sự sẽ bị anh chơi hư, giết chết! Cô sắp điên rồi, quả thật hận chết thể lực tốt của anh! Anh bắt đầu làm tình, chỗ mỗi lần đều khiến cô hận nhất chính là làm thật lâu cũng không bắn, chơi đùa cô đến chết đi sống lại, cái tư thế mất thể diện gì, lời nói đỏ mặt gì cũng phải dùng xong, nói xong, còn phải liều mạng phối hợp với anh anh mới cam tâm.

Huống chi lần này anh cố ý phải trừng phạt cô!

Hạ Viễn Hàng đưa tay đến nơi bọn họ kết hợp, nơi đó đã ướt đến rồi tinh rồi mù, đầu ngón tay tìm được viên ngọc trai đã trướng đến mức tận cùng, nặng nề vê, khiến cho cô hét chói tai lên, hoa huyết co rút nhanh, ôm chặt anh, một lần hút, lại một lần hồng mắt.

Chất lỏng bắn ra vẫn như cũ bị anh hung hăng ngăn ở bên trong, vừa thoải mái, vừa đau, loại kích thích muốn chết này làm cho cô cắn môi cũng sắp không còn giọt máu.

“Anh đúng là không muốn bắn, thế nào?” Anh ác ý nói nhỏ, một cái tay khác sờ tới bờ môi cô, tách hàm răng cắn chặt này ra, thăm dò tiến vào, kéo cái lưỡi thơm mềm của cô ra, tỉ mỉ vuốt ve, ngón tay ở phần môi của cô liên tục ra vào, bắt chước động tác phía dưới. “Nếu cái miệng nhỏ nhắn phía dưới không được, không bằng, dùng cái miệng nhỏ nhắn ở trên này thử một lần, hử?”

Cô kinh ngạc một chút, cắn ngón tay càn rỡ của anh. “Anh đừng mở tưởng!”

Trước kia, thời điểm tận tình nhất cô cũng chưa từng làm cái đó cho anh. Thứ nhất, anh không nở, thứ hai, thật ra thì cô không thể tưởng tượng, cũng sẽ không.

Nhưng bây giờ, anh nở, tại sao anh phải không nở với cô? Cô gái này, trong mắt vĩnh viễn đều chỉ có chính cô, anh có nhiều quan tâm hơn cũng sẽ chỉ có vẻ cực kỳ ngu ngốc.

“Không làm, vậy thì tiếp tục.” Anh ác ý nói: “Anh bảo đảm, vẫn phải làm đến khi anh tận hứng mới thôi.”

Anh tận hứng?

Cô xiết thật chặt nắm đấm trên thảm trải sàn. Trời mới biết, nếu người đàn ông này hết hứng thì sợ rằng cô đã sớm bị anh chơi hư! Cầm hận đấm đấm sàn nhà, cắn răng nặn ra hai chữ kia: “Tôi làm!”

Cô không muốn trở thành cô gái đầu tiên chết vì làm tình, một chút cũng không muốn!

Không khỏi hưng phấn, anh rút ra khỏi cơ thể cô, loại cảm giác ma sát đó đưa tới tiếng thở dốc của hai người bọn họ.

Diêu Thủy Tinh xoay người lại, nhìn dọc vụng căng đầy của anh, cái màu đỏ tím dọa người đó, từng cái, từng cái gân xanh, bộ dạng tức giận hùng hực làm cho trong lòng cô một mực phát run.

Trên dọc vụng của anh có một mảng sáng bóng, tất cả đều là dịch nước trong cơ thể của cô, từng giọt chảy xuống đất, loại cảnh tượng sắc tình này làm cho gương mặt của cô thành đỏ ửng choáng váng.

Bộ dạng này, bảo cô. mở miệng thế nào!

Thật là đáng chết! Trong lòng Hạ Viễn Hàng khê nguyên rửa mình, kéo cô cùng đi đến phòng khách, rút khăn giấy ở trên bàn ra, lau sạch sẽ chính mình. Cầm giận mà ném hết khăn giấy ướt vào trong giỏ rác, gập bản thân đến loại thời điểm này mà còn phải cảm thấy mềm lòng vì cô.

Thật là, con mẹ nó!

“Là đồ của chính mình, còn ngại cái gì?”

Là của mình mới có thể cảm thấy quá kỳ quái được không? Trước kia bị anh buộc nếm quá, bây giờ bảo cô chủ động. cô không cần!

Anh nặng nề ngồi xuống trên ghế sofa da mềm mại, như đế vương ngoắt ngoắt tay với cô.

Đôi mắt cô lóe lên một cái.

“Diêu Thủy Tinh, nếu như lúc này em dám chạy trốn, anh thề, nhất định anh sẽ không bỏ qua cho em!” Cô dám cả gan bỏ lại anh, hậu quả tuyệt đối, tuyệt đối sẽ làm cho cô hối hận đến ngày chết!

Hôm nay xem ra là chạy không thoát rồi.

Bởi vì hình như cô đã dồn người đàn ông này đến cực hạn, nếu như anh phát điên có thể cô thật sự không phải là đối thủ. Lúc địch mạnh chỉ có thể tạm lánh mũi nhọn đi.

Cô bước tới, anh chăm chú nhìn cô, không hiểu sao cô có thể làm được, dù toàn thân trên dưới không một mảnh vải, đều ngập đầy dấu vết kích tình nhưng cô vẫn có thể ưu nhã giống như một nữ vương.

Mà bây giờ nữ vương quý gối cạnh chân anh, đưa tay cầm anh. Bàn tay nhỏ bé lạnh buốt này vừa tiếp xúc với dục vọng nóng rực của anh khiến cho anh “khàn khàn” hít vài ngụm khí lạnh. Cô nhẹ nhàng vòng chặt anh, hoạt động.

“Dùng miệng của em, nhanh lên một chút!” Anh hoàn toàn không có tính nhẫn nại ra lệnh nói.

Cúi đầu, đến gần, cảm nhận sức lực từ vật sống đó, khí nóng thiêu người tản ra. Cô hít một hơi thật sâu, mở miệng ra, ngậm anh vào.

Cơ thể anh chợt cứng ngắc, cái miệng nhỏ nhắn của cô vừa nóng lại chặt, còn có đầu lưỡi mềm non
. Nắm tay xiết chặt. “Không được dùng hàm răng, dùng đầu lưỡi của em.”

Cô không thành thạo, vụng về, răng nhọn thỉnh thoảng cọ qua anh, làm cho anh hơi đau. Nhưng chính không lưu loát như vậy quá lạ lại kích thích anh, khiến anh càng thêm xao động.

Đây là Diêu Thủy Tinh, người luôn luôn cao cao tại thượng, cô gái vĩnh viễn kiêu ngạo. Giờ phút này, cô quý gối trước mặt anh, dùng cái miệng nhỏ nhắn của cô mút anh, lấy lòng anh.

Anh thoải mái thở dốc nặng nề, ngón tay xuyên vào trong tóc dài như tơ lụa, vuốt ve tỉ mỉ, đè cái ót cô lại, hướng dẫn cô hoạt động lên xuống.

“Ừm.” Anh vào đến chỗ sâu trong cổ họng của cô, cảm giác muốn ói khiến cô đè bụng dưới của anh lại, chống lên, rồi lại bị anh một tay đè xuống. Lưỡi của cô quét lung tung trên dục vọng của anh, nếm được thứ trong suốt mà cái to tròn của anh tiết ra.

Có chút mặn mặn, có chút tanh, còn có một thứ mùi vị làm cho cô mặt đỏ tim đập, một thứ, mùi vị của Hạ Viễn Hàng. Thật kỳ lạ, rõ ràng hưởng thụ là anh nhưng tại sao cơ thể của cô cũng trở nên nóng rực?

Môi của cô theo bản năng ngậm chặt, nghe thấy hô hấp của anh nặng nề, thì ra là cô cũng có thể khống chế anh vậy. Bộ phận quý giá nhất của anh ở trong miệng cô, mặc cho cô định đoạt.

Từ từ, cô tìm được bí quyết, mút và ngậm sâu lại phối hợp tay vuốt ve, tiếng thở dốc của anh càng lúc càng lớn, lồng ngực rắn chắc nhanh chóng phập phồng.

Anh nhìn cô chăm chăm, mái tóc đen xõa ra, hoàn toàn khác biệt với chính tề đoan trang thường ngày. Đôi mắt sụp xuống, lông mi nồng đậm ngạo nghễ ưỡn lên tạo thành bóng đẹp đẽ. Gò má phồng từng mảng phấn hồng, bởi vì dùng sức mà khê lõm vào trong. Đôi môi đỏ tươi cố gắng ngậm mút lấy dục vọng của

anh, màu sắc nơi đó và màu sắc đôi môi cô sẵn ra một mảnh phóng túng. Nước miếng nuốt không kịp làm cho vũ khí nóng của anh sáng bóng.

Đàn ông đều rất không có khả năng chịu nổi hấp dẫn như vậy, Hạ Viễn Hàng đưa tay vuốt sợi tóc bị mồ hôi dính vào bên má của cô, giúp mình có thể càng thêm thấy rõ ràng, cô phun nuốt anh như thế nào.

Diêu Thủy Tinh cảm thấy miệng vừa chua xót vừa đau, nhưng người đàn ông kia lại càng trưởng lên lớn hơn trong miệng cô. Tựa như, càng lúc càng hưng phấn, một chút ý tứ buông ra cũng không có.

Cô cau mày, nhả dục vọng của anh ra, nhìn bộ dạng bồng bồng sức sống của nó không khỏi lên cơn: “Sao mà vẫn chưa. Tôi mệt quá rồi.”

Đột nhiên vẻ mặt của anh trở nên rất tà ác, khiến cô sinh lòng cảnh giác nhìn anh chằm chằm.

Chậm rãi cười một tiếng. “Có thể.” Đưa tay xoa môi bị biến thành đỏ tươi của cô “Nó thích hơn chính là cái miệng nhỏ nhắn, phía dưới.”

Anh, anh, anh. nhất định là anh cố ý!

Rốt cuộc Diêu Thủy Tinh bộc phát tính khí! Cô nhào tới, móng tay nhọn ra sức bấm vào thịt trong tay của anh, đôi môi dùng sức cắn xuống bấp thịt rắn chắc trước ngực hắn.

Anh “khàn khàn” hít hơi, lửa dục cuộn cuộn, cũng không nói nhảm nhiều với cô. Trực tiếp lật người đè cô ngã trên ghế sa lon, nâng hông xông thẳng vào. “Thể lực của em đã khôi phục rồi, chúng ta tiếp tục đi!”

Ác ma này, anh tuyệt đối, tuyệt đối là cố ý! Cô muốn giết anh!

Bọn họ ở trong phòng của khách sạn, quần lấy nhau trọn vẹn hai ngày ba đêm.

Đói bụng, có phục vụ phòng cao cấp cung kích đợi bất cứ lúc nào. Nhàm chán, anh lại tựa như sói đói nhào vào cô, hung ác ăn hoặc là hung ác bị ăn. Phòng khách, phòng tắm, thư phòng, phòng ngủ, căn phòng lớn như vậy,

khắp nơi đều có dấu vết hoan ái của họ.

Vào giờ phút này, tên đàn ông đáng ghét ăn uống no say kia nghiêng nghiêng tựa vào ghế salon, trên đầu gối đặt laptop, anh gọi điện thoại gọi phụ tá đưa tới bảo trợ lý đưa tới, hoàn toàn tự do thoải mái, coi nơi này như nhà mình vậy.

Diêu Thủy Tinh ngồi ngay ngắn trên một ghế salon khác, lạnh lùng liếc anh một cái. “Hôm nay đã là thứ hai, xin hỏi ngài Hạ, khi nào tôi có thể đi?”

Hạ Viễn Hàng ngược mắt, miễn cưỡng quan sát cô từ đầu tới đuôi một phen. Ánh mắt nóng rực dừng lại nửa ngày ở bộ ngực và bụng dưới của cô, dường như đang hồi tưởng lại tư vị tốt đẹp nơi đó. Cuối cùng, quét trở về đôi mắt lạnh như băng của cô, chậm rãi nhếch môi cười. “Anh thật sự yêu chết bộ dạng giả vờ đứng đắn này của em.”

Đáng chết!

Diêu Thủy Tinh thiếu chút nữa đã nguyên rửa ra tiếng. Người đàn ông này, rõ ràng ở trước mặt người khác là một bộ dạng lạnh lùng muốn chết, tại sao ở trước mặt cô lại lưu manh, hư hỏng như vậy?

Bọn họ đã ở đây suốt cả hai ngày, cô sắp bị anh bức điên rồi! Lần đầu tiên trong đời cô làm việc cả ngày thể này mà không phải ở công ty, đây là thứ mất khống chế cô không thể dễ dàng tha thứ nhất trong cuộc đời hoàn mỹ của cô! Cô sắp phát điên nhưng anh vẫn là cái điệu bộ không có gì lớn.

Nếu không phải quần áo cô đều bị anh xé nát, nếu không phải cô tuyệt đối không thể chấp nhận mặc áo choàng tắm chạy đi, cô đã sớm đi rồi! Điện thoại di động bị anh lấy đi, gọi điện thoại phân phó nhân viên khách sạn đưa quần áo lên cũng bị anh khoát trá xé nát, hơn nữa còn thuận tiện vui vẻ sáng khoái dạy dỗ cô một trận.

Lúc cô điên cuồng thở dốc, anh vừa lòng ôm cô, từng chút từng chút vuốt ve bộ ngực của cô giống như nhớ ra nói: “Thân ái, ngày mai chúng ta có thể chơi một lần nữa, hử?”

Anh là người đàn ông vô sỉ nhất trên đời!

Lần này cô gặp hạn quá lớn, mất thể diện hơn là còn thua ở chính địa bàn của mình! Bây giờ cô tin, không chỉ có lời đồn đãi cô có một thần bí nhân tình bí mật của người trong công ty mà ngay cả khách sạn Thủy Tinh, giờ phút này cũng đều là lời đồn bay đầy trời.

Cô và một người đàn ông giam mình trong phòng, hai ngày không ra khỏi cửa phòng một bước, cuộc sống của Diêu Thủy Tinh cô từ đây đã bị anh trát như lên.

“Tôi còn có công việc!”

Lời đồn cô không ngại, cô không sống trong miệng người khác, sẽ không để ý người khác nói. Nhưng anh vậy khốn cô, không để cô có thể đi vào công ty, cô vô cùng, vô cùng mất hứng!

“Vậy thì công việc thôi!” Ngón tay của anh thao tác rất nhanh trên bàn phím, thuận tiện phân tâm trả lời, giống như đang trấn an bạn gái cố tình gây sự vậy.

Rốt cuộc là ai cố tình gây sự?

“Tôi muốn đến công ty, anh có nghe không? Hạ Viễn Hàng!” Giọng lạnh giống như là lưỡi dao băng lạnh, mỗi một nhát đều là lạnh. Cô không thích nhất chính là người khác tới làm xáo trộn quy luật cuộc sống của cô. Cô đã bố trí tốt tất cả, cô muốn hoàn toàn nắm trong tay! Lần này anh phạm vào đại kỵ của cô.

“Vậy thì bàn công việc.” Chỉ một giây, anh lại khôi phục thành người đàn ông bình tĩnh và có năng lực, không phải người đàn ông tà ác cô lĩnh giáo hai ngày nay. “Em muốn Thế Thành đúng không?”

“Không phải chuyện của anh.”

Đôi mắt đen của anh trầm xuống, nhanh chóng lại bình tĩnh lại. “Hiện tại Phương Minh Gia đã giao toàn bộ cho anh tiếp nhận, em cảm thấy chuyện không liên quan đến anh?”

Dĩ nhiên cô biết.

Sau lần đầu tiên gặp lại cô cũng điều tra qua anh. Mặc dù anh rất khiêm tốn nhưng mạng lưới tư vấn của Diêu thị phong phú vượt ra ngoài tưởng tượng, có thể cung cấp bất kỳ tin tức cô muốn biết.

Năm đó anh rời khỏi Đài Loan, đến Havard học, biểu hiện nổi trội xuất sắc. Chỉ mất thời gian 5 năm đã lấy được hai bằng tiến sĩ, cho dù rời khỏi Havard nhiều năm như vậy nhưng vẫn là truyền kỳ của Havard.

Bảy năm trước anh thành lập “Viễn”, chuyên xử lý khủng hoảng và quản lý công ty, làm việc vô cùng nổi tiếng. Nghe nói con số anh đòi rất lớn, dù vậy, vẫn có hàng loạt công ty đứng xếp hàng tới cửa, cầu xin anh nhận vụ việc.

Thật ra thì cô biết anh sẽ thành công, bởi vì anh có một vài thiên phú thật sự vô cùng đặc biệt. Năm đó, chuyện bọn họ thích làm nhất chính là anh lái xe chở cô chạy đến khắp nơi. Còn cô thích nhất cầm là tùy ý lấy các con số trên bảng hiệu của cửa hàng đi ngang qua kiểm tra anh. Chỉ cần nhìn qua anh tuyệt đối sẽ không quên, cho dù là vô ý lướt qua.

Cho nên lúc trước cô mới can thiệp chuyện của anh. Tài năng và trí thông minh của anh không nên bị mai một trong một xưởng sửa xe.

Ngừng! Phát hiện mình lại đang hồi tưởng những thứ từng trải qua năm đó, lý trí của cô lập tức ra lệnh mình dừng lại.

“Anh cảm thấy anh có thể ngăn cản tôi thu mua Thế Thành?” Cô cười lạnh, trong mắt có khinh thường. Mấy năm nay Hạ Viễn Hàng anh xác thực làm rất tốt, tuy là kiểu công ty nhỏ, thu nhập cũng cao hơn so với rất nhiều công ty lớn khác. Nhưng so sánh với Diêu Thị thì khoảng cách vẫn không nhỏ.

Nếu như không phải cô thật sự không muốn phiền phức với tên đàn ông không có đầu óc của AT đó, với thực lực của Diêu Thị, Thế Thành nhỏ nhỏ cũng đã sớm nằm trong lòng bàn tay rồi. Cô ghét dùng tiền bạc đi phá người, quá thiếu thông minh.

“Có thể anh không thể ngăn cản.” Anh cũng rất bình tĩnh trả lời. “Nhưng em hẳn rất rõ, anh sẽ trở thành trở ngại không phải nhỏ của em. Em làm việc không phải thích dùng phương pháp nhanh nhất để giải quyết tất cả sao? Hiện tại anh đưa ra thành ý, em nên suy nghĩ.”

Nhìn ở lập trường kinh doanh, cô vẫn có phong cách như thế, có điều anh sẽ tốt bụng vậy sao?

Anh thấy rõ hoài nghi của cô. “Thế Thành là khách hàng của anh, bây giờ anh

là đại diện của công ty không phải cá nhân.” Ý tức là, anh sẽ không lẫn lộn tình cảm riêng tư vào bên trong.

“Anh có đề nghị gì?”

“51% cổ phần trong tay Phương Minh Gia, như vậy có đủ thành ý hay chưa?”

“Không phải đến chết hẳn cũng không chịu chấp nhận tôi thu mua, vậy hiện tại chịu?” Cười lạnh, người đàn ông kia ngày đó giận đến chỉ thiếu chút nữa nổi điên, hẳn sẽ thay đổi chủ ý nhanh như vậy chứ? Coi Diêu Thủy Tinh cô là ngu?

“Trước có sói sau có hổ, ít nhất hẳn có thể lựa chọn một cách thức chết không thấy đau.”

AT và Diêu thị, người có đầu đều biết phải nên nên chọn ai.

“Điều kiện.”

“Em muốn 12 khách sạn, có thể cho em, nhưng tổng công ty của Phương gia mãi mãi đều phải là họ Phương. Mà em phải dùng giá tiền cao hơn giá thị trường hai lần tới để thu mua cổ phần trong tay Phương Minh Gia.”

Diêu Thủy Tinh nhanh chóng tính toán trong lòng một chút, trên mặt nồng đậm ý vị châm chọc. “Thật buồn cười, vì cái gì mà tôi phải trả một trăm hai mươi triệu này?” Cổ phiếu Phương gia vốn dĩ cũng sắp không khác giấy vụn là mấy, bị kẻ ngốc Ryan kia quấy nhiễu như vậy mới tăng trở lại không ít, nhưng không đến mức cô phải tốn thêm nhiều tiền thế, coi Diêu Thủy Tinh cô là kẻ ngốc có thể tùy tiện chém gọt?

“Bởi vì nếu như em không muốn, tưởng tượng xem tổng tài AT sẽ hài lòng cỡ nào.” Không phải A tức là B, cô không có lựa chọn khác.

“Tại sao tôi phải tin anh?”

Hạ Viễn Hàng chỉ chỉ tài liệu đặt trên bàn. “Lúc này Phương Minh Gia đã ký xong tên đơn chuyển nhượng cổ phần.” Lúc trước bảo trợ lý đưa máy tính tới đây cũng thuận tiện mang theo tài liệu này tới.

Cô đi tới, cầm tài liệu kia nhanh chóng nhìn qua một lần, rất hoàn mỹ, tất cả đều như Hạ Viễn Hàng mới nói xong, không có một chút nhầm lẫn.

“Anh khẳng định là đến giúp Phương gia giải quyết khủng hoảng?” Cô giễu cợt hỏi, việc bây giờ anh làm chẳng phải là thần tốc tiêu diệt Phương gia? Vào trong tay cô, Thế Thành không mang họ Phương cũng đã không còn quan trọng.

“Anh xử lý khủng hoảng, không phải cái chết. Thế Thành cũng đã sớm mắc nợ chồng chất, con số, anh tin chắc em rất rõ. Trước mắt thứ đáng giá nhất của Thế Thành chỉ có 12 khách sạn này, điều duy nhất anh có thể làm chính là giúp hắn bán với một giá tốt.”

“Điện thoại di động của tôi.” Cô nhàn nhạt mở miệng.

Hạ Viễn Hàng lấy điện thoại của cô đưa cho cô, nhìn cô từ từ bấm số điện thoại.

“Trợ lý Tào, tôi muốn bản báo cáo tất cả tài sản trên danh nghĩa Phương Minh Gia và Thế Thành, nửa giờ sau cô gửi fax tới khách sạn Thủy Tinh.”

“Ừ, buổi chiều tôi sẽ đến công ty.”

Đề tài kết thúc, bọn họ lẳng lặng nhìn nhau. “Trước khi luật sư đến, xin hỏi ngài Hạ, tôi có thể mặc quần áo của mình chưa?”

Anh miễn cưỡng bày động tác “xin mời”, Diêu Thủy Tinh cầm điện thoại lên.

Nửa giờ sau, tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng.

Diêu Thủy Tinh từ bản báo cáo các con số vừa mới fax đến ngẩng đầu lên, nhìn về luật sư của công ty.

Trần Viễn gật đầu một cái: “Tổng giám đốc, giấy chuyển nhượng này không có vấn đề.”

“Tổng giám đốc Diêu còn có vấn đề gì?” Hạ Viễn Hàng nhú mày.

Cô không có vấn đề, tất cả đều hoàn mỹ hợp đúng yêu cầu của cô, nhưng hoàn mỹ thuận lợi đến mức khiến cô cau mày.

Yên lặng nhìn anh, trầm mặc. Anh cũng an tĩnh nhìn lại cô, không thúc giục cũng không gấp gáp nóng nảy.

Thời gian dường như chưa từng đi qua mười năm xa xôi, anh vẫn là Hạ Viễn Hàng năm đó yên lặng đứng dưới gốc cây đợi cô, có yên tĩnh và quyết tâm sẽ đợi cô đến thiên hoang địa lão (lâu như trời đất) đó. Cô vẫn là Diêu Thủy Tinh năm đó, chỉ đơn thuần muốn yêu một người.

Bọn họ vẫn yêu nhau như trước kia.

Ánh mắt chớp chớp, rốt cuộc Diêu Thủy Tinh nhân nhật mở miệng: “Tôi không có bất cứ vấn đề gì nữa.” Nhận lấy bút luật sư đưa tới, cô ký tên của mình.

Trần Viễn nhìn tài liệu một chút, cung kính gật đầu với cô: “Chuyện kể tiếp, tôi sẽ xử lý thỏa đáng.” Sau khi gật đầu chào hỏi với Hạ Viễn Hàng lập tức đi thẳng ra ngoài.

Hạ Viễn Hàng chậm rãi thu dọn laptop và tài liệu trên bàn, nên làm cũng đã làm xong, hình như anh không còn lý do ở lại.

Năm phút sau, anh ngẩng đầu nhìn lại cô: “Muốn hỏi gì cứ hỏi đi!”

“Nói cho tôi biết, Hạ Viễn Hàng, vụ này anh còn có thể coi là thành công sao?” Anh như vậy cũng không tính là hoàn thành nhiệm vụ của người được ủy thác chứ? Dù sao chẳng mấy chốc Thế Thành sẽ trở thành quá khứ.

Anh đứng thẳng, cười một tiếng lười biếng mà hấp dẫn với cô, trong mắt có tia lửa, ý vị sâu xa: “Dĩ nhiên! Tổng giám đốc Diêu không nhớ rõ mình phải thanh toán cho Phương Minh Gia một trăm hai mươi triệu sao?”

Con người của cô chợt co rụt lại.

Người đàn ông kia cứ như vậy xách laptop lên, thản nhiên rời đi.

Diêu Thủy Tinh lặng lẽ đứng ở giữa phòng tiếp khách, một hồi lâu, cầm ly rượu anh đã uống qua trên bàn, hung hăng ném xuống!

43. Chương 43

Chỉ hai ngày ngắn ngủn, 48 tiếng, thế giới hoàn toàn thay đổi.

Việc đầu tiên bùng nổ lên là Đồng Sự Trưởng của Thế Thành Phương Minh Gia, trước chín giờ sáng hai ngày trước đã thế chấp 12 khách sạn thuộc Phương gia với ngân hàng nhà họ Thôi vay mười tỷ tròn. Mà đến chín giờ ba mươi lăm phút cùng ngày, tổng giám đốc Diêu Thủy Tinh của chi nhánh Tập Đoàn Diêu Thị ở châu Á ký tên mua 51% cổ phần Thế Thành khi đó đã chỉ còn là cái vỏ rỗng. Trừ món nợ đã nắm rõ trong tay, tất cả mọi người bao gồm cả Diêu Thủy Tinh đều không biết, hiện tại, nếu như Diêu Thị muốn lấy được 12 khách sạn này nhất định phải trả lại mười tỷ cho ngân hàng.

Kể ngu cũng sẽ không làm như vậy!

Thiên kim Diêu Thủy Tinh Cao quý nhất, xinh đẹp nhất của Diêu Thị, kể từ sau khi bước vào Diêu Thị vẫn luôn có đầu óc tỉnh táo hoàn mỹ, giỏi đầu tư có tiếng với các giới. Nhưng lần này lịch sử hoàn mỹ bị phá vỡ, hơn nữa còn sụp đổ đến mức mọi người đều biết.

Truyền thông giống như cá mập đói bụng ngửi được mùi máu tươi, sau khi nhận được tin tức trong vòng 20 phút đã vây kín Diêu Thị tới nước chảy không lọt. Không thể không thừa nhận, ký giả bây giờ thật sự là chỗ nào cũng nhúng tay vào. Trong vòng một ngày, báo chí tạp san không ngừng tuôn ra dự đoán mới, thì ra hành động đầu tư sai lầm của Diêu Thủy Tinh lần này hoàn toàn là vì người tình!

Trước đây xôn xao tin người tình bí mật của Diêu đại tiểu thư, thì ra đó chính là người sáng lập công ty “Viễn” mà lần này Thế Thành mời tới giải quyết khủng hoảng của công ty, Hạ Viễn Hàng! Diêu Thủy Tinh vì giúp người tình đã lấy ra khoản tiền lớn đến giúp đỡ Phương Minh Gia vượt qua nguy cơ. Theo nguồn tin đáng tin tiết lộ, thật ra thì Diêu Thủy Tinh đã sớm biết, Phương Minh Gia tính toán thế chấp khách sạn với ngân hàng, lại cố ý lấy tiền mua cổ phần của Phương Minh Gia, rất rõ ràng là lấy tiền của Diêu Thị tư lợi ỉn.

Còn theo người chứng kiến nói, thật ra thì Diêu Thủy Tinh yêu người tình của mình muốn chết, vì anh ta cái gì cũng đồng ý làm. Bọn họ thường ôm hôn nhau thắm thiết trên đường trong đêm khuya, đến khách sạn Thủy Tinh vào phòng hẹn hò. Diêu Thủy Tinh càng thêm giận dữ thay trai đẹp, đuổi việc nhân viên bảo vệ vô tội bắt gặp tình huống của mình. Cho nên lần này đem tiền của Diêu Thị đi giúp người tình hoàn toàn là chút lòng thành, chẳng có gì lạ.

Lập tức lại có người nhảy ra tin đồn, có thể Diêu Dật Châu sẽ để lại toàn bộ tài sản cho con trai của mình, mà Diêu Thủy Tinh ở Diêu Thị nhiều năm như vậy, hoàn toàn đang vì may áo cưới cho người khác. Diêu Thủy Tinh luôn luôn không đặt người khác trong mắt nổi giận, vì vậy dứt khoát đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, trong thần thông ngoài quỷ quái, lấy tiền của Diêu Thị ra cho Phương Minh Gia rồi từ chỗ của hắn cầm về.

Nhiều vô số, đủ kiểu đủ loại tin tức ngập đầy trời đất, muôn ngàn phỏng đoán kì quặc đều có. Dù sao nóng sốt thế nào, nói thế nào, ai quản chân tướng? Nhất là lần này bộ phận PR của Diêu Thị cực kỳ an tĩnh, cũng không có ra ngoài bình ổn lời đồn đãi. Thật vất vả Diêu Thị mới có người gây ra gièm pha, hơn nữa còn là đại tiểu thư cực kỳ khó trị, cực kỳ kiêu ngạo trong truyền thuyết của Diêu Thị. Xem ra lần này cả giới truyền thông đều sôi trào!

Ngày hôm sau, bản tuyên bố do Diêu Dật Châu trực tiếp ký tên sau hai giờ thông báo khắp cả Tập Đoàn Diêu Thị, nói rõ sự kiện lần này là chỉ do cá nhân Diêu Thủy Tinh bỏ tiền ra không hề liên quan tới Diêu thị, rang xào sự kiện này đến đỉnh điểm. Ngày hôm đó Hội Đồng Quản Trị triệu tập hội nghị khẩn cấp, Diêu Thủy Tinh tự nhận lỗi từ chức, chấn động toàn thành.

Nhưng khi tin tức bị xào đến cao điểm thì mọi người mới phát hiện Diêu Thủy Tinh mất tích. Ký giả canh giữ ở biệt thự Diêu gia toàn bộ năm ngày cũng không thấy bóng dáng của Diêu Thủy Tinh, rốt cuộc tới đây mới hiểu được, có thể Diêu Thủy Tinh đã rời khỏi Đài Loan, tránh đi đầu sóng ngọn gió rồi!

Diêu đại tiểu thư vì nhận thua, chán nản rời sân khấu, một mình liếm miệng vết thương?

Mới là lạ!

Hạ Viễn Hàng nhìn thông tin tài khoản ngân hàng, nụ cười bên môi có mấy phần bất đắc dĩ và dung túng.

“Xin ngàn vạn, ngàn vạn lần đừng cười như vậy, trong lòng tôi sẽ tê dại!” Thôi Tư Triết nhìn nụ cười xa lạ trên mặt Hạ Viễn Hàng, cảm thấy da dẻ toàn thân đều bất thường, vội vàng giúp mình rót một ly rượu, uống một hớp, muốn đè nén sợ hãi. Một người trước sau đều lạnh lùng đột nhiên lộ ra nụ cười có “Nhiệt độ” như vậy thật sự rất đáng sợ được không?

Kinh sợ anh chịu gần đây thật đúng là không nhỏ! Dù uống hết một chai rượu cũng không đủ để đè nén xuống được.

“Cậu vẫn còn ở đây?” Hạ Viễn Hàng đóng laptop, nhìn người đàn ông đột nhiên tới chơi này. Người này chính là người vẫn tự xưng là người bạn tốt nhất của anh.

Không biết có tính là nghiệt duyên không, kể từ sau khi quen biết ở Havard, Thôi Tư Triết từ từ trở thành người thường xuất hiện nhất trong cuộc sống của anh. Cậu ta thường nói, với tính tình của mình thì nhất định là người tốt nhất thế giới, bởi vì cậu ta có thể làm bạn với loại quái thai lạnh lùng như Hạ Viễn Hàng.

“Cậu còn chưa nói cho tôi biết rốt cuộc cậu có tính toán gì, tôi tuyệt đối sẽ không đi!” Thôi Tư Triết nói xong, còn ra gật gật đầu, bày tỏ kiên định.

“Tính toán gì?”

“Tôi hỏi cậu, sao cậu còn hỏi ngược lại tôi?” Người có tính khí tốt hơn nữa cũng sẽ bị tức đến chết. “Cậu lần này tới Đài Loan sau đó lập tức rất kỳ quái, về bên này cũng không nói cho tôi biết một tiếng, hại ta hỏi Peter thiệt nhiều lần cậu ta mới nói. Tiếp theo biết rõ tôi cũng tới Đài Loan rồi, cậu cũng không tìm tôi!”

“Tìm cậu làm gì?” Cũng không phải là họ chưa gặp mặt trong thời

gian dài. Khi ở Newyork, gần như ngày nào Thôi Tư Triết cũng xuất hiện tại trước mặt anh, anh vô cùng quý trọng những ngày yên tĩnh hiện tại.

Thôi Tư Triết thiếu chút nữa bị một câu nói của cậu ta làm cho nghẹn chết. Thôi thôi thôi, không so đo những thứ này với người không có lương tâm! “Ngày đó rõ ràng cậu thay đổi ý định, nói muốn tới tham gia yến tiệc mừng thọ ông nội tôi, nhưng tại sao từ đầu tới cuối, ngay cả mặt mũi cũng không hiện ra?”

Thực ra anh báo trước cho Hạ Viễn Hàng từ rất sớm, hơn nữa còn mời cậu ta tham dự tiệc mừng thọ của ông nội. Dù sao ông nội cực kỳ yêu thích Hạ Viễn Hàng, ông luôn nói nếu như con cháu Thôi gia có thể có một nửa năng lực của Hạ Viễn Hàng là ông có thể yên tâm. Nhưng Hạ Viễn Hàng lại dứt khoát chỉ sử dụng hai chữ cự tuyệt lời mời: “Không rảnh!”

Tức khắc tức chết anh đi cho được, nhưng cũng không có biện pháp với Hạ Viễn Hàng.

Ai biết, buổi tối đó Hạ Viễn Hàng lại gọi điện thoại nói cậu ta muốn tham gia tiệc mừng thọ. Được được được, hay thay đổi giống như phụ nữ vậy, anh cũng nhin! Kết quả cái người nói muốn tới đó hại anh đợi từ đầu đến cuối cũng không thấy được một bóng người! Cuối cùng, anh tức giận gọi điện thoại cho cậu ta, Thôi Tư Triết anh có thể nói là người cực kỳ có kiên nhẫn, gọi điện thoại nhất định phải làm cho đối phương nhận mới thôi. Anh hiểu rất rõ tính tình của Hạ Viễn Hàng, nếu như không so sức kiên nhẫn với cậu ta thì có thể điện thoại của anh mười cuộc có chín cuộc Hạ Viễn Hàng sẽ không nhận! Bởi vì theo Hạ mỗi người ta nói, điện thoại anh vĩnh viễn là nói nhảm, hứ, cái tên máu lạnh!

Có điều đêm hôm đó, Thôi Tư Triết anh vẫn thua trận! Bởi vì từ đầu đến cuối Hạ Viễn Hàng không hề nhận điện thoại của anh, sau khi cắt đứt nửa chừng, anh gọi lại nữa lập tức thay đổi thành “Không thể liên lạc”.

Vậy cũng thôi đi, dù sao kiểu tính tình này của Hạ Viễn Hàng anh quá rõ rồi, với cấp độ tu luyện của Thôi Tư Triết anh thì không so đo với cậu ta!

Nhưng.....cậu ta cũng không thể hãm hại bạn tốt duy nhất của mình chứ!

Trước nói, muốn anh giúp đỡ Thế Thành vay tiền, không thành vấn đề. Dù sao có khách sạn làm thế chấp, tất cả đều hợp quy củ, anh cũng chỉ giúp đỡ giúp đơn giản hóa thủ tục, nhanh chóng cho vay, quá dễ dàng! Nhưng thế nào anh cũng không nghĩ tới, Hạ Viễn Hàng lại đang tính kế với Diêu Thủy Tinh.

Nghĩ đến đôi mắt lạnh lẽo của cô gái kia, vì đó thù hận sẽ tăng gấp đôi, vô số lần linh tính nhắc nhở, Thôi Tư Triết hung hăng rung mình một cái. Trước giờ anh đều không nghĩ tới phải đắc tội với đại tiểu thư Diêu gia khó trị đó nha!

Hu hu hu, Hạ Viễn Hàng anh chàng xấu bụng này, lại có thể đối xử như vậy với người bạn duy nhất, nhất định phải nhấn mạnh là bạn “duy nhất”. Khó trách anh có thể làm “duy nhất”, bởi vì tính tình như thế thì kết giao được bạn bè mới là lạ!

“Không đi thì là không đi.” Nghĩ đến ngon ngọt anh ném được sau khi đi, đôi mắt Hạ Viễn Hàng càng thêm trở nên thâm thúy.

“Về mặt này của cậu rất đáng để nghiền ngẫm.” Thôi Tư Triết sờ sờ lên cằm quan sát anh. “Chẳng lẽ tin đồn về chuyện của cậu và đại tiểu thư Diêu đều là thật?” Cậu ta thật sự là người tình bí mật của Diêu Thủy Tinh? Không.....phải chứ? Đây cũng quá kinh người rồi! Hạ Viễn Hàng một người đàn ông lạnh lùng vậy cũng sẽ.....nói yêu thương? 2012 đến trước thời hạn rồi sao? (chắc chỗ này nói đến vụ tin đồn tận thế 2012)

“Cậu lo lắng cái gì?” Hạ Viễn Hàng lấy điện thoại di động ra, nhấn từng phím từng phím. “Cô ấy sẽ xem nợ nần ở hết trên người tôi, không liên quan gì tới cậu.”

Ừ, có đạo lý, thật sự cái gì anh cũng không biết, anh vô tội.

“Tôi nói này.” Thôi Tư Triết lại gần anh, dưới nụ cười lạnh và khô khan của cậu ta nhướn người thêm. “Cái cô Diêu Thủy Tinh đó rốt cuộc là giết chết mấy người hay là đoạt mấy chục tỷ của cậu mà cậu phải hãm hại cô ta như vậy?”

Một thiên kim đại tiểu thư giàu có hoàn hảo, nắm quyền lớn lại bị cậu ta làm cho nhếch nhác phải từ chức, ngay cả nhà cũng không thể ở lại. Thật là quá bi thảm rồi chứ?

Diêu Thủy Tinh sẽ thăm? Nghĩ đến tiền mình mua cổ phiếu kia, Hạ Viễn Hàng kỳ thật muốn lắc đầu thờ dài. Phụ nữ như Diêu Thủy Tinh vĩnh viễn sẽ không nhận thua, sẽ không nói bại, cô vĩnh viễn sẽ không dấn dẳng quan hệ với chữ “thăm”. Anh làm cho cô hung hăng ngã một lần, sau đó cô phản công, lập tức làm cho anh ngã đau hơn!

Anh làm cho cô tốn 720 triệu, chỉ là tiền Đài Loan. Cô lại tàn nhẫn lấy đi của anh mười tỷ, đô-la! Nỗ lực mười năm của anh trong một đêm, toàn bộ đổi chủ. Món nợ này rốt cuộc là ai tính cho ai?

Nước hồ màu lam giống như một vũng bảo thạch tự nhiên, thời tiết vẫn rét lạnh như trước, gần tới ban đêm, mặt hồ dâng lên bầu không khí mông lung. Thỉnh thoảng có mấy con chim vút qua mặt hồ, khuấy đảo một trời khói mờ làm quang cảnh của bảo thạch sống động lên. Trong không khí bay đến mùi hoa mát mẻ, phóng tầm mắt nhìn tới, tràn đầy màu xanh lá, tất cả đẹp đến mức làm người ta muốn vì vậy mà say mê bất tỉnh.

Zurich(*) đầu mùa xuân, thật là đẹp đến khiến người nghĩ nổi điên.

(*) Zurich: là thành phố lớn nhất của Thụy Sĩ

“Thủy Tinh.” Giọng nói lạnh nhạt mà trong trẻo, ở giữa cảnh xuân như suối trong chảy qua, vô cùng dịu dàng.

Diêu Thủy Tinh quay đầu, nhìn thấy người phụ nữ dịu dàng như mặt nước trong trẻo, bình tĩnh đứng trên đầu bậc thang, nhìn cô.

Cõi đời này tất nhiên sẽ có người phụ nữ như vậy tồn tại. Mặt mày bà như vẽ, vẻ mặt bà như nước, trên người bà không có chút bụi nào, bà và năm tháng mãi mãi không liên quan.

“Mẹ.” Cô nhẹ nhàng tiếng gọi.

“Mẹ không có quấy rầy đến con chứ?” Nhan Như đi tới, váy áo dài màu trắng vô cùng phóng khoáng, trên mặt đều là bình tĩnh và an bình.

“Không có.” Cô nhàn nhạt lắc đầu.

Nhan Như cười cười, thanh lệ thanh tú xinh đẹp. “Ở chỗ này nghĩ gì thế?” Nhẹ nhàng linh hoạt vén mép váy lên, cùng cô ngồi xuống phía trước cửa sổ, nhìn bức tranh non sông tươi đẹp tới mức không thể tưởng tượng nổi này. Bà thật sự yêu phong cảnh như tranh ở nơi đây, mới hoàn toàn muốn định cư ở chỗ này.

Mặc dù, nhiệt độ của nơi này thật sự không thể nào cao hơn nhưng bà thích.

Diêu Thủy Tinh đứng dậy, đóng cửa sổ sát đất mở lớn lại.

“Không cần thế, mẹ không lạnh.” Bà cũng thật là nhớ gió khê thổi mát mẻ.

“Không được.” Không có chút đường thương lượng nào, Diêu Thủy Tinh kéo chặt rèm cửa sổ.

Cơ thể luôn luôn mảnh mai, năm đó sau khi sinh cô điều dưỡng thật nhiều năm mới từ từ tốt hơn, đây cũng là nguyên nhân khiến Diêu Dật Châu không thích cô. Về phần bảy năm trước, Nhan Như lại lần nữa mang thai ngoài ý muốn, khiến lửa giận của Diêu Dật Châu càng tăng lên, bởi vì thật vất vả mới điều dưỡng cho cơ thể bà tốt lên nay lại suy yếu xuống.

Sức chống chịu của mẹ kém đi rất nhiều, tất cả cô đều phải chăm sóc cẩn thận.

“Con thật sự rất giống ông ấy.” Quá cường thế, quá tự thân. Bà cười lắc đầu, mặc ý con gái.

Thật ra thì bà rất yêu con của mình, bởi vì thân thể bà từ nhỏ đã không tốt. Vốn dĩ ông ấy không có ý định có con, với tính cách của ông ấy lập tức dứt khoát muốn làm phẫu thuật triệt sản cho xong hết mọi chuyện. Nhưng thế nào bà cũng không đồng ý, nếu như gạt bà làm, bà thật sự sẽ rất tức giận, rất tức giận. Mọi chuyện bà đều theo ông ấy, nghe ông ấy, yêu ông ấy, nhưng chuyện này bà lại rất kiên trì.

Bà vẫn nói, đứa bé là quà tặng của trời cao, bọn họ không cố ý muốn, nếu có, cũng phải quý trọng.

Quả nhiên Diêu Thủy Tinh là duyên phận của họ.

Dĩ nhiên cái duyên phận này thật ra do bà vụng trộm, ra sức cầu xin mà có. Cho nên bà yêu cô đến tận xương tủy nhưng không thể ở bên cạnh cô mỗi ngày, bởi vì ông ấy sẽ mất hứng.

Bà thật không phải là một người mẹ tốt, giữa chồng và con gái, bà vẫn lựa chọn ông ấy.

Diêu Thủy Tinh nhìn khung cảnh phương, im lặng. Giống ông ấy là sự thật cô không thể phủ nhận, bất luận là dung mạo hay tính cách cũng đều thừa kế mười phần mười.

“Vừa suy nghĩ gì?”

“Không có gì.” Thật sự cô không hề suy nghĩ bất cứ điều gì.

“Có phải con đang giận cha không?”

Diêu Thủy Tinh không có chút nào kinh ngạc nào khi mẹ cho là vậy. Dù sao, vào thời điểm cô cần người để tin tưởng và giúp đỡ nhất thì cha cô đã tự tay ột đao quyết định. Nhưng cô sẽ không tức giận, đối lại là cô, cô cũng sẽ làm như vậy. Người của Diêu gia luôn phải biết làm sao mới có thể có ích lợi tốt nhất đối với tập đoàn. Huống chi, sự kiện đó đích thực là cô làm sai.

“Không có.”

“Cha con không trách con.” Nhan Như đưa tay, cầm tay của con gái. Bàn tay bà nắm năm đó còn rất nhỏ, hôm nay đã trưởng thành rồi. “Ông ấy nói, con sẽ tự kiếm bù lại tổn thất.”

Đôi mắt Diêu Thủy Tinh chợt dao động, đương nhiên cô có thể kiểm lại. Cô đời này, trước sau cũng sẽ không làm người âm thầm nuốt thua thiệt. Người đàn ông kia tính kế với cô, từ khi vừa mới bắt đầu đã tính kế. Anh xuất hiện trong khách sạn Thủy Tinh gặp cô đều không chỉ là trùng hợp. Tất cả anh đã sớm sắp xếp xong xuôi, mọi thứ đều liên quan đến nhau, tính cũng tốt lắm, thậm chí ngay cả tình cảm anh cũng lợi dụng.

Cô vốn dĩ, không phải người suy nghĩ không chu toàn, nhưng trong nháy mắt đó cô vẫn lựa chọn tin tưởng rằng anh sẽ không hại cô. Anh lừa cô thì nên nghĩ đến phải trả giá đắt. Khi cô ra tay cũng không chút lưu tình.

Ai bảo anh lúc trước để cô thấy được máy tính của anh? Cõi đời này không phải chỉ có mình anh mới có năng lực nhớ tốt, mà mặt mã thì đến suy nghĩ cô cũng không cần, một mạch nhập sinh nhật của mình vào. Cũng bởi vì cô biết, đối với anh mà nói cô có ý nghĩa như thế nào, hận đau xót nhưng cũng không cách nào gạt bỏ đi, đó là ý nghĩa của nhau trong đối phương.

Cô hiểu hết tất cả của anh, suy nghĩ của anh, cũng giống như anh biết tất cả về cô, ý nghĩ của cô. Bọn họ đều căm hận, đều sẽ không dễ dàng tha thứ, cho nên chỉ có tìm mọi cách để tiếp tục căm hận nữa thì như vậy, bọn họ mới có lý do ở chung một chỗ.

Vậy thì cứ tiếp tục hận.

Diêu Thủy Tinh cô ở thị trường cổ phiếu nhiều năm như vậy, muốn thao túng đại cục đơn giản như trở bàn tay. Mười hai giờ ngấn ngủ, toàn bộ tài sản của anh thông qua cổ phiếu chảy trở về vào trong tay cô, anh làm cho cô tổn thất 720 triệu thật sao? Cô sẽ bắt anh phải trả lại gấp mấy lần cho cô!

“Mẹ, mẹ không cần phải lo lắng cho con.” Cô trở tay cầm bàn tay của mẹ. “Con là người của Diêu gia, biết nên làm việc thế nào.”

“Ai. . . .” Nhan Như thở dài. “Ta chỉ sợ con quá giống người của Diêu gia, như vậy sẽ rất khổ, nhưng thật ra ông ấy vẫn yêu con.” Bà nhìn vào sâu trong đôi mắt con gái: “Là cậu con trai năm đó sao?”

Đoạn hôn nhân thất bại kia của con gái, bà vẫn luôn thấy rất khổ sở. Nhưng chuyện tình cảm, ai cũng không giúp được, tính cách Diêu Thủy Tinh lại giống ông ấy như vậy, nhất định là đau khổ hơn so với bất kỳ ai khác.

Gật đầu một cái, cô chưa bao giờ nghĩ phải gạt mẹ. Trong lòng của cô nhiều năm như vậy, chỉ có duy nhất một người, cho dù bỏ trống mười năm nhưng vị trí kia vẫn được cất giữ như cũ, ai cũng không thể, chỉ có anh. Thật ra cô không cam tâm! Như vậy đã xong, cô cam tâm thế nào?

“Thủy Tinh.” Nhan Như khẽ ôm con gái vào trong ngực. “Tính cách của con quá cực đoan, giống như đúc với cha con. Ông ấy yêu thì nhất định phải đoạt lấy, còn con thì có lẽ là vì quá yêu, sợ mất đi nên ngược lại dứt khoát không cần.”

Đôi mắt cô trong nháy mắt có chua xót, nhưng nhanh chóng kiềm chế được. Khuôn mặt vui sâu vào trong ngực mẹ như là cô gái nhỏ đơn thuần.

Nhan Như vuốt tóc cô: “Tình yêu có lúc không cần lý trí cũng không cần sợ như vậy.”

“Mẹ, người không biết.” Cô nói nhỏ: “Cõi đời này, chỉ có một Nhan Như.” Chỉ có một người như Nhan Như, vì tình yêu có thể hy sinh tất cả, Diêu Dật Châu có thể lấy được tình yêu của ông nhưng Diêu Thủy Tinh không có may mắn như vậy.

“Cõi đời này, cũng chỉ có một Diêu Thủy Tinh!” Tiếng của bà sao mà dịu dàng. “Con là con gái của mẹ và ông ấy, con là ngọc quý độc nhất vô nhị trên đời.” Con gái của bà, đáng để có được tình yêu đẹp nhất cõi đời này, bởi vì bà biết, đứa con gái này giống ông ấy đến cỡ nào, tình cảm của bọn họ sẽ nồng nhiệt đến mức nào. Loại yêu đó sẽ điên cuồng hủy diệt tất cả, chỉ có trải qua rồi mới biết đó là ngọt, cũng biết đó là khổ.

“Mẹ, con sợ!” Bả vai của cô hơi run rẩy. Từ nhỏ đến lớn, sống tròn 28 năm, lần đầu tiên cô yếu thế vậy, chính ngay trước mặt mẹ mình. Cô thật sự rất sợ, không phải sợ cái khác mà sợ tính cách của mình. Quá cố chấp, quá cực đoan, cô sẽ chính tay hủy diệt tất cả, hơn nữa dù biết rõ kết cục vẫn muốn trở mặt làm.

“Sợ cứ sợ.” Bà ôm lấy con gái của mình, ôm chặt, vuốt ve gương mặt của cô: “Ai cũng biết sợ, chúng ta không phải là thần.”

Nếu như cái gì cũng không sợ vậy thì không phải là con người hoàn chỉnh. Là người đều sẽ có sợ hãi có lo lắng, đương nhiên sẽ có tình yêu không thể buông tha, làm bản thân khó kiểm soát, duy nhất cũng chỉ thuộc về mình.

“Phải tin tưởng người có thể cho con yêu là đáng giá”

Diêu Thủy Tinh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đáng giá....để yêu sao?

“Thủy Tinh, Thủy Tinh!” Tiếng trẻ con đáng yêu phá vỡ suy nghĩ của cô, vừa nước mắt thì nhìn thấy cô bé nhỏ mặc quần áo lông thật dày đi vào căn phòng tràn đầy hơi ấm mười cũng không vội cởi áo khoác xuống, xông thẳng vào trong ngực cô gái ngồi bên cửa sổ.

Diêu Thủy Tinh ôm chặt cơ thể thơm mềm của em gái, đưa tay sờ sờ khuôn mặt hồng hào, nhiệt độ ấm áp ở đó làm cô yên lòng thu tay lại, “Tiểu Vũ, sao vậy?”

Vừa rồi cô ngồi một mình cạnh cửa sổ, bởi vì nửa giờ sau cha đã về nhà, mẹ đương nhiên phải ở bên cạnh ông ấy. Mỗi người đều có hạnh phúc của riêng mình, coi như độc chiếm, coi như cường chế thì đó cũng là hạnh phúc cam nguyện.

“Anh trai lại ức hiếp em!” Diêu Tri Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn tố cáo.

“Hừ!” Sau đó Diêu Tru Cảnh tiến vào lạnh lùng hừ một tiếng, để cặp sách của hai người xuống. Đứa trẻ của Diêu gia đặc biệt sẽ tự xử lý chuyện của mình, trừ cái người chỉ biết làm nũng đó ra, trên cơ bản chuyện của mình đều tự xử lý tốt cả. Đi học giờ tan học Diêu Tri Cảnh luôn đợi em gái, không cần tài xế đưa đón.

Diêu Thủy Tinh liếc nhìn quần gia, ông lập tức hiểu ý bưng tới trước mặt hai ly sữa tươi nóng cô cần dặn, mỗi người một ly.

“Oa, ấm quá nha!” Diêu Tri Vũ bưng cái ly, cười đến mức mặt mày cong cong, cúi đầu uống từng hợp từng hợp.

Lại sữa tươi! Diêu Tri Cảnh nhú nhú mày, nhưng vẫn há to miệng uống cạn.

Diêu Thủy Tinh nhìn hai người bọn họ, trong lòng cảm nhận được cái loại bình tĩnh vui vẻ đó lần nữa. Mặc dù bọn chúng là đứa bé của Diêu gia, mặc dù tính cách đều là lạnh lùng, Diêu Tri Cảnh là bên ngoài lạnh bên trong cũng lạnh, Diêu Tri Vũ là ngoài nóng trong lạnh, nhưng ít nhất từ sau khi chúng ra đời có cô ở bên cạnh, yêu thương chúng, cưng chiều chúng, chúng biết cái gì là tình cảm, cái gì là ấm áp.

Tốt hơn so với cô.

Diêu Tri Vũ uống sữa xong, vẫn chưa quên mất uất ức lúc nãy, vội vàng tiếp tục: “Thủy Tinh, chị mắng anh đi! Anh trai xấu nhất đây.”

“Không được nói anh trai như vậy!” Chính đồn xong cô bé nhỏ bị gió thổi cho loạn lên, sau khi nhìn cô bé ngoan ngoãn gật đầu mới hỏi: “Ngoan lắm, lần này tiểu Cảnh làm sao?”

Diêu Tri Cảnh dứt khoát đi thẳng lên lầu, để con bé bám người kia quần đủ.

“Chính là Eric trong lớp em kia, hôm nay cậu ta...” Diêu Thủy Tinh ôm em đến trên đùi, nghiêm túc nghe cô bé nói chuyện kỳ cục về cậu bé, cô bé trong lớp. Cô biết Tiểu Vũ chỉ đơn giản muốn nũng nịu chút, kiện anh trai cũng chỉ vì khi ra đời đến bây giờ, anh trai vẫn luôn là người thân thiết nhất của cô bé, người khác hoàn toàn đều không đáng để cô bé chú ý.

Tính tình của hai đứa thật ra đều giống nhau, đều chỉ làm chuyện xấu với người thân thiết nhất. Chẳng qua năm đó bên cạnh không có ai để làm chuyện xấu nên không thể làm gì khác hơn là học tập chính chắn, học tập mà lớn lên. Nhưng bây giờ cô muốn cho chúng tất cả những gì năm đó mình không thể, để chúng hạnh phúc.

Nghe cô nhóc thao thao bất tuyệt oán trách một đồng anh trai không tốt, tỷ như hôm nay ở trường học, gấp toàn bộ súp lơ cô bé không thích ăn nhất vào trong bát của cô, tỷ như không giúp cô làm bài tập, một mình ở bên cạnh chơi game.....Những thứ chuyện linh tinh vụn vặt, cô bé oa noi nghe sống động như thật, Diêu Thủy Tinh cũng nghe vô cùng nghiêm túc.

“Thủy Tinh, tối nay chúng ta ăn ớt xanh có được không? Tiểu Vũ thích ăn ớt xanh nhất.” Con mắt lạnh lợi của Diêu Tri Vũ tràn đầy gian xảo, cũng không phải là thích nhất nhưng là thứ người nào đó ghét nhất!

Thiếu chút nữa Diêu Thủy Tinh bật cười ra tiếng, cô như nghiêm túc suy nghĩ, “Ừ, kén ăn không tốt.” Làm sao cô lại không rõ tâm tư của con nhóc này đây?

Diêu Tri Vũ mong đợi nhìn cô, con mắt giống nho đen lóe sáng lấp lánh, liều mạng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Đương nhiên tối nay chúng ta muốn ăn ớt xanh.”

Trong nháy mắt lúc cô nhóc hưng phấn muốn hoan hô ra miệng, cô bổ sung thêm một câu: “Còn có khổ qua.”

Khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp của Diêu Tri Vũ lập tức nhăn lại giống như khổ qua vậy.

Khóe miệng Diêu Thủy Tinh hơi giương lên, nói người của Diêu gia sẽ luôn luôn làm chuyện xấu với người thân thiết nhất, thì ra còn bao gồm chính cô.

Như vậy, cô bây giờ nên làm chuyện xấu nhất với ai đây?

44. Chương 44

“Vấn đề đất đai đã giải quyết, dự tính tháng chín năm nay Phương Minh Gia có thể xây dựng xong khu du lịch đó.” Ben trình bày từng việc trong bản báo cáo cho Hạ Viễn Hàng. “Dự án mới của công ty cũng làm ra rồi, nhân viên cũng đã sắp xếp. . . .”

Lời nói chưa hoàn tất bị cắt đứt khi Hạ Viễn Hàng khẽ nâng bàn tay: “Những thứ này không cần báo cáo.” Nhẹ nhàng đẩy tài liệu thuộc hạ cấp dưới mới đưa tới, anh đã giao chuyện kế tiếp cho Ben xử lý cho nên không cần báo cáo cặn kẽ như vậy với anh.

Hạ Viễn Hàng khẽ tựa vào ghế dựa, ngón tay hơi gõ nhẹ trên mặt bàn. Vụ Thế Thành này với anh mà nói là một vụ đã kết thúc, nên xử lý thế nào anh cũng đã sớm giao phó rồi. Về phần hoàn thành thế nào thì đó là chuyện của Ben.

“Vâng” Ben đưa một tờ chi phiếu cho ông chủ. “Đây là Phương Minh Gia nhờ tôi chuyển cho anh.” Bên trong không thừa không thiếu, vừa đúng 720 triệu. Con số nhảy cảm này không cần nghĩ cũng biết là khoản tiền mà vị đại tiểu thư Diêu gia kia trả.

Hạ Viễn Hàng nhận lấy tấm chi phiếu, vẻ mặt bình tĩnh.

Ben nhìn ông chủ của mình một cái, muốn nói lại thôi.

Hạ Viễn Hàng nhướn mày dò hỏi.

Ben mở miệng, cuối cùng vẫn không dám hỏi ra khỏi miệng: “Không có gì, ông chủ, tôi đi ra ngoài trước.”

Anh thật sự muốn hỏi ông chủ dự định bao giờ thì trở về Newyork, bởi vì mỗi ngày người của tổng công ty đều gọi vô số cuộc điện thoại tới đây dò hỏi anh. Dù sao vụ này từ sau về sau công việc sẽ do anh lo tiếp, công ty ở Newyork lại không thể tách rời Hạ Viễn Hàng, rất nhiều vụ đều đang đợi anh ấy quay về xử lý.

Nhưng không ai dám hỏi anh ấy, bởi vì Hạ Viễn Hàng quyết định thì trước sau đều sẽ không giải thích với bất luận kẻ nào, ngay cả Pe-ter theo Hạ Viễn Hàng lâu nhất cũng không dám hỏi. Anh ấy như vậy, sờ mũi một cái, hay là thôi đi!

Tấm chi phiếu thật mỏng, từ từ chuyển động ở ngón giữa của anh, khóe môi Hạ Viễn Hàng khẽ nhếch. Anh suy ngẫm tỉ mỉ, giống như quan sát tác phẩm nghệ thuật trân quý nào đó vậy.

Một hồi lâu, anh để chi phiếu xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

“Ông chủ, anh muốn đi. . . .” Trong hai giây, phòng làm việc tạm thời to như vậy chỉ có một mình Pe-ter nhìn vào không khí tự lảm bảm: “đâu vậy?”

Anh thật sự là trợ lý mệnh khổ nhất trên đời! Ông chủ luôn luôn im lặng, mãi mãi là một vẻ mặt, vĩnh viễn cũng. . . . không để ý tới anh!

Oa. . . . Anh ấy đi đâu cơ chứ?

Hạ Viễn Hàng đứng trước cổng trường Dục Đức, nhìn cổng chính phong cách cổ xưa lại trang trọng, im lặng không nói gì.

Vẫn là cây đại thụ cao ngút trời, anh đứng ở nơi này ròng rã hai năm. Mỗi ngày nhìn cô từ cổng trường đi ra, áo sơ mi trắng noãn, váy ca-rô tới đầu gối. Không có biểu cảm, không có yêu giận, nhưng ánh sáng trong mắt vào lúc thấy anh sẽ trở nên đặc biệt sáng.

Từng bước từng bước, đi qua con đường năm đó mỗi ngày đều đi, bước chân của anh nặng trĩu, bước chân của cô bình tĩnh. Bọn họ khi đó thậm chí ngay cả tay cũng không nắm nhưng vẫn cứ đi tiếp như vậy.

Lần đầu tiên họ gặp mặt là ở khúc quanh đó, anh kéo cô chạy trốn trên con đường này, còn cả cái dê yên tĩnh đó, quen thuộc mà lại xa lạ.

Mỗi một cảnh vật, mỗi một thứ nơi đây đều từng có dấu vết của bọn họ. Họ yêu nhau, họ gặp nhau, họ. . . . chia li.

Anh đứng dưới lầu, nhìn gian phòng nhỏ từng có quá ngọt ngào và đau khổ của họ. Nơi này là khu sắp bị phá bỏ, hết sức quanh quẽ. Qua không bao lâu nữa, nơi này cũng sẽ hoàn toàn thay đổi, cái gì cũng không thể lưu lại.

“Hàng. A Hàng?” Một tiếng kêu chần chờ cất lên, cắt đứt suy nghĩ của anh. Nhàn nhạt chuyển con mắt, nhìn cô gái đứng ở cách đó không xa. Tiền Vân Tâm.

“Thật sự là anh?” Tiền Vân Tâm nhận ra anh, hưng phấn bước nhanh đến gần anh. “A Hàng, vừa nhìn thấy anh, em còn không dám tin.”

Anh quan sát cô, vẫn im lặng như cũ.

“Sao anh vẫn là người không thích nói chuyện thế?” Tiền Vân Tâm dịu dàng cười. “Nhiều năm không thấy anh như vậy, thì ra một chút anh cũng không thay đổi.”

“Chú Tiền khỏe không?”

Tiếng cười của cô ngọt hơn. “Rất tốt đâu rồi, chỉ là nhớ mong anh, luôn nói muốn gặp anh.”

“Vẫn còn đang mở tiệm?”

Nụ cười của cô cương cứng một chút, ngay sau đó khôi phục bình thường: “Không có, tuổi bọn họ đều lớn rồi, muốn nghỉ ngơi

“Vân Tâm.” Một chiếc máy xe từ xa lái tới, dừng lại bên cạnh họ, lấy xuống nón bảo hiểm xuống lộ ra khuôn mặt vuông vuông thẳng thắn. “Sao em vẫn còn ở đây? Mẹ mới gọi điện thoại nói, chờ em nửa ngày vẫn chưa tới.” Nhìn thấy Hạ Viễn Hàng thì lông mày người đàn ông nhíu lại. “Anh là.”

“Chí Kiên.” Tiền Vân Tâm nhẹ nhàng mà gọi: “Vừa đúng lúc em gặp người quen ở đây.”

“Anh là Hạ Viễn Hàng!” Sắc mặt Ngô Chí Kiên đột nhiên trở nên khó coi. “Thật không ngờ tới, anh vẫn không biết xấu hổ mà trở về.”

“Chí Kiên!”

“Anh cũng không nói gì sai” Anh ta chỉ tay vào Hạ Viễn Hàng: “Cô vợ anh cưới trước kia, Diêu Thủy Tinh, đại tiểu thư tập đoàn Diêu Thị, thật đúng là giỏi lắm! Hai người các anh trở mặt cũng là chuyện của các anh, tại sao phải liên lụy tới cả nhà cha vợ của tôi?”

“Chí Kiên, đừng nói nữa.” Tiền Vân Tâm kéo anh. “Chúng ta về thôi! A Hàng, anh không nên nghe Chí Kiên nói bậy, chuyện hoàn toàn cũng.”

“Cái gì mà không có việc gì?” Anh hất tay Tiền Vân Tâm ra một cái. “Năm đó các người ly hôn, cô gái điên Diêu Thủy Tinh đó đem đồ toàn bộ oán khí lên xuống sửa xe của nhà họ Tiền. Một cái xưởng thật tốt ;ập tức bị cô ta làm cho đóng cửa, người của nhà họ Tiền thiếu chút nữa lưu lạc nơi đầu đường! Rốt cuộc bọn họ làm chuyện gì sai mà phải thay anh chịu phạt? Chưa từng thấy cô gái lớn lối ác độc như vậy!”

“Chí Kiên! Em thật sự tức giận rồi.” Tiền Vân Tâm kéo tay chồng, quay đầu lại nói với Hạ Viễn Hàng: “Thật xin lỗi! A Hàng, Chí Kiên tính khí anh ấy chính là như vậy.”

“Cô đã làm gì?” Hạ Viễn Hàng nhàn nhạt mở miệng.

“Cái gì?” Sắc mặt của Tiền Vân Tâm lập tức thay đổi.

“Năm đó, cô đã làm gì?” Anh bình tĩnh nhìn cô. Hồi từng chữ từng chữ.

Màu máu biến mất, gương mặt của cô trở nên tái nhợt, hồi lâu mím môi nhưng vẫn nói không ra lời.

”Cô ấy sẽ làm gì? Lúc ấy trong lòng cô

ấy chỉ có một mình anh, cô ấy làm cái gì?” Ngô Chí Kiên ở một bên cầm giận bất bình nói. Vợ anh yêu Hạ Viễn Hàng như chỉ dám yêu thầm, không dám thổ lộ, cuối cùng vẫn trở mặt nhìn anh ta và người khác kết hôn. Nhưng cô gái kia còn muốn tới phá tan nhà của cô, cỗi đời này, còn có kẻ đáng ghét hơn vậy sao? “Hạ Viễn Hàng, tại sao anh....”

“Chí Kiên, đừng nói nữa!” Đột nhiên Tiền Vân Tâm kích động hét to, dọa đến Ngô Chí Kiên.

“Thật xin lỗi, A Hàng.” Nước mắt của cô chảy ra, câu nói xin lỗi này cô thật muốn nói từ lâu rồi, rất lâu rồi! Năm đó thấy Hạ Viễn Hàng bị Diêu Thủy Tinh làm tổn thương thành như vậy, tức thì nóng giận đau tim nôn ra máu hôn mê bất tỉnh. Cô thật sự rất tức giận, rất tức giận. Người con trai cô thích đến thế, cô yêu anh tròn mười mấy năm, lại bị một cô gái khác tổn thương sâu như vậy, lòng của cô sẽ có bao nhiêu đau? Rõ ràng cô đi khuyên qua Diêu Thủy Tinh, để cô ấy đối với Hạ Viễn Hàng tốt hơn một chút, nhưng cô ấy lập tức đả thương anh, hơn nữa còn hoàn toàn triệt để! Diêu Thủy Tinh quá không biết quý trọng, còn cô là tức đến choáng váng đầu óc nên mới có thể đi khiêu khích cô ấy.

Ngày đó Tiền Vân Tâm chỉ đến bệnh viện, mất trí mà mắng Diêu Thủy Tinh một trận.

“cô gái máu lạnh lại ích kỷ như cô, đáng phải vĩnh viễn không chiếm được chàng trai mình yêu! Bởi vì cô mãi mãi sẽ không hiểu được cái gì là yêu, cô chỉ biết đoạt lấy, chỉ nghĩ đến mình! Khó trách, ngay cả con cô cũng bỏ cô mà đi....Cô không có tư cách làm mẹ, cô cũng không có tư cách có được trái tim của A Hàng! Tôi sẽ không lại nhường anh ấy cho cô nữa. Diêu Thủy Tinh cô đời này, cũng chỉ có thể cô đơn tới già, thậm chí thương không có ai yêu. Nhất định con của cô biết cô là người mẹ máu lạnh nhất trên đời cho nên thà rằng chết cũng không làm con của cô! Nó chết non cũng tốt, tránh cho sinh ra còn phải chịu hành hạ của cô.”

“Cô, nói, cái, gì?” Diêu Thủy Tinh nằm trên giường bệnh, sắc mặt còn trắng hơn so với khăn trải giường, nhưng ánh mắt của cô, lóe lên bằng giá mang theo một loại ánh sáng làm cho người ta lạnh từ trong trái tim thẳng ra ngoài.

Ánh mắt của cô ấy thật đáng sợ, trong nháy mắt đó Tiền Vân Tâm thật sự bị hù sợ, “Tôi...”

“Nói tôi, nói anh ta đều có thể, nhưng cô dám nói con của tôi....” Trong mắt cô nổi lên một trận bão táp lạnh lẽo, “Tôi sẽ không bỏ qua cho cô!”

*** Thật ra trong bản dịch là đứa bé nhưng TG thay bằng đứa con hoặc là con để thấy rõ tình cảm của Thủy Tinh hơn.

Diêu Thủy Tinh là người nói được thì làm được, Người nhà của cô bởi vì nhất thời tức giận, nhất thời mạnh miệng mà gặp nạn theo. Nhưng đến cuối cùng cô cũng không được A Hàng yêu, bởi vì anh trực tiếp biến mất, cũng không ai biết anh đi đâu. Cô tìm khắp những nơi anh thường đến, thậm chí còn hỏi chị Di Hàng nhưng cũng không có tin tức của anh.

Đến bây giờ, cô vẫn còn thường tới những nơi anh đã từng đi qua, tưởng tượng có một ngày anh sẽ xuất hiện. Cho dù cô đã kết hôn, nhưng...

“Vân Tâm, lúc trước áo em có thể...” Chân tướng của sự thật và anh nghĩ kém quá xa. Ngô Chí Kiên không ngờ tới người vợ dịu dàng động lòng người của mình từng đắc tội như vậy với Diêu Thủy Tinh. Thì ra tai họa của nhà họ Tiền thật sự không phải là tai bay vạ gió. Nhưng Diêu Thủy Tinh cũng thật là quá độc ác! Cũng chỉ vì mấy câu nói....

“Cô đi đi!” Hạ Viễn Hàng lạnh lùng mở miệng.

“A Hàng!” Nước mắt trong mắt cô sáng lóng lánh. Cô biết, mình có thể vĩnh viễn mất đi tư cách đứng ở trước mặt anh, hoặc là, từ trước tới nay đều chưa từng có.

Hạ Viễn Hàng xoay người đi, anh nghĩ, sau này bọn họ sẽ không gặp lại nữa. Anh không bắt ngờ khi năm đó Diêu Thủy Tinh làm như vậy. Thật ra thì có thể đoán được, cực kỳ điển hình phong cách Diêu Thủy Tinh, rất giống hành động của cô. Cô chính là người yêu và hận đều cực đoan. Anh chỉ không ngờ đến, năm đó Diêu Thủy Tinh thật ra lại muốn đứa con của bọn họ.

Cô có thể vì mấy câu nói của người khác mà tức giận như vậy, trong lòng của cô thật ra có yêu đứa con của bọn họ chứ?

Chút đấu tranh khổ sở vẫn luôn trong lòng đó đột nhiên mất đi tầng chống đỡ, chợt sụp đổ, mà những thứ cố gắng bị đè nén khổ cực vất vả giống như thủy triều, trong nháy mắt bao phủ.

Hạ Viễn Hàng ngẩng đầu, nhìn một cái bầu trời màu xanh lam, vãn trời xanh mây trắng như năm đó.

Có điều anh phát hiện mình rất nhớ nhung cô gái kia, cô gái khó tính, đáng hận nhưng lại là cô gái mình yêu.

Rốt cuộc, thừa nhận.

Anh đi tới trước tòa thành xinh đẹp, vừa đúng lúc có ánh mặt trời.

Mặt trời ngày xuân mát mẻ chói lọi phơi nắng sân cỏ thành một mảnh vàng xanh mềm mại, cây cối cao lớn phơi phới mầm xanh mới. Trong không khí lững lờ sinh sôi nhiều tinh hoa không khí thiên nhiên. Ba giờ mười lăm phút chiều, thời gian trà bánh nhàn nhã nhất. Ánh sáng ba màu của hồ Zurich xác thực vô cùng mê người. Anh lẳng lặng đứng dưới gốc cây, cách khoảng cách không tính là xa, nhìn cổng chính trang nhã, tinh tế quan sát nơi cô sinh sống trong tròn mười năm.

Tưởng tượng ra cô ở nơi này đi học, làm việc, tỉ mỉ chăm sóc em trai và em gái mình, nghiêm túc sinh sống. Nhất định tất cả của cô đều đã được sắp xếp thỏa đáng, không cho phép có chút bất trắc nào. Tất nhiên đối với tất cả mọi chuyện cô đều muốn tìm được hoàn mỹ, mang đến áp lực rất lớn cho tất cả mọi người bên cạnh, cô vẫn như vậy. làm rung động trái tim anh.

Trên môi anh dâng lên nụ cười nhàn nhạt, không phải dịu dàng, không phải đa cảm, khi suy nghĩ về cô thì tâm sẽ trở nên mềm mại.

Cổng lớn ý vị mười phần cổ điển chậm rãi mở ra, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục màu đen đứng ở đó, lễ độ gật đầu: “Ngài Hạ, phu nhân ời.”

Cũng không bắt ngờ.

Anh nhìn thấy người phụ nữ Nhan Như dịu dàng ngồi đó, cầm từng nhánh, từng nhánh hoa hồng trắng thuần khiết vào trong một bình hoa thủy tinh. Ánh mặt trời tươi đẹp từ bên ngoài chiếu vào cửa sổ sát đất, rực rỡ trên đầu nhánh hồng trắng như tuyết, tràn đầy xuân ý dào dạt.

Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn anh dịu dàng cười một tiếng, mặt mày tinh xảo như vẽ, gió thán ba từ từ lướt nhẹ qua, làm người ta ấm áp vui vẻ. “Mời ngồi.”

Anh đi tới ghế sa lon ở đối diện ngồi xuống, tôn kính gọi một tiếng: “Diêu phu nhân.”

Khuôn mặt Nhan Như càng thêm dịu dàng, đưa một nhánh hoa hồng trắng tới: “Đẹp không?”

Anh nhận lấy, từng cánh hoa nặng trĩu đầy đặn mà mềm mại, tràn đầy nồng đậm hương thơm. “Rất đẹp.”

“Tiếc là có gai.” Nhan Như cầm một nhánh lên, suy nghĩ tường tận. “Thật ra thì nó cũng không muốn có gai, nhưng nó cũng sợ bị thương tổn.”

Đáy mắt anh nhuộm u buồn nhàn nhạt, dường như rất cố gắng mới thốt ra lời nói: “Cháu biết rõ.”

“Thật ra thì nếu như không có người đến quấy rầy, một mình nó cũng có thể nở rất đẹp, tự do tự tại. Nhưng nó lại cố tình đụng phải người kia, bị hái về, đặt ở nơi thật tốt nuôi dưỡng xinh đẹp hơn, cũng là một loại hạnh phúc.”

Anh vẫn im lặng.

“Nhưng hoa hồng vẫn là hoa hồng, trời sinh nó có gai, đây là sự thật không thay đổi được.” Cô cẩn thận cắm hoa hồng vào trong bình hoa, giọng cười yếu ớt.

“Cháu biết rõ, bây giờ cháu vô cùng, vô cùng rõ ràng.”

“Cậu đã từng không rõ ràng lắm sao?”

“Cháu cho là mình đã rõ nhưng lại phát hiện, cuối cùng vẫn sai lầm rồi.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Cháu muốn đền bù, cháu. . . . vẫn muốn cô ấy.”

“Vì cái gì?” Bà yên lặng nhìn anh, nghiêm túc hỏi.

“Bởi vì, cháu chỉ muốn cô ấy.”

“Dù là có gai?”

“Cho dù bị đâm đến máu tươi đầm đìa, cháu cũng chỉ cần cô ấy, bởi vì cháu biết, lúc đâm cháu bị thương, cô ấy cũng đang đau, cô ấy cũng đang chảy máu, chỉ là cô ấy quá quật cường, không nói ra miệng.”

“Rốt cuộc cậu đã bắt đầu hiểu nó.” Bà cười rất dịu dàng, rất vui vẻ.

“Cháu chỉ hận mình hiểu được quá muộn, để ột mình cô ấy chịu đau, chịu tổn thương như vậy.” Trong giọng nói của anh có nồng đậm đau thương và đau lòng.

“Vậy sau đó?”

“Cháu hi vọng phu nhân có thể giao cô ấy cho cháu.” Anh nghiêm túc nhìn bà, chân thành thật lòng.

Nhan Như thở dài lắc đầu: “Cái này cậu không nên tới hỏi ta, trước giờ con bé luôn tự làm chủ chuyện của mình.” Tính cách Diêu Thủy Tinh quá ngang ngược, quá độc tài, bất cứ chuyện gì cũng là tự nó quyết định. Từ lúc còn rất nhỏ, con bé đã tự bản thân xử lý tất cả, không cần bất kỳ ai bận tâm, cũng không cho phép người khác nhúng tay vào.

“Nhưng cháu biết rõ cô ấy rất yêu người.” Đôi mắt đen nhánh của anh vào giờ khắc này tràn đầy tình cảm. “Đối với cô ấy mà nói, người là người rất quan trọng, cho nên cháu hi vọng có thể được người cho phép.”

Bà dùng một loại ánh mắt ngạc nhiên nhìn cậu ta, từ từ trong mắt lóng lánh, sáng tỏ sự mừng rỡ của bà. “Có lẽ ta biết tại sao năm đó cậu có thể làm cho con bé yêu cậu.” Thật ra thì cậu ta rất chu đáo, rất săn sóc, cũng rất yêu con bé. Muốn một người đàn ông yêu một cô gái cũng không khó, nhưng nếu cậu ta sẽ vì cô ấy mà tôn trọng người nhà của cô ấy, ngay cả điểm rất nhỏ cũng suy nghĩ đến, vậy thì cậu ta thật sự rất yêu cô ấy. Bởi vì chỉ có yêu cô ấy, mới có thể cân nhắc tâm tình của cô ấy, mọi thứ của cô ấy.

Xem ra, bà thấy quyết định của cậu ta cũng không sai. Bà ở đại sảnh theo dõi bóng dáng của cậu ta trên camera, cậu ta cứ như vậy đứng dưới tán cây ở xa xa ngoài cổng, giống như đang đợi, hoặc như là trở về chỗ cũ, vẻ mặt bình tĩnh.

Thật ra thì trước giờ bà đều không quan tâm những thứ này, nhưng hôm nay trong lúc vô tình nhìn thấy lập tức hấp dẫn chú ý của bà. Không biết vì sao một khắc kia, bà lại có cảm giác rất có thể cậu ta chính người trong tim con gái.

Hạ Viễn Hàng. Bà lặng lẽ đọc tên của cậu ta một lần, vậy tay gọi quản gia, bảo ông đi mời cậu ta vào.

Bay giờ bà đã gặp cậu ta, cậu ta cũng không làm cho bà thất vọng.

“Ta biết rồi.” Bà cười gật đầu. “Ta rất thích cậu, hi vọng cậu có thể trở thành con rể của ta.” Mặc dù có thể còn có một con đường khó khăn phải đi, bởi vì con gái bà là người quật cường nhất.

“Cám ơn người.” Anh ất cảm kích khẽ cuối người, hành lễ.

“Con bé rất quật cường, cậu sẽ rất vất vả.”

“Cháu không sợ.”

“Nếu như ta có thể giúp một tay, cậu không cần phải khách khí.”

“Ta có đồng ý không?” Một tiếng giọng nói lạnh lẽo vang lên trong sảnh, trầm thấp mà từ tính.

Hạ Viễn Hàng ngẩng đầu, nhìn người đàn ông cao lớn thành thực, tuần tú mà kiêu ngạo.

“Anh đã về rồi.” Đôi má Nhan Như nổi lên màu hồng nhàn nhạt, nụ cười so sánh với vừa rồi thì cực kỳ khác nhau, dịu dàng hơn, ngọt ngào hơn.

Vươn tay ra với người đàn ông, Hạ Viễn Hàng đứng dậy, lễ phép gọi một tiếng: “Tổng giám đốc Diêu.”

Diêu Dật Châu lạnh lùng “ừ” một tiếng, sải bước đi tới nắm tay của vợ, trong mắt ngoài bà cũng không có người bên cạnh.

“Dật.” Bà nhẹ nhàng với ông, nhìn về phía Hạ Viễn Hàng: “Vị này là Hạ Viễn Hàng.”

Diêu Dật Châu ngay cả mắt cũng không ngẩng, chỉ xoa tay của bà, vì hơi lạnh lẽo mà cau mày.

“Cậu ta vì Thủy Tinh mà đến.”

“Có liên quan gì tới anh sao?” Nắm chặt tay của vợ, dùng nhiệt độ của mình làm ấm bà.

“Nhưng em muốn giúp cậu ấy.” Trong mắt Nhan Như của có hi vọng mờ nhạt.

“Hà tất?” Ông muốn làm cũng đã làm, về phần những người không có quan hệ, những chuyện không liên quan này, ông thật không có hứng thú.

“Thủy Tinh nên có được hạnh phúc.” Ánh mắt của bà có khổ sở, “Đây là chúng ta nợ con bé.” Bọn họ không đủ tư cách của cha mẹ, nhưng con gái là người đáng được hạnh phúc nhất trên đời, “Cũng không thể được?”

Ở trước mặt ông, từ trước đến nay bà luôn không có “không thể.”

“Em muốn cái gì cũng đều có thể.” Ở bên cạnh ông, bà muốn thế nào cũng có thể, không cần đau lòng, không cần khổ sở, chỉ cần vui vẻ.

Nhan Như dịu dàng cười, bà dùng ánh mắt ra hiệu với Hạ Viễn Hàng.

“Cháu chỉ hi vọng có thể ở riêng với cô ấy mấy ngày.” Dù anh muốn chiến muốn đánh thì điều kiện tiên quyết cũng phải là anh có thể thấy được công chúa anh yêu thương nhất.

Sau khi Diêu Dật Châu nghe những lời này, khoe miệng hơi giương lên, đây thật là lời nói hôm nay nghe được làm cho người ta vui vẻ.

Toàn bộ tất cả đương nhiên sẽ không phải là vấn đề.

Làm cho Diêu Thủy Tinh không thể ngờ tới được là cô chẳng qua chỉ dẫn em trai em gái đi xem phim, sau khi trở về tất cả đều đã thay đổi.

Một chút xíu thuốc ngủ, Hạ Viễn Hàng dễ dàng mang Diêu Thủy Tinh đi.

Rất cuộc anh với cô cũng có thể đơn độc ở chung một chỗ. Nhìn cô gái bình yên ngủ say trong ngực, cuối cùng trong lòng anh cũng cảm thấy thỏa mãn. Anh đã từng có một ước muốn, hi vọng tương lai có thể đưa Diêu Thủy Tinh đến biển Aegean, chỉ có hai người bọn họ, không có người khác, cô cứ như vậy nằm trong ngực anh, hạnh phúc lại ngọt ngào.

Nhưng khi anh chưa kịp thực hiện ước muốn này thì bọn họ đã đoạn tuyệt chia li. Nhưng cho dù đã chia tay, rồi anh thi đậu chứng chỉ, cho dù lúc ấy không muốn thừa nhận nhưng thật ra trong lòng anh vẫn ảo tưởng có một ngày, có thể dùng du thuyền đưa cô ra mặt Aegean Sea, nhìn chim bay cá nhảy, mặt trời mọc.

Không ngờ giấc mơ này vẫn có một ngày có thể thực hiện được.

Ngón tay của anh khẽ vuốt lên lông mi nồng đậm của cô, cảm nhận sự mềm mại. Lòng bàn tay truyền tới chuyển động rất nhỏ, anh biết, người anh chờ đợi sắp tỉnh lại.

Diêu Thủy Tinh không có mở mắt ra trước, có ảo giác mình đang lơ lửng trên mặt biển, bởi vì cô nghe thấy tiếng sóng biển dịu dàng nhấp nhô, chớp mũi người được mùi vị mặn mặn, tanh tanh, chân thật quá mức.

Cô mở mắt ra, đập vào mi mắt lại là bầu trời rực rỡ ánh sao! Trên đó như tấm vải nhung xa xôi, điểm đầy từng viên từng viên thủy tinh tự nhiên, chớp lóe chớp lóe, vô cùng động lòng người.

Cô thật sự đang ở trên biển, không phải là ảo giác, không phải là cảnh mơ, cô đang nằm trên boong thuyền của du thuyền, có thể đập ngay vào mắt là một mảng trời sao xinh đẹp thần bí.

“Hạ, Viễn, Hàng!” Từng chữ, từng chữ, từ trong miệng cô phun ra cái tên đó, thậm chí, không cần phải nhìn, cũng không cần phải đoán. Tại sao rõ ràng cô ở nhà, tỉnh dậy lại có thể ở trên chiếc du thuyền nào đây.

“Tĩnh rồi hả? Cảnh trí thế nào?” Giọng nói dần ông lười biếng vang lên bên tai cô.

“Thủ đoạn giống nhau vậy, thực sự anh chơi không ngán phải không?” Tối hôm qua hoặc bữa ăn tối đêm trước nhất định là có vấn đề! Người đàn ông này có thể lớn mật hơn nữa cũng không có vấn đề.

“Rất hữu hiệu, không phải sao?” Nếu như cô tỉnh, sao anh có thể mang cô đi được?

“Anh dùng thứ gì để trao đổi với cha tôi?” Nếu như không có sự đồng ý với Diêu Dật Châu, ai cũng không thể tiến vào trong nhà Zurich của cô, mang cô đi. Hơn nữa không có Diêu Dật Châu ngầm cho phép người giúp việc trong nhà cũng sẽ không bưng bữa ăn tối có vấn đề tới cho cô, dù sao trong nhà đó còn có người phụ nữ Diêu Dật Châu yêu thương nhất ở.

“Hoặc là tôi nên hỏi, anh dùng cái gì để cha cho phép anh bố trí cái cạm bẫy kia đưa tôi vào bẫy?”

“Quả nhiên là Diêu Thủy Tinh! Em sớm biết, đúng không?”

“Quá rõ ràng.” Muốn không biết cũng rất khó! Mặc dù Hạ Viễn Hàng đối phó là cô nhưng vứt đi lại là mặt mũi của Diêu thị. Nếu như không có Diêu Dật Châu ngầm cho phép, vậy có phải sẽ có ý nghĩa, sau này ai cũng có thể dùng thủ đoạn bịp bợm để đối phó với Diêu Thị? Với người làm việc chu đáo, cẩn thận như Hạ Viễn Hàng, nhất định không thể không suy xét đến cái này một chút.

“em tin không, lần đầu tiên sau khi gặp lại nhau, anh đã đến gặp tổng giám đốc Diêu.” Anh nằm bên người cô, lẳng lặng mở miệng, giống như thì thầm vậy.

Cô im lặng.

“Gặp mặt, câu nói đầu tiên ông ấy nói: ”Hạ Viễn Hàng, mười năm trước u ám trong lòng cậu con bé không thể chiếu sáng, mười năm sau nó vẫn như thế, cậu hiểu được không?”

“Em biết anh trả lời câu hỏi của ông ấy sao không?” Hắn dừng lại một chút, nhưng cũng không mong đợi câu trả lời của cô. Anh cúi người, mắt đen nhánh ở dưới trời sao mờ người mà sâu sắc. “Anh nói, bởi vì địa ngục quá lạnh lẽo cho nên tôi muốn kéo cô ấy cùng xuống.”

45. Chương 45

“Nhất định ông ấy rất yêu em.” Bởi vì, họ đều cùng là một kiểu người, cố chấp đối với tình yêu, chỉ nhìn về một mặt mình muốn nhìn, còn thứ không cần lập tức hủy diệt hoàn toàn! Họ đều như nhau, bao gồm cả cô.

“Ít nhất, ông ấy không ngăn cản tôi.”

Làm sao ông ấy có thể ngăn cản đây? Ông ấy hận tất cả mọi người trên đời cũng như người bên cạnh ông ấy và Nhan Như đều biến mất. Thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ, đơn thuần tự do, không người nào quấy rầy. Cô nghĩ đây mới là lý do duy nhất cha không ngăn cản Hạ Viễn Hàng? Ông ấy là kẻ vô tình nhất trên đời, nhưng cũng là người chung tình cực kỳ kinh khủng nhất trên đời! Trừ người yêu, còn lại đều là trở ngại.

Nếu như ông ấy yêu người kia, không thương ông ấy, đó chính là một chuyện ngay cả tưởng tượng cũng không dám tưởng tượng. Cho nên, cõi đời này chỉ có một Nhan Như, đây là may mắn của Diêu Dật Châu, cũng là may mắn của Nhan Như.

“Hạ Viễn Hàng, sao anh không buông tha cho chính anh?” Cô không nói buông tha cho cô, bởi vì anh ở bên cạnh cô, người bị thương sẽ chính là anh. Tính cách của cô quá dứt khoát, quá cực đoan, kỳ thật cô không thích hợp cùng người khác yêu nhau.

Nếu như chuyện xưa kết cục là vậy, bọn họ chia lìa mười năm, cả hai đều học được yêu ngược và được yêu, học được quý trọng và được quý trọng, có lẽ bọn họ còn có thể thử ở chung một chỗ. Nhưng cũng không phải.

Bạn cho rằng yêu là cái gì? Tình yêu có thể chiến thắng tất cả, đó là thần thoại, là truyền thuyết. Tính tình thiếu sót vẫn là thiếu sót, ý nghĩa vẫn là không thay đổi được, là sâu tận vào xương cốt. Cô chính là như thế, đổi không được vậy. không muốn thay đổi! Nếu như mười năm trước, cô là tuổi trẻ, là kích động, vậy cô mười năm sau chỉ biết cố chấp hơn, đáng sợ hơn! Vì sao anh không buông tha chính mình? Vì sao còn phải nhất quyết không tha như vậy? Chẳng lẽ anh không biết, cô thật sự sợ hãi sao?

“Buông tha ỉn?” Anh cười lạnh. “Ai sẽ bỏ qua cho em đây?” Cô cho rằng trên đời này chỉ có cô là cực đoan, chỉ có cô là đáng sợ sao? Thật ra thì bọn họ đều như nhau.

“Diêu Thủy Tinh, nếu như có thể, so với yêu anh càng muốn muốn hận em hơn!” Yêu cô là một việc rất cực khổ, nhưng cũng là chuyện ngọt ngào nhất trên đời. Anh tình nguyện cực khổ.

“Tôi biết.” Sao cô lại không biết? Suy cho cùng, cô cũng cảm thấy hận dễ dàng hơn so với yêu.

Cô mãi mãi không quên được bóng lưng anh xoay người đi lúc cô nói chia tay.

Trước anh đã nói rõ, cô chính là khó tính, cô chính là không đáng yêu, rõ ràng không muốn nhưng lại mạnh mẽ mãi mãi không nói ra khỏi miệng. Sau vô số lần anh dụ dỗ cô, vào lúc cô cần anh dụ dỗ nhất, anh lại thật sự buông tay.

Cô nhớ vĩnh viễn, ngày cô xuất viện ấy, anh xuất hiện. Cô từng ảo tưởng vô số lần trong đầu, cô nằm trên giường bệnh mở mắt là có thể nhìn thấy anh, nhưng anh vẫn chưa từng xuất hiện. Càng ngày cô càng thất vọng, càng ngày càng như sắp điên cuồng. Sau đó anh lại xuất hiện, nhưng chỉ đứng ở nơi xa xa đó nhìn cô đi mất, trong mắt của anh ngoài lạnh nhạt không còn thứ gì khác.

Sau đó, Từ Tình Viễn cho cô xem đoạn thu hình kia. Thì ra anh đã buông tay, đây là một chuyện sao mà dễ dàng.

Cái người nói vĩnh viễn sẽ không buông tay cô cuối cùng vẫn thật sự buông cô ra. Cái người nói đời này chỉ thuộc về một mình cô cuối cùng cũng không quay đầu lại, chạy tới một nơi khác của địa cầu.

Cô ở sân bay, nhìn người con trai mình yêu đến phái điên đó dứt khoát đi thẳng đến cổng xuất cảnh, ngay cả quay đầu lại cũng không h. Cô cứ như vậy đứng ở sau lưng anh, anh đều. không thấy được.

Một khắc kia, cô thật sự hận, hận thấu anh!

Cõi đời này, ai sẽ thật sự ở cạnh ai cả đời, ai sẽ thật sự tin tưởng nhau lâu dài? Nhưng năm đó, cô tin, cô thật sự tin! Cho nên sau khi anh đi, cô đã phát điên. Cô giận chó đánh mèo, cô mê muội, cô phá hủy tất cả những thứ cô muốn phá hủy, đồng thời cũng mất đi hứng thú với tất cả.

Khi mẹ đau lòng khóc lóc vì cô thì Diêu Dật Châu trực tiếp đưa cô đến Thụy Sĩ. Một mình cô ở trong thành phố xinh đẹp như vẽ, lẳng lặng sống, giả bộ bình tĩnh. Mãi cho đến khi đôi song sinh kia xuất hiện ở trước mặt cô, bọn chúng ngủ say, non nớt vô tội. Nhìn thấy bọn chúng thì lần đầu tiên trong đời Diêu Thủy Tinh khóc lúc ý thức còn tỉnh táo.

Sau khi yếu đuối, rốt cuộc cô trở lại là chính mình, bình tĩnh mà tự chủ, không hề mờ mịt nữa, không hề mất phương hướng nữa. Cô là Diêu Thủy Tinh, vĩnh viễn sẽ không đi sai đường, lựa chọn sai.

Nhưng cô vẫn sai lầm rồi!

Ngã nhào hai lần ở cùng một chỗ, ngã quy hai lần ở trên cùng một người, thì ra kẻ ngu xuẩn nhất chính là cô.

Anh nói, anh hận cô nhưng hận của cô cũng không kém so với anh.

Bọn họ đều hận, quay đầu lại lại phát hiện, họ đều không có lỗi, hoặc là họ cùng sai lầm rồi. Như vậy, ai trách ai? Trách vận mệnh là hèn nhất, vậy cũng chỉ có thể trách đối phương.

“Diêu Thủy Tinh, đời này em nợ anh, từng chút từng chút đều phải trả lại cho anh!”

Bên môi nụ cười trên môi cô trở nên vừa lạnh vừa độc ác. “Đứa con, phải không? Tôi nợ anh một đứa con, phải không?”

“Đúng!” Anh nhẹ nhàng nói: “Em nợ anh một đứa con, mười năm trước chúng ta vốn phải có một đứa con!”

Cô quay đầu nhìn anh: “Đáng tiếc, anh mãi mãi cũng không chiếm được nó trên người tôi.”

“Có ý gì?” Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sắc bén.

“Bởi vì, vào mười năm trước, tôi đã không thể sinh lại nữa rồi.” Nụ cười của cô rực rỡ quá mức, chưa bao giờ rực rỡ hơn. “Anh đời này, đừng mơ tưởng có được đứa con với tôi.”

Tại sao cô phải đồng ý cái đề nghị làm người tình đó, cô vì cái gì chứ? Chính là vì hôm nay! Lòng anh luôn luôn nghĩ về việc trả thù, chẳng qua vì để cho cô đền bù anh một đứa con, nhưng khi anh phát hiện anh vĩnh viễn cũng không thể đạt được ước muốn, thù hận của anh vĩnh viễn cũng không thể biến mất thì tim của anh, sẽ như thế nào đây?

“Ngày đó tôi nói qua chưa?” Cô tiến tới gần anh, gần đến mức có thể thấy rõ con ngươi tối đen của anh đang co lại vì nghe thấy lời của cô. “Tôi nói rồi, ngày anh hối hận, nhất định, nhất định phải để tôi thấy được, tôi sẽ từ từ thưởng thức.”

Bây giờ cô nhìn thấy. cô thấy được.

Đột nhiên anh vươn tay, một tay kéo lấy cô vào trong ngực. Cô bất thành linh kích động, dùng sức giãy giụa, sử dụng cả tay chân, thậm chí ngay cả hàm răng, móng tay đều dùng hết, nhưng cũng không thể lay chuyển anh chút nào. Anh cứ như vậy ôm cô, gần quá mức, ngay cả nhịp tim cũng có thể cảm nhận được.

“Diêu Thủy Tinh, em không cần tàn nhẫn đối với chính mình nữa.” Anh mặc cho cô cắn, cắn đến máu tươi đầm đìa, cắn đến tê tâm liệt phế. “Không cần trừng phạt mình nữa, không cần căm hận chính mình.” Cô lấy nỗi đau nhất của mình biến thành công cụ công kích anh, mặc cho bản thân đau đến thương tích đầy mình. Cô quá mãnh mẽ, quá cố chấp, quá đáng hận, quá. làm cho anh đau lòng, làm cho anh yêu như điên!

Nước mắt, cứ như vậy mà chảy ra.

Từng giọt từng giọt từ từ trượt vào trong mái tóc của cô, thấm vào, ướt át. “Diêu Thủy Tinh, em hận anh đi! Vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không được tha thứ cho anh, cứ như vậy hận anh đi!”

Cô im lặng, sau đó, bộc phát!

Một cái tát nặng nề vung lên mặt của anh. “Hận! Tôi đương nhiên hận, có thể không hận? Hạ Viễn Hàng, anh đã đi đâu? Rốt cuộc anh đi nơi nào hả? Lúc trước một mình tôi nằm trên mặt đất, đầy đất đều là máu tươi, bụng của tôi rất đau, tôi rất sợ hãi, anh đã đi đâu? Tôi nằm trên giường bệnh, đau đến hận không thể chết được, anh đang ở đâu? Ở nơi nào? Bác sĩ nói cho tôi biết, vì tâm tình của tôi quá kích động, máu vẫn không ngừng được, thành tử cung trở nên mỏng, về sau xác suất mang thai thấp hơn 10%, anh đáng chết lại đang nơi đâu? Anh có biết hay không? Có biết tôi hy vọng anh có thể ôm tôi, hôn tôi, nói cho tôi biết tất cả đã có anh đến đường nào không! Nhưng anh thì sao? Anh chỉ biết để ý cái tự ái nực cười của anh, anh luôn luôn chủ động buông tôi xuống! Anh nói, có thời điểm lựa chọn, tôi chỉ biết chọn Diêu Thị, sẽ không chọn anh. Tôi nói cho anh biết, đúng là tôi chỉ cần Diêu Thị, tôi không cần anh! Bởi vì Diêu Thị sẽ không phản bội tôi, sẽ không làm cho tôi thất vọng, sẽ không làm cho tôi khổ sở! Tôi mãi mãi, mãi mãi đều không cần chọn anh! Anh cứ ôm tự ái đáng chết của anh lăn đến địa ngục đi!”

Nước mắt của cô, từng giọt từng giọt rơi xuống da của anh, mang theo tổn thương, mang theo đau đớn, nóng chảy vào chỗ sâu nhất trong trái tim của anh.

Trong mắt của anh tràn đầy khổ sở, tràn đầy hối hận, chất lỏng chua xót, đắng chát giống như nọc độc xâm nhập vào trái tim của anh. Anh đưa tay ôm cô, mặc cho cô giãy giụa thế nào cũng không buông tay. Anh hôn môi cô, nếm được vị mặn mặn mang theo khổ sở mang theo đau nhói ở đó. “Diêu Thủy Tinh, tất cả có anh, tất cả có anh! Anh vĩnh viễn sẽ không rời khỏi anh, cho dù chết cũng sẽ không rời khỏi anh.”

“Vô dụng, vô dụng!” Cô cắn anh, ra sức, liều mạng cắn, rách da, chảy máu, hận không thể uống cạn máu tươi của anh. “Anh cứu cho tôi, cứu cho tôi!”

Anh ôm chặt cô, để cho vô cần, để cho cô hận, nhưng sẽ không để cho cô lại rời khỏi anh.

“Thật xin lỗi.” Anh nói

nhỏ, “Thật xin lỗi, bảo bối Thủy Tinh.”

Cô sụp đổ, khóc lớn trong lòng anh, khóc đến khi cũng không kịp thở. Cuối cùng cô vòng tay ôm thật chặt cổ của anh, nước mắt rơi như mưa. “Hạ Viễn Hàng, con của chúng ta, nó đã chết.....đã chết! Đây là lỗi của em, em không nên rõ ràng không tha thứ mái vẫn còn cựa mạnh, em không nên đi công tác ở miền Nam, đều là sai lầm củ em, lỗi của em! Là em hại chết con, nhất định nó cảm thấy em là người mẹ xấu xa cho nên không quan tâm đến em, còn không bao giờ cho em có cơ hội đền bù nữa.”

Anh từng chút, từng chút hôn nước mắt của cô. “Sẽ không đâu, chúng ta nói cho con biết, mẹ là một người mẹ tốt, đều là lỗi của cha, cha không bảo vệ tốt hai người, để con muốn hận cứ hận cha, con phải yêu mẹ.”

Anh biết cô yêu đứa con nhỏ này đến cỡ nào, cô lấy tất cả tình yêu không kịp cho nữa, tất cả đều cho em trai, em gái mình, thật ra thì cô sẽ là một người mẹ tốt nhất, hoàn mỹ nhất.

Cô yếu đuối đi rồi cuộc phát hiện, thật ra thì mình có thể không cần cứ kiên cường như vậy, không cần cứ gượng chống như vậy. Anh đang bên cạnh cô, mặc cho cô giãy vò cũng sẽ không buông tay cô ra. Năm đó đến bây giờ, toàn bộ mười hai năm, cô mong muốn chính là đôi tay vững chắc và mãi mãi không bao giờ buông ra kia.

Yêu gì đó, hận gì đó, đã không quan trọng nữa rồi. Quan trọng là vào giờ phút này, anh ôm cô, anh hôn cô, vuốt từng cái lên miệng vết thương mười năm trước của cô. Tới giờ cô mới phát hiện, thì ra nhiều năm như vậy, cô vẫn chờ đợi chính là anh nói với cô: “Tất cả có anh, em còn có anh.”

Có anh, có anh....

Khóc mệt, đau thấu lòng, chỉ có ôm lẫn nhau mới có thể liếm láp vết thương mười năm trước lưu lại. Họ đều cho rằng mình đã khỏi, nhưng vừa xé ra nhìn, thì ra bên trong đã sớm thối nát đến không chịu nổi.

Bọn họ là thiếc tốt cưa lẫn nhau, chỉ có đối phương mới có thể chữa khỏi cung chỉ muốn trong ngực đối phương thấy đau. Toàn bộ tổn thương chôn sâu mười năm, kéo lên mở ra một lần, nhất định là đau, nhưng chỉ có đau như vậy, mới có thể có cơ hội phục hồi như cũ, mới có cơ hội....bắt đầu lần nữa.

Tiếng cô nức nở, từ từ hạ thấp xuống, mắt sưng lên như quả đào, gương mặt sưng to đỏ bừng, má tóc xóc xếch, cơ thể run rẩy.

Trong ký ức của anh có vô số hình ảnh của Diêu Thủy Tinh tuyệt đẹp, lạnh lùng, yên tĩnh, khó chịu, còn có cả ngọt ngào, nhưng vậy mà anh lại cảm thấy Diêu Thủy Tinh vào giờ phút này là đẹp nhất.

Còn có thể động lòng hơn sao?

Đi lâu như vậy, đi xa như vậy, vừa quay đầu lại lại phát hiện, anh muốn, chỉ có cô, chỉ có cô.....

Coi như ban đầu lấy danh là vì “hận”, nhưng cũng chỉ là vì mình tìm một lý do trở lại bên cạnh cô mà thôi. Bởi vì ở nơi sâu nhất trong đáy lòng, anh vẫn luôn hiểu, anh không thể mất đi cô. Cùng như vậy, cô cũng không thể mất đi anh.

Bọn họ tương sinh gắn bó, thiếu một người cũng không được.

Luồng ánh sáng đỏ nhạt từ từ nhuộm hết mặt biển, biển Aegean đẹp đẽ, biển Aegean mỹ lệ giống như vô số lần anh đã từng mơ ước vậy. Anh ôm lấy cô nằm trên biển Aegean, không người nào quấy rầy, lẳng lặng yêu nhau.

“Diêu Thủy Tinh”

“Hả?”

“Anh yêu em.”

Đi qua năm tháng dài đằng đẵng, em vẫn là tình yêu chân thành duy nhất từ tận đáy lòng.

Cô im lặng một khoảng thời gian thật dài, cuối cùng chậm rãi từ từ khẽ hừ nhẹ một câu: “.....Uh‘m.”

“Anh thật sự, thật sự rất yêu em.”

“Em biết.” Thật ra thì cô luôn cho rằng, tâm trí của nhau lấy danh là vì hận, nhưng bọn họ đều biết, đó là hận như thế nào.

“Chúng ta kết hôn đi!”

“.....Em không thể sinh con nữa.”

“Anh chỉ muốn em, chỉ cần em.....”

“.....”

“Gả cho anh, có được không?”

“.....”

“Diêu Thủy Tinh.”

“Đừng ồn ào, em mệt, để cho em ngủ.”

Anh bắt đầu ôm cô, không nói thêm gì nữa.

Đôi mắt đen nhánh nhìn bánh xe mặt trời đỏ từ mặt biển nhô lên, khắp vùng biển lúc này bị mangle màu hồng chói lọi nhuộm lên, xinh đẹp đến nín thở.

Anh nhẹ nhàng hôn tóc của cô. Cô gái anh yêu tròn mười hai năm, cô gái anh yêu đến tận xương máu. Yêu nhau, cảm hận và tổn thương, xa nhau, bọn họ lại có thể cứ như thế đi qua năm tháng dài như vậy.

Vào giờ phút này, rốt cuộc cô ở trong ngực anh, yên tĩnh, bình yên, anh mới chân chính cảm thấy mình đã hoàn chỉnh.

Cô không phải khối xương sườn anh mất đi, cô là trái tim dần biến mất đi của anh, nơi trái tim đó vĩnh viễn chỉ vì một mình cô mà đập.

“Diêu Thủy Tinh, anh yêu em, thật sự yêu em!”

Người trong ngực lặng lẽ nhếch miệng, hạnh phúc mặc dù đi rất chậm, nhưng rốt cuộc vẫn phải tới.

Cái đó. đàn ông có thể làm cho phụ nữ không thể mang thai mang thai được, đây là. dạng đàn ông như thế nào?

Nghiêm Quân Nghiêu quan sát tỉ mỉ Hạ Viễn Hằng từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, vẻ mặt cảm thán.

“Nghiêm, bảo anh xem em dâu của tôi, anh nhìn em tôi làm gì?” Từ khi em dâu té xỉu trước mặt mình thì hoảng sợ đến cực kỳ luống cuống, vội vàng gọi điện thoại cho Nghiêm Quân Nghiêu tới đây. Ông trời phù hộ, ngàn vạn cũng đừng làm cho em dâu khó tới được một lần của em trai xảy ra chuyện gì!

Ai biết, Nghiêm Quân Nghiêu bắt mạch xong lập tức bắt đầu mãnh liệt nhìn chăm chăm em trai cô. Chuyện này. chẳng lẽ Nghiêm Quân Nghiêu bị cô vợ bảo bối và con gái làm cho tức đến đầu óc mê muội, dự định từ nay về sau yêu đàn ông, cách xa phụ nữ sao?

“Chắc chắc chắc, tôi chỉ cảm thán một chút thôi!” Nghiêm Quân Nghiêu thở dài, thật sự cũng muốn bắt mạch cho Hạ Viễn Hàng một cái, có thể cậu ta có “phương diện kia” trời phú tự nhiên, cũng khó nói.

“Rốt cuộc vợ tôi bị sao vậy?” Hạ Viễn Hàng lo lắng đến sắc mặt cũng thay đổi, nếu như không phải hiểu rõ tài chữa bệnh của Nghiêm Quân Nghiêu, anh thật sự muốn đẩy người đàn ông quý dị này ra, ôm vợ mình chạy như điên đến bệnh viện. Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Anh cũng sắp lo lắng gần chết rồi, vậy mà người đàn ông này vẫn ở đó quan sát anh.

“Không có gì.” Nghiêm Quân Nghiêu thu tay lại.

”Không có gì? Tại sao cô ấy lại ngất

đi?” Danh hiệu “quý y” của anh ta là thứ thiệt sao? Không phải là hư danh nói chơi chứ?

“Cái này phải hỏi cậu.” Nghiêm Quân Nghiêu rảnh rang sửa sang lại cúc tay áo.

“Hỏi tôi?” Hạ Viễn Hàng sắp bị người đàn ông này quay đến muốn nổi giận nếu như không phải có việc cầu người, anh thật sự muốn hung hăng cho người đàn ông này một đấm, nói chuyện không nói rõ ràng, không biết bây giờ anh lo lắng muốn chết sao?

”Di chứng sau ân ái, chính là bảy tháng sau anh luôn phải cẩn thận một chút.

Khuôn mặt của Hạ Di Hàng lập tức đỏ lên, cái người Nghiêm Quân Nghiêu này, không mở miệng thì thôi, vừa nói là lại nói thẳng như vậy! Thật may là các con cũng chưa tan học về.

“Cái gì mà bảy tháng?” Sao Hạ Viễn Hàng cảm thấy khả năng lý giải của mình trở nên kém đi, tại sao Nghiêm Quân Nghiêu nói anh nghe đều không hiểu?

“Em vợ này của cậu thật đúng là thiên tài?” Nghiêu Quân Nghiêu hoài nghi quay đầu, hỏi Bách Lăng Phong một mực im lặng ở một bên.

Bách Lăng Phong không để ý đến châm chọc của Nghiêm Quân Nghiêu, nói với Hạ Viễn Hàng: “Chúc mừng cậu, em dâu mang thai.”

“Cái gì?”

Hạ Viễn Hàng trực tiếp ngây dại, anh không ngờ sẽ có kết quả như vậy.

“Viễn Hàng, chị thật sự rất vui, thì ra Thủy Tinh có con!” Hạ Di Hàng kích động một tay nắm lấy tay em trai. Trời mới biết kể từ nửa năm trước khi bọn họ kết hôn, cô đã ngày ngày mong đợi một ngày này, hiện tại cuối cùng đợi được rồi!

“Viễn Hàng có thật không?” Hạ Viễn Hàng chỉ cảm thấy không thể tin nhưng cũng nghĩ đến cơ hội cơ thể Diêu Thủy Tinh mang thai rất nhỏ, nếu như cô ấy thật sự mang thai vậy thì cơ thể của cô ấy liệu có thể...

“Không được nghi ngờ khả năng chữa bệnh của tôi, tôi sẽ...” Nghiêm Quân Nghiêu cười nhạt, “Rất không vui.”

“Cơ thể của cô ấy...”

“Tôi biết rõ tình trạng cơ thể của cô ấy.” Nghiêm Quân Nghiêu mở miệng, mặc dù anh là trưởng khoa ngoại nhưng cũng nghiên cứu không ít đối với Trung y. Cơ thể Diêu Thủy Tinh như thế nào, anh vừa bắt mạch đã rõ ràng. “Chẳng qua, thế giới này có rất nhiều chuyện thật ra thì khoa học cũng không thể hoàn toàn giải thích được, chúng ta không ngại gọi nó là kỳ tích.” Cơ hội Diêu Thủy Tinh mang thai là rất nhỏ, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng, có lẽ là duyên phận. Có lẽ là đứa bé có duyên với bọn họ. Loại chuyện như vậy, sao giải thích rõ ràng được đây?

“Tôi biết rồi.” Hạ Viễn Hàng cảm thấy bàn tay mảnh khảnh trong lòng tay hơi động, lập tức cúi đầu nhìn xuống. Đôi mắt nước trong veo chậm rãi mở ra. Anh vuốt tóc cô, dịu dàng mở miệng: “Em đã tỉnh?”

Diêu Thủy Tinh nhú nhú mày, “Em sao vậy?” Chẳng qua đột nhiên cô chỉ cảm thấy đau đầu quá, sau đó cái gì cũng không biết.

Tay Hạ Viễn Hàng dịu dàng xoa bụng của cô, “Bảo bối Thủy Tinh, em chuẩn bị tốt để đón vui mừng chưa?”

Anh sẽ không nói ra sự lo lắng về cơ thể cô, không cần con, vì anh biết rõ trong lòng cô có cái bóng mờ, chỉ có sinh mệnh nhỏ này mới có thể chiếu sáng. Nếu như cô vì cục cưng mà có chuyện gì, anh đã nói, anh vĩnh viễn cũng sẽ không buông tay cô ra. Cho dù là...chết.

Tay cô nắm thật chặt lòng bàn tay của anh, rất chặt, vĩnh viễn cũng sẽ không bị tách ra.

Niềm vui này là trời xanh ban ơn cho bọn họ, bất luận như thế nào, bọn họ cũng sẽ quý trọng thật tốt.

Nhưng họ không ngờ tới, ơn đức của trời xanh không chỉ có một.

Lúc bảo bối của Hạ gia ba tuổi, ngày đầu tiên của mùa hạ đó em trai của cô bé vội vàng đến với nhân thế.

Hạ Viễn Hàng nhẹ nhàng ôm vợ, cùng nhau đứng ngoài phòng trẻ sơ sinh trong suốt, nhìn đứa nhỏ ra đời trước nửa tháng quơ múa nắm tay nhỏ của nó, tập hô hấp trong giường nhỏ.

Tim của anh lại một lần nữa bị một thứ tên là “hạnh phúc” gì đó đánh trúng, mềm thành một mảng.

Nhẹ nhàng hôn mái tóc vợ, “Bảo bối, cảm ơn em.”

Cảm ơn em vẫn yêu anh cũng cảm ơn em đã không đi xa, để cho anh có thể đuổi kịp em, cảm ơn em.

Đầu Diêu Thủy Tinh nhẹ nhàng tựa vào vai anh, nhìn con trai, nhìn ngũ quan nhỏ nhắn của nó, cảm thấy thật sự quá tốt đẹp! Trên môi cô mang theo nụ cười nhàn nhạt. “Hạ Viễn Hàng, không khách sáo.”

Bọn họ đã từng bị lạc, đã từng dễ vượt mất, nhưng thật ra đó cũng không phải là lỗi của bất kỳ ai, chỉ là bởi vì lúc đó chính họ vẫn còn quá trẻ tuổi, bản thân chưa học xong cách quý trọng.

Có người nói: ở sai thời gian gặp đúng người, là một tiếng thở dài. Thật may là thở dài qua đi, bọn họ vẫn có thể lần nữa nhận được ân huệ của thần tình yêu. Họ bây giờ còn có thể ôm nhau, có thể yêu nhau, có thể làm bạn, thật sự là một loại hạnh phúc khó có được nhất,

Ở đúng thời gian, gặp đúng người, là một điều hạnh phúc.

Lần này cuối cùng họ gặp được hạnh phúc.

46. Chương 46: Ngoại Truyện: Vẻ Đẹp Thiếu Sót

Họ yêu nhau, họ kết hôn, họ sống chung một chỗ, tính cách của họ vẫn là. . . . không đổi!

Nếu như được yêu thêm lần nữa làm cho họ thay đổi cái gì mà nói, thì đó chính là họ hiểu rõ đối phương hơn, yêu đối phương hơn, cũng càng muốn đoạt lấy đối phương, độc chiếm!

Giới thương nghiệp đều biết ông chủ Hạ Viễn Hàng của công ty “Viễn”, giá trị con người anh hơn tỷ lại làm việc khiêm tốn, tính tình lạnh lùng, chưa bao giờ lộ rõ cái gì ra trước truyền thông, cũng không tiếp nhận bất kỳ phỏng vấn nào. Chỉ nhận những vụ làm ăn có thù lao cao, hơn nữa chỉ tiếp xúc với quản lý nam giới, ngay cả trong công ty lớn của mình cũng đều là nam giới.

Nghe nói là bởi vì vợ anh Diêu Thủy Tinh vô cùng, vô cùng không thích anh tiếp xúc với phụ nữ khác, mà Hạ Viễn Hàng cũng cam tâm tình nguyện vâng theo vợ yêu. Cũng thế, vợ của anh, tổng giám đốc điều hành chi nhánh ở nước Mỹ của Tập Đoàn Diêu Thị Diêu Thủy Tinh, với cách làm việc tàn nhẫn, cô xinh đẹp vô song, lại lạnh lùng. Mỗi trợ lý bên cạnh thậm chí là quản lý, giám đốc đều là nữ giới. Đối với bất kỳ người đàn ông nào cô cũng lạnh nhạt giữ một khoảng cách, trừ Hạ Viễn Hàng.

Hai người bọn họ, đều cực kỳ biến thái, biến thái đến đáng sợ.

Bọn họ thích yên tĩnh, không thích bị quấy rầy. Hai người giá trị con người không nhỏ ở trong một căn biệt thự trăm bình nhỏ tách rời hàng trăm biệt thự khác. Nhưng ngay cả người quét dọn cũng không có, chuyện gì cũng muốn tự tay mình thu xếp, bọn họ lại cực kỳ hưởng thụ cuộc sống như thế.

Về phần đôi cực cực di truyền bọn họ 100% tính tình của họ, Hạ Dao và Hạ Thụy, tính cách của chúng, ách.

Chị gái Hạ Dao năm nay bảy tuổi, rất xinh đẹp lại đáng yêu. Lúc cô bé ngoan ngoãn thì có thể ngọt ngào giống như thiên sứ, nếu tà ác vẫn không nên biết như thế nào thì tốt hơn! Em trai Hạ Thụy đáng dấp vừa giống cha vừa giống mẹ, có thể nói là tập hợp ưu điểm của cả cha và mẹ, nhưng diện mạo bọn họ lại không giống nhau, cùng nhau ra khỏi nhà, người khác đều cảm thấy bọn họ không có quan hệ máu mủ, bởi vì thật sự không có bất kỳ chỗ nào là giống nhau.

Nghe nói, hai người vợ chồng sinh con, diện mạo sẽ giống người có tính cách hơi cường thế hơn, bởi vì người tính cách cường thế gen di truyền cũng tương đối bá đạo. Nhưng Diêu Thủy Tinh và Hạ Viễn Hàng sinh con, gen di truyền sẽ phân chia đều! Chuyện này. đoán xem sẽ thế nào?

Hai bảo bối của Hạ gia, có thể nói là tập trung ngàn vạn cương chiều trên một thân: sau khi Hạ Dao ra đời, Hạ Viễn Hàng thật sự là yêu đến không chịu được, mỗi ngày đều muốn dính thân ôm cô bé, giúp cô bé tắm, thay tã, dỗ cô bé ngủ, ngoài bú sữa, hoàn toàn không cần Diêu Thủy Tinh phải nhúng tay vào.

Sau này Hạ Thụy ra đời, cậu bé quả thật là ác ma đầu thai! Tính cách gấp gáp làm cho người ta há hốc. Chỉ cần cậu đói bụng, nếu như trong một giây không thức ăn dút vào trong miệng, tiếng khóc kia thật sự là kinh thiên động địa, quỷ thần khóc! Hơn nữa, cậu cũng chỉ chịu để Diêu Thủy Tinh ôm, cũng chỉ có cô ấy mới có thể lừa cậu. Không có cách nào, cho nên con trai cũng chỉ có thể giao cho Diêu Thủy Tinh thôi!

Vì thế cứ như vậy xác định rõ phân công: con gái giao cho Hạ Viễn Hàng, con trai nhất định của Diêu Thủy Tinh.

Vốn như vậy rất hoàn mỹ, rất công bằng, tất cả mọi người đều cực kỳ hài lòng, cũng không có bất cứ chuyện gì.

”Mãi đến ngày đó.

Đó là một sáng sớm trong lành ngọt ngào, đúng vào lúc một nhà bốn người ấm áp ăn bữa sáng.

Trước sau như một, Hạ Viễn Hàng ở trong nhà bếp bận rộn, Diêu Thủy Tinh ngồi trước bàn cầm PDA kiểm tra email. Hai cực cực nhỏ của Hạ gia ngoan ngoãn ăn điểm tâm, tất cả đều tốt đẹp mà hạnh phúc.

“ Tôi đã điều chuyên gia tính toán đến, cậu ta biết ý của tôi. Uh! trước ba giờ hôm nay tôi muốn thấy kế hoạch hoàn chỉnh.” Hạ Viễn Hàng bình tĩnh lấy ống nghe điện thoại xuống, mang trứng gà xinh đẹp bày trên khay, bưng đi ra.

Rõ ràng làm chuyện nhà cũng không hao tổn một chút khí khái đàn ông nào của anh, vẻ mặt hồ hởi, đáng vẻ bưng đĩa sứ ung dung mà mạnh mẽ.

Diêu Thủy Tinh ghét nhất là ăn đồ sống cho nên cho cô trước tiên trứng phải thật xộp giòn thơm ngon. Khẩu vị Hạ Dao giống anh như đúc, thích trứng nhẹ nhàng chảy ra chất lỏng đỏ vàng tươi ngon. Về phần con trai Hạ Thụy, tính cách của nó thật sự là quá nóng vội rồi, Hạ Viễn Hàng nói như vậy thì hẳn sẽ không chuẩn bị thức ăn rán cho nó. Cho nên phần của bạn nhỏ Hạ Thụy trứng luộc thơm mềm.

Bọn nhỏ rất lễ phép nói cảm ơn, anh yêu thương sờ sờ đỉnh đầu của bọn chúng, ngồi xuống thì Diêu Thủy Tinh đưa tay rót cho anh một ly sữa tươi. Trao đổi ánh mắt với vợ một cái, yêu thương say đắm nồng đậm chuyển giữa hai đuôi lông mày.

Bánh mì nướng vàng, bánh sừng bò tươi mới vừa miệng, bữa ăn sáng kiểu tây phương ngập tràn mùi sữa nồng đậm, một nhà bốn người ngồi vây quanh bàn ăn sạch sẽ trơn bóng. Nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, con trẻ đáng yêu, tất cả đều hạnh phúc như một bức tranh.

Đáng tiếc.

“Hạ Thụy, sáng sớm em đã cướp của chị, đáng ghét!” Tiếng chị gái nhỏ của Hạ gia tức giận, mềm mại giòn giã dễ vỡ mà trong veo, đôi môi trắng trẻo mím mím cong lên như thạch hoa quả trong suốt.

Thì ra em trai ăn xong phần của mình, nĩa thuận tiện vươn đến đĩa của chị gái lấy mẫu bánh mì nướng, khiến cho chị gái tức giận nhìn chằm chằm. Hạ Thụy tuổi còn nhỏ nhưng vô cùng bình tĩnh, trong khi chị gái bắn ra ánh mắt tóe lửa thì cậu tự nhiên gặm xong mẫu bánh mì nướng. Lại đưa tay kéo cái giỏ đặt giữa bàn, bên trong còn rất nhiều bánh sừng bò vàng óng ánh rực rỡ, cậu nhanh chóng giải quyết .

Chị gái giận đến cắn răng, muốn ra tay tranh đoạt thức ăn của cậu, ai biết thằng nhóc vô cùng nhanh nhạy ôm bánh bao nhảy xuống ghế, chạy đến bên cạnh mẹ thương yêu nhất, chui vào.

Diêu Thủy Tinh ôm con trai đặt trên đầu gối, khẩu vị Hạ Thụy Sinh cực kì tốt, đáng dáp vô cùng rắn chắc! Ngũ quan và đáng dáp tuần tú, mắt giống Hạ Viễn Hàng đúc, thâm sâu mà mê người, mũi và đôi môi giống Diêu Thủy Tinh, sau khi tổ hợp ưu điểm của cả hai bên, cậu đi tới chỗ nào thì cũng là

một soái ca nhỏ, cực kỳ được yêu thích.

Đưa tay lau vụn bánh mì ở khóe miệng con trai, nhẹ giọng dạy dỗ: “Tiểu Thụy không được giành thứ gì với chị gái, biết chưa?”

Ai ngờ con trai không nói tiếng nào, bưng ly sữa đã uống một nửa trước mặt cô lên ngửa đầu uống cạn toàn bộ.

Chuyện này....

Vợ chồng hai người không nói, nhìn nhau một cái. Người không biết còn tưởng rằng Hạ gia rất nghèo, có thể để con trai bảo bối bị đói thành như vậy. Trời mới biết, mặc dù Hạ Thụy không thích nói chuyện, tuy nhiên cậu sức ăn tốt trời sinh.

“Được rồi, được rồi.” Công việc trấn an con gái luôn luôn giao cho cha thân yêu của cô bé. Hạ Viễn Hàng vuốt mái tóc đen của con gái. Anh thích nhất là đôi mắt của con gái cực kỳ giống Diêu Thủy Tinh “Nên chuẩn bị ra cửa, sắp trễ rồi.”

Hạ Dao dậm chân, muốn dạy dỗ em trai ác bá cường hào một cái, nhìn thời gian quả thật cũng không còn nhiều. Hơn nữa, thật ra thì cô thật sự thương yêu em trai nhất, cũng không nỡ dạy dỗ nó.....Hừ, coi như nó gặp may!

Cô trượt xuống cái ghế, đi sửa sang lại cặp sách.

Diêu Thủy Tinh ôm con trai đứng lên, “Tiểu Thụy chuẩn bị xong cặp sách chưa?”

Hạ Thụy yên tĩnh gật đầu, gương mặt trắng nõn phỉm phần hồng nhàn nhạt, xem ra đặc biệt đáng yêu.

Cô để con trai xuống cho cậu bé tự mình đi lấy cặp sách, thuận tiện nhắc nhở con gái: “Tiểu thư Hạ Dao, nếu như nếu để mẹ phát hiện con mua cổ phiếu, mẹ sẽ rất tức giận, biết chưa?”

“Cha....” Hạ Dao vội vàng viện minh.

Hạ Viễn Hàng trực tiếp làm như không nghe thấy, lúc đầu dạy con bé đã giao ước cẩn thận rồi, chuyện mình làm, mình chịu. Tuy nhiên, con gái có vài khả năng trời sinh chỉ dạy qua mấy lần, con bé đã nhận thấy được đường đi của cổ phiếu làm cho anh rất kiêu ngạo. Nhưng Diêu Thủy Tinh lại không vui.

“Con kêu người nào cũng vô ích!” Diêu Thủy Tinh nghiêm túc nói. Hôm qua lúc đi đón con gái tan học, ai ngờ lại bị chủ nhiệm lớp học của con bé trách. Thì ra Hạ Dao không những tự mình mua mà còn dẫn dắt các bạn học cùng lớp cũng mua! Tuổi còn bé còn nhỏ như vậy, đã chơi loại trò chơi tiền bạc này, cô cực kỳ, cực kỳ không thích! Dù con bé dùng của tiền tiêu vặt của mình kiếm tròn hai vạn đô-la, cũng không thể lấy! “Đó không phải chuyện đứa bé tuổi như con nên làm, biết không?”

Hạ Dao cong môi, cúi đầu....len lén làm cái mặt quỷ, cô bé nghe theo mới là lạ!

“Về phần con, Tiểu Thụy.” Diêu Thủy Tinh quay đầu, nhìn con trai yên lặng đứng ở một bên, nháy mắt với Hạ Viễn Hàng. Nếu cô đối phó với con gái, vậy con trai dĩ nhiên là đến phiên anh. Hạ Viễn Hàng rất biết ý mở miệng tiếp lời: “Tiểu Thụy, nếu như con còn đánh nhau với đứa trẻ khác ở nhà trẻ, cha sẽ xử lý con.”

Hạ Thụy từ từ ngược mắt nhìn anh.

Vì thức ăn mà đánh nhau với người khác, con trai của Viễn Hàng anh có thể thích ăn đến như thế sao?

Ngày hôm qua khi anh đi đón con trai, cô giáo nhà trẻ nói Hạ Thụy vì trong giờ ăn cơm trưa, người bạn nhỏ bàn kế bên giành món ăn trong chén thằng bé, nó trực tiếp ra tay đánh nhau, đánh cho người bạn nhỏ kia khóc rất thê thảm!

Làm sao nó có thể bạo lực vậy chứ? Rõ ràng tính cách lạnh lùng như thế nhưng lại vừa nóng nảy vội vàng lại vừa thích đánh nhau, cứ ba ngày hai bữa lại đánh nhau với các bạn nhỏ khác, rốt cuộc là giống ai?

Còn có thể giống ai? Trong lòng Diêu Thủy Tinh than thở, nhìn chồng.

Bạn nhỏ Hạ Thụy đột nhiên đứng dậy, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người “phịch phịch phịch” chạy đến tủ lạnh lấy ra một hộp sữa tươi, sẵn khoai uống hết, lại bưng bánh sừng bò còn dư lại trong nhà bếp ra, chạy trở về, cắm đầu cắm cổ ngồi xuống, ở đó bắt đầu ăn.

“Con còn ăn?” Hạ Viễn Hàng nhìn chằm chằm con trai có khẩu vị tốt, có một loại cảm giác im lặng hỏi ông trời.

Hạ Thụy rất dứt khoát phun ra một chữ: “Đói.”

“Tiểu Thụy, cha nói con có nghe thấy hay không?” Diêu Thủy Tinh cau mày, tính cách hai đứa nhỏ sao lại khác nhau nhiều vậy?

Hạ Dao tinh quái, Hạ Thụy im lặng mà nóng nảy.

“Mẹ.” Hạ Dao đột nhiên mở miệng nói: “Hôm qua thầy Tôm của bọn con vẫn liên tục muốn nói chuyện với mẹ, hai người tán gẫu lâu như vậy là đang tán gẫu cái gì?”

Hạ Thụy giương con mắt, nhìn về phía cha mình: “Hôm qua cô Amy cần phải dựa vào trong ngực cha, cô ấy rất không thoải mái sao?”

Hai đứa nhỏ này! Hạ Viễn Hàng và Diêu Thủy Tinh liếc mắt nhìn nhau thật sâu. Diêu Thủy Tinh cười lạnh: “Muốn châm ngòi ly gián, các con còn non lắm!” Đưa tay chỉ cửa chính: “Các con đã thông minh như vậy, mẹ nghĩ các con nên tự đi nhờ xe đi học, hẳn không có vấn đề chứ?”

Bình thường họ đều tự phụ trách đưa đón một người, có điều hôm nay....họ có chuyện quan trọng hơn phải xử lý, không quan tâm đến rồi!

Hai đứa quỷ nhỏ trực tiếp bị ném đi ra khỏi cửa. “Rầm” một tiếng bị nhốt ngoài cổng chính, hai người bọn chúng nhìn nhau.

Hạ Thụy cúi đầu nhìn bánh sừng bò bị lấy lại trong tay một cái, rất chậm, rất chậm nắm chặt quả đấm. “Quá đáng quá rồi!”

Hạ Dao dậm chân, sau đó hình như là nhớ đến cái gì, cúi đầu vô cùng dịu dàng em trai: “Trên người em có bao nhiêu tiền?”

Hạ Thụy ngẩng đầu, lửa giận tầng tầng lớp lớp trong mắt: “Đó là tiền của em!” “Nhưng chúng ta ngồi xe phải cần tiền nha!”

“Đó cũng là tiền của em!” Hai thứ cuộc đời Hạ Thụy không thể chia sẻ với người khác nhất đó là thức ăn và tiền bạc. “Hay là, chúng ta góp tiền chung, phân chia đều, có được không?”

Con người của của chị gái Hạ gia đảo một chút, lại có một chủ ý. Dù sao, tiền của cô bé cũng mua cổ phiếu rồi, trên người chỉ có một chút tiền. “Hừ!” Hạ Thụy đi về. “Em làm gì đấy?” Cậu bé xoay người, rất ngẫu nhiên nhìn chằm chằm: “Em không tin họ sẽ không tức giận.”

Cô bé nhỏ lập tức hiểu ý, kéo em trai vòng qua hành rào trắng quanh sân, từ khe hở nhỏ nhỏ nhìn vào trong nhà, cửa sổ sắt đất mở rộng vẫn có thể nhìn vào phòng khách.

“Em dám nói chuyện với tên đàn ông khác?” Hạ Viễn Hàng đứng trong phòng khách, gương vẽ mặt tức giận. “Tựa vào trong lòng anh? Hạ Viễn Hàng, anh thật làm cho người ta bất ngờ!”

Ý lạnh trên mặt Diêu Thủy Tinh nặng hơn, hai người hung hăng nhìn thẳng vào mắt nhau. Một phút trôi qua, đột nhiên Diêu Thủy Tinh động thủ, nắm quyền, ra tay mạnh mẽ Bọn họ quần lấy vô cùng lưu loát,

chén đĩa rồi cả lý, tất cả chịu liên lụy bị thảm. Rất nhanh, đại sảnh vốn xinh đẹp, sạch sẽ bị đập vỡ thành một vùng ngổn ngang.

“Trời, lại đánh nhau! Lần này không biết ai sẽ thắng.” Hạ Dao lắc đầu thở dài. Hạ Thụy vẫn rất ngẫu ném ra hai chữ: “Ngây thơ.” Sau đó hai người tiếp tục thưởng thức.

“Anh đã nói với em, không được phép nói chuyện với đàn ông khác, cô gái này em nhất định không nghe dạy dỗ hả?” Nút áo sơ mi của Hạ Viễn Hàng bị tháo ra, lộ ra một mảng lồng ngực lớn trần trụi mà rắn chắc, nhưng phía trên đã trải rộng vết tích màu hồng.

“Cô ta chạm anh ở chỗ nào? Chạm vào đâu?” Tóc Diêu Thủy Tinh vốn xinh đẹp tản lạc ra, có một sự xinh đẹp mạnh mẽ. Hạ Viễn Hàng khẽ nguyên rửa, kéo cô qua, ra sức hôn, dường như muốn trừng phạt cô dám nói chuyện với tên đàn ông khác. Còn Diêu Thủy Tinh thì cắn môi của anh, khi anh vì đau mà buông cô ra thì cô nhào tới, chủ động hôn anh. R

ất nhanh, tình huống trở nên mất khống chế; bọn họ hôn kịch liệt mà điên cuồng, Hạ Viễn Hàng đưa tay kéo lấy hông của cô, ôm cô lên, đi thẳng lên lầu. Rất tốt, trò chơi kết thúc. “Còn nói châm ngòi ly gián, chúng ta quá non.”

“Giả bộ cái gì cũng không quan tâm.” “Đúng! Rõ ràng đang nghi ngờ.” “Quan tâm muốn chết!”

“Không sai! Đây, Tiểu Thụy, lấy tiền của em ra đi! Nếu không chúng ta sẽ bị trễ học.” “Hừ, không!” “Chị dẫn em đi mua đồ ăn nhé!”

“Chị lừa gạt đứa nhỏ à?” Nó không phải đứa nhỏ. sao? Hai chị em vừa vừa cãi vã, vừa càng chạy càng xa. Cho nên nói hạnh phúc ngọt ngào cũng chỉ nhìn vào mọi người. Hoàng tử và công chúa từ đó trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, kết cục trẻ con như vậy dù sao cũng chỉ có trong chuyện cổ tích.

Này, như bọn họ vậy tính là. hạnh phúc sao?

Tiến vào, chặt khít; bao lấy, ngang tàng; bấp thịch và sức lực, mồ hôi và thở gấp, điên cuồng cực hạn đi qua, dư vị ngân nga.

Anh ôm cô thật chặt ở trong ngực, cơ thể của bọn họ vẫn hết sức triền miên kết hợp với nhau, không nỡ tách ra.

Khuôn mặt của cô dán vào trên da thịt phủ kín mồ hôi của anh, hơi thở gấp gáp, giữa lồng ngực, trong mắt đều là xuân sắc vô hạn.

“Diêu Thủy Tinh, anh yêu em, chỉ yêu em.”

“Ừm.”

“Cho nên không được ép anh nổi điên, hử?”

“Hạ Viễn Hàng.”

“Em thích anh đến phát điên, thích đến. Không được.”

Môi của bọn họ dính vào nhau lần nữa, cứ như vậy liên tục hôn, hôn đến thiên hoang địa lão (lâu như trời đất), hôn hết đời này, đời sau vẫn muốn ở chung một chỗ. Không phải không rõ ràng là người khác với đối phương mà nói cũng chỉ là trang trí, đều không có ý nghĩa, tuy nhiên lại vẫn sẽ cứ để ý, sẽ không vui. Nhưng không vấn đề gì, nếu để ý vậy thì để ý cho đủ đi!

Họ, cứ tiếp tục yêu như vậy đi! Có lẽ điên cuồng, có lẽ biến thái, có lẽ không thể tưởng tượng nổi, nhưng. cảm giác thật tốt đẹp. Người yêu, cho dù cãi vã, cho dù có đấu đá thì vẫn có được hạnh phúc của bản thân, không phải sao? Có lẽ, tính cách của bọn họ là đều không thể bù đắp được thiếu sót, có lẽ bọn họ vĩnh viễn cũng không thay đổi, nhưng có lúc thiếu sót cũng là một loại vẻ đẹp.

Ít nhất, bọn họ quả thật rất hạnh phúc! Ừm. hạnh phúc vô cùng, vô cùng “dữ dội”. Thế là đủ rồi. Vợ chồng kỳ quái cộng thêm hai đứa con kỳ quái, cũng là một gia đình hoàn mỹ và hạnh phúc, không phải sao?

Hết trọn bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoan-no-hon-nhan>